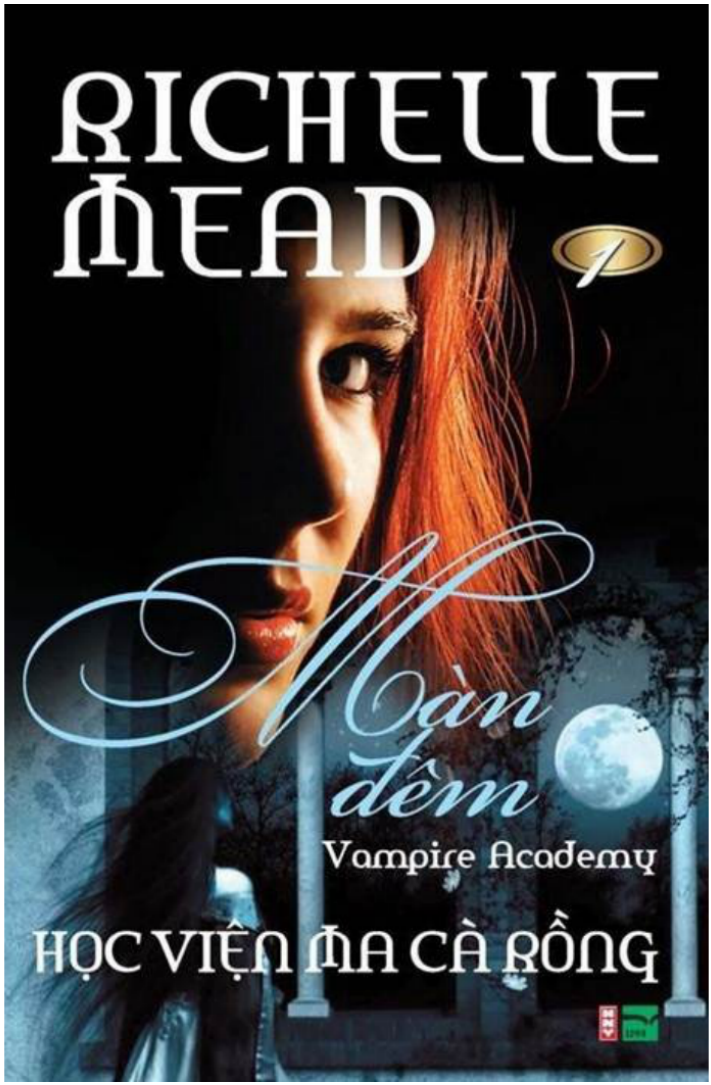
RICHELLE MEAD
1
Màn đêm
Vampire Academy
HỌC VIỆN MA CÀ RỒNG

HỌC VIỆN MA CÀ RỒNG - MÀN ĐÊM (TẬP 01)

Tác giả: Richelle Mead

Người dịch: Vũ Gia An

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 2010

—★—

ebook©vctvegroup

Những lời khen tặng dành cho "Học viện Ma cà rồng"

Cùng viết về ma cà rồng, nhưng trong khi *Twilight* hoàn toàn là một tác phẩm nữ tính, thì *Học viện Ma cà rồng* hứa hẹn sẽ lôi kéo cả các chàng trai. Đó là lý do khiến tôi và Michael Preger muốn đưa series hấp dẫn này của Richelle Mead lên màn bạc Hollywood.

- Don Murphy, nhà sản xuất phim Transformers, phát biểu trong buổi họp báo dựng phim Học viện Ma cà rồng tháng 6/2010

Câu chuyện tuyệt vời dành cho độc giả của thể loại tình yêu, của cuộc sống tuổi teen sôi động và đa dạng… nhất là lại đặt trong thế giới kỳ ảo của các ma cà rồng và ma cà rồng lai!

- Book Reporter

Có thể miêu tả câu chuyện này bằng năm từ: thâm tình, thần tiên, thấu hiểu, thê lương và tha thiết…

- Barcelona Review

Một trong những chi tiết thú vị và gây sửng sốt nhất của câu chuyện này là: ma cà rồng đi dự lễ nhà thờ. Mead đã tạo nên một sự kết nối huyền diệu giữa Chúa trời và những sinh vật mà người ta thường đơn giản quy chụp là thế lực hắc ám.

- Guardian Unlimited Books

Cái ý tưởng không-thể-có-con của *Twilight* không nằm trong từ điển của *Học viện Ma cà rồng,* vì thế chúng ta sẽ có những F2 xinh đẹp hoàn hảo tổng hợp gene trội của cả ma cà rồng và phàm nhân.

- California Literary Review

Đây là câu chuyện diệu kỳ với hàng loạt chi tiết gay cấn. Richelle Mead rất biết cách kết hợp giữa hành động và lãng mạn. Tôi bị cuốn hút hoàn toàn và không muốn buông sách xuống. Thật sự đầy mị lực!

- Chin Moon Su - Biên tập viên Daum Book, Hàn Quốc

Học viện Ma cà rồng quả thực đậm chất "ma cà rồng". Có nhiều nhân vật hút máu, nhiều nạn nhân, nhiều cảnh nghiệt ngã mà các tiểu thuyết "thêm nếm gia vị ma cà rồng" không có được. Lộng lẫy thay, thế giới và chủng loại của các thiên thần bóng đêm trong cuốn sách này!

- Books &Critics, Atlantic Monthly

Các nhân vật đều dữ dội, mà lý thú là dữ dội theo những cách hoàn toàn riêng, kể cả người dịu dàng như Lissa.

- The Writer's Eye Magazine

Gạt bỏ tất cả những định kiến trước đây của bạn về ma cà rồng (hung ác, khát máu, từ bi, ăn chay, lãng mạn hay sành điệu vân vân),

và tập trung vào nhân vật của Mead như chúng được tạo ra trong cuốn sách này, bạn sẽ có những cảm nhận mới mẻ và… khó tả.

- Threepenny Review

Cuốn sách có nhịp điệu khá nhanh, và cốt truyện duy trì được hứng thú của người đọc. Tác giả làm mới lại nhiều ý tưởng trong truyện dân gian và thần thoại, chẳng hạn như giao cảm qua giấc mơ, vận dụng sức mạnh của các yếu tố tự nhiên như Thuỷ, Hoả, Thổ vào phép thuật… Đây là cuốn sách về ma cà rồng hay nhất từ trước đến nay chăng? Chưa chắc. Nhưng nó kết hợp được kịch tính và hài hước, bi thảm và lãng mạn, đủ để bạn đọc xong mà không quên.

- New England Review

Ai yêu tiểu thuyết về những nhân vật siêu tự nhiên thì nên đọc cuốn sách này.

- Good Reading

Tình bạn vào sinh ra tử giữa Rose và Lissa; tình yêu dường như lúc nào cũng thiếu không gian để chứa giữa Lissa và Chris; tình tri kỷ-thầy trò-tình yêu đầy kiềm chế của Rose và Dimitri… tất cả cùng toát lên một sự mãnh liệt tưởng có thể sờ tay vào được.

- Bloomsbury Magazine

Đằng sau các ma cà rồng lai, các Moroi hay Strigoi là câu chuyện về chính tuổi teen, về thời hoa niên và về viễn ảnh của tương lai. Chẳng ai muốn trưởng thành để rồi phải lao vào trận đấu không hồi kết với những khó khăn thường xuyên của cuộc sống, nhưng đấy lại là con đường không thể không đi qua.

- Expatriate Literary Circle

Lối dẫn truyện đầy lôi cuốn, đan xen giữa ký ức và hiện tại, giữa nội tâm và ngoại cảnh của Rose Hathaway sẽ khiến bạn khước từ mọi người, mọi việc cho đến khi đọc xong.

- Per Contra

Có cảnh gần gũi mà không nhục dục, truyện đi rất khéo trên lằn ranh giữa ngây thơ và trưởng thành.

- Bookwire

“Nếu anh để mình yêu em, anh sẽ không lao ra chặn nguy hiểm cho cô ấy được, anh sẽ quăng mình ra mà chặn cho em.” Một trong những câu thoại cảm động mà lãng mạn nhất mà người ta có thể viết ra được.

- Books and Culture

Một

TÔI CẢM NHẬN ĐƯỢC NỖI SỢ HÃI CỦA LISSA TRƯỚC CẢ KHI nghe tiếng cô la hét.

Cơn ác mộng của Lissa truyền vào tôi, giũ tôi khỏi giấc mơ của chính mình, một giấc mơ liên quan tới bãi biển và anh chàng ngon lành nào đó đang xoa dầu bắt nắng cho tôi. Những thoáng hình dung - của Lissa, không phải của tôi - nhào cuộn qua đầu tôi: lửa, máu, mùi khói và những đoạn kim loại bị vặn xoắn của một chiếc ô tô. Các hình ảnh ấy quấn quanh, khiến tôi nghẹt thở, cho đến khi một phần lý trí trong não bộ nhắc nhở rằng đó không phải là giấc mơ *của tôi.*

Tôi choàng tỉnh, những sợi tóc dài, sẫm màu dính bết vào trán.

Lissa vẫn nằm trên giường cô ấy, vùng vẫy và la hét. Tôi vọt ra khỏi giường mình, nhanh chóng băng qua khoảng cách nhỏ giữa hai bên.

"Liss," Tôi gọi, lắc lấy lắc để. "Liss, dậy đi."

Tiếng thét của Lissa dịu xuống, thay vào đó là những tiếng thút thít khe khẽ. "Andre," cô rên lên. "Ôi trời ơi!"

Tôi đỡ Lissa ngồi dậy. "Liss, cậu có còn ở đó đâu. Tỉnh lại đi."

Sau vài giây, mắt Lissa run run mở ra, và trong ánh sáng mờ nhạt, tôi nhìn thấy một thoáng tỉnh táo bắt đầu trỗi dậy. Nhịp thở điên cuồng chậm dần, Lissa ngả lại gần, tựa đầu vào vai tôi. Tôi vòng một tay ôm Lissa và vuốt tóc cô.

"Ổn rồi mà," tôi dịu dàng nói. "Mọi chuyện đều ổn cả.

“Lại giấc mơ đó.”

“Ừ. Tớ biết.”

Chúng tôi ngồi như thế trong vài phút, không nói thêm gì khác. Khi cảm thấy Lissa đã bình tĩnh lại, tôi với ra cái bàn nhỏ giữa hai giường và bật đèn. Chỉ mờ mờ, nhưng cả hai chúng tôi đều không cần phải thật sáng mới nhìn được. Bị ánh đèn thu hút, chú mèo Oscar của cậu bạn cùng nhà nhảy phốc lên bậu cửa sổ để mở. Nó tránh xa tôi - động vật không thích ma cà rồng lai, chả hiểu vì lý do gì - nhưng lại nhảy lên giường và dụi đầu vào Lissa, kêu rừ rừ êm ái. Động vật không có vấn đề gì với Moroi, và tất cả bọn chúng đều đặc biệt yêu quý Lissa. Vừa mỉm cười, Lissa vừa gãi cằm Oscar, tôi cảm thấy cô bình tâm hơn.

“Lần gần nhất bọn mình cho cậu ăn là lúc nào?” Tôi hỏi, quan sát nét mặt Lissa. Làn da trắng nhợt nhạt hơn mọi khi, những quầng thâm hiện rõ dưới mắt, và từ cô toát ra một vẻ yếu đuối mong manh. Tuần này việc học hành rất căng thẳng, tôi không thể nhớ ra lần cuối cùng mình cho Lissa máu. “Hình như là… hơn hai ngày rồi, phải không? Hay là ba? Sao cậu không nói gì?”

Lissa nhún vai và tránh ánh mắt tôi. “Cậu bận quá. Tớ không muốn…”

“Vớ vẩn,” tôi nói, thay đổi tư thế cho thuận lợi hơn. Bảo sao Lissa có vẻ yếu ớt. Oscar không muốn tôi đến gần thêm một chút nào nên đã nhảy xuống và trở về chỗ cửa sổ, nơi nó có thể quan sát ở một khoảng cách an toàn. “Nào. Thực hiện thôi.”

“Rose…”

“Nào. Cậu sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đấy.”

Tôi nghiêng đầu và hất tóc về phía sau, để hở cổ. Tôi thấy Lissa ngập ngừng, nhưng hình ảnh cổ tôi vươn ra và điều nó mời mọc xem chừng quá hấp dẫn. Vẻ đói khát lướt ngang khuôn mặt Lissa, môi cô hé mở, để lộ những chiếc răng nanh thường được giấu đi khi sống giữa

con người. Đám răng nanh ấy đối lập một cách kỳ quái với tất cả các nét khác của Lissa. Khuôn mặt xinh đẹp và mái tóc vàng nhạt khiến cô giống một thiên thần hơn là ma cà rồng.

Khi răng Lissa sắp chạm vào da tôi, tôi thấy tim mình đập nhanh hơn, vì sợ hãi và cả mong đợi. Tôi luôn ghét cảm giác thứ hai, nhưng chẳng biết làm sao để khắc phục nó. Đấy là một điểm yếu mà tôi không thể rũ bỏ.

Các răng nanh của Lissa cắn ngập vào tôi, thật mạnh, và tôi hét to khi cơn đau bùng lên ngắn ngủi. Rồi nó trôi đi ngay, thay vào đó là niềm vui quý giá tuyệt vời chảy tràn khắp cơ thể. Nó còn tuyệt hơn bất kỳ lần say hay phê nào. Còn tuyệt hơn cả tình dục - hoặc ít nhất là tôi tưởng tượng thế, vì tôi chưa bao giờ thử. Nó như một tấm chăn khoái cảm trong lành và tinh *tế,* choàng lấy tôi và hứa hẹn rằng mọi việc trên đời rồi sẽ ổn. Cứ thế. Những chất trong nước bọt của Lissa tạo cảm giác hưng phấn tột bậc, và tôi quên cả thế giới, quên cả việc mình là ai.

Thế rồi, thật đáng tiếc, nó lại kết thúc. Còn chưa tới một phút.

Lissa lùi lại, chùi tay lên môi và quan sát tôi. “Cậu ổn chứ?”

“Tớ… ừ.” Tôi nằm trở lại giường, hoa mắt do mất máu. “Tớ chỉ cần ngủ một giấc. Chả sao đâu.”

Đôi mắt màu xanh ngọc của Lissa theo dõi tôi với vẻ lo lắng. Cô đứng dậy. “Tớ đi kiếm cho cậu cái gì ăn.”

Những lời phản đối vụng về lên tới môi tôi, song chưa nói ra được thành câu thì Lissa đã bỏ đi rồi. Trạng thái đê mê do vết cắn giảm bớt ngay khi Lissa làm gãy mối kết nối, nhưng vẫn còn một chút vương trong các mạch máu, và tôi cảm thấy một nụ cười ngớ ngẩn nở trên môi mình. Tôi ngoái đầu, liếc Oscar, nó vẫn đang ngồi trên bậu cửa sổ.

“Mày chẳng biết là mày bỏ lỡ cái gì đâu,” tôi bảo nó.

Sự chú ý của Oscar đã chuyển sang thứ gì đó ở bên ngoài. Thu mình

xuống thành tư thế như đang mai phục, nó thở phì phì trong bộ lông đen nhánh. Đuôi nó bắt đầu giật giật.

Nụ cười tắt ngóm, tôi buộc mình ngồi dậy. Thế giới chao đảo, và tôi phải đợi nó tự điều chỉnh lại rồi mới cố đứng lên. Khi tôi gắng đứng thẳng được thì cơn hoa mắt chóng mặt lại ập đến và lần này không chịu ngừng. Nhưng tôi vẫn cảm thấy đủ sức để lê đến gần cửa sổ và ngó ra ngoài cùng Oscar. Nó thận trọng nhìn lại tôi, xê ra một chút, đoạn quay trở lại với thứ đang khiến nó chú ý.

Một cơn gió ấm áp - kiểu ấm áp không hợp vụ đối với mùa thu ở Portland - lùa vào tóc tôi khi tôi nghiêng người ra ngoài. Con phố tối sẫm và khá yên tĩnh. Đã 3 giờ sáng, thời điểm duy nhất mà sân trường yên lặng, chí ít là phần nào. Căn nhà có gian phòng mà chúng tôi thuê suốt tám tháng vừa qua toạ lạc trên một con phố dân cư với nhiều ngôi nhà cũ kỹ, lộn xộn chẳng hợp với nhau. Ở bên kia phố, một ngọn đèn đường chập chờn, chắc sắp cháy bóng. Ánh sáng nó toả ra vẫn đủ để tôi nhận dạng được hình thù của các ô tô và các toà nhà. Trong vườn chỗ chúng tôi thì tôi có thể nhìn thấy đường nét của cây cối, lùm bụi.

Và cả một người đang quan sát tôi.

Tôi bật lùi lại vì bất ngờ. Một hình người đứng cạnh một cái cây trong vườn, cách nhà chừng mười mét, đủ để nhìn vào qua cửa sổ một cách dễ dàng. Khoảng cách gần đến nỗi tôi có thể ném một thứ gì đó trúng anh ta. Chưa biết chừng anh ta cũng đã nhìn thấy hành động của Lissa và tôi vừa rồi.

Bóng tối che giấu quá tốt, nên dù ở trên cao, tôi vẫn không xác định được nét nào khác của người nọ, trừ tầm vóc. Anh ta cao lớn. Rất cao lớn. Anh ta chỉ đứng đó một lúc, gần như không thể nhận thấy được, rồi bước lui, tan biến trong bóng đổ của cây cối phía xa trong vườn. Tôi khá chắc chắn rằng đã trông thấy một người khác tới gần anh ta trước khi bóng tối nuốt chửng cả hai bọn họ.

Cho dù những kẻ kia là ai, thì Oscar cũng không ưa họ. Trừ tôi ra, nó vẫn thường hoà hợp với hầu hết mọi người, chỉ bực tức khi ai đó gây nguy hiểm ngay trước mắt. Người ngoài vườn chưa hề đe doạ Oscar, nhưng chú mèo đã cảm thấy điều gì đó, một điều khiến nó căng thẳng.

Một điều giống với điều mà nó luôn cảm thấy ở tôi.

Nỗi lo sợ lạnh giá ào qua tôi, hầu như - nhưng không hoàn toàn - nhổ rễ được niềm hưng phấn đáng yêu do vết cắn của Lissa mang lại. Lùi xa khỏi cửa sổ, tôi thọc vào một chiếc quần jeans nhặt được trên sàn, vội vàng đến nỗi suýt nữa thì ngã lộn nhào. Mặc xong quần, tôi chụp lấy áo khoác của mình và của Lissa, cùng ví của cả hai đứa. Nhồi chân vào đôi giày đầu tiên nhìn thấy, tôi lao ra cửa.

Ở dưới nhà, tôi tìm thấy Lissa trong căn bếp chật hẹp, đang lục lọi tủ lạnh. Một trong những người bạn cùng nhà, Jeremy, đang ngồi ở bàn, tay chống lên trán, buồn bã ngó đăm đăm vào một cuốn sách Toán. Lissa ngạc nhiên nhìn tôi.

“Cậu không nên dậy ngay thế chứ.”

“Bọn mình phải đi. Ngay bây giờ.”

Mắt Lissa mở to, rồi chỉ một thoáng sau, cô hiểu ngay. “Cậu… thật sao? Cậu có chắc không?”

Tôi gật đầu, không thể giải thích vì sao mình biết chắc chắn. Đơn giản là biết thôi.

Jeremy tò mò quan sát chúng tôi. “Có chuyện gì vậy?”

Một ý tưởng loé sáng trong đầu tôi. “Liss, lấy chìa khoá xe của cậu ấy.”

Jeremy nhìn qua nhìn lại giữa hai chúng tôi. “Các cậu đang..-.”

Lissa quả quyết bước đến phía Jeremy. Qua mối gắn kết huyền bí, nỗi lo sợ của cô đổ ào lên tôi, nhưng bên cạnh vẫn còn một điều khác,

đó là niềm tin tuyệt đối của Lissa, tin rằng tôi sẽ lo liệu được tất cả mọi việc, rằng chúng tôi sẽ an toàn. Như mọi khi, tôi hy vọng mình xứng đáng với sự tin tưởng đó.

Lissa cười thật tươi và nhìn thẳng vào mắt Jeremy. Trong một khoảnh khắc, Jeremy chỉ nhìn chăm chú, vẫn lúng túng, rồi tôi thấy sự khuất phục bao trùm lấy cậu ta. Mắt đờ đẫn đi, cậu nhìn Lissa trìu mến.

"Bọn tớ cần mượn ô tô của cậu," Lissa dịu dàng nói. "Chìa khoá đâu?"

Jeremy mỉm cười, còn tôi rùng mình. Khả năng chống chịu của tôi là rất cao, nhưng tôi vẫn cảm nhận được tác động của nó khi nó hướng vào người khác. Phép thuật đó và việc sử dụng nó, như tôi đã được dạy suốt cả đời mình, đều là sai trái. Với tay vào túi, Jeremy đưa ra một chùm chìa khoá đính vào chiếc móc to tướng màu đỏ.

"Cảm ơn cậu," Lissa nói. "Xe đỗ đâu?"

"Dưới phố," Jeremy mơ màng đáp. "Ở góc ấy. Cạnh phố Brown." Tức là cách đây bốn khối nhà.

"Cảm ơn cậu," Lissa lặp lại và bước lui. "Ngay khi bọn tớ đi rồi, thì tớ muốn cậu lại học tiếp. Hãy quên rằng tối nay cậu từng nhìn thấy bọn tớ, nhé."

Jeremy gật đầu dễ dãi. Tôi có cảm tưởng rằng vì Lissa, cậu ta hẳn sẽ nhảy ngay xuống khỏi một mỏm đá nếu Lissa đề nghị. Tất cả mọi người đều bị tác động bởi phép ép buộc, nhưng Jeremy yếu hơn hầu hết những người khác. Việc đó lúc này thật hữu ích.

"Đi thôi," tôi bảo Lissa. "Bọn mình phải chuyển chỗ ở."

Chúng tôi bước ra ngoài, hướng về phía góc phố mà Jeremy đã đọc tên. Tôi vẫn còn choáng váng do bị cắn và cứ vấp liên tục, không thể di chuyển nhanh như ý muốn. Lissa phải đỡ vài lần để tôi khỏi ngã. Và luôn luôn, nỗi lo từ tâm trí Lissa cứ ào sang tôi. Tôi cố hết sức để phớt

lờ nó, tôi còn phải xử lý những nỗi sợ của riêng mình.

"Rose… bọn mình sẽ làm gì nếu bọn họ bắt được?" Lissa thì thầm.

"Không bắt được đâu," tôi dữ dằn đáp. "Tớ sẽ không để bọn họ bắt được."

"Nhưng nếu bọn họ đã tìm thấy bọn mình.."

"Hồi trước họ đã từng tìm thấy bọn mình đấy thôi. Lúc đó họ có bắt được đâu. Bọn mình chỉ cần lái xe đến ga tàu điện và tới L.A. Bọn họ sẽ mất dấu."

Tôi làm ra vẻ mọi chuyện thật đơn giản. Tôi luôn làm thế, mặc dù chả có gì đơn giản trong việc luôn phải trốn chạy những người mà chúng tôi đã lớn lên cùng. Chúng tôi trốn chạy suốt hai năm qua, giấu mình ở bất kỳ nơi nào có thể và cố học cho xong trung học. Năm cuối cùng vừa mới bắt đầu, và cuộc sống trong khuôn viên trường học có vẻ an toàn. Chúng tôi đã rất gần với tự do.

Lissa không nói gì thêm, tôi cảm thấy niềm tin cô đặt vào mình lại trỗi lên. Mọi việc giữa chúng tôi luôn diễn ra như vậy. Tôi là người thực hiện, là người đảm bảo cho mọi chuyện vận hành - đôi khi một cách hấp tấp. Lissa là người hay cân nhắc hơn, là người suy xét vấn đề và nghiên cứu tổng quát trước khi hành động. Cả hai phong cách đều hữu ích theo kiểu riêng, nhưng vào thời điểm hiện tại thì sự hấp tấp mới là cần thiết. Chúng tôi không có thời gian để do dự.

Lissa và tôi là bạn thân từ hồi mẫu giáo, khi giáo viên xếp cặp chúng tôi cho các bài tập viết. Bắt những đứa trẻ năm tuổi đánh vần từ *Vasilisa Dragomir* và *Rosemarie Hathaway* thật còn hơn cả tàn bạo, chúng tôi - hay đúng hơn là *tôi* - đã phản ứng rất thích đáng. Tôi quăng cuốn sách của mình vào cô giáo và gọi cô là đồ phát-xít nhẫn tâm. Tôi không biết nghĩa những từ ấy, nhưng đã biết cách nhắm trúng một mục tiêu di động.

Từ đó trở đi, Lissa và tôi trở thành những người bạn không thể chia

lìa.

“Cậu nghe thấy không?” Lissa chợt hỏi.

Phải vài giây sau, tôi mới phát hiện được điều mà Lissa đã nắm bắt trước nhờ các giác quan nhạy bén hơn. Tiếng bước chân, rất dồn dập. Tôi nhăn mặt. Chúng tôi vẫn còn phải băng qua hai khối nhà nữa.

“Bọn mình phải chạy thôi,” tôi nói, túm lấy tay Lissa.

“Nhưng cậu không thể…”

“*Chạy!*”

Tôi huy động toàn bộ sức mạnh ý chí, chỉ để không lăn ra xỉu ngay trên vỉa hè. Cơ thể tôi không muốn chạy sau khi mất máu hoặc trong khi vẫn còn chuyển hoá những tác động do nước bọt của Lissa gây ra. Nhưng tôi buộc các cơ bắp của mình ngừng biểu tình và bám sát lấy Lissa khi chân chúng tôi nện xuống nền bê-tông. Thường thì tôi có thể chạy nhanh vượt Lissa mà chẳng cần chút nỗ lực kinh khủng nào - đặc biệt khi cô ấy đi chân đất - nhưng tối nay, chính Lissa là người giữ cho tôi đứng thẳng được.

Tiếng bước chân đuổi theo trở nên to hơn, gần hơn. Những ngôi sao đen kịt nhảy múa trước mắt tôi. Chiếc xe Honda màu xanh lá cây của Jeremy đã hiện ra đằng kia. Ôi Chúa ơi, giá như chúng tôi có thể tới nơi…

Chỉ còn cách chiếc xe khoảng vài mét thì một thanh niên bước thẳng ra chắn đường. Chúng tôi “phanh” đánh két, và tôi giật mạnh tay Lissa ra sau mình. Chính là *anh ta,* kẻ đứng dưới phố theo dõi tôi lúc trước. Anh ta lớn hơn chúng tôi, khoảng hăm tư hăm lăm tuổi, và theo như tôi ước lượng, thì cao chừng mét chín hay hai mét. Nếu trong hoàn cảnh khác - tức là, nếu không phải anh ta đang chặn ngang cuộc trốn chạy tuyệt vọng của chúng tôi - thì hẳn tôi đã thấy rằng anh ta cũng “hot”. Tóc nâu chạm vai, buộc thành một túm đuôi ngựa ngắn. Mắt nâu sẫm. Áo khoác nâu dài - áo chắn bụi, tôi nghĩ nó được gọi

như thế.

Nhưng có "hot" hay không thì lúc này cũng chẳng liên quan gì. Anh ta chỉ là một chướng ngại vật cản trở Lissa và tôi đến chỗ cái ô tô và đến với tự do. Tiếng bước chân phía sau chậm lại, tôi biết những kẻ đuổi theo đã bắt kịp mình. Từ hai bên, tôi nhận thấy có nhiều chuyển động hơn, nhiều người lại gần hơn. Chúa ơi! Họ đã cử gần một tá giám hộ chỉ để tóm chúng tôi về. Thật không tin được. Đến cả bản thân nữ hoàng chắc cũng chả đi đâu mà có nhiều người bảo vệ đến thế

Hốt hoảng và không hoàn toàn kiểm soát được suy nghĩ logic, tôi hành động theo bản năng. Tôi áp chặt vào Lissa, giữ cô đứng sau mình và cách xa khỏi người có vẻ là kẻ dẫn đầu kia.

"Để cho cậu ấy yên," tôi gầm gừ. "Đừng có động vào cậu ấy."

Vẻ mặt người nọ kín bưng, nhưng anh ta giơ hai tay ra, theo một cử chỉ ngụ ý trấn an, cứ như tôi là một con vật lên cơn dại mà anh ta cần dỗ cho dịu lại.

"Tôi không định…"

Anh ta tiến lên một bước. Quá gần.

Tôi tấn công lập tức, nhảy vọt tới theo một động tác ra đòn mà tôi đã không sử dụng đến suốt hai năm qua, kể từ hồi Lissa và tôi bỏ trốn. Tư thế của tôi rất ngớ ngẩn, đúng là một phản ứng nữa được sinh ra bởi bản năng và sợ hãi. Nó không chỉ ngớ ngẩn mà còn vô vọng. Người nọ là một giám hộ thành thục chứ không phải một học viên tập sự còn chưa hoàn thành kỳ huấn luyện. Anh ta cũng chẳng hề yếu ớt hay sắp ngất xỉu.

Và khỉ thật, anh ta nhanh kinh khủng. Tôi đã quên mất rằng những giám hộ có thể nhanh đến mức nào, rằng họ có thể di chuyển và ra đòn như những con rắn hổ mang. Anh ta hạ gục tôi như thể phẩy tay đuổi một con ruồi, tay anh ta đẩy mạnh vào tôi khiến tôi bắn về phía sau. Tôi không nghĩ anh ta muốn tấn công mạnh như thế - có lẽ chỉ

định khiến tôi phải tránh xa - nhưng sự phối hợp kém cỏi của tôi đã cản trở khả năng đỡ đòn. Không thể đứng cho vững, tôi bắt đầu ngã lao xuống, nhắm thẳng tới vỉa hè theo một góc cong queo, hông hướng xuống trước. Sẽ đau đây. Đau *nhiều* đây.

Nhưng mà không đau.

Cũng nhanh như khi ngăn chặn tôi, anh ta vươn ra và tóm lấy tay tôi, giữ cho tôi đứng thẳng lại. Khi đã tự đứng vững, tôi để ý thấy anh ta đang nhìn chằm chằm vào tôi - hay, chính xác hơn, là vào cổ tôi. Vẫn đang bị choáng, nên tôi chưa hiểu ngay được tình hình. Thế rồi, một cách chậm chạp, bàn tay không bị túm của tôi sờ lên một bên cổ mình và chạm nhẹ vào vết thương mà Lissa tạo ra lúc trước. Khi rút các ngón tay lại, tôi thấy vệt máu còn ướt và sẫm màu trên da. Xấu hổ, tôi rũ tóc xuống cho rủ quanh mặt. Tóc tôi dày, dài, và hoàn toàn che được cả cổ. Tôi nuôi tóc chính vì lý do này đây.

Đôi mắt sẫm màu của người nọ nấn ná thêm một lúc nữa ở vết cắn giờ đây đã được che đi, rồi nhìn vào mắt tôi. Tôi đáp trả bằng cái nhìn ngang ngược và nhanh chóng giật tay mình ra. Anh ta buông tôi, dù tôi biết anh ta thừa sức giữ tôi cả đêm nếu muốn. Cố chống lại cơn chóng mặt đến buồn nôn, tôi lùi lại phía Lissa, gồng người chuẩn bị một đợt tấn công nữa. Chợt cô nắm lấy tay tôi. “Rose,” Lissa lặng lẽ nói. “Đừng.”

Lúc đầu, lời nói của Lissa chẳng ép-phê gì với tôi, nhưng những ý nghĩ bình tĩnh dần dần hình thành trong đầu tôi, ào đến qua mối kết nối. Đó không hẳn là phép ép buộc - Lissa không đời nào dùng phép đó với tôi - nhưng nó có những tác động nhất định, cũng như tác động của hiện thực rằng chúng tôi bị vượt xa cả về số lượng lẫn đẳng cấp. Ngay chính tôi cũng biết rằng cố chiến đấu nữa là vô ích. Sự căng thẳng rời khỏi cơ thể, tôi rũ xuống trong thất bại.

Cảm nhận rằng tôi đã “phất cờ trắng”, người thanh niên kia bước

lên trước, chuyển sự chú ý sang Lissa. Khuôn mặt hoàn toàn điềm tĩnh, anh ta cúi đầu chào Lissa một cách rất thanh nhã, khiến tôi phải ngạc nhiên, vì anh ta cao đến thế kia mà. “Tôi là Dimitri Belikov,” anh ta nói, giọng thoáng âm sắc của tiếng Nga. “Tôi tới để đưa cô trở về Học viện Thánh Vladimir, thưa Công chúa.”

Hai

MẶC DÙ KHÔNG BỚT CĂM GHÉT, tôi vẫn phải thừa nhận rằng Dimitri Beli- gì đó khá thông minh. Sau khi bọn họ chở chúng tôi tới sân bay và lên chiếc trực thăng riêng của Học viện, anh ta liếc thấy hai chúng tôi thì thầm và yêu cầu tách chúng tôi ra luôn.

“Không được để họ nói chuyện với nhau,” anh ta cảnh báo viên giám hộ “áp giải” tôi tới phía đuôi máy bay. “Cứ năm phút ở cạnh nhau là họ lại nghĩ ra một kế hoạch bỏ trốn cho xem.”

Tôi ném cho anh ta một ánh mắt ngạo mạn và lao xồng xộc xuống lối đi giữa các hàng ghế, bất chấp thực tế rằng lúc nãy đúng là chúng tôi *đang* bàn kế hoạch bỏ trốn thật.

Rồi thì mọi chuyện cũng chẳng tươi sáng lắm cho các nhân vật chính - hay các nữ nhân vật chính, của chúng ta. Càng bay lên cao, khả năng trốn thoát của chúng tôi càng tụt xuống thấp. Cứ giả thiết là có một điều kỳ diệu xảy ra và tôi “xử” được cả mười giám hộ, thì chúng tôi cũng vẫn gặp rắc rối trong việc rời khỏi máy bay. Tôi chắc rằng có dù ở trong khoang, nhưng kể cả trong tình huống, dẫu khó xảy ra, tôi mở được một cái dù, thì vẫn gặp vấn đề trong việc tìm cách sống sót, bởi chúng tôi có thể sẽ đáp xuống đâu đó giữa Rặng Núi Đá.

Không, chúng tôi sẽ không rời khỏi máy bay trước khi nó hạ cánh xuống vùng Montana xa xôi hẻo lánh. Đến lúc đó, tôi sẽ phải nghĩ ra cách, một cách bao gồm cả việc vượt qua được những khu vực phép thuật của Học viện và gấp mười lần số giám hộ ở đây. Ừ đấy. Không thành vấn đề.

Lissa ngồi đằng trước với tay người Nga, nhưng nỗi sợ hãi của cô vẫn lao trở lại phía tôi, đập thình thịch trong đầu tôi như búa tạ. Nỗi lo lắng cho Lissa cắt ngang cơn giận dữ của tôi. Bọn họ không thể đưa cô trở lại *đó* được, không thể trở lại cái chỗ ấy. Tôi tự hỏi liệu Dimitri có do dự chăng, nếu anh ta cảm nhận giống tôi và biết được những điều tôi biết. Chắc là không. Anh ta đâu có quan tâm.

Thế rồi, cảm xúc của Lissa trỗi dậy mạnh mẽ đến mức, trong một khoảnh khắc, tôi tưởng đâu mình đang ngồi trên ghế của cô - thậm chí là trong *làn da* của cô. Hiện tượng này đôi khi đã xảy ra, không một điềm báo trước, Lissa lôi tuột tôi vào trong đầu cô. Vóc dáng cao lớn của Dimitri ngồi ngay bên cạnh tôi, và tay tôi – tay *Lissa* - nắm chặt một chai nước. Dimitri cúi xuống nhặt thứ gì đó, để lộ sáu biểu tượng nhỏ xíu xăm sau gáy: những dấu hiệu *molnija.* Mỗi dấu là một hình chữ X do hai vệt chóp ngoằn ngoèo bắt chéo tạo thành, tượng trưng cho một Strigoi mà anh ta đã tiêu diệt. Nằm trên sáu biểu tượng là một đường xoắn, trông gần giống con rắn, cho biết anh ta là một giám hộ. Đó là dấu hiệu tuyên thệ.

Tôi chớp mắt, cố chống cự và trở lại trong đầu của chính mình, kèm theo một cái nhăn mặt khó chịu. Tôi rất ghét mỗi khi chuyện này xảy ra. Cảm nhận tâm trạng của Lissa là một chuyện, nhưng luồn vào trong cô lại là chuyện khác, một chuyện mà cả hai cùng không ưa nổi. Lissa coi đó là kiểu xâm phạm đời sống riêng tư, nên thường thì tôi không kể lại cho cô nghe mỗi khi hiện tượng này xảy ra. Nhưng chúng tôi đều không thể kiếm soát được nó. Nó chính là tác dụng phụ của mối kết nối, một quan hệ mà không ai trong chúng tôi hiểu được hoàn toàn. Cũng có nhiều truyền thuyết kể về những kết nối tinh thần giữa các giám hộ và Moroi của họ, nhưng không hề đề cập đến bất kỳ tình trạng nào tương tự. Chúng tôi cứ lóng ngóng dò dẫm theo mức tốt nhất mà chúng tôi có thể.

Gần cuối chuyến bay, Dimitri đi về phía đuôi máy bay, nơi tôi đang ngồi, và đổi chỗ với viên giám hộ bên cạnh tôi. Tôi chua chát quay đi, lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Vài khoảnh khắc im lặng trôi qua. Cuối cùng, anh ta nói, "Em thực sự định tấn công tất cả chúng tôi à?"

Tôi không đáp.

"Làm như thế… bảo vệ cô ấy như thế - là rất can đảm." Anh ta ngừng lại. *"Ngu ngốc,* nhưng vẫn can đảm. Tại sao em lại dám thử?"

Tôi liếc Dimitri, vuốt tóc ra khỏi mặt để có thể nhìn thẳng vào mắt anh ta. "Vì tôi là giám hộ của cậu ấy." Tôi quay lại với cái cửa sổ.

Thêm một khoảnh khắc im lặng nữa, Dimitri đứng lên và trở về phía đầu máy bay.

Khi hạ cánh, Lissa và tôi chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc để những người lính biệt kích lái xe đưa chúng tôi về Học viện. Xe dừng ở cổng, tài xế nói gì đó với những người lính canh. Họ xác nhận rằng chúng tôi không phải là những Strigoi sắp sửa lao vào một cuộc giết chóc kinh hoàng, và sau một phút, họ cho chúng tôi vượt qua các bốt gác để vào Học viện. Lúc đó là sắp hoàng hôn - tức là bắt đầu "ngày" của ma cà rồng - và sân trường được bao phủ trong bóng tối.

Học viện hầu như vẫn thế, trải rộng ngổn ngang và kiến trúc kiểu Gothic. Moroi rất coi trọng truyền thống, với họ thì chẳng cái gì thay đổi bao giờ cả. Trường học không cổ kính như những ngôi trường ở châu Âu, nhưng được xây dựng cùng kiểu như vậy. Các toà nhà kiêu hãnh về lối kiến trúc công phu, gần giống nhà thờ, với nhiều đỉnh nhọn và hình khắc bằng đá. Những hàng rào sắt hoa bao quanh các khu vườn nhỏ và lối đi rải rác đó đây. Sau khi sống trong khuôn viên đại học, tôi mới nhận ra nơi này giống trường đại học nhiều hơn là một ngôi trường trung học bình thường.

Chúng tôi vào đến khuôn viên trường trung học, trường được chia thành hai khối sơ và cao trung. Mỗi khối xây quanh một sân mở lớn

hình tứ giác trang trí bằng những con đường rải đá và những cái cây khổng lồ cả trăm năm tuổi. Chúng tôi đi về phía sân của khối cao trung, một bên sân là dãy giảng đường, bên kia là ký túc xá của ma cà rồng lai và phòng tập thể thao. Ký túc xá của Moroi thì nằm ở một trong hai mé sân còn lại, và đối diện nó là khu nhà hành chính, quản lý chung cả hai khối cao và sơ trung. Những học sinh nhỏ sống trong khuôn viên sơ cấp, ở phía Tây.

Quanh tất cả các sân bãi là khoảng không, khoảng không, và thêm nhiều khoảng không nữa. Dù sao thì chúng tôi cũng đang ở Montana, cách xa bất kỳ thành phố thực sự nào đến hàng dặm. Không khí ập vào phổi tôi mát lạnh, đem theo mùi gỗ thông và mùi lá mục ẩm ướt. Bao quanh vành đai của Học viện là những khu rừng cao quá khổ, vào ban ngày, ta có thể nhìn thấy những rặng núi cao cao phía xa.

Tới khu chính của trường cao trung, tôi rời khỏi viên giám hộ của mình và chạy đến chỗ Dimitri.

"Này, Đồng chí!"

Anh ta vẫn tiếp tục bước, chẳng thèm nhìn tôi.

"Bây giờ em muốn nói chuyện rồi à?"

"Anh đưa bọn tôi tới chỗ Kirova hả?"

"Cô Hiệu trưởng Kirova," anh ta sửa lại. Từ phía bên kia Dimitri, Lissa tia cho tôi một ánh mắt như muốn nói, *Đừng gây chuyện nữa.*

"Cô Hiệu trưởng. Sao cũng được. Cô ta vẫn là một bà già tự mãn…"

Lời tôi tan biến luôn khi các giám hộ dẫn chúng tôi qua một loạt cánh cửa - thẳng vào phòng sinh hoạt chung. Tôi thở dài. Chẳng lẽ những người này *thực s*ự ác đến thế sao? Có ít nhất một chục đường để tới văn phòng của cô Kirova, vậy mà họ lại dẫn chúng tôi đi ngang qua trung tâm của phòng sinh hoạt chung.

Lúc đó đang là giờ ăn sáng.

Các giám hộ tập sự - những ma cà rồng lai như tôi - cùng Moroi ngồi cả ở đấy, ăn uống và bàn tán, mặt sáng bừng lên với đề tài buôn dưa nào đó đang là tâm điểm của Học viện. Khi chúng tôi bước vào, tiếng ồn ào inh ỏi của các cuộc trò chuyện chợt ngừng bặt, cứ như ai đó vừa tắt công tắc. Hàng trăm cặp mắt quay ngay về phía chúng tôi.

Tôi đáp lại ánh mắt của các bạn cùng lớp cũ bằng một nụ cười lười biếng, cố tìm hiểu xem mọi sự có thay đổi gì không. Không. Có vẻ chẳng thay đổi gì cả. Camille Conta trông vẫn cứng quèo, đúng là con ranh chải chuốt mà tôi còn nhớ, vẫn là trưởng nhóm tự xưng của tụi Moroi hoàng gia ở Học viện. Cạnh đó, Natalie, người chị em họ gần và nhút nhát của Lissa, quan sát bằng đôi mắt mở to, vẫn ngây ngô ngờ nghệch như trước.

Còn phía bên kia phòng… a, cái này mới thú vị. Aaron. Aaron rất, rất tội nghiệp, người rõ ràng đã tan vỡ cả trái tim khi Lissa bỏ đi. Cậu ta trông vẫn dễ thương như hồi nào - có lẽ bây giờ còn dễ thương hơn - với những lọn tóc vàng kim hoàn toàn xứng hợp với tóc Lissa. Mắt cậu ta dõi theo từng cử động của cô. Đúng. Dứt khoát là vẫn chưa quên Lissa. Thật là buồn, vì Lissa chưa bao giờ thực sự để ý đến cậu ta. Tôi nghĩ Lissa đi chơi với cậu ta chỉ đơn giản vì đó có vẻ là điều mà ai nấy đều kỳ vọng.

Nhưng việc khiến tôi thấy thú vị nhất là hình như Aaron đã tìm ra cách giết thời gian khi thiếu Lissa. Bên cạnh Aaron, và đang nắm tay cậu ta, là một cô nàng Moroi trông như mới 11 tuổi nhưng hẳn là lớn hơn thế nhiều, trừ phi Aaron đã trở thành kẻ lạm dụng trẻ em trong khi chúng tôi vắng mặt. Với đôi má phúng phính và những lọn tóc quăn nho nhỏ vàng hoe, trông cô nàng giống hệt một con búp bê sứ. Một con búp bê sứ rất bực tức và xấu tính. Cô nàng tóm chặt tay Aaron và ném cho Lissa ánh mắt rừng rực căm thù đến mức tôi cũng phải choáng. Thế là chuyện của nợ gì đây? Tôi không hề quen biết cô nàng.

Chỉ là một cô bạn gái hay ghen, tôi đoán vậy. Tôi cũng sẽ bực tức nếu bạn trai của mình nhìn theo ai như thế.

Cuộc hành trình bẽ mặt của chúng tôi cuối cùng cũng kết thúc, may quá, mặc dù địa điểm mới - văn phòng của cô Hiệu trưởng Kirova - cũng chẳng thực sự cải thiện được tình hình. Bà phù thuỷ già trông đúng như tôi còn nhớ, mũi nhọn và tóc bạc. Cô cao và gầy, như hầu hết các Moroi, và luôn khiến tôi liên tưởng đến một con chim kền kền. Tôi quá biết cô vì đã đầy lần phải ngồi trong phòng Hiệu trưởng.

Hầu hết những người "hộ tống" đều rời đi sau khi Lissa và tôi ngồi xuống, khiến tôi cảm thấy bớt giống tù nhân hơn một chút. Chỉ có Alberta, thủ lĩnh của các giám hộ nhà trường, và Dimitri là còn ở lại. Họ chọn những vị trí sát tường, trông khắc khổ và đáng sợ, đúng như công việc của họ yêu cầu.

Cô Kirova xoáy đôi mắt giận dữ vào chúng tôi và mở miệng để bắt đầu một thứ mà tôi tin chắc sẽ là một phiên xỉ vả khủng khiếp. Chợt một giọng nói trầm sâu và dịu dàng ngăn lời cô lại.

"Vasilisa."

Tôi giật mình nhận ra rằng còn có người khác trong phòng. Tôi đã không hề để ý. Thật quá bất cẩn đối với một giám hộ, cho dù là một giám hộ tập sự.

Gắng gượng hết sức, Victor Dashkov đứng dậy từ một cái ghế trong góc. Hoàng tử Victor Dashkov. Lissa nhảy bật dậy và lao đến chỗ ông, vòng tay ôm lấy cơ thể yếu ớt của ông.

"Bác," Lissa thì thầm, giọng như sắp khóc, và siết chặt vòng tay.

Vừa mỉm cười, Victor Dashkov vừa nhẹ nhàng vỗ vào lưng Lissa. "Con không biết là ta mừng đến thế nào khi thấy con an toàn đâu, Vasilisa ơi!" Ông nhìn sang phía tôi. "Và cháu nữa, Rose ạ." Tôi gật đầu, cố giấu cơn sốc. Khi chúng tôi bỏ đi thì ông bị bệnh, nhưng mà thế này – thế này thì *kinh khủng* quá. Ông ấy là bố của Natalie, chỉ cỡ

40 tuổi, nhưng trông già gấp đôi mức đó. Nhợt nhạt. Khô héo. Tay run. Chỉ nhìn ông thôi cũng khiến tim tôi như tan vỡ. Trên thế giới này có bao nhiêu kẻ khủng khiếp, nên thật không công bằng khi chính Victor phải chịu đựng một chứng bệnh sẽ khiến ông sớm ra đi, và rút cục thì khiến ông không thể trở thành vua được.

Mặc dù không chính xác là bác của Lissa - giới Moroi sử dụng các ngôi thứ trong gia đình rất lỏng lẻo, đặc biệt là những thành viên hoàng tộc - nhưng Victor là một người bạn thân của gia đình Lissa và đã gắng hết sức để giúp cô sau khi bố mẹ cô mất. Tôi quý trọng ông, ông là người đầu tiên mà tôi thấy mừng khi được gặp ở đây.

Cô Kirova thư cho họ thêm chút thời gian rồi kiên quyết kéo Lissa trở về ghế của mình.

Giờ thuyết giảng đến rồi đây.

Đó là một bài học hay - một trong những bài hay nhất của cô Kirova, điều ấy cũng nói lên nhiều thứ. Cô đúng là bậc thầy về giảng đạo đức. Tôi thề rằng đây là lý do duy nhất khiến cô làm quản lý nhà trường, bởi vì tôi chưa từng nhận ra bằng chứng nào cho thấy cô thực sự *thích* học sinh. Bài diễn văn bao gồm những chủ đề thường thấy: trách nhiệm, hành vi liều lĩnh, ích kỷ… Xì. Lập tức tôi thấy mình để đầu óc trôi lơ đãng, chuyển sang cân nhắc đến việc làm sao trốn thoát qua cửa sổ văn phòng.

Nhưng khi tràng đả kích nhắm sang tôi - a, thì tôi tập trung trở lại.

“Em, em Hathaway, đã phá vỡ lời thề thiêng liêng nhất trong giống loài chúng ta: lời thề bảo vệ Moroi của một giám hộ. Đó là trách nhiệm vĩ đại, một trách nhiệm mà em đã xúc phạm bằng hành vi ích kỷ là đem công chúa trốn khỏi đây. Strigoi sẽ rất sung sướng được kết liễu nốt gia đình Dragomir, và *em* suýt cho phép bọn chúng làm điều đó.”

“Rose không bắt cóc em.” Lissa nói trước khi tôi kịp cất tiếng, giọng nói và khuôn mặt cô đều bình thản, dù cảm xúc thì chẳng thoải mái

chút nào. “Em muốn đi. Cô đừng trách bạn ấy.”

Cô Kirova suỳ suỳ cả hai chúng tôi và rảo bước trong văn phòng, hai tay bắt sau tấm lưng hẹp.

“Em Dragomir, em có thể là người đã dàn xếp toàn bộ kế hoạch, theo những gì tôi biết, nhưng trách nhiệm *của Hathaway* vẫn là đảm bảo cho em không thể thực hiện kế hoạch đó. Nếu làm đúng bổn phận, em ấy phải báo cáo với ai đó. Nếu làm đúng bổn phận, em ấy phải giữ cho em an toàn.”

Tôi cắt ngang.

“Em có làm đúng bổn phận!” Tôi hét, nhảy dựng dậy khỏi ghế. Dimitri và Alberta đều cử động nhưng rồi mặc kệ vì tôi chẳng định đánh ai cả. Chưa định thôi. “Em đã giữ cho Lissa an toàn! Em giữ cho bạn ấy an toàn khi không ai trong số *các thầy cô”* - tôi làm động tác quét quanh phòng - “có thể làm điều đó. Em dẫn Lissa đi để bảo vệ bạn ấy. Em đã làm những gì em phải làm. Các thầy cô rõ ràng là không định làm thế?”

Qua mối kết nối, tôi thấy Lissa đang cố gắng gửi cho mình những thông điệp trấn an, một lần nữa thúc giục tôi đừng để sự giận dữ điều khiển mình. Quá muộn.

Cô Kirova nhìn tôi chằm chằm, khuôn mặt trống rỗng. “Em Hathaway, xin lỗi em nếu tôi không nhìn ra logic của việc lôi công chúa đi khỏi môi trường được canh gác nghiêm ngặt và được bảo vệ bằng phép thuật lại là bảo vệ em ấy. Trừ phi có điều gì đó mà em không kể cho chúng tôi biết?”

Tôi cắn môi.

“Tôi hiểu rồi. Thôi được. Theo đánh giá của tôi, thì lý do duy nhất khiến em bỏ đi - ngoài việc coi đó là cảm giác mới lạ, điều này khỏi cần nghi ngờ - chính là để tránh những hậu quả của trò phá hoại tồi tệ mà em bày ra ngay trước khi em biến mất”

“Không, không phải…”

“Và điều ấy chỉ khiến cho quyết định của tôi dễ dàng hơn. Là một Moroi, công chúa cần phải tiếp tục sinh hoạt ở Học viện này vì chính sự an toàn của bản thân, nhưng chúng tôi không bắt buộc em phải làm vậy. Em sẽ bị gửi đi sớm nhất có thể.”

Tính tự phụ của tôi cạn ráo. “Em… sao ạ?”

Lissa đứng dậy bên cạnh tôi. “Cô không thể làm thế! Rose là giám hộ của em.”

“Hathaway không phải giám hộ của em, thậm chí chưa hề là một giám hộ. Em ấy vẫn đang tập sự.”

“Nhưng bố mẹ em…”

“Tôi biết bố mẹ em muốn thế nào, cầu Chúa để linh hồn họ an nghỉ, nhưng mọi chuyện đã thay đổi. Hathaway có thể bị đuổi. Em ấy không xứng đáng làm một giám hộ, và em ấy sẽ rời khỏi đây.”

Tôi nhìn cô Kirova chăm chăm, không thể tin được điều mình đang nghe. “Cô định gửi em đi đâu? Tới chỗ mẹ em ở Nepal ạ? Mẹ em có khi còn chưa biết em đã từng bỏ đi. Hay cô định gửi em đến chỗ *bố em?”*

Cô Kirova nheo mắt trước sự châm biếm trong câu nói cuối cùng. Khi tôi cất tiếng lại, giọng tôi rất lạnh lùng, đến mức chính tôi hầu như không nhận ra nổi.

“Hay cô gửi em đi làm một ả điếm máu xem sao. Cô cứ thử đi, và đến cuối ngày là bọn em cùng biến luôn.”

“Em Hathaway,” cô rít lên, “em quá hỗn xược.”

“Họ có một mối kết nối.” Giọng trầm và mạnh của Dimitri phá vỡ sự căng thẳng nặng nề, tất cả chúng tôi đều quay sang phía anh ta. Tôi cho rằng cô Kirova đã quên mất tiêu việc Dimitri cũng ở đó, nhưng tôi thì không. Sự hiện diện của anh ta tạo ra tác động đầy uy lực, làm sao phớt lờ được. Anh ta vẫn đứng dựa vào tường, trông như một người

lính cao bồi với chiếc áo khoác dài nực cười mà anh ta đang mặc. Anh ta nhìn tôi, chứ không phải Lissa, đôi mắt sẫm màu xuyên thẳng qua tôi. “Rose biết rõ Vasilisa đang cảm thấy gì. Có đúng thế không?” Ít nhất, tôi cũng thấy thoả mãn khi nhìn cô Kirova bị bất ngờ sửng sốt và liếc từ chúng tôi sang Dimitri. “Không… điều đó là không thể. Việc này đã không xảy ra trong hàng thế kỷ nay rồi.”

“Việc này rất rõ ràng,” Dimitri nói. “Tôi đã nghĩ như thế ngay khi bắt đầu quan sát họ.”

Cả Lissa và tôi đều không đáp, và tôi quay đi tránh ánh mắt anh ta.

“Đó là một món quà,” Victor lẩm bẩm từ trong góc phòng. “Một điều hiếm có và tuyệt diệu.”

“Những giám hộ giỏi nhất đã luôn có mối kết nối đó,” Dimitri nói thêm. “Trong các câu chuyện.”

Cơn thịnh nộ của cô Kirova quay lại. “Các câu chuyện đã cũ rích hàng thế kỷ rồi,” cô kêu lên. “Hẳn không phải cậu đang gợi ý rằng chúng ta nên để Hathaway ở lại Học viện sau tất cả những gì em ấy đã làm đấy chứ?”

Dimitri nhún vai. “Hathaway có thể ngông cuồng và bất kính, nhưng nếu cô ấy có tiềm năng…”

“Ngông cuồng và bất kính?” Tôi ngắt lời. “Nói cho cùng thì anh là cái thá gì cơ chứ? Sự giúp đỡ từ bên ngoài đấy à?”

“Giám hộ Belikov bây giờ là giám hộ của công chúa,” cô Kirova nói. “Giám hộ *được phê chuẩn* của công chúa.”

“Các thầy cô để cho lao động nước ngoài giá rẻ bảo vệ Lissa?”

Tôi nói thế là khá bẩn tính - đặc biệt vì hầu hết Moroi và các giám hộ của họ đều có dòng dõi Nga hoặc Rumani - nhưng lời bình luận vào thời điểm đó nghe có vẻ thông minh hơn mức thực sự. Mà làm gì đến lượt tôi nói chứ. Tôi có thể được nuôi lớn lên ở Mỹ, nhưng bố mẹ tôi đều sinh trưởng ở nước ngoài. Người mẹ ma cà rồng lai của tôi là

người Scotland - với mái tóc đỏ, và trọng âm rất quái - tôi cũng nghe nói rằng ông bố Moroi của mình là người Thổ Nhĩ Kỳ. Sự kết hợp gien đó đã cho tôi làn da cùng màu với phần nhân của quả hạnh, cùng với điều mà tôi thường thích nghĩ là các nét của một công chúa sa mạc ngoại lai: đôi mắt to sẫm màu và mái tóc nâu sẫm đến mức trông như màu đen. Tôi cũng sẽ chẳng lấy làm ngại nếu thừa hưởng mái tóc đỏ, nhưng có gì dùng nấy thôi, không sao.

Cô Kirova giơ hai tay lên trong cơn quá khích và quay sang Dimitri. "Cậu thấy chưa? Hoàn toàn vô kỷ luật! Tất cả các mối kết nối tinh thần và tiềm năng *rất* thô sơ trên thế giới này đều không thể bù đắp cho thái độ đó. Một giám hộ không có kỷ luật còn tồi tệ hơn là không có giám hộ."

"Vậy thì dạy cô ấy kỷ luật. Các lớp học mới bắt đầu đấy ạ. Cứ cho cô ấy vào học và rèn luyện lại."

"Vô ích. Em ấy vẫn sẽ tụt hậu so với các bạn, một cách vô vọng thôi."

"Không, em sẽ không tụt hậu," tôi cãi. Chẳng ai thèm nghe.

"Vậy thì cho cô ấy những buổi luyện tập thêm," Dimitri gợi ý.

Họ vẫn tiếp tục nói trong khi tất cả chúng tôi quan sát cuộc trao đổi như một trận đấu bóng bàn. Tự ái của tôi vẫn bị tổn thương do Dimitri tóm được chúng tôi quá dễ dàng, nhưng tôi cũng dần nhận ra rằng anh ta có khả năng giữ tôi ở lại đây với Lissa. Thà ở dưới cái đáy địa ngục này còn hơn là không được ở bên cạnh cô. Qua mối kết nối, tôi cảm thấy những giọt hy vọng của Lissa.

"Ai sẽ sẵn sàng dành thêm thời gian?" cô Kirova gặng hỏi. "Cậu sao?"

Luồng tranh luận của Dimitri dừng khựng. "À, đó không phải là điều tôi…"

Cô Kirova khoanh tay lại vẻ tự mãn. "Phải. Đó là điều tôi nghĩ."

Rõ ràng là lúng túng, Dimitri nhíu mày. Đôi mắt anh ta lia về phía Lissa và tôi, và tôi tự hỏi anh ta nhìn thấy gì. Hai đứa con gái thảm hại, đang nhìn anh ta với đôi mắt mở to van vỉ? Hay hai kẻ bỏ trốn đã biến khỏi một ngôi trường được bảo vệ nghiêm ngặt và xoáy đến một nửa tài sản thừa kế của Lissa?

"Vâng," cuối cùng Dimitri nói. "Tôi có thể cố vấn cho Rose. Tôi sẽ sắp xếp cho cô ấy những buổi tập thêm ngoài giờ học bình thường."

"Rồi sao?" Cô Kirova bực bội vặn vẹo. "Em ấy không bị phạt hả?"

"Vậy cô cứ tìm cách gì khác để phạt cô ấy," Dimitri đáp. "Số lượng giám hộ đã giảm xuống quá thấp, chúng ta không nên chấp nhận rủi ro là mất thêm một giám hộ nữa. Đặc biệt là một nữ giám hộ."

Ngụ ý trong lời anh ta khiến tôi rùng mình, nhắc tôi nhớ đến câu nói của mình trước đó về "những ả điếm máu." Chẳng còn nhiều nữ ma cà rồng lai trở thành giám hộ nữa.

Victor bất chợt lên tiếng từ trong góc phòng. "Tôi cũng nghiêng về cách của Giám hộ Belikov. Gửi Rose đi nơi khác sẽ là một điều đáng tiếc, là phí phạm nhân tài."

Cô Kirova nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài đó tối đen. Với lịch trình thiên về đêm tối của Học viện, thì *sáng* và *chiều* đều là những từ ngữ mang tính tương đối. Họ thậm chí còn sơn màu các cửa sổ để chắn ánh sáng.

Khi cô Kirova quay lại, Lissa nhìn vào mắt cô. "Em xin cô, cô Kirova. Xin hãy để Rose ở lại."

Ối, Lissa, tôi nghĩ, *cẩn thận đấy.* Sử dụng phép ép buộc lên một Moroi khác là điều rất nguy hiểm - đặc biệt là trước mặt nhiều người chứng kiến. Nhưng Lissa chỉ sử dụng một chút xíu, và chúng tôi đang cần tất cả những sự giúp đỡ có thể có. Thật may là hình như chẳng ai phát hiện chuyện gì đang diễn ra.

Tôi thậm chí còn chẳng biết liệu phép ép buộc có tạo ra khác biệt gì

không, nhưng cuối cùng cô Kirova thở dài.

"Nếu em Hathaway ở lại, thì sẽ thế này." Cô quay sang tôi. "Việc em tiếp tục theo học ở Học viện Thánh Vladimir coi như bị thử thách nghiêm ngặt. Chỉ cần vi phạm nội quy *một lần* thôi, là em đi. Em sẽ phải tham dự tất cả các lớp và các buổi rèn luyện theo yêu cầu đối với học viên tập sự ở tuổi em. Em cũng sẽ tập luyện với Giám hộ Belikov vào mọi giờ phút rảnh rỗi mà em có - trước *và* sau giờ học. Ngoài những việc đó, em bị cấm tham gia các hoạt động tập thể, trừ giờ ăn, và em sẽ phải ở trong phòng ký túc xá. Nếu không tuân theo bất kỳ điều nào trong số này, là em sẽ bị gửi… đi."

Tôi cười khó chịu. "Bị cấm tham gia tất cả các hoạt động tập thể? Cô định cố tách rời bọn em ạ?" Tôi gật đầu về phía Lissa. "Cô sợ bọn em lại bỏ trốn ạ?"

"Cô đang thực hiện các biện pháp đề phòng. Như cô chắc chắn là em còn nhớ, thì em chưa bao giờ bị trừng phạt thích đáng cho tội phá hoại tài sản của nhà trường. Có nhiều thứ em phải bù đắp đấy." Đôi môi mỏng của cô mím chặt thành một đường thẳng. "Em đang được trao cho một đề nghị quá rộng rãi. Cô khuyên em đừng để thái độ của mình làm hỏng nó."

Tôi định bảo rằng đề nghị đó chẳng rộng rãi chút nào, nhưng tôi bắt gặp ánh mắt Dimitri. Rất khó đọc được ánh mắt ấy. Có thể anh ta đang nói rằng anh ta tin ở tôi. Có thể anh ta đang nói rằng tôi đúng là đồ ngu nếu cứ tiếp tục cãi lộn với cô Kirova. Tôi không biết.

Rời mắt khỏi Dimitri, lần thứ hai trong buổi gặp gỡ này, tôi nhìn chằm chằm xuống sàn, ý thức rất rõ Lissa đang ở bên cạnh và sự động viên của cô đang cháy lên trong mối kết nối của chúng tôi. Cuối cùng, tôi thở phì ra và nhìn lên cô Hiệu trưởng.

"Được. Em chấp nhận."

Ba

THẬT CÒN HƠN CẢ TÀN NHẪN KHI bắt chúng tôi đi thẳng tới lớp học ngay sau buổi gặp gỡ, nhưng đó chính là điều cô Kirova làm. Lissa bị dẫn đi, và tôi nhìn theo cô, lấy làm mừng vì mối kết nối sẽ cho phép tôi tiếp tục đọc được các trạng thái cảm xúc của Lissa.

Thực ra, trước tiên họ chuyển tôi đến chỗ một trong các nhà tư vấn. Đó là một ông già Moroi, một người tôi vẫn còn nhớ từ trước khi bỏ đi. Thật tình tôi không thể tin được rằng ông vẫn ở đây. Ông ta già dễ sợ, lẽ ra đã phải về hưu. Hoặc là chết.

Chuyến viếng thăm chỉ kéo dài tổng cộng năm phút. Ông già chẳng nói gì về việc tôi trở lại, mà chỉ hỏi vài câu xem tôi đã học những môn gì ở Chicago và Portland. Ông so sánh những môn đó với hồ sơ cũ của tôi và vội vàng nguệch ngoạc ra một cái thời gian biểu mới. Tôi rầu rĩ cầm lấy và tới lớp học đầu tiên của mình.

Tiết 1: Kỹ thuật Chiến đấu Bảo vệ Cao cấp

Tiết 2: Lý thuyết về Vệ sĩ và Bảo vệ Cá nhân 3

Tiết 3: Làm quen và Tập luyện với Vật nặng

Tiết 4: Nghệ thuật Ngôn ngữ Cao cấp (Tập sự)

— Ăn trưa —

Tiết 5: Hành vi và Sinh lý học Động vật

Tiết 6: Toán học

Tiết 7: Văn hoá Moroi 4

Tiết 8: Nghệ thuật Slavơ

Ợ. Tôi đã quên béng mất rằng một ngày lên lớp ở Học viện dài đến mức nào. Học sinh tập sự và Moroi học những lớp riêng biệt vào nửa đầu của ngày, tức là chỉ sau giờ ăn trưa thì tôi mới được gặp Lissa - nếu chúng tôi có giờ nào trùng vào buổi chiều. Hầu hết những giờ học đó đều là lớp cao cấp tiêu chuẩn, nên tôi cảm thấy cơ hội của mình là khá nhiều. Nghệ thuật Slavơ có vẻ là lớp tự chọn mà chẳng ai đăng ký, nên hy vọng họ cũng đã tống nốt cả Lissa vào.

Dimitri và Alberta áp giải tôi tới phòng tập của giám hộ cho tiết học đầu tiên, cả hai người đều chẳng buồn để ý đến sự tồn tại của tôi. Đi đằng sau họ, tôi thấy Alberta để kiểu tóc ngắn, tém, làm lộ rõ dấu hiệu tuyên thệ và các dấu hiệu *molnija* của cô, Alberta và Dimitri không nói gì mà chỉ đi cạnh nhau như thể hôm nay cũng bình thường như mọi ngày khác. Khi chúng tôi tới nơi, phản ứng của các bạn học chỉ ra rằng mọi chuyện không hề "bình thường". Họ đang sắp xếp khi chúng tôi bước vào phòng tập, và y như trong phòng sinh hoạt chung, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tôi. Tôi không thể phân biệt được rằng mình cảm thấy như một ngôi sao nhạc rock hay như một chú hề trong rạp xiếc.

Thôi được. Nếu tôi phải "định cư" ở đây một thời gian, thì tôi sẽ chẳng thèm cư xử cứ như sợ hãi bọn họ nữa. Lissa và tôi từng có thời khiến cả trường phải tôn trọng, và đây là lúc nhắc nhở tất cả mọi người nhớ đến điều đó. Quét một vòng những học sinh tập sự miệng thì há, mắt thì nhìn chòng chọc, tôi tìm một khuôn mặt quen. Hầu hết trong số đó là con trai. Một người lọt vào mắt tôi, và tôi gần như không thể không nhe răng cười.

"Này Mason, lau nước mũi đi. Nếu cậu định nghĩ đến mình lúc khoả thân, thì hãy làm như thế lúc ngồi một mình chứ."

Vài tiếng khịt mũi và tiếng cười khẩy phá vỡ sự im lặng đáng ngại,

và Mason Ashford bật khỏi trạng thái bối rối, trao cho tôi một nụ cười méo mó. Với mái tóc đỏ chĩa ra ở khắp mọi nơi và lốm đốm tàn nhang, trông cậu ta cũng dễ thương, dù không thực sự hấp dẫn. Cậu ta cũng là một trong số những cậu bạn hài hước nhất mà tôi biết. Trước đây chúng tôi cũng là bạn tốt.

"Đây *là* giờ của mình, Hathaway. Mình dẫn dắt bài tập ngày hôm nay."

"À thế hả?" Tôi bật lại. "Ha. Tốt thôi, vậy mình đoán đây là thời điểm tốt để cậu nghĩ về mình lúc khoả thân đấy."

"Lúc nào cũng là thời điểm tốt để nghĩ về cậu khoả thân," ai đó ở gần nói thêm vào, càng phá võ sự căng thẳng. Eddie Castile. Một người bạn khác của tôi.

Dimitri lắc đầu và bỏ đi, lẩm bẩm gì đó bằng tiếng Nga, nghe không hề giống một lời khen. Nhưng với tôi thì… thôi, cũng thế cả, bây giờ tôi lại là một học sinh tập sự. Các bạn cùng lớp đều dễ tính, ít tập trung vào dòng dõi và bè phái hơn so với học sinh Moroi.

Lớp học cuốn tôi đi, tôi thấy mình cười đùa và gặp gỡ những người mà tôi gần như đã quên. Ai cũng muốn biết chúng tôi ở những đâu, xem ra Lissa và tôi đã trở thành truyền thuyết. Tất nhiên tôi không thể nói cho họ biết tại sao chúng tôi bỏ đi, nên đành bịa ra một đống lời đùa cợt và kiểu cậu-muốn-biết-à, cho qua chuyện.

Cuộc đoàn tụ vui vẻ kéo dài được vài phút nữa thì vị giám hộ trưởng thành - người làm giám thị cho giờ tập luyện - bước tới và trách mắng Mason vì dám bỏ quên nhiệm vụ. Vẫn còn cười toe, cậu ta quát hàng tràng mệnh lệnh cho tất cả mọi người, giải thích rằng nên bắt đầu với bài tập nào. Tôi bứt rứt nhận ra rằng mình không biết hầu hết những bài tập đó.

"Tập nào, Hathaway," Mason nói, nắm lấy cánh tay tôi. "Cậu có thể là bạn cùng tập với mình. Xem xem suốt thời gian qua cậu đã làm

được gì nào.”

Một giờ sau đó, cậu ta đã có câu trả lời.

“Chả tập tành gì cả, đúng không?”

“Ôi,” tôi rên lên, trong giây lát không thể ăn nói được bình thường.

Mason chìa tay và giúp tôi đứng dậy khỏi tấm thảm mà cậu ta đã hạ tôi đo ván khoảng năm mươi lần.

“Mình ghét cậu,” tôi bảo, xoa xoa một vết trên đùi mà ngày mai hẳn sẽ thành một vết thâm xấu xí.

“Cậu sẽ ghét mình hơn nếu mình không làm hết sức.”

“Ừ, cũng phải,” tôi nhất trí, lê lết theo sau khi cả lớp xếp gọn các dụng cụ tập lại.

“Thực ra cậu tập cũng tạm được.”

“Cái gì? Mình vừa mới thua chỏng vó đấy thôi.”

“Nào, tất nhiên là thế rồi. Đã hai năm còn gì. Nhưng mà này, cậu vẫn còn đi lại được. Thế cũng kinh rồi.” Mason cười chế nhạo.

“Tôi đã nói là tôi ghét cậu chưa hả?”

Mason thoáng nở một nụ cười, rồi nhanh chóng nhạt đi thành vẻ nghiêm túc hơn. “Đừng nghĩ sai về mình… Ý mình là, cậu thực sự là một tay chiến ác đấy, nhưng sẽ không có cách nào để cậu có thể vượt qua các bài thử thách vào mùa xuân…”

“Bọn họ đang bắt mình tham gia các buổi tập luyện thêm,” tôi giải thích. Chả phải vì chuyện đó quan trọng gì. Tôi đã dự định sẽ đưa Lissa cùng biến khỏi đây trước khi những bài tập luyện thực sự trở thành vấn đề. “Minh sẽ sẵn sàng thôi.”

“Các buổi tập thêm với ai?”

“Tên cao cao đó. Đimitri.”

Mason dừng bước và nhìn tôi chằm chằm. “Cậu tập thêm với Belikov?”

"Ừ, sao?"

"Anh ấy là một *vị thánh.*"

"Nổ nhiều đấy hả?" Tôi hỏi.

"Không, mình nói nghiêm chỉnh đấy. Mình muốn nói là, thường thì anh ít nói và khó gần, nhưng khi anh ấy chiến đấu… ái chà. Nếu bây giờ mà cậu đã nghĩ là mình bị đau, thì lúc tập với anh ấy xong chắc cậu chết toi luôn."

Tuyệt lắm. Lại có thêm một chuyện để cải thiện một ngày tươi đẹp.

Tôi thúc khuỷu tay vào Mason rồi đi tới lớp học tiết thứ hai. Lớp này nói về những yếu tố cần thiết để trở thành một vệ sĩ, và là lớp bắt buộc đối với tất cả học sinh lớn. Thực tế, đó là lớp học thứ ba trong một loạt lớp học bắt đầu từ hồi năm dưới. Tức là tôi bị tụt hậu cả trong lớp này, nhưng tôi hy vọng việc bảo vệ Lissa trong thế giới thực đã cho mình được chút hiểu biết.

Thầy hướng dẫn của chúng tôi là Stan Alto. Sau lưng thầy, chúng tôi thường gọi đơn giản là "Stan", còn trong những trường hợp trịnh trọng thì gọi là "Giám hộ Alto". Thầy lớn tuổi hơn Dimitri một chút, nhưng không cao được như thế; và trông thầy lúc nào cũng tức tối. Hôm nay, vẻ tức tối càng dữ dội khi thầy bước vào lớp và thấy tôi ngồi đó. Mắt thầy mở to trong sự ngạc nhiên chế giễu khi thấy đi vòng quanh phòng và tới đứng ngay bên cạnh bàn tôi.

"Gì thế này? Chẳng ai nói với tôi là hôm nay chúng ta có một diễn giả khách mời ở đây cả, Rose Hathaway. Thật là vinh hạnh quá! Em đúng thật là rất rộng lượng khi dành chút thời gian trong lịch trình bận rộn của mình mà chia sẻ hiểu biết với chúng tôi"

Tôi thấy má nóng rát, nhưng với sự kiềm chế tuyệt vời, tôi ngăn bản thân bảo thầy thôi đi. Tuy nhiên, tôi khá chắc chắn rằng khuôn mặt mình đã truyền được thông điệp đó, vì vẻ nhạo báng của thầy càng tăng. Thầy ra hiệu cho tôi đứng lên.

“Ha, nào, nào. Đừng ngồi mãi thế! Bước lên phía trước này để giúp tôi giảng bài cho cả lớp đi.”

Tôi ẩn mình sâu hơn xuống ghế. “Thầy không thực sự có ý…”

Nụ cười châm chọc tắt ngóm. “Tôi có ý *đúng y* như những gì tôi nói, Hathaway. Bước lên phía trước cả lớp.”

Một sự im lặng dày đặc bao phủ căn phòng. Stan là một thầy hướng dẫn đáng sợ, và hầu hết cả lớp đều quá kinh hãi nên chưa dám cười vào nỗi xấu hổ của tôi. Không chấp nhận chịu thua, tôi sải bước lên phía trước và quay người để đối diện với cả lớp. Tôi lì lợm nhìn họ và hất tóc qua vai, đồng thời nhận được vài nụ cười cảm thông từ mấy người bạn. Thế rồi tôi để ý thấy rằng tôi có nhiều khán giả hơn mình tưởng. Một vài giám hộ - bao gồm cả Dimitri - đang vớ vẩn ở phía cuối phòng. Bên ngoài Học viện, các giám hộ tập trung vào công tác bảo vệ một-kèm-một. Còn ở đây, các giám hộ cần bảo vệ nhiều người hơn, *và* họ còn phải huấn luyện cho các học sinh tập sự. Cho nên thay vì cứ đi theo một người, họ làm việc theo ca, bảo vệ chung cả trường và kiểm tra các lớp học.

“Nào, Hathaway,” Stan vui vẻ nói, lượn lên phía trước với tôi. “Hãy khai sáng cho chúng tôi bằng các kỹ thuật bảo vệ của em.”

“Các… kỹ thuật của em?”

“Hẳn rồi. Chắc em phải có một kế hoạch nào đó mà tất cả chúng tôi không thể hiểu được khi em đưa một thành viên hoàng gia Moroi vị thành niên rời khỏi Học viện và đặt bạn ấy dưới mối đe doạ thường trực của Strigoi.”

Lại là bài học của cô Kirova, trừ việc lần này có thêm người chứng kiến.

“Bọn em chưa bao giờ gặp bất kỳ Strigoi nào,” tôi kiên quyết đáp.

“Hiển nhiên,” thầy nói và cười khẩy. “Tôi đã biết được điều đó, chả thế mà em vẫn còn sống.”

Tôi muốn hét lên rằng tôi cũng có thể đánh bại được một Strigoi, nhưng sau khi bị nện như tử trong tiết học trước, bây giờ tôi ngờ rằng mình chẳng thể sống sót dù chỉ bị Mason tấn công, chứ đừng nói đến một Strigoi thực sự.

Khi tôi im lặng, Stan bắt đầu nhịp bước phía trước cả lớp.

"Vậy em đã làm gì? Làm sao em đảm bảo được an toàn cho bạn ấy? Em tránh ra ngoài vào buổi đêm sao?"

"Đôi khi ạ." Đó là sự thực, đặc biệt là khi chúng tôi mới bỏ trốn. Sau vài tháng không có vụ tấn công nào thì chúng tôi đã thư thái hơn.

"Đôi khi," thầy lặp lại bằng giọng cao the thé, khiến cho câu trả lời của tôi nghe cực kỳ ngu độn. "Ra vậy, tôi cho rằng em ngủ vào ban ngày và thức canh vào ban đêm."

"Ờ… không ạ."

"Không? Nhưng đó là một trong những điều đầu tiên được đề cập đến trong chương nói về canh gác đơn độc cơ mà. À phải, em không biết điều đó vì *em có ở đây đâu."*

Tôi cố nuốt để không tuôn ra vài từ thô tục. "Em quan sát quanh cả khu vực mỗi khi bọn em ra ngoài," tôi nói, thấy cần phải tự bảo vệ mình.

"Ố? À, cái đó hay đấy. Em dùng Phương pháp Giám sát Cung phần tư của Camegie hay Khảo sát Luân chuyên?"

Tôi không nói gì.

"Á à. Tôi đoán là em đã sử dụng Phương pháp Liếc-Xung-Quanh-Khi-Nào-Nhớ-Ra của Hathaway."

"Không!" Tôi bực bội kêu lên. "Không phải thế. Em quan sát Lissa. Bạn ấy vẫn còn sống đấy thôi?"

Thầy đi lộn trở lại chỗ tôi và ghé sát vào mặt tôi. "Bởi vì em *may mắn."*

“Strigoi đâu có rình rập trong tất cả các ngõ ngách ngoài đó,” Tôi bật lại. “Chẳng hề giống như những gì bọn em đã được dạy. Ngoài kia an toàn hơn so với mức mà các thầy cô cứ doạ dẫm.”

“An toàn hơn? *An toàn hơn?* Chúng ta đang có chiến tranh với Strigoi!” thầy hét lên. Tôi có thể ngửi thấy mùi cà phê trong hơi thở của thầy, vì thầy đứng quá gần. “Một trong số bọn chúng có thể đi thẳng tới chỗ em và bẻ gãy cái cần cổ bé nhỏ xinh đẹp của em trước cả khi em phát hiện ra hắn, và hắn cũng sẽ chẳng tốn một giọt mồ hôi để làm việc đó. Em có thể nhanh và khoẻ hơn một Moroi hoặc một người thường, nhưng em chẳng là gì cả, *chẳng gì cả,* so với một Strigoi. Bọn chúng là chết chóc, bọn chúng là sức mạnh. Và em có biết điều gì làm bọn chúng mạnh mẽ hơn không?”

Không đời nào tôi để cho ông thầy điên khùng này làm mình khóc. Tôi nhìn ra xa, cố tập trung vào điều gì khác. Đôi mắt tôi vấp phải Dimitri và các giám hộ khác. Họ đang theo dõi nỗi bẽ bàng của tôi, mặt lạnh như đá.

“Máu của Moroi,” tôi thì thầm.

“Là cái gì?” thầy Stan hỏi to. “Tôi không nghe rõ.”

Tôi quay lại đối diện với thầy. “Máu Moroi! Máu Moroi khiến bọn chúng mạnh hơn.”

Thầy gật đầu thoả mãn và bước lui vài bước. “Đúng. Đúng thế. Nó khiến bọn chúng mạnh hơn và khó tiêu diệt hơn. Bọn chúng cũng sẽ giết và uống máu người thường hoặc ma cà rồng lai, nhưng bọn chúng muốn máu Moroi hơn bất kỳ thứ gì khác. Bọn chúng theo đuổi nó. Bọn chúng đã biến mình thành hắc ám để được bất tử, và bọn chúng muốn làm bất kỳ điều gì có thể để giữ được sự bất tử đó. Những tên Strigoi liều lĩnh đã tấn công Moroi ngay chỗ đông người. Các nhóm Strigoi đã đột kích những học viện giống y như học viện này. Có những Strigoi đã sống hàng ngàn năm và giết hại hàng thế hệ Moroi. Bọn chúng gần

như không thể tiêu diệt được. Và *đó* là lý do số lượng Moroi đang sụt giảm. Họ không đủ mạnh - cho dù có giám hộ - để tự bảo vệ mình. Một số Moroi thậm chí chẳng thấy việc bỏ chạy có ích lợi gì nữa, và đơn giản là tự chọn cách biến mình thành Strigoi. Và một khi Moroi biến mất…"

"…thì các ma cà rồng lai cũng vậy," tôi nói nốt.

"Hừ," thầy nói, liếm những giọt nước bọt bắn ra trên môi. "Có vẻ dù gì thì em cũng học được chút ít. Bây giờ chúng ta sẽ phải xem liệu em có thể học đủ để qua được môn này và đủ tiêu chuẩn cho học kỳ trải nghiệm thực địa tiếp theo không."

Ối. Tôi đã dành suốt phần còn lại của tiết học kinh khủng đó - tại ghế của mình, may quá - ngẫm đi ngẫm lại những lời cuối cùng trong đầu mình. Trải nghiệm thực địa vào năm cuối là phần tuyệt nhất trong thời kỳ học tập của một học sinh tập sự. Chúng tôi sẽ chẳng phải học tiết nào trong suốt nửa học kỳ. Thay vào đó, mỗi chúng tôi sẽ được giao một học sinh Moroi để đi theo bảo vệ. Các giám hộ trưởng thành sẽ giám sát và thử thách chúng tôi bằng những cuộc tấn công được dàn dựng và các mối đe doạ khác. Việc một học viên tập sự vượt qua trải nghiệm thực địa ra sao cũng quan trọng gần như tất cả các điểm số khác cộng lại. Nó có thể ảnh hưởng đến việc học viên đó sẽ được giao "phụ trách" Moroi nào sau khi tốt nghiệp.

Và tôi? Tôi chỉ muốn có đúng một Moroi thôi.

Khi tôi rệu rạo băng qua sân trường về phía phòng sinh hoạt chung, Dimitri chợt xuất hiện và bước cạnh tôi, chẳng đặc biệt giống thần thánh gì cả - nếu không tính đến vẻ ngoài đẹp kỳ lạ của anh ta.

"Tôi cho rằng anh đã thấy chuyện gì xảy ra trong giờ học của Stan?" Tôi hỏi, chẳng buồn gọi đúng theo lối tôn trọng.

"Ừ."

"Và anh không nghĩ như thế là thiếu công bằng?"

“Thầy ấy nói không đúng sao? Em có nghĩ là em đã hoàn toàn sẵn sàng để bảo vệ Vasilisa?”

Tôi nhìn xuống đất. “Tôi đã giữ cho cô ấy sống sót mà,” tôi lẩm bẩm.

“Hôm nay em đấu tập với các bạn cùng lớp thế nào?”

Câu hỏi đúng là bẩn tính. Tôi không đáp và biết mình không cần đáp. Tôi đã học một tiết tập luyện nữa sau tiết của Stan, và rõ là Dimitri đã nhìn thấy tôi lại bị nện cho một trận ở đó.

“Nếu em không đánh lại được *họ…”*

“Thôi, thôi, tôi biết rồi,” tôi gắt.

Dimitri sải chân chậm lại để vừa với những bước chân đầy đau đớn của tôi. “Em vốn tự nhiên đã nhanh và mạnh. Em chỉ cần để mình được rèn luyện. Em có chơi môn thể thao nào hồi bỏ đi không?”

“Tất nhiên,” tôi nhún vai. “Thỉnh thoảng.”

“Em không tham gia đội thể thao nào à?”

“Quá lắm chuyện. Nếu tôi mà muốn tập luyện nhiều như thế thì tôi đã ở lại đây cho xong.”

Dimitri nhìn tôi giận dữ. “Em sẽ không bao giờ có thể thực sự bảo vệ một công chúa nếu em không mài dũa các kỹ năng của mình. Em sẽ luôn không đủ khả năng.”

“Tôi sẽ có thể bảo vệ bạn ấy,” tôi gay gắt nói.

“Không có gì đảm bảo rằng em sẽ được giao bảo vệ bạn ấy, em biết thế mà - dù là trong kỳ trải nghiệm thực địa *hay* sau khi tốt nghiệp.” Giọng Dimitri trầm và không khoan nhượng. Người ta đã không hề cho tôi một người cố vấn ấm áp và hiền lành. “Không ai muốn lãng phí một mối kết nối, nhưng cũng không ai trao cho bạn ấy một giám hộ không đủ tiêu chuẩn. Nếu em muốn ở cạnh bạn ấy, thì em phải giành lấy vị trí đó. Em có các bài học. Em có tôi. Hãy tận dụng chúng tôi,

hoặc không. Em là sự lựa chọn lý tưởng để bảo vệ Vasilisa khi cả hai em tốt nghiệp, nếu em có thể chứng minh rằng mình xứng đáng. Tôi hy vọng em sẽ làm thế."

"Lissa, gọi bạn ấy là Lissa," tôi sửa lại. Lissa rất ghét tên đầy đủ của mình, mà thích cái tên thân mật kiểu Mỹ.

Dimitri bỏ đi, và bất chợt, tôi không cảm thấy mình là đứa tệ hại nữa.

Cho đến lúc này, tôi đã đốt quá nhiều thời gian chỉ để rời khỏi phòng học. Những người khác gần như đã chạy hết vào phòng sinh hoạt chung để ăn trưa từ lâu, sốt sắng tận dụng tối đa thời gian giao lưu xã hội của mình. Tôi cũng chuẩn bị bước vào đó thì một tiếng nói dưới hiên cửa gọi tôi.

"Rose?"

Nhòm theo hướng tiếng nói, tôi thấy Victor Dashkov, đang dựa vào một cây gậy chống ở gần bức tường của toà nhà, khuôn mặt nhân từ mỉm cười với tôi. Hai giám hộ của ông đứng gần đó, giữ một khoảng cách lịch sự.

"Bác Dash - à, thưa Hoàng tử. Xin chào."

Tôi vừa kịp chỉnh sửa mình, suýt thì quên các từ ngữ hoàng gia Moroi. Tôi đã không hề sử dụng chúng khi sống cùng con người. Moroi chọn người trị vì cho mình trong số mười hai gia đình hoàng tộc. Người lớn nhất trong gia đình gọi là "hoàng tử" hoặc "công chúa." Lissa có tước hiệu đó vì cô là người duy nhất còn lại trong dòng họ mình.

"Ngày đầu tiên của cháu thế nào?" ông hỏi.

"Vẫn chưa xong," tôi cố nghĩ ra chuyện gì dễ nói. "Bác ghé tới đây thăm một thời gian ạ?"

"Chiều nay ta sẽ đi, sau khi qua chỗ Natalie. Khi nghe tin Vasilisa - và cháu - đã trở về, ta phải đến gặp các cháu."

Tôi gật gù, chẳng biết nói gì nữa. Victor là bạn của Lissa hơn là của tôi.

"Ta muốn nói với cháu…" Ông ngập ngừng. "Ta hiểu những việc cháu làm là nghiêm trọng đến độ nào, nhưng ta nghĩ cô Hiệu trưởng Kirova không nhận thức được một thực tế. Cháu *đã* giữ cho Vasilisa an toàn trong suốt thời gian đó. Điều này rất ấn tượng."

"Ừm, thì cháu có chạm trán Strigoi hay gì đâu," tôi nói.

"Nhưng cháu cũng có gặp thứ gì đó chứ?"

"Tất nhiên ạ. Nhà trường một lần cử tụi chó săn tới!"

"Ghê đấy."

"Không hẳn đâu. Tránh được bọn chúng không khó lắm."

Ông cười to. "Ta từng đi săn với bọn chúng rồi. Lẩn tránh không dễ *th*ế đâu, với sức mạnh và trí khôn của chúng." Đúng thế thật. Chó săn ác quỷ là một trong số nhiều loại sinh vật thần bí có mặt trên thế giới, những sinh vật mà người thường không bao giờ biết tới, hoặc nếu có thì cũng không tin rằng mình đã thực sự thấy chúng. Bọn chó săn thường đi thành bầy và có kiểu giao tiếp siêu linh khiến cho chúng đặc biệt nguy hiểm đối với con mồi - cùng với sự thực rằng chúng giống y như những con sói đột biến. "Cháu có còn gặp thứ gì nữa không?"

Tôi nhún vai. "Mấy thứ vặt vãnh thôi ạ."

"Ghê đấy," Victor lặp lại.

"May thì đúng hơn, cháu nghĩ vậy. Hoá ra là cháu còn kém xa trong mấy chuyện bảo vệ này." Giọng tôi nghe y như Stan.

"Cháu là một cô bé thông minh. Cháu sẽ bắt kịp. Và cháu còn có mối kết nối nữa."

Tôi nhìn đi chỗ khác. Khả năng "cảm thấy" Lissa đã là bí mật trong một thời gian dài, nên nghe vẫn là lạ khi những người khác cũng biết về nó.

“Trong lịch sử, rất nhiều truyện kể giám hộ linh cảm được khi yếu nhân của họ gặp nguy hiểm,” Victor tiếp tục. “Ta thích nghiên cứu chủ đề ấy và một số cách thức cổ xưa khác. Nghe đâu đó là một tài sản vô giá.”

“Chắc thế ạ,” tôi nhún vai. *Đúng là một sở thích nhàm chán,* tôi nghĩ, tưởng tượng ra ông Victor miệt mài nghiên cứu lịch sử từ thời tiền sử trong một thư viện ẩm ướt phủ đầy mạng nhện.

Victor nghiêng đầu, sự tò mò hiện rõ trên nét mặt. Cô Kirova và những người khác cũng có cái nhìn y như thế khi chúng tôi đề cập đến mối kết nối, cứ như chúng tôi là chuột trong phòng thí nghiệm không bằng. “Nó thế nào, nếu cháu không ngại cho ta hỏi?”

“Nó… cháu cũng không rõ nữa. Cháu chỉ gần như là luôn nhận biết những điều bạn ấy cảm thấy. Thường thì chỉ là các cảm xúc. Bọn cháu chẳng gửi được thông điệp hay gì cả.” Tôi không kể về việc tôi lẻn vào đầu Lissa. Phần đó thì chính tôi cũng còn thấy khó hiểu.

“Nhưng nó không có tác dụng theo chiều ngược lại à? Bạn ấy không cảm thấy cháu sao?”

Tôi lắc đầu.

Khuôn mặt ông sáng lên ngạc nhiên. “Chuyện này xảy ra thế nào?”

“Cháu không biết,” tôi nói, vẫn nhìn đi chỗ khác. “Mới bắt đầu hai năm trước thôi.”

Victor cau mày. “Gần thời điểm vụ tai nạn à?”

Tôi ngập ngừng gật đầu. Vụ tai nạn không phải là chuyện tôi muốn nhắc tới, đó là điều chắc chắn. Những ký ức của Lisa đã đủ tệ rồi, không cần ký ức của tôi pha trộn vào nữa. Kim loại cong vặn. Cảm giác nóng, rồi lạnh, rồi lại nóng. Lissa kêu gào trước mặt tôi, la gọi tôi dậy, la gọi bố mẹ và anh trai dậy. Nhưng không ai tỉnh lại, trừ tôi.

Các bác sĩ nhận xét đó là một điều kỳ diệu. Họ nói rằng lẽ ra tôi không thể qua khỏi.

Dường như cảm nhận được vẻ thiếu thoải mái của tôi, ông Victor bỏ qua câu chuyện và quay trở lại với sự phấn khởi ban đầu.

"Ta vẫn thấy khó tin. Lâu lắm rồi hiện tượng này mới xảy ra. Nếu nó xuất hiện thường xuyên hơn… thử nghĩ xem nó có thể làm gì cho sự an toàn của tất cả Moroi. Giá như những người khác cũng được nếm trải mối kết nối. Ta sẽ phải nghiên cứu thêm xem có khả năng nhân bản nó với người khác không."

"Vâng." Tôi bắt đầu mất kiên nhẫn, dù rất quý Victor. Natalie là đứa lắm lời, nay thì tôi đã rõ cô ta thừa hưởng phẩm chất *đó* từ cha hay mẹ. Sắp hết giờ ăn trưa, dù Moroi và học sinh tập sự học cùng các lớp buổi chiều, nhưng Lissa và tôi cũng chẳng còn nhiều thời gian mà nói chuyện nữa.

"Có lẽ chúng ta nên…" Victor bắt đầu ho, một cú co thắt mạnh khiến cả cơ thể ông rung lên. Bệnh của ông, Hội chứng Sandovsky, tàn phá hai lá phổi trong khi kéo lê cả cơ thể về phía tử thần. Tôi lo lắng liếc nhìn các giám hộ của ông, và một trong số họ bước lên phía trước. "Thưa Hoàng tử," anh ta kính cẩn nói, "ngài cần vào trong. Ngoài này lạnh lắm."

Victor gật đầu. "Ừ, ừ. Và ta chắc rằng cô bé Rose này cũng muốn ăn." Ông quay sang tôi. "Cảm ơn cháu đã nói chuyện với ta. Ta không thể diễn tả được là việc Vasilisa an toàn có ý nghĩa với ta thế nào… nhờ cháu giúp đỡ cả. Ta đã hứa với bố con bé rằng sẽ trông nom nó nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra với ông ấy, và ta đã cảm thấy mình là một kẻ thất bại khi các cháu bỏ đi."

Lòng tôi trĩu nặng khi mường tượng ra Victor đau khổ vì mặc cảm tội lỗi và lo lắng trước sự biến mất của chúng tôi. Cho đến lúc này, tôi chưa từng bận tâm xem mọi người có thể cảm thấy thế nào về việc hai đứa bỏ đi.

Chúng tôi tạm biệt nhau, cuối cùng tôi cũng vào trong khu vực

trường học. Khi đó, tôi cảm thấy nỗi lo âu của Lissa tăng vọt lên. Phớt lờ đôi chân đau, tôi bước nhanh vào phòng sinh hoạt chung.

Và suýt nữa va thẳng vào cô ấy.

Nhưng Lissa không thấy tôi. Cả Aaron và cô nàng búp bê bé choắt đang đứng cùng cô cũng thế. Tôi dừng lại lắng nghe, và chỉ tóm được đoạn cuối cuộc trò chuyện. Cô nàng nghiêng về phía Lissa lúc này đang sững sờ cực độ.

“Theo tao thấy thì có vẻ cái này là từ một buổi bán đồ cũ mà ra. Tao tưởng một thành viên trong gia đình Dragomir danh giá cũng phải có chút tiêu chuẩn chứ.” Sự khinh miệt trút lên từ *Dragomir*.

Túm lấy vai Con Bé Búp Bê, tôi giật mạnh nó ra. Con bé này quá nhẹ, nó bắn ra cả mét và suýt ngã.

“Cậu ấy có các tiêu chuẩn,” tôi nói, “và đó là lý do mày thôi nói chuyện với cậu ấy đi.”

Bốn

LẦN NÀY CHÚNG TÔI KHÔNG BỊ CẢ phòng sinh hoạt chung chú ý tới, cảm ơn Chúa, nhưng một vài người đi ngang vẫn dừng lại săm soi.

"Mày nghĩ là mày đang làm cái chó gì thế?" Con Bé Búp Bê hỏi, đôi mắt xanh giương to và loé lên tức giận. Lúc này ở rất gần, nên tôi có thể nhìn nó rõ hơn. Nó có vóc người mảnh khảnh như hầu hết Moroi nhưng không cao như thế, đó là một phần lý do khiến nó trông có vẻ rất ít tuổi. Cái váy tím bé xíu mà nó mặc phải nói là đẹp tuyệt - làm tôi nhớ ra rằng thực sự mình đang mặc đồ mua ở cửa hàng giá rẻ - nhưng xem cho kỹ thì tôi nghĩ rằng đồ của nó là thứ làm nhái hàng hiệu thôi.

Tôi khoanh tay trước ngực. "Mày lạc đường à, nhóc? Trường tiểu học ở khu phía Tây cơ mà."

Má con bé đỏ ửng lên. "Mày khôn hồn thì đừng bao giờ động vào tao nữa. Mày làm trò với tao, là tao sẽ làm trò ngay lại với mày."

Ối chà, đúng là một câu mở đầu hay ho. Chỉ có cái lắc đầu của Lissa mới ngăn tôi thả ra hàng đống câu đối đáp hài hước. Nhưng rồi tôi chọn cách tác động đơn giản và dữ dằn.

"Còn nếu mày bày trò với ai trong hai bọn tao nữa, tao sẽ bẻ mày gãy làm đôi. Không tin thì cút đi hỏi Dawn Yarrow về việc tao đã làm với cánh tay của nó hồi lớp chín. Chắc lúc chuyện đó xảy ra thì mày đang trong giờ đi ngủ."

Vụ việc với Dawn vốn không phải là khoảnh khắc vẻ vang gì của tôi. Thực tình thì tôi không định bẻ gãy bất kỳ cái xương nào khi tôi xô

con bé đó vào một cái cây. Thế nhưng, vụ tai nạn vẫn khiến tôi mang tai tiếng nguy hiểm, thêm vào cái danh bất hư truyền rằng tôi hỗn láo và kiêu ngạo kinh tởm. Câu chuyện này đã đạt được đến bậc "truyền thuyết", và tôi vẫn thích hình dung cảnh nó được kể qua kể lại quanh những đống lửa trại vào buổi tối. Mà dựa trên vẻ mặt của con bé, thì có vẻ thế thật.

Một nhân viên giám thị của nhà trường đi ngang qua ngay lúc đó, găm đôi mắt nghi ngờ vào cuộc gặp gỡ ngắn ngủi của chúng tôi. Con Bé Búp Bê lùi lại, nắm lấy tay Aaron. "Đi thôi," nó nói.

"Này, Aaron," tôi hào hứng nói, nhớ ra rằng cậu ta vẫn ở đó. "Rất vui được gặp lại cậu."

Aaron vội gật đầu với tôi và mỉm cười ái ngại, khi con bé kia kéo cậu đi. Đúng là Aaron, y như ngày xưa. Cậu ta có thể rất hiền và dễ thương, nhưng không mạnh mẽ chút nào.

Tôi quay sang Lissa. "Cậu ổn chứ?" Cô gật. "Có biết đứa mà tớ vừa doạ đánh là ai không?"

"Không biết một tí nào."

Tôi định dẫn Lissa về phía hàng người ăn trưa, nhưng cô lắc đầu. "Tớ phải đi gặp mấy người cung cấp."

Một cảm giác kỳ quặc ập lên tôi. Tôi đã quá quen với việc mình là nguồn cung cấp máu chính của Lissa, đến mức nghĩ tới việc trở lại với thói quen bình thường của Moroi lại có vẻ lạ lẫm. Thực tế, ý nghĩ đó gần như chọc giận tôi. Lẽ ra không nên thế. Nạp "thức ăn" hàng ngày là một phần trong cuộc sống của Moroi, điều mà tôi không thể cho Lissa khi chúng tôi sống bên ngoài. Đó đã là một tình huống khốn khổ, khiến tôi yếu đi vào những ngày Lissa cần ăn, còn cô yếu đi vào những ngày xen giữa. Lẽ ra tôi phải mừng vì Lissa lại được sống bình thường mới phải.

Tôi nặn ra một nụ cười. "Tất nhiên rồi."

Chúng tôi vào phòng cung cấp liền kề với căng-tin. Trong đó có những ca-bin nhỏ, chia không gian của căn phòng ra để đảm bảo sự riêng tư. Một bà Moroi chào chúng tôi ngay lối vào và liếc xuống cái kẹp giữ giấy tờ của mình, đoạn lật các trang giấy. Khi tìm thấy thứ mình cần, bà chú thích vài chữ rồi ra hiệu cho Lissa đi theo. Còn tôi, bà ta tặng cho một ánh mắt bối rối, nhưng cũng không ngăn tôi vào.

Người đàn bà dẫn chúng tôi đến một trong các ca-bin, nơi một phụ nữ trung niên mập mạp đang ngồi giở một cuốn tạp chí. Bà này ngẩng lên khi thấy chúng tôi lại gần và mỉm cười. Trong mắt bà, tôi bắt gặp vẻ mơ màng, đờ đẫn thường thấy ở những người cung cấp. Có lẽ bà ta đã gần đạt mức hạn ngạch của ngày, qua cái vẻ phê phê trên mặt kia.

Nhận ra Lissa, bà ta cười càng tươi. “Chào mừng cô trở lại, thưa Công chúa.”

Người đón tiếp bỏ đi, Lissa ngồi vào chiếc ghế cạnh người phụ nữ trung niên. Tôi ý thức được cảm giác bất tiện ở Lissa, hơi khác một chút với cảm giác của tôi. Việc này đối với cô cũng là kỳ lạ, vì đã lâu quá rồi. Tuy nhiên, người cung cấp thì chẳng ngại ngùng như thế. Vẻ sốt sắng lướt qua khuôn mặt bà ta, cái vẻ của một con nghiện sắp nhận được liều tiếp theo.

Sự ghê tởm đổ tràn vào tôi. Nó bắt nguồn từ một bản năng lâu đời, một bản năng đã ăn sâu trong nhiều năm. Những người cung cấp là rất cần thiết cho cuộc sống của Moroi. Họ là người thường, sẵn sàng làm một nguồn cho máu đều đặn, là những người bên lề xã hội trao cuộc sống của mình cho thế giới bí mật của Moroi. Họ được chăm sóc tử tế và được đáp ứng mọi tiện nghi cần thiết. Nhưng về bản chất, họ là những kẻ dùng ma tuý, nghiện nước bọt của Moroi và cảm giác lâng lâng có được sau mỗi lần bị cắn. Moroi - và các giám hộ - coi thường sự phụ thuộc này, mặc dù Moroi chẳng thể sống sót nếu không có họ, trừ phi dùng vũ lực ép buộc nạn nhân. Đúng là đạo đức giả bậc thầy.

Người cung cấp nghiêng đầu để Lissa dễ dàng ghé vào cổ bà ta, da cổ chi chít sẹo do bị cắn hằng ngày trong nhiều năm trời. Những lần nạp năng lượng thưa thớt mà Lissa và tôi thực hiện giúp cho cổ tôi vẫn không tì vết, các vết cắn không bao giờ tồn tại dài hơn một ngày hoặc khoảng thế.

Lissa cúi về phía trước, răng nanh cắn ngập vào phần da thịt đang cong lên của người cung cấp. Bà ta nhắm mắt, tạo ra một âm thanh khoái lạc nho nhỏ. Tôi nuốt nước bọt, nhìn Lissa uống máu. Tôi không nhìn thấy chút máu nào, nhưng có thể tưởng tượng ra. Một cảm xúc trỗi dậy trong ngực tôi: khao khát. Ghen tỵ. Tôi chuyển ánh mắt, nhìn xuống sàn, thầm trách móc mình.

Có chuyện quái gì với mình vậy? Tại sao mình lại nhớ cái cảm giác đó? Mình chỉ làm thế mỗi lần một ngày thôi mà. Mình không nghiện như bà này. Và cũng không muốn bị nghiện.

Nhưng tôi không ngăn được mình, không ngăn được cảm giác từng nếm trải khi nhớ lại sự sung sướng lâng lâng vì được ma cà rồng cắn.

Lissa ăn xong, chúng tôi quay trở lại phòng sinh hoạt chung và tiến về phía hàng người ăn trưa. Hàng người đã ngắn lại, vì chúng tôi cũng chỉ còn có mười lăm phút. Tôi lết tới và bắt đầu làm đầy đĩa bằng khoai tây chiên và mấy vật thể tròn tròn, cắt thành miếng vừa ăn, đoán chừng là mấy cục thịt gà. Lissa chỉ lấy sữa chua. Moroi cần thức ăn, như ma cà rồng lai và người thường, nhưng hiếm khi còn thèm ăn sau khi đã uống máu.

“Học hành thế nào?” Tôi hỏi.

Lissa nhún vai. Lúc này khuôn mặt cô rực lên hồng hào và tràn đầy sức sống. “Cũng ổn. Bị nhìn nhiều lắm. Nhiều lắm ấy. Với lại rất nhiều câu hỏi rằng bọn mình đã ở đâu. Rồi những tiếng xì xào.”

“Tớ cũng thế,” tôi nói. Người phục vụ ngó ra, và chúng tôi đi lại bàn. Tôi liếc ngang sang Lissa. “Mấy chuyện đó không ảnh hưởng đến

cậu chứ?"

"Không, không sao." Các cảm xúc đi xuyên qua mối kết nối cho thấy điều ngược lại. Biết rằng tôi sẽ nhận ra sự thật, Lissa cố đổi chủ đề bằng cách đưa cho tôi thời khoá biểu của cô. Tôi xem qua.

Tiết 1: Tiếng Nga 2

Tiết 2: Văn học Thuộc địa Mỹ

Tiết 3: Nền tảng Kiểm soát Sức mạnh Tự nhiên

Tiết 4: Thi ca cổ đại

— Ăn trưa —

Tiết 5: Sinh lý học và Hành vi Động vật

Tiết 6: Toán học Cao cấp

Tiết 7: Văn hoá Moroi 4

Tiết 8: Nghệ thuật Slavơ

"Khỉ thật," tôi nói. "Nếu cậu cũng học Toán học Ngu ngốc như tớ, thì bọn mình đã có thời khóa biểu buổi chiều giống nhau rồi." Tôi dừng bước. "Sao cậu lại học Nền tảng Sức mạnh Tự nhiên? Đấy là lớp cho năm thứ hai mà."

Lissa nhìn tôi. "Vì học sinh năm cuối phải học chuyên biệt."

Đến đây thì hai chúng tôi đều im lặng. Tất cả Moroi đều sử dụng được phép thuật từ các nguyên tố tự nhiên. Đây là một trong những điểm phân biệt ma cà rồng sống và Strigoi - ma cà rồng chết. Moroi coi phép thuật là một món quà. Nó là một phần linh hồn họ và kết nối họ với thế giới.

Xưa kia, Moroi từng công khai sử dụng phép thuật của mình để ngăn ngừa thiên tai và trợ giúp những việc như kiểu tạo ra thức ăn và nước uống. Bây giờ thì họ không cần làm điều đó nhiều như trước nữa, nhưng phép thuật vẫn ở trong máu họ. Nó chảy trong họ, khiến họ muốn với tay ra thế giới và sử dụng quyền năng của mình. Các học

viện như trường này tồn tại để giúp Moroi kiểm soát phép thuật và học cách làm những việc ngày càng phức tạp bằng phép thuật đó. Học viên cũng phải học các nguyên tắc đi kèm với phép thuật, những nguyên tắc đã có từ nhiều thế kỷ và vẫn được áp dụng rất nghiêm khắc.

Tất cả Moroi đều có thể vận dụng đôi chút sức mạnh của các nguyên tố tự nhiên như Thổ, Thuỷ, Hoả hoặc Khí. Đến khoảng tuổi chúng tôi, học viên được "chuyên biệt hoá" khi một nguyên tố trở nên mạnh hơn hẳn những nguyên tố khác. Không chuyên biệt hoá cũng như không trải qua tuổi dậy thì vậy.

Mà Lissa… ái chà, Lissa vẫn chưa được chuyên biệt.

"Cô Carmack vẫn dạy môn đó chứ? Cô ấy bảo sao?"

"Cô bảo không đáng lo. Cô cho rằng rồi nó sẽ xuất hiện."

"Cậu có… cậu có kể với cô ấy về…"

Lissa lắc đầu. "Không. Tất nhiên là không."

Chúng tôi bỏ lửng chủ đề này. Đó là thứ chúng tôi nghĩ đến rất nhiều nhưng hiếm khi nói tới.

Hai đứa tiếp tục bước, ngó qua những cái bàn để quyết định xem nên ngồi ở đâu. Vài cặp mắt ngước nhìn chúng tôi với sự tò mò rõ rệt.

"Lissa!" một giọng nói gần đó cất lên. Liếc lại, chúng tôi thấy Natalie đang vẫy. Lissa và tôi nhìn nhau. Natalie gần như là chị họ của Lissa, theo cái kiểu mà Victor gần như là bác của Lissa, nhưng chúng tôi chưa bao giờ chơi với Natalie nhiều lắm.

Lissa nhún vai và bước về phía đó. "Sao lại không chứ?"

Tôi do dự bước theo. Natalie tử tế, nhưng cũng là một trong số những kẻ kém thú vị nhất mà tôi từng biết. Hầu hết các thành viên hoàng gia trong trường đều khoái một danh vị "ngôi sao" ở mức nào đó, nhưng Natalie chẳng bao giờ hợp với bọn họ. Cô ta quá đơn giản,

quá thờ ơ với đời sống chính trị của Học viện, và dù sao thì cũng quá ngớ ngẩn để mà tìm hiểu được những thứ ấy.

Đám bạn của Natalie ngó chúng tôi với vẻ tò mò thầm lặng, nhưng Natalie chẳng ngại. Cô vòng tay ôm lấy bọn tôi. Cũng như Lissa, Natalie có đôi mắt xanh ngọc bích, nhưng tóc lại đen nhánh, giống như tóc Victor trước khi bệnh tật khiến nó bạc màu.

"Các cậu quay lại rồi! Mình đã biết các cậu sẽ quay lại mà! Ai cũng bảo các cậu sẽ đi luôn, nhưng mình chẳng bao giờ tin thế. Mình biết các cậu không thể ở chỗ khác mà. Sao các cậu lại bỏ đi? Mọi người bàn tán xôn xao về lý do các cậu bỏ đi đấy!" Lissa và tôi liếc nhau khi Natalie bắn liên thanh. "Camille bảo một trong hai cậu có bầu và trốn đi bỏ cái thai đó, nhưng mình biết chuyện đó không thể là thật được. Có người lại bảo các cậu bỏ đi để tới chơi chỗ mẹ Rose, nhưng mình cho rằng cô Kirova và bố mình hẳn đã rất buồn bực nếu các cậu tới đó. Các cậu có biết rằng bọn mình có thể là bạn cùng phòng không? Mình đang nói chuyện với…"

Natalie tiếp tục nói liền tù tì, răng nanh lấp lánh. Tôi mỉm cười lịch sự, để Lissa hứng màn tấn công dồn dập này, cho đến khi Natalie hỏi một câu nguy hiểm:

"Cậu làm thế nào để có máu, hả Lissa?"

Mọi người ở bàn đều ngóng ra phía chúng tôi dò hỏi. Lissa sững lại, nhưng tôi lập tức xen vào, lời nói dối trơn tuột buông ra trên môi.

"Dễ ợt. Có cả đống người thường muốn nhận việc ấy.

"Thật sao?" một trong đám bạn của Natalie hỏi, mắt mở to.

"Ờ. Có thể vớ được họ ở các bữa tiệc đại loại thế. Bọn họ đều tìm cách thoát khỏi điều gì đó, và không nhận ra rằng ma cà rồng đang lấy máu của mình: hầu hết đều nghiện ngập đến mức chẳng nhớ gì nữa cả." Các chi tiết vốn đã mơ hồ của tôi cạn kiệt, nên tôi chỉ nhún vai một phát thật kiểu cách và tự tin hết mức có thể. Có vẻ chẳng ai biết

gì hơn. “Như mình đã nói đấy, dễ lắm. Gần như là còn dễ hơn cả với những người cung cấp của chúng ta.”

Natalie chấp nhận câu trả lời này và nói sang chuyện khác. Lissa trao cho tôi một ánh mắt biết ơn.

Lại phớt lờ cuộc nói chuyện, tôi quan sát các gương mặt quen cũ, cố tìm hiểu xem ai đang cặp kè với ai và quyền lực đã thay đổi thế nào trong trường học. Mason, đang ngồi với một nhóm học viên tập sự, tình cờ cũng nhìn tôi, và tôi mỉm cười. Gần cậu ấy là một nhóm thành viên hoàng gia Moroi, đang cười chuyện gì đó. Aaron và con bé tóc vàng cũng ngồi cùng bọn họ.

“Này, Natalie,” tôi quay lại ngắt lời Natalie, nhưng cô không tỏ ra đế ý hay khó chịu. “Bạn gái mới của Aaron là ai thế?”

“Hả? À, Mia Rinaldi.” Thấy tôi đần thối, cô hỏi, “Không nhớ nó ư?”

“Mình biết à? Lúc bọn mình bỏ đi thì nó đã ở đây rồi sao?”

“Lúc nào nó chả ở đây,” Natalie nói. “Nó chỉ nhỏ hơn chúng ta một tuổi thôi.”

Tôi đưa mắt nhìn Lissa thăm dò, nhưng Lissa chỉ nhún vai.

“Sao nó tức tối bọn mình thế?” Tôi hỏi. “Cả hai đứa mình đều không quen nó mà.”

“Mình không biết,” Natalie đáp. “Có thể nó ghen vì chuyện của Aaron. Lúc các cậu bỏ đi thì nó còn chưa được ai biết đến. Nó trở nên nổi tiếng rất nhanh. Tuy không thuộc hoàng gia hay dòng dõi, nhưng từ khi bắt đầu hẹn hò với Aaron thì nó…”

“OK, cảm ơn,” tôi cắt ngang. “Chẳng thực sự…”

Mắt tôi rời khỏi mặt Natalie để chuyển sang Jesse Zeklos, đúng lúc cậu ta đi ngang bàn chúng tôi. Á à, Jesse. Tôi đã quên béng anh chàng này. Tôi thích đùa cợt với Moroi và mấy học viên tập sự khác, nhưng Jesse nằm trong một hạng mục khác hẳn. Đùa với những gã khác chỉ

đơn giản để đùa. Còn Jesse, đùa đồng nghĩa với hy vọng cởi bớt đồ cùng cậu ta. Jesse là một Moroi hoàng gia, và rất "hot", đến mức lẽ ra cậu ta nên đeo một tấm biển ghi CẢNH BÁO: DỄ CHÁY. Bắt gặp ánh mắt tôi, Jesse cười.

"Chào Rose, hoan nghênh cậu trở lại. Vẫn là sát thủ các trái tim chứ?"

"Cậu có tình nguyện không?"

Nụ cười của cậu ta càng rộng hơn. "Khi nào cùng đi chơi mà tìm hiểu nhé. Nếu có lúc nào cậu được phóng thích."

Cậu ta tiếp tục đi, còn tôi nhìn theo ngưỡng mộ. Natalie và đám bạn kinh ngạc ngó tôi. Có thể tôi không phải một vị thánh, theo cách của Dimitri, nhưng với nhóm này, Lissa và tôi *là* các vị thánh - hay ít nhất từng là thánh - theo một kiểu khác.

"Ối giời ơi," một cô nàng thốt lên. Tôi chịu không nhớ được tên nàng ta. "*Jesse* đấy."

"Ừ," tôi nói và mỉm cười. "Hẳn rồi."

"Giá như mình trông giống cậu," nàng ta nói thêm và thở dài.

Ánh mắt họ đổ dồn vào tôi. Thật ra, tôi có một nửa dòng máu Moroi, nhưng ngoại hình của tôi thì y như người thường. Tôi đã hoà nhập rất tốt với người thường trong khoảng thời gian bỏ trốn, tốt đến mức tôi hầu như chẳng nghĩ đến ngoại hình của mình. Còn ở đây, giữa những cô nàng Moroi mảnh khảnh ngực bé tẹo, thì một số đường nét của tôi - tức là vòng một lớn hơn và mông cong hơn - lại trở nên nổi bật. Tôi biết mình xinh xắn, nhưng đối với các cậu trai Moroi, thì cơ thể tôi còn nhiều hơn cả mức xinh xắn: nó gợi cảm, theo kiểu dục tính. Ma cà rồng lai là một mục tiêu chinh phục ngoại lai, một sự mới mẻ mà tất cả các anh chàng Moroi đều muốn "thử."

Cũng thật mỉa mai là ma cà rồng lai ở đây lại được coi là hấp dẫn đến thế, vì các cô gái Moroi thon thả trông rất giống những người mẫu

siêu gầy trên sàn catwalk, vốn rất nổi tiếng trong thế giới của con người. Hầu hết người thường chẳng bao giờ đạt được đến sự gầy gò "lý tưởng" đó, cũng như các cô gái Moroi chẳng bao giờ trông giống được tôi. Ai cũng muốn những thứ mà mình không thể có.

Lissa và tôi được ngồi cạnh nhau trong các giờ học chung buổi chiều, nhưng chẳng nói chuyện mấy. Những ánh mắt săm soi mà Lissa nhắc tới hiển nhiên vẫn bám lấy chúng tôi, nhưng tôi phát hiện ra rằng tôi càng nói chuyện với mọi người, thì họ càng cởi mở. Từ từ, dần dần, họ có vẻ nhớ ra chúng tôi là ai, và tính mới lạ của trò điên rồ mà chúng tôi làm cũng nhạt đi, dù tính hấp dẫn thì không.

Hay có lẽ nên nói rằng, họ nhớ ra *tôi* là ai. Vì tôi là đứa duy nhất đi giao lưu. Lissa chỉ nhìn thẳng, lắng nghe nhưng không để tâm hay tham gia vào những nỗ lực trò chuyện của tôi. Tôi cảm thấy trong cô ngập tràn lo âu và buồn bã.

"Được rồi," tôi nói khi hết giờ học. Chúng tôi đứng ngoài khu trường học, và tôi hoàn toàn nhận thức được rằng làm như thế tức là phá vỡ các quy tắc trong thỏa thuận với cô Kirova. "Bọn mình sẽ không ở đây," tôi bảo Lissa, bồn chồn nhìn quanh sân trường. "Tớ sẽ tìm ra cách để bọn mình biến."

"Cậu nghĩ bọn mình thực sự có thể làm thế lần thứ hai à?" Lissa lặng lẽ hỏi.

"Tất nhiên." Tôi nói bằng giọng đảm bảo, lại một lần nữa thở phào vì Lissa không thể đọc được cảm xúc của tôi. Trốn lần đầu đã đủ khốn đốn lắm rồi. Làm lại lần nữa thì điên luôn, đấy là chưa tính đến việc tôi vẫn chẳng tìm ra cách nào.

"Cậu thực sự sẽ tìm ra cách, đúng không?" Lissa mỉm cười, với bản thân hơn là với tôi, như thể vừa nghĩ ra cái gì ngộ nghĩnh. "Tất nhiên là cậu sẽ tìm ra rồi. Chỉ là, chậc…" Cô thở dài. "Tớ không biết nên đi hay ở. Có lẽ… có lẽ bọn mình nên ở lại."

Tôi chớp mắt kinh ngạc. “Sao?” Đó không phải là một trong những câu đáp hùng hồn của tôi, nhưng là câu tốt nhất mà tôi thốt ra được. Tôi chưa bao giờ ngờ Lissa sẽ nói thế.

“Tớ đã quan sát cậu, Rose ạ. Tớ nhìn cậu chuyện trò với các học viên tập sự khác trong giờ học, về việc tập luyện. Cậu nhớ những điều đó.”

“Nó chẳng đáng,” tôi cãi. “Không đáng nếu… nếu *cậu*…” Tôi bỏ lửng câu, Lissa nói đúng. Cô đã nhìn thấu tim tôi. Tôi *đã* nhớ các học viên tập sự khác. Nhớ cả một số Moroi nữa. Nhưng không chỉ có thế. Sức nặng của sự thiếu kinh nghiệm, của sự tụt hậu, cứ gặm nhấm tôi suốt ngày.

“Rồi có thể mọi việc sẽ tốt hơn,” Lissa phản đối. “Tớ đã không gặp phải… cậu biết đấy, không gặp phải chuyện gì lâu nay rồi. Tớ không cảm thấy có ai đang bám đuôi hay theo dõi bọn mình nữa.”

Tôi không nói gì nữa. Trước khi chúng tôi rời Học viện, Lissa luôn cảm thấy có ai đó theo sau, như kiểu bị săn đuổi. Tôi chưa từng thấy bằng chứng nào, nhưng có lần đã nghe một trong các giáo viên nói liên hồi về điều đó. Cô Karp. Cô là một Moroi xinh đẹp với mái tóc màu nâu vàng sẫm và gò má cao. Và tôi khá chắc chắn rằng cô ấy bị điên.

“Chẳng biết được ai đang theo dõi mình,” cô Karp từng nói, nhanh nhẹn rảo bước quanh phòng học và kéo kín hết rèm lại. “hay bám đuôi mình. Tốt nhất là cứ phải an toàn. Tốt nhất là *luôn luôn* phải an toàn.” Bọn chúng tôi thường lén cười khúc khích với nhau vì đó là điều mà học sinh vẫn làm quanh các thầy cô hoang tưởng và quái gở. Ý nghĩ Lissa hành xử như cô Karp khiến tôi không yên.

“Gì vậy?” Lissa hỏi, vì để ý thấy tôi đang miên man suy nghĩ.

“Hả? Không có gì. Tớ chỉ đang nghĩ.” Tôi thở dài, cố gắng cân bằng giữa điều mình muốn với những điều tốt nhất cho cô bạn. “Liss, bọn mình có thể ở lại, mình đoán thế… nhưng có mấy điều kiện.”

Lissa phì cười. “Tối hậu thư của Rose, hả?”

“Tớ nói nghiêm túc đấy.” Đúng là những lời tôi không hay nói lắm. “Tớ muốn cậu tránh xa các thành viên hoàng tộc. Dạng như Natalie thì thôi, nhưng những đứa khác, cậu biết đấy. Bọn thích chơi đùa với quyền lực. Camille. Carly. Cái nhóm đó.”

Vẻ thích thú của Lissa biến thành ngạc nhiên. “Cậu nói nghiêm túc à?”

“Tất nhiên. Mà đằng nào thì cậu cũng có bao giờ thích bọn họ đâu.”

“Nhưng *cậu* thích mà.”

“Không. Không hẳn thế. Tớ chỉ thích những gì bọn họ có thể đem lại. Kiểu như tiệc tùng.”

“Và bây giờ cậu không cần những thứ đó?” Lissa có vẻ nghi ngại.

“Tất nhiên. Ở Portland đã thế rồi mà.”

“Ừ, nhưng lúc đó khác.” Mắt Lissa đăm chiêu, không thực sự tập trung vào bất cứ thứ gì. “Ở đây… ở *đây* tớ phải là một phần của tập thể này. Tớ không tránh được.”

“Cái khỉ gì mà không được. Natalie vẫn tránh xa được đấy thôi.”

“Natalie sẽ không thừa hưởng danh vị của gia đình,” Lissa bật lại. “Còn tớ đã có. Tớ phải tham gia, phải bắt đầu tạo dựng các mối quan hệ. Andre…”

“Liss,” tôi rên lên. “Cậu *không phải* là Andre.” Thật không thể tin được là Lissa vẫn so sánh mình với anh trai.

“Andre đã luôn tham gia vào mọi hoạt động.”

“Ờ, phải,” tôi gắt gỏng, “và bây giờ anh ấy *chết* rồi.

Khuôn mặt Lissa đanh lại. “Cậu biết không, đôi khi cậu không dễ thương lắm đâu.”

“Cậu có tớ ở bên cạnh không phải để tỏ ra dễ thương. Cậu muốn dễ thương thì có cả tá cừu trong kia sẵn sàng vặt cổ nhau để được

chơi với cô công chúa nhà Dragomir đấy. Cậu có tớ ở bên cạnh để nói cho cậu biết sự thật, và đây là sự thật: Andre chết rồi. Cậu là người thừa kế, và cậu sẽ phải đối diện với nó bằng mọi cách. Nhưng bây giờ, thì điều đó có nghĩa là tránh xa tụi hoàng tộc khác ra. Chúng ta sẽ im ắng. Lặn vào giữa để tránh gây chú ý. Cứ tham gia vào những trò đó nữa đi, Liss, rồi cậu sẽ tự khiến mình…"

"*Phát điên?*" Lissa bổ sung khi tôi không nói hết câu.

Giờ thì tôi nhìn đi chỗ khác. "Tớ không có ý…"

"Không sao," cuối cùng Lissa nói. Cô thở dài và chạm vào cánh tay tôi. "Được. Bọn mình sẽ ở lại và sẽ tránh xa tất cả những thứ đó. Chúng ta sẽ 'lặn vào giữa' như cậu muốn. Loanh quanh với Natalie, chắc thế."

Nói cho thật lòng thì tôi chẳng muốn thế tí nào. Tôi muốn tới dự tất cả các yến tiệc hoàng gia và những lễ hội say bí tỉ như đã từng trước đây. Chúng tôi đứng bên ngoài kiểu sống đó trong hàng năm trời, cho đến khi bố mẹ và anh trai Lissa chết. Andre vốn dĩ là người thừa kế danh vị của gia đình, và rõ là hành động đúng y như vai trò của mình. Đẹp trai, thoải mái, anh ta mê hoặc được tất cả những người quen, đứng đầu mọi nhóm và câu lạc bộ hoàng tộc tồn tại trong khuôn viên trường. Sau cái chết của Andre, Lissa cảm thấy phải gánh lấy nghĩa vụ gia đình là thế chỗ cho anh ta.

Tôi được gia nhập thế giới đó với Lissa. Với tôi thì dễ, vì tôi không thực sự phải đối phó với bản chất chính trị của nó. Tôi là một ma cà rồng lai xinh đẹp, một người không ngại rắc rối và bày những trò điên khùng. Tôi trở thành một "món mới", bọn họ thích có tôi cho vui.

Lissa thì phải đối mặt với những vấn đề khác nữa. Gia đình Dragomir là một trong mười hai gia đình cai trị. Lissa có một vị trí rất quyền lực trong xã hội Moroi, các thành viên hoàng gia trẻ tuổi khác đều muốn kết thân với cô. Những đứa bạn rởm cứ cố bắt chuyện với

Lissa và lôi kéo cô vào bè phái chống lại những người khác. Tụi hoàng tộc có thể nịnh bợ và đâm sau lưng cùng một lúc - và đó chỉ là *với nhau* thôi đấy. Còn với ma cà rồng lai và những người không thuộc hoàng tộc, thì hoàn toàn không thể đoán trước được rằng bọn họ sẽ làm gì.

Nền văn hoá tàn nhẫn ấy cuối cùng đã giáng sức nặng của nó xuống Lissa. Cô là người có bản chất tốt bụng, cởi mở, là người mà tôi rất yêu quý, và tôi cực ghét phải nhìn thấy cô buồn rầu hay căng thẳng vì những trò chơi hoàng tộc. Lissa trở nên yếu đuối kể từ sau vụ tai nạn, và tất cả các yến tiệc trên thế giới cũng không đủ để bù đắp nhỡ Lissa tổn thương.

“Vậy thôi được,” cuối cùng tôi nói, “để xem sự thể đi đến đâu. Nếu có điều gì không ổn - bất kỳ điều gì - thì bọn mình sẽ biến. Không tranh cãi nữa.”

Lissa gật đầu.

Cả hai chúng tôi ngẩng lên và nhìn thấy dáng người lừng lững của Dimitri. Hy vọng anh ta chưa nghe thấy đoạn chúng tôi định trốn.

“Em muộn giờ luyện tập,” anh ta nói đều đều. Nhìn thấy Lissa, anh ta gật đầu lịch sự. “Chào Công chúa.”

Đi cùng Dimitri mà tôi vẫn lo cho Lissa và băn khoăn liệu ở lại trường có phải là điều đúng đắn không. Tôi không cảm thấy có gì đáng cảnh giác qua mối kết nối, nhưng cảm xúc của Lissa tăng vọt trong mọi khía cạnh. Bối rối. Hoài cổ. Sợ hãi. Đề phòng. Mạnh mẽ và dồn dập, chúng ập vào tôi.

Tôi cảm thấy sức kéo trước cả khi nó xuất hiện. Giống y như tình trạng từng xảy ra trên máy bay: cảm xúc của Lissa trở nên mạnh đến mức “hút” tôi vào trong đầu cô trước khi tôi kịp ngăn lại. Giờ thì tôi có thể nhìn và cảm thấy những gì Lissa làm.

Cô chậm rãi đi vòng qua phòng sinh hoạt chung, tiến về phía nhà nguyện nhỏ theo dòng Chính thống Nga, nơi phục vụ hầu hết các nhu

cầu tôn giáo của nhà trường. Lissa luôn đều đặn tới dự lễ. Tôi thì không.

Tôi đã dàn xếp với Chúa rồi: tôi đồng ý tin ở Người - vừa đủ - chỉ cần Người cho phép tôi ngủ nướng vào các ngày Chủ Nhật.

Nhưng khi Lissa bước vào trong, tôi cảm thấy rằng cô đến nhà thờ không phải để cầu nguyện. Lissa có một mục đích khác, một mục đích mà tôi không hề biết. Cô liếc quanh, kiểm tra để đảm bảo rằng không có vị linh mục hay bất kỳ tín đồ nào gần đấy. Căn phòng vắng ngắt.

Lissa lẻn qua ô cửa phía cuối nhà nguyện, trèo lên một đoạn bậc thang hẹp kêu cọt kẹt dẫn tới gác mái. Chỗ này vừa tối vừa bụi. Luồng sáng duy nhất rọi qua một cửa sổ kính màu lớn, bẻ vụn ánh triêu dương yếu ớt thành những viên ngọc nhỏ xíu đủ màu lăn khắp sàn.

Cho đến trước lúc này thì tôi đã không hề biết rằng căn phòng chính là nơi trú ẩn thường xuyên của Lissa. Nhưng bây giờ tôi cảm nhận được, đọc được những ký ức về việc cô thường trốn vào đây để ở một mình và suy nghĩ. Nỗi lo âu nhạt dần khi Lissa thả mình vào khung cảnh quen thuộc. Cô trèo lên bệ cửa sổ và ngả đầu vào thành cửa, lập tức mê mẩn bởi sự tĩnh lặng và ánh sáng.

Moroi chịu được chút nắng, không như Strigoi, nhưng cũng phải giới hạn việc lộ mình ra mặt trời. Ngồi đây, Lissa gần như có thể giả vờ rằng mình đang phơi nắng, song vẫn an toàn vì lớp kính đã làm nhạt các tia nắng đi.

Hít thở nào, cứ hít thở nào, Lissa tự nhủ. *Rồi sẽ ổn thôi. Rose sẽ lo được tất cả mọi việc.*

Cô tuyệt đối tin vào tôi, cũng như mọi khi, và thư giãn hơn.

Chợt một giọng trầm cất lên trong bóng tối.

“Cậu có thể có cả Học viện, trừ bệ cửa sổ.”

Lissa bật dậy, tim đập thình thịch. Tôi lo lắng cùng với Lissa, mạch cũng đập rộn lên. “Ai đấy?”

Chỉ chốc lát, một bóng người ló lên sau một chồng thùng hộp, bên ngoài tầm nhìn của Lissa. Bóng người bước lên phía trước, và trong ánh sáng mờ nhạt, những đường nét quen thuộc dần hiện rõ. Mái tóc đen rối bù. Đôi mắt xanh xám nhạt. Nụ cười lúc nào cũng như mỉa mai.

Christian Ozera.

"Đừng lo," cậu ta nói. "Tớ không cắn đâu. Hề, ít nhất là không theo cái cách mà cậu sợ." Cậu ta cười khúc khích vì câu pha trò của mình.

Lissa không thấy thế là buồn cười. Cô đã hoàn toàn quên béng Christian. Tôi cũng thế.

Dù có chuyện gì xảy ra trong thế giới của chúng tôi, một vài sự thực cơ bản về ma cà rồng vẫn y nguyên. Moroi sống; Strigoi không chết. Moroi hữu hạn; Strigoi bất tử. Moroi được sinh ra; Strigoi được *tạo ra*.

Và có hai cách để tạo ra một Strigoi. Strigoi có thể ép buộc để biến đổi người thường, ma cà rồng lai, hoặc Moroi chỉ bằng một cú cắn. Moroi bị cám dỗ bởi lời hứa hẹn bất tử cũng có thể tự lựa chọn trở thành Strigoi nếu họ cố ý giết một người khác khi đang hút máu. Hành động ấy bị coi là ghê tởm và bệnh hoạn, là tội lỗi lớn nhất, trái với cả cách sống và bản chất của Moroi. Những Moroi chọn con đường đen tối này sẽ mất khả năng kết nối với phép thuật siêu nhiên và những năng lực khác của thế giới, khiến họ không thể ra ngoài ánh nắng được nữa.

Và đó là điều đã xảy ra với bố mẹ của Christian. Họ là Strigoi.

Năm

HAY ĐÚNG HƠN, HỌ *TỪNG* LÀ Strigoi. Một đoàn giám hộ đã săn họ đến cùng và giết họ. Theo như lời đồn bấy nay, Christian chứng kiến toàn bộ sự việc khi cậu ta còn rất nhỏ. Mặc dù Christian không phải là Strigoi, nhưng một số người cho rằng cậu cũng chẳng cách xa kết cục đó là mấy, với cái kiểu luôn mặc đồ đen và thui thủi một mình.

Christian có là Strigoi hay không, tôi cũng chẳng tin cậu ta. Cậu ta là một thằng rất điên, và tôi thầm hét lên với Lissa rằng chạy ra khỏi đó ngay - tất nhiên tôi có hét cũng đâu ăn thua gì. Cái mối kết nối một chiều xuẩn ngốc này!

“Cậu làm gì ở đây?” Lissa hỏi.

“Ngắm cảnh, tất nhiên. Cái ghế phủ vải dầu đặc biệt đáng yêu vào thời điểm này trong năm. Ở đằng kia, chúng ta có một hộp cũ đựng đầy bài viết về Thánh Vladimir thiêng liêng và điên khùng. Đừng quên cả cái bàn không chân xinh đẹp trong góc nữa.”

“Sao cũng được.” Lissa đảo mắt và tiến ra phía cửa, định bỏ đi, nhưng Christian chắn đường.

“Thế còn *cậu* thì sao?” cậu ta chọc. “Sao cậu ở trên này? Cậu không có mấy buổi tiệc phải tới dự hay mấy cuộc đời để phá huỷ à?”

Nét sắc sảo của Lissa trở lại. “Ô, hài hước đấy! Bây giờ tôi giống như một nghi lễ chuyển tiếp hả? Cậu đến xem liệu có thể chọc tức Lissa để chứng minh mình là tuyệt vời không hả? Hôm nay một kẻ mà tôi thậm chí không quen bỗng nhiên mắng vào mặt tôi, còn bây giờ tôi

lại phải đối phó với cậu? Phải làm thế nào thì mới được để một mình cho yên thân?"

"Ô. Hoá ra đó là lý do cậu lên đây. Mở tiệc tự gặm nhấm."

"Không phải chuyện đùa đâu. Tôi nói nghiêm túc." Tôi chắc Lissa đang rất giận. Chuyện này càng như châm thêm lửa cho cơn căng thẳng lúc trước của cô.

Christian nhún vai và dễ dãi dựa vào bức tường nghiêng. "Mình cũng thế. Mình cũng thích mở tiệc tự gặm nhấm. Giá như mình mang theo mấy cái mũ. Cậu muốn than thở về chuyện gì đầu tiên nào? Rằng phải mất đến cả một ngày để lại nổi tiếng và được quý mến như cũ? Rằng cậu sẽ phải đợi những vài tuần thì Hollister mới gửi mấy thứ quần áo mới? Nếu cậu chọn cách chuyển phát khẩn thì không lâu thế đâu."

"Để tôi đi," Lissa tức giận nói, lần này đẩy Christian sang bên.

"Đợi đã," Christian nói khi Lissa tới cửa. Vẻ chế nhạo biến mất trong giọng cậu ta. "Nó… hừm, nó thế nào?"

"*Cái gì* thế nào?" Lissa gắt.

"Ở bên ngoài đó. Cách xa Học viện này."

Lissa do dự một chút trước khi trả lời, dường như bất ngờ vì câu nói có vẻ nỗ lực chân thành để bắt chuyện. "Tuyệt lắm. Không ai biết tôi là ai. Tôi chỉ là một gương mặt bình thường. Không phải Moroi. Không phải hoàng tộc. Không phải là gì cả." Lissa nhìn xuống sàn. "Ở đây ai cũng nghĩ rằng họ biết rõ tôi là ai."

"Ừ. Chẳng dễ thoát được quá khứ," Christian cay đắng nói.

Vào khoảnh khắc đó, nhận thức chợt vỡ oà ra trong Lissa - và mặc định là với cả tôi - rằng làm Christian có thể khó đến mức nào. Hầu hết mọi người luôn đối xử với Christian như thể cậu không tồn tại. Như thể cậu chỉ là một bóng ma. Họ không nói chuyện với cậu ta hoặc về cậu ta. Đơn giản là họ không để ý đến. Vết nhơ do tội lỗi của bố mẹ

cậu quá đậm nét, phủ bóng xuống toàn gia tộc Ozera.

Thế nhưng, Christian đã chọc giận Lissa, và Lissa không định thông cảm với cậu ta.

"Nào… bây giờ thì đến lượt cậu mở tiệc tự gặm nhấm hả?"

Christian cười vang, gần như đồng tình. "Căn phòng này đã là nơi mình mở tiệc tự gặm nhấm cả năm nay rồi."

"Xin lỗi nhé," Lissa đanh đá nói. "Tôi vẫn đến đây trước khi tôi bỏ trốn. Tôi chiếm chỗ này còn lâu hơn."

"Quyền chiếm dụng bất động sản hả. Ngoài ra, mình phải đảm bảo rằng mình ở gần nhà nguyện hết sức có thể để mọi người biết mình không biến thành Strigoi… chưa biến thành Strigoi." Lại một lần nữa, giọng chua chát bật lên.

"Tôi đã luôn thấy cậu ở các buổi lễ. Có phải đó là lý do duy nhất khiến cậu tới? để tỏ vẻ?" Strigoi không thể bước vào đất thánh. Kiểu là vì phạm-tội-chống-lại-cả-thế-giới.

"Hẳn rồi," Christian nói. "Chứ không thì còn sao nữa? Để tốt cho *tâm hồn* chắc?"

"Gì cũng được," Lissa nói, rõ ràng đã nhìn nhận khác đi, "Vậy tôi sẽ để cậu được ở một mình."

"Đợi đã," Christian lại nói. Có vẻ cậu ta không muốn Lissa đi. "Bọn mình sẽ thoả thuận với nhau. Cậu cũng có thể tới đây nếu cậu nói cho mình biết một việc."

"Gì?" Lissa liếc lại.

Christian ngả người về phía trước. "Trong số tất cả những lời đồn đại về cậu mà hôm nay mình nghe được - mà tin mình đi, mình nghe được rất nhiều, cho dù không ai thực sự nói với mình - thì có một chuyện không được nhắc đến nhiều lắm. Bọn họ phân tích đủ mọi khía cạnh: tại sao cậu lại bỏ đi, cậu đã làm gì ngoài đó, tại sao cậu quay lại,

việc học chuyên biệt, những gì Rose đã nói với Mia, đủ thứ linh tinh. Nhưng trong tất cả những nội dung đó, không ai, không một ai hoài nghi câu chuyện ngớ ngẩn mà Rose đã kể về việc có đủ loại người bên rìa xã hội để cho cậu hút máu."

Lissa nhìn đi chỗ khác, và tôi cảm thấy má cô bắt đầu nóng lên. "Chẳng ngớ ngẩn. Mà cũng không phải là một câu chuyện."

Christian cười nhẹ. "Mình từng sống với con người. Dì mình và mình đã lẩn tránh sau khi bố mẹ mình… mất. Kiếm máu đâu có dễ thế." Lissa không đáp, Christian lại cười. "Là Rose, phải không? Cậu ấy đã cho cậu ăn."

Một nỗi sợ hãi bị khơi lại xuyên qua cả Lissa và tôi. Không một ai ở trường này biết điều đó. Cô Kirova và các giám hộ ngay ở hiện trường thì biết, nhưng họ đã giữ bí mật.

"Chà. Nếu đó mà không phải là tình bạn nữa thì mình không biết thế nào mới là tình bạn," Christian nói.

"Cậu không được nói với ai," Lissa buột miệng.

Đây là tất cả những gì chúng tôi cần. Như tôi đã từng được nhắc nhở, những người cung cấp máu là những con nghiện ma-cà-rồng-cắn. Chúng tôi chấp nhận đó là một phần của cuộc sống, nhưng vẫn coi thường những người cung cấp máu vì hành động của họ. Đối với bất kỳ ai khác - *đặc biệt* là đối với một ma cà rồng lai - thì để cho một Moroi lấy máu của mình là gần như, chà, bẩn thỉu. Thực tế, một trong những điều quái dị nhất, thực ra là dâm dục, mà một ma cà rồng lai có thể làm là để một Moroi uống máu trong khi quan hệ tình dục.

Lissa và tôi không quan hệ tình dục, tất nhiên rồi, nhưng cả hai chúng tôi đều biết những người khác sẽ nghĩ gì nếu việc tôi cho cậu ấy hút máu.

"Đừng nói ai biết," Lissa lặp lại.

Christian thọc tay vào túi áo khoác và ngồi xuống một trong những

chiếc thùng. “Mình sẽ đi nói với ai được chứ? Nào, cậu lên chiếm cái chỗ bệ cửa sổ đi. Hôm nay cậu được chiếm nó và ngồi chơi một lúc. Nếu cậu vẫn không sợ mình.”

Lissa ngần ngại, quan sát Christian. Cậu ta trông tối tăm và không thân thiện, môi cong lên thành kiểu cười tự mãn tôi-là-đứa-chống-đối-đây. Nhưng cậu ta không có vẻ nguy hiểm lắm. Trông cậu ta không giống Strigoi. Một cách thận trọng, Lissa ngồi lại lên bệ cửa sổ, lơ đãng xoa hai cánh tay vì trời lạnh.

Christian nhìn Lissa, và chỉ một chút sau, không khí đã ấm lên đáng kể.

Lissa bắt gặp ánh mắt của Christian và mỉm cười, ngạc nhiên vì trước đây chưa bao giờ để ý thấy đôi mắt đó màu xanh băng giá lạnh lẽo đến thế nào. “Cậu có khả năng chuyên biệt về lửa à?”

Christian gật đầu và kéo ra một chiếc ghế gãy. “Bây giờ chúng ta đã có tiện nghi xa xỉ rồi đây.”

Tôi bị giật ra khỏi khung cảnh đó.

“Rose? Rose?”

Tôi chớp mắt rồi tập trung vào khuôn mặt Dimitri. Anh ta đang nghiêng lại gần, tay giữ chặt vai tôi. Tôi đã ngừng bước, chúng tôi đang đứng giữa sân trong ngăn cách các toà nhà của khu cao trung.

“Em ổn đấy chứ?”

“Em…vâng. Em chỉ…Em chỉ ở chỗ Lissa…” Tôi vỗ tay lên trán. Tôi chưa từng có trải nghiệm nào kéo dài và rõ ràng như thế. “Em ở trong đầu cậu ấy.”

“Trong đầu… của Lissa?”

“Vâng. Đó là một phần của mối kết nối.” Tôi chẳng muốn vòng vo làm gì.

“Cô ấy ổn chứ?”

“Vâng, cậu ấy…” Tôi ngập ngừng. Cậu ấy có ổn không? Christian Ozera vừa mời Lissa ở chơi với mình. Không tốt lắm. “Lặn vào giữa” là một chuyện, chuyển sang phe hắc ám là chuyện khác. Nhưng những cảm xúc kêu vo vo qua mối kết nối của chúng tôi không còn là sợ hãi hay buồn bực. Lissa gần như hài lòng, dù vẫn còn hơi lo lắng một chút. “Cậu ấy không gặp nguy hiểm,” cuối cùng tôi nói. Tôi hy vọng thế.

“Em đi tiếp nổi không?”

Chiến binh cứng rắn và khắc kỷ mà tôi đã gặp trước đó giờ như biến mất - trong một khoảnh khắc - và thực ra anh ta có vẻ quan tâm. Quan tâm thực sự. Cảm thấy đôi mắt anh ta nhìn vào mình khiến có thứ gì đó trong tôi bỗng run rẩy - đúng là ngu, tất nhiên. Tôi chẳng có lý do gì để hành động ngớ ngẩn, chỉ vì một anh chàng trông quá đẹp trai. Dù sao, anh ta cũng là một vị thánh phản xã hội, theo lời Moroi. Một người hẳn sẽ ném cho tôi đủ thứ đau đớn.

“Vâng. Em đi nổi.”

Tôi vào chỗ thay đồ của phòng tập và đổi sang bộ quần áo thể thao mà ai đó cuối cùng cũng đã nghĩ ra để đưa cho tôi sau một ngày tôi phải tập với quần jeans và áo phông. Gớm thật. Việc Lissa loanh quanh với Christian khiến tôi không yên lòng, nhưng tôi gạt ý nghĩ đó sang bên, để tính sau, khi mà các cơ bắp của tôi thông báo rằng hôm nay chúng không muốn trải qua một bài tập nào nữa.

Vì vậy tôi gợi ý với Dimitri rằng anh ta nên cho tôi nghỉ buổi này.

Dimitri cười to, và tôi khá chắc chắn rằng đó là cười *vào* mặt tôi chứ không phải cười *với* tôi.

“Có gì buồn cười ạ?”

“Ôi,” anh ta nói, nụ cười tắt ngấm. “Hoá ra là em nói nghiêm túc.”

“Tất nhiên rồi ạ! Anh xem đi, chính xác là em đã thức trắng đúng hai ngày. Tại sao chúng ta phải bắt đầu tập luôn bây giờ? Cho em đi ngủ,” tôi rên rỉ. “Chỉ một tiếng đồng hồ thôi.”

Dimitri khoanh tay và nhìn xuống tôi. Nỗi lo lắng trước đó của anh ta đã biến mất. Hiện tại anh ta chỉ quan tâm công việc. Yêu cho roi cho vọt mà. “Bây giờ em cảm thấy sao? Sau tất cả những bài luyện tập cho đến lúc này?”

“Đau điên cuồng.”

“Rồi mai em sẽ cảm thấy kinh khủng hơn.”

“Vậy thì sao ạ?”

“Vậy thì, tốt nhất là nhập cuộc luôn đi khi em vẫn cảm thấy… không kinh khủng lắm.”

“Cái kiểu lý lẽ gì đấy hả anh?” Tôi vặn vẹo.

Nhưng tôi không cãi nữa khi Dimitri dẫn tôi vào phòng tập tạ. Anh ta cho tôi xem các loại tạ và nói số lần mà anh muốn tôi tập, rồi nằm dài ra ở một góc với cuốn tiểu thuyết phương Tây cũ nát. Thánh thần kiểu gì đây!

Khi tôi tập xong, Dimitri đứng bên cạnh và thực hiện vài động tác căng duỗi nhẹ nhàng.

“Làm sao anh trở thành giám hộ của Lissa?” Tôi hỏi. “Mấy năm trước anh không hề ở đây. Mà anh có được huấn luyện tại trường này không đấy?”

Dimitri không trả lời ngay. Tôi có cảm giác anh không thường xuyên nói về mình cho lắm. “Không. Anh đi học ở trường tận Siberia.”

“Oa! Đó hẳn là nơi duy nhất tệ hơn cả Montana.”

Một ánh lấp lánh - có thể là thích thú - chớp lên trong mắt Dimitri, nhưng anh ta không để tâm đến câu đùa. “Sau khi tốt nghiệp, anh làm giám hộ cho một vị chúa Zeklos. Mới đây ông ấy bị giết.” Nụ cười vụt tắt, khuôn mặt Dimitri tối sầm lại. “Họ cử anh đến đây vì họ cần thêm người ở trường này. Khi công chúa xuất hiện, họ giao luôn cho anh, vì anh có mặt sẵn rồi. Chẳng quan trọng lắm, cho đến khi cô ấy rời khỏi

trường.”

Tôi ngẫm nghĩ về điều Dimitri vừa nói. Strigoi giết một người đang thuộc trách nhiệm bảo vệ của anh? “Vị chúa đó chết trong phiên trực của anh à?”

“Không. Ông ấy ở với giám hộ khác. Anh không có ở đó.”

Dimitri trở nên im lặng, rõ ràng đầu óc đang để tận đâu đâu. Moroi kỳ vọng rất nhiều ở chúng tôi, nhưng họ không nhận ra rằng các giám hộ - dù gì - cũng chỉ là con người. Nên các giám hộ cũng được trả lương và có thời gian nghỉ như khi nhận bất kỳ công việc nào khác. Một số giám hộ trung kiên - như mẹ tôi - thì từ chối các kỳ nghỉ, thề không bao giờ rời khỏi Moroi của mình. Nhìn Dimitri bây giờ, tôi có cảm giác anh rất dễ trở thành một người như thế. Nếu anh vắng mặt vì được nghỉ phép chính đáng, thì khó lòng trách anh vì bất trắc xảy ra với vị chúa đó. Thế nhưng, chưa biết chừng chính anh vẫn tự trách mình. Mà tôi cũng sẽ tự trách mình thôi, nếu có điều không may xảy ra cho Lissa.

“Nào,” tôi nói, chợt muốn làm cho Dimitri vui lên, “anh có tham gia vạch kế hoạch bắt bọn em quay lại đây không đấy? Vì em thấy kế hoạch đó khá tốt. Bạo lực nặng tay và đủ thứ.”

Dimitri cong lông mày lên tò mò. Hay đấy. Tôi đã luôn ước mình có thể làm như thế. “Em khen anh về chuyện đó à?”

“À, nó tốt hơn tỉ lần so với cách họ thử trước kia.”

“Cách trước kia?”

“Vâng. Ở Chicago. Với lũ chó săn.”

“Đây là lần đầu tiên nhà trường tìm thấy bọn em. Ở Portland.”

Tôi ngồi dậy sau khi duỗi căng gân cốt và bắt tréo chân. “Hừm, em không nghĩ là em tự tưởng tượng ra đống chó săn. Còn ai cử chúng đến được chứ? Chó săn chỉ tuân lệnh Moroi thôi. Có khi không ai kể với anh đấy.”

“Có thể,” Dimitri đáp hờ hững. Nhìn mặt là tôi biết anh ta không tin.

Sau đó tôi quay về khu ký túc xá của học viên tập sự. Các học sinh Moroi sống ở phía bên kia sân trong gần với phòng sinh hoạt chung hơn. Cách sắp xếp chỗ ở như thế phần nào dựa trên sự thuận tiện. Ở đây khiến những đứa tập sự như chúng tôi gần với phòng tập và sân huấn luyện hơn. Nhưng chúng tôi cũng sống riêng rẽ để phù hợp với sự khác biệt giữa lối sống của Moroi và ma cà rồng lai. Ký túc xá của họ (Moroi) gần như không có cửa sổ, ngoài những cửa sổ được phủ màu để làm mờ ánh nắng. Họ cũng có một khu đặc biệt, nơi những người cung cấp luôn chờ sẵn. Khu ký túc của học viên tập sự được xây dựng thoáng hơn, nhiều ánh sáng hơn.

Tôi được xếp phòng riêng vì có rất ít học viên tập sự, chưa kể đến học viên nữ. Căn phòng họ dành cho tôi nhỏ và đơn giản, với một chiếc giường đôi và một chiếc bàn có máy vi tính. Mấy thứ hành trang ít ỏi của tôi được chuyển khỏi Portland giờ đang nằm trong những chiếc hộp khắp phòng. Tôi lục lọi qua loa, lôi ra một chiếc áo phông để mặc đi ngủ. Trong lúc lục lọi tôi tìm thấy vài bức ảnh, một bức chụp Lissa và tôi ở một trận đấu bóng bầu dục tại Portland, và một bức khác chụp khi tôi đi nghỉ với gia đình Dragomir, một năm trước vụ tai nạn.

Tôi đặt ảnh lên bàn và khởi động máy tính. Ai đó từ đội hỗ trợ kỹ thuật đã tốt bụng đưa cho tôi tờ giấy ghi hướng dẫn mở lại tài khoản e-mail và đặt mật mã. Tôi làm cả hai việc, sung sướng phát hiện ra rằng không ai nhận ra đây sẽ là cách để tôi liên lạc với Lissa. Nhưng giờ thì quá mệt để viết thư, nên tôi định tắt máy đi. Đúng lúc đó, tôi nhận ra có thư mới. Janine Hathaway gửi. Rất ngắn:

Mẹ mừng vì con quay lại. Hành động của con là không tha thứ được.

“Con cũng yêu mẹ,” tôi thì thầm, rồi tắt hết máy đi.

Vừa nhảy lên giường, tôi đã thiếp đi, thậm chí đầu chưa kịp chạm

gối, và y như Dimitri dự đoán, sáng hôm sau khi ngủ dậy, tôi cảm thấy tệ hơn gấp mười lần. Nằm trên giường, tôi định hình lại các phương kế bỏ trốn. Rồi tôi nhớ đến việc mình bị nện như tử và ngộ ra rằng cách duy nhất để ngăn chặn chuyện đó xảy ra lần nữa là phải cố mà chịu bị nện thêm vào sáng nay.

Những cơn đau của tôi khiến tình hình càng khủng khiếp hơn, nhưng tôi vẫn sống sót được qua buổi tập trước giờ học với Dimitri và các tiết học kế tiếp mà không ngất xỉu hoặc lả đi.

Vào giờ ăn trưa, tôi lôi Lissa ra khỏi bàn của Natalie từ sớm và cho cô một bài giảng ngang bằng cô Kirova về Christian - đặc biệt mắng mỏ về việc để Christian biết chuyện cho máu. Nếu tin tức lan ra ngoài, nó sẽ giết hết các mối quan hệ xã hội của chúng tôi, mà tôi thì không tin rằng Christian biết giữ mồm giữ miệng.

Lissa lại có những nỗi lo kiểu khác.

"Cậu lại nhảy vào đầu tớ?" cô thốt lên. "Lâu đến *nh*ư *th*ế?"

"Tớ có cố tình đâu," tôi cãi. "Nó tự xảy ra đấy chứ. Nhưng không quan trọng. Sau đó cậu còn chơi với Christian bao lâu?"

"Không lâu lắm. Mà khá là… vui."

"Hừ, cậu không được làm thế nữa. Nếu mọi người mà biết cậu chơi với Christian, họ sẽ đóng đinh cậu luôn." Tôi cảnh giác nhìn Lissa. "Cậu không, hừm, tức là, thích Christian đấy chứ, hả?"

Lissa phì cười. "Không. Tất nhiên là không."

"Tốt. Vì nếu cậu định theo đuổi một anh chàng nào, thì tốt nhất là hãy giành lại Aaron ấy." Aaron tẻ nhạt, đúng, nhưng an toàn. Cũng như Natalie. Tại sao những người vô hại lại thường nhạt thếch? Có thể đó chính là định nghĩa của sự an toàn.

Lissa cười to. "Mia sẽ móc mắt tớ ra."

"Bọn mình có thể xử lý nó được mà. Hơn nữa, Aaron xứng đáng có

một cô bạn gái không đi mua sắm ở cửa hàng Gap Trẻ Em."

"Rose, cậu phải ngừng nói cái kiểu như thế đi."

"Tớ chỉ nói những gì cậu không dám nói."

"Mia chỉ ít hơn bọn mình một tuổi thôi," Lissa nói, và cười. "Tớ không thể tin được rằng cậu nghĩ *tớ* là người sẽ khiến bọn mình gặp rắc rối."

Tôi mỉm cười trên đường đến lớp học, và liếc sang Lissa. "Dù gì thì Aaron trông cũng đẹp trai phết, đúng không?"

Lissa cười lại và tránh ánh mắt tôi. "Ừ. Đẹp trai phết."

"Á à. Cậu cũng thấy thế? Vậy cậu nên theo đuổi cậu ấy.

"Gì cũng được. Bây giờ tớ thấy là bạn cũng tốt."

"Hai người bạn đã từng đưa lưỡi vào miệng nhau."

Lissa đảo mắt.

"Thôi được." Tôi ngừng đùa. "Cứ để Aaron ở trường mẫu giáo. Chỉ cần cậu tránh xa Christian. Cậu ta nguy hiểm."

"Cậu phản ứng thái quá rồi. Christian sẽ không trở thành Strigoi đâu."

"Cậu ta gây ảnh hưởng xấu."

Lissa phá lên cười. "Cậu nghĩ *tớ* có nguy cơ trở thành Strigoi à?"

Rồi không đợi tôi trả lời, cô đẩy cánh cửa vào lớp học Khoa học. Tôi đứng ở đó, băn khoăn ngẫm lại lời Lissa rồi đi theo cô. Vừa bước vào, tôi đã bắt gặp một màn phô trương sức mạnh hoàng gia. Mấy thằng con trai - với mấy đứa con gái vừa theo dõi vừa cười khúc khích - đang gây sự với một Moroi trông kiểu dân đường phố. Tôi không biết rõ cậu này lắm, nhưng tôi biết cậu ấy nghèo và rõ ràng không phải con nhà dòng dõi. Một vài kẻ hành hạ đang sử dụng phép Khí để thổi tung những tờ giấy trên bàn cậu khiến chúng bay khắp phòng, trên những luồng không khí, còn cậu ta cố bắt lấy giấy tờ.

Bản năng thúc giục tôi phải làm gì đó, chẳng hạn lại gần và đập cho mấy thằng sử dụng phép thuật Khí một trận. Nhưng tôi không thể gây sự đánh nhau với những kẻ khiến tôi bực mình, và nhất là các nhân vật hoàng gia, đặc biệt khi Lissa cần nằm ngoài tầm chú ý của bọn họ. Tôi đành chỉ ném cho bọn họ một ánh mắt kinh tởm và tới bàn mình. Bỗng nhiên, một bàn tay nắm lấy cánh tay tôi. Jesse.

"Nào," tôi đùa. Thật may là hình như Jesse không tham gia màn tra tấn kia. "Cấm sờ vào hiện vật."

Jesse cười nhưng vẫn không rời tay khỏi tôi. "Rose, hãy kể cho Paul nghe về lần cậu đánh nhau trong giờ học của cô Karp."

Tôi hất mặt, nở nụ cười nghịch ngợm. "Mình đánh nhau khối lần trong giờ học của cô ấy."

"Cái lần có con ốc mượn hồn ấy. Và con chuột nhảy nữa."

Tôi vừa cười vừa nhớ lại. "À phải. Đấy là con chuột lang, mình nghĩ thế. Mình chỉ thả nó vào cái vỏ con ốc, và cả hai nổi cáu do ở quá gần mình, thế là bọn nó xông vào nhau."

Paul, một cậu bạn ngồi gần mà tôi không quen lắm, cũng cười hinh hích. Năm ngoái cậu ta mới chuyển đến đây, hình như vậy, và chưa nghe chuyện này. "Vậy con nào thắng?"

Tôi nhìn Jesse trêu chọc. "Mình không nhớ. Cậu nhớ không?"

"Không. Mình chỉ nhớ là cô Karp điên lên." Jesse quay sang Paul. "Chà, lẽ ra cậu phải thấy cô giáo rối rít mà bọn mình từng học ấy. Cô cứ nghĩ rằng đang bị theo dõi và nói liên miên về những điều vô nghĩa lý. Cô ấy điên lắm. Từng đi lang thang trong sân trường khi tất cả mọi người đã đi ngủ."

Tôi hơi mỉm cười, như thể cho rằng câu chuyện thật hài hước. Thực ra, tôi lại đang nghĩ đến cô Karp, thật đáng ngạc nhiên vì đã nghĩ đến cô lần thứ hai chỉ trong hai ngày. Jesse nói đúng - thời còn làm việc ở đây cô thường xuyên lang thang trong sân trường. Thật rùng cả

mình. Tôi từng vô tình đụng mặt cô - rất bất ngờ.

Lần đó tôi trèo ra khỏi cửa sổ ký túc để đi chơi với mấy đứa bạn. Lúc ấy đã là giờ giới nghiêm, lẽ ra tất cả học sinh phải ở trong phòng và ngủ. Mấy trò đi trốn là cách luyện tập thường xuyên của tôi. Tôi trốn rất khá.

Nhưng lần đó tôi bị ngã. Phòng tôi trên tầng hai, trèo được nửa chừng thì tôi tuột tay. Cảm thấy mình đang lao xuống đất, tôi cuống cuồng cố bám vào thứ gì đó để rơi chậm lại. Vách đá xù xì của toà nhà cứa vào da tôi, tạo ra những vết cắt mà lúc đó tôi quá lo nên không cảm thấy. Tôi rơi đánh rầm xuống mặt đất đầy cỏ, lưng đập xuống trước, bở cả hơi tai.

“Tệ quá, Rosemarie. Em nên cẩn thận hơn. Các thầy hướng dẫn em sẽ thất vọng lắm đấy.”

Nhòm qua mớ tóc rối bù, tôi thấy cô Karp đang ngó xuống tôi, vẻ kinh ngạc. Cơn đau nhức, lúc đó, xuyên qua mọi bộ phận của cơ thể tôi.

Cố phớt lờ nó hết mức có thể, tôi đứng dậy. Ở trong lớp với cô Karp Khùng khi xung quanh đầy bạn học là một chuyện. Đứng ngoài này một mình với cô là một chuyện hoàn toàn khác. Cô luôn có thứ gì đó kỳ quặc, điên rồ ánh lên trong mắt, khiến tôi nổi da gà.

Bây giờ dễ có khả năng cô sẽ lôi tôi đến chỗ Hiệu trưởng để phạt giam. Thế còn sợ hơn.

Nhưng cô Karp chỉ mỉm cười và với lấy tay tôi. Tôi do dự nhưng vẫn để cô cầm tay mình. Cô *suỳ suỳ* khi nhìn thấy những vết xước, đoạn siết tay chặt hơn, và hơi nhíu mày. Một cảm giác ngứa ran lan trên da tôi, kèm theo chút phấn chấn dễ chịu, rồi các vết thương liền lại. Tôi hơi hoa mắt. Thân nhiệt tăng lên. Máu ở các vết xước biến mất, cả những cơn đau ở hông và chân cũng thế.

Tôi há miệng kinh ngạc và giật tay lại. Tôi đã thấy rất nhiều phép

thuật của Moroi, nhưng chưa bao giờ thấy cái gì thế này.

"Cô… cô đã làm gì vậy?"

Cô Karp nở nụ cười kỳ quặc. "Trở lại phòng ký túc của em đi, Rose. Ngoài này có những thứ tồi tệ. Em không bao giờ biết được cái gì đang đi theo mình."

Tôi vẫn nhìn chằm chằm vào tay. "Nhưng…"

Tôi ngẩng lên nhìn cô, và lần đầu tiên để ý thấy những vết sẹo ở hai bên cạnh trán cô. Trông như đinh nhọn đã cà vào đó. Cô Karp nháy mắt. "Cô sẽ không mách em nếu em không mách cô."

Tôi trở lại với hiện tại, vẫn còn bối rối vì ký ức của buổi tối kỳ cục đó. Jesse đang nói với tôi về một bữa tiệc.

"Tối nay cậu phải lén phá được xiềng xích đấy. Khoảng tám giờ ba mươi bọn mình sẽ đến chỗ đó trong rừng. Mark có một ít thuốc lá."

Tôi thở dài buồn bã, sự nuối tiếc át đi cơn ớn lạnh bởi hồi ức về cô Karp. "Chẳng trốn được xiềng xích đâu. Mình phải tập với vị giám ngục người Nga."

Jesse buông tay tôi vẻ thất vọng, và lùa một bàn tay vào mái tóc màu đồng của mình. Đúng. Không được đi chơi với cậu ta thật đáng tiếc dễ sợ. Rồi hôm nào tôi sẽ phải bù lại tổn thất này. "Cậu không bao giờ được trả tự do vì cải tạo tốt à?" cậu ta đùa.

Tôi ngồi vào ghế và trao cho Jesse thứ mà tôi hy vọng là một nụ cười quyến rũ. "Tất nhiên chứ," tôi nói qua vai. "Nếu có bao giờ mình cải tạo tốt."

sáu

DÙ CUỘC GẶP GỠ CỦA LISSA VÀ Christian khiến tôi bực bội, nhưng nó cũng cho tôi một ý tưởng ngay ngày hôm sau.

“Này, Kirova… à, thưa cô Kirova.” Tôi đứng ở cửa văn phòng Hiệu trưởng, chẳng buồn hẹn trước. Cô nhướng mắt lên khỏi đống giấy tờ, rõ ràng là khó chịu khi thấy tôi.

“Sao, em Hathaway?”

“Việc giam lỏng em có nghĩa là em không thể tới nhà thờ hay sao ạ?”

“Cảm phiền em nhắc lại?”

“Cô bảo rằng cứ khi nào em không ở lớp học hoặc không luyện tập, thì em phải ở trong ký túc xá. Nhưng còn nhà thờ vào Chủ nhật ạ? Em không nghĩ rằng sẽ là công bằng nếu cô không cho em đáp ứng các… ừm, nhu cầu tôn giáo của mình.” Hay là tước của em thêm một cơ hội - dù ngắn ngủi và nhàm chán đến thế nào - để gặp Lissa.

Cô Kirova đẩy kính lên sống mũi. “Cô không hề biết rằng em lại có nhu cầu tôn giáo.”

“Em đã hiểu được Chúa Jesus khi em trốn khỏi đây.”

“Chẳng phải mẹ em là người vô thần sao?” cô nghi ngờ hỏi.

“Và bố em có thể là tín đồ Hồi giáo. Nhưng em đã đi con đường của riêng mình. Cô không nên lôi em ra khỏi đó.”

Cô Kirova phát ra một âm thanh nghe như tiếng cười khẩy. “Không,

em Hathaway, cô không nên thế. Tốt lắm. Em có thể tham dự các buổi lễ vào Chủ nhật."

Tuy nhiên, chiến thắng chẳng kéo dài bao lâu, vì vài ngày sau đó, khi tôi dự lễ, thì nhà thờ vẫn chán y như những gì tôi nhớ. Dù sao thì tôi cũng được ngồi cạnh Lissa, khiến tôi cảm thấy mình cũng đạt được điều gì đó. Còn hầu như tôi chỉ ngồi ngắm mọi người. Việc đi nhà thờ là tuỳ học sinh tự lựa chọn, nhưng với rất nhiều gia đình người Đông Âu ở đây, thì có nhiều học sinh là tín đồ Cơ-đốc Chính thống và đến dự lễ, hoặc là vì họ có lòng tin, hoặc là vì bố mẹ bắt phải đến.

Christian ngồi ở dãy ghế đối diện, giả vờ ngoan đạo y như cậu ta đã nói. Dù không ưa gì Christian, nhưng đức tin giả dối của cậu ta vẫn khiến tôi mỉm cười. Dimitri ngồi phía cuối, khuôn mặt có nhiều vệt tối, và, giống như tôi, có vẻ không đồng cảm với các con chiên khác. Dù anh trông rất trầm tư, nhưng tôi tự hỏi liệu anh có nghe chút nào không. Tôi cứ quay ra quay vào.

"Đi theo con đường của Chúa không bao giờ là dễ dàng," vị linh mục nói. "Ngay cả Thánh Vladimir, vị thánh bảo hộ của nhà trường, cũng gặp khó khăn. Ngài luôn nhiệt tình nên mọi người thường tụ tập quanh Ngài, say mê chỉ để lắng nghe và được ở cạnh Ngài. Tinh thần Ngài cao vời đến nỗi, như ghi chép trong các văn bản cũ, Ngài có thể chữa khỏi bệnh cho những người ốm. Nhưng bất chấp những tài năng ấy, nhiều người vẫn không tôn trọng Thánh Vladimir. Họ chế nhạo Ngài, tuyên bố rằng Ngài lầm lạc và lúng túng."

Đúng là một cách nói hoa mỹ về việc Thánh Vladimir bị mất trí. Ai cũng biết thế. Ngài là một trong số ít các thánh của Moroi, nên vị linh mục rất thích nói về Ngài. Tôi đã nghe về Thánh Vladimir, rất nhiều lần, trước khi chúng tôi bỏ trốn. Hay lắm. Xem chừng tôi sẽ có những ngày Chủ nhật bất tận để nghe đi nghe lại câu chuyện về Ngài.

"…và cũng tương tự với Anna, được hôn bóng."

Tôi ngẩng phắt đầu dậy. Chẳng biết linh mục đang nói về cái gì, vì tôi không chú ý nghe mất một lúc rồi. Nhưng những từ đó cứ cháy lên trong đầu tôi. *Được hôn bóng*. Đã lâu rồi tôi mới nghe thấy từ đó, nhưng tôi không bao giờ quên. Tôi chờ đợi, hy vọng linh mục sẽ tiếp tục, nhưng ông đã chuyển sang phần tiếp theo của buổi lễ. Bài giảng kết thúc.

Buổi lễ đã xong, khi Lissa định đi, tôi lắc đầu bảo. "Đợi tớ. Tớ sẽ tới ngay."

Tôi chen lấn qua đám đông lên phía trước, nơi vị linh mục đang nói chuyện với vài người. Tôi kiên nhẫn đợi đến khi ông nói xong. Natalie đang ở đó, hỏi ông về những công việc tình nguyện mà cô ta có thể làm. Ực. Hỏi xong, Natalie đi, cười chào lúc ngang qua tôi.

Linh mục nhướn mày khi thấy tôi. "Chào Rose. Rất vui được gặp lại con."

"Vâng… gặp cha cũng vậy ạ," tôi nói. "Con nghe cha nói về Anna, về việc bà ấy được 'hôn bóng'. Như thế nghĩa là gì ạ?"

Ông nhíu mày. "Ta không hoàn toàn chắc chắn. Anna sống cách đây đã lâu lắm rồi. Cũng là bình thường khi nói đến ai đó bằng những biệt hiệu phản ánh được một số đặc điểm của họ. Chắc người ta dùng từ ngữ đó để khiến cho bà ấy nghe có vẻ mãnh liệt."

Tôi cố giấu nỗi thất vọng. "Ôi! Vậy bà ấy là ai ạ?"

Lần này cái nhíu mày của linh mục hàm ý phản đối hơn là nghĩ ngợi. "Ta đã nói nhiều lần rồi mà."

"Ôi! Chắc là con đã, ừm, bỏ lỡ ạ."

Vẻ chê trách của linh mục tăng lên, và ông quay đi. "Đợi. chút."

Ông biến vào sau cánh cửa gần bệ thờ, cánh cửa mà Lissa đã dùng để đi lên gác mái. Tôi định chuồn luôn nhưng lại nghĩ Chúa có thể sẽ trừng phạt mình vì việc đó. Chưa đầy một phút, linh mục quay lại với một cuốn sách. Ông đưa nó cho tôi. *Các vị thánh Moroi*.

“Con có thể tìm hiểu về Anna trong cuốn sách này. Lần sau gặp con, ta muốn nghe con phát biểu về những điều đã học.”

Tôi giã từ trong cau có. Tuyệt lắm. Bài tập về nhà từ một vị linh mục.

Ở lối vào nhà nguyện, tôi thấy Lissa đang nói chuyện với Aaron. Lissa vừa nói vừa mỉm cười, và các cảm xúc toả ra từ cô là vui vẻ, nhưng chắc chắn không phải là mê đắm.

“Cậu lại đùa rồi,” Lissa thốt lên.

Aaron lắc đầu. “Không mà.”

Thấy tôi lê bước lại gần, Lissa quay sang tôi. “Rose, cậu sẽ không tin chuyện này đâu. Cậu biết Abby Badica chứ? Và Xander nữa? Giám hộ của họ muốn giải nghệ. Và kết hôn với một giám hộ khác.”

Đây đúng là một chuyện buôn dưa thú vị. Một vụ scandal ấy chứ. “Thật hả? Họ có, tức là, bỏ đi cùng nhau không?”

Lissa gật đầu. “Họ đang tìm một ngôi nhà. Sẽ kiếm việc làm với con người, tớ đoán thế.”

Tôi liếc Aaron, cậu ta có vẻ ngượng ngùng khi tôi xuất hiện. “Abby và Xander phản ứng thế nào?”

“Bình thường. Xấu hổ. Họ nghĩ như thế là ngu ngốc.” Rồi chợt nhận ra rằng cậu đang nói chuyện với ai. “Ôi. Mình không có ý—”

“Sao cũng được.” Tôi cười nhẹ. “Chuyện đó *là* ngu ngốc.

Ồ! Tôi sốc quá. Phần nổi loạn trong con người tôi yêu thích bất kỳ câu chuyện nào mà người ta “chiến đấu chống lại cả hệ thống.” Chỉ có điều, trong trường hợp này, họ đang chiến đấu chống lại hệ thống *của tôi*, cái hệ thống mà tôi đã được huấn luyện để tin vào suốt cả đời mình.

Ma cà rồng lai và Moroi có một thỏa thuận lạ lùng. Ma cà rồng lai vốn được sinh ra do các Moroi pha trộn với người thường. Thật không

may, ma cà rồng lai lại không thể tự sinh sản nếu lấy nhau - hay lấy người thường. Đó là một vấn đề quái đản về gene. Những con la cũng thế, tôi nghe nói vậy, dù đó không phải là một sự so sánh mà tôi muốn nghe. Ma cà rồng lai và Moroi thuần chủng *có thể* có con với nhau, và, qua một vấn đề kỳ dị khác về gene, thì những đứa con đó sinh ra đã là ma cà rồng "tiêu chuẩn", với một nửa gene người thường, một nửa gene ma cà rồng.

Vì Moroi là những đối tượng duy nhất mà ma cà rồng lai có thể kết hợp để sinh sản, nên chúng tôi phải ở gần họ và hoà trộn với họ. Do đó, đối với chúng tôi, thì việc Moroi đơn giản là *sống sót* cũng rất quan trọng. Không có họ, chúng tôi kể như tiêu. Và với cái kiểu mà Strigoi thích tiêu diệt Moroi, thì sự sống còn của họ trở thành mối quan tâm chính đáng đối với chúng tôi.

Từ đó hệ thống giám hộ được phát triển. Ma cà rồng lai không thể thi triển phép thuật nhưng là những chiến binh hảo hạng. Chúng tôi được thừa hưởng những giác quan và phản xạ thính nhạy hơn hẳn, nhờ gene của ma cà rồng, với sức mạnh và khả năng chịu đựng tốt hơn, nhờ gene của con người. Chúng tôi cũng không bị hạn chế bởi nhu cầu hút máu và cũng chẳng gặp vấn đề gì với ánh mặt trời. Tất nhiên chúng tôi không mạnh mẽ được như Strigoi, nhưng chúng tôi tập luyện rất hăng, và các giám hộ cực kỳ giỏi giang trong việc giữ an toàn cho Moroi. Hầu hết các ma cà rồng lai cảm thấy rằng, để đảm bảo cho giống nòi của mình tiếp tục sinh con đẻ cái, thì có mạo hiểm cả mạng sống của mình cũng đáng.

Vì Moroi thường muốn sinh sản và nuôi nấng những đứa trẻ Moroi, nên không có nhiều cặp đôi Moroi-ma cà rồng lai bền vững. Đặc biệt không nhiều nữ Moroi cặp kè với các nam ma cà rồng lai. Nhưng những gã Moroi trẻ luôn thích đùa giỡn với nữ ma cà rồng lai, dù rốt cuộc họ thường kết hôn với nữ Moroi. Tình trạng này tạo nên vô số bà

mẹ ma cà rồng lai đơn thân, nhưng họ rất cứng rắn và có thể chịu đựng được.

Nhiều nữ ma cà rồng lại chọn cách không trở thành giám hộ để có thể nuôi nấng con mình. Họ làm những công việc "bình thường" với Moroi hoặc con người, một số sống quây quần thành cộng đồng. Các cộng đồng này mang nhiều tai tiếng. Tôi không biết sự thể đúng đến đâu, nhưng nghe đồn đàn ông Moroi ghé những chỗ đó *suốt* để quan hệ, và rằng một số nữ ma cà rồng lai để bọn họ uống máu trong khi làm tình. Những ả điếm máu.

Gì thì gì, hầu hết các giám hộ đều là nam giới, tức là Moroi đông hơn hẳn giám hộ. Hầu hết các nam ma cà rồng lai chấp nhận không con cái. Họ biết rằng công việc của mình là bảo vệ Moroi trong khi các chị em gái và chị em họ của họ sinh con.

Một số nữ ma cà rồng lai, như mẹ tôi, thì vẫn cảm thấy bổn phận của mình là trở thành giám hộ - dù như thế nghĩa là không tự nuôi con mình được. Sau khi tôi sinh ra, mẹ đã giao tôi đi để tôi được Moroi nuôi. Moroi và ma cà rồng lai bắt đầu đi học khá sớm, và cho đến trước lúc tôi bốn tuổi thì Học viện về cơ bản đã làm thay vai trò của mẹ tôi.

Giữa tấm gương của mẹ và cuộc sống của tôi ở Học viện, tôi toàn tâm toàn ý tin rằng bảo vệ Moroi là công việc của một ma cà rồng lai. Nhiệm vụ này một phần là di sản của chúng tôi, *và* cũng là cách duy nhất để chúng tôi tiếp tục duy trì nòi giống. Đơn giản thế thôi.

Và đó chính là lý do khiến cho những gì mà giám hộ của Badicas đã làm lại gây sốc đến thế. Anh ta rời bỏ Moroi của mình và ra đi cùng một giám hộ khác, tức là cô ta cũng bỏ Moroi *của cô ta* luôn. Họ thậm chí không thể có con với nhau, và bây giờ thì hai gia đình không được bảo vệ. Vậy hành động đó có ý nghĩa gì chứ? Không ai quan tâm nếu các ma cà rồng lai mới lớn hẹn hò hoặc các ma cà rồng lai trưởng

thành ăn chơi này nọ. Nhưng một mối quan hệ lâu dài? Đặc biệt là một mối quan hệ bao gồm việc hai người chạy trốn? Hoàn toàn phí phạm. Và là một nỗi ô nhục.

Sau khi suy đoán thêm một chút về nhà Badicas, Lissa và tôi rời Aaron. Khi bước ra ngoài, tôi nghe có tiếng chuyển động kỳ kỳ và rồi thứ gì đó trượt đi. Quá muộn rồi, tôi đã nhận thấy chuyện gì đang xảy ra, khi một đống bùn loãng trượt trên mái nhà nguyện và ụp xuống chúng tôi. Lúc đó là đầu tháng Mười, và đêm qua chúng tôi có tuyết rơi sớm, nhưng tuyết lại bắt đầu tan gần như là ngay lập tức. Kết quả là cái đống rơi ụp vào chúng tôi rất ướt và rất lạnh.

Lissa hứng phần lớn, nhưng tôi vẫn rú lên khi nước lạnh như băng đổ vào tóc và cổ mình. Vài đứa khác gần đó cũng ré lên, vì đã hứng một chút bắn ra trong trận "tuyết lở mini".

"Cậu ổn chứ?" Tôi hỏi Lissa. Áo khoác của cô ướt sũng, mái tóc bạch kim bết vào hai bên má.

"Ư-ừ," Lissa đáp qua hàm răng run lập cập.

Tôi cởi áo khoác của mình và đưa cho Lissa. Áo của tôi có lớp vải bên ngoài trơn tuột khiến nước trôi hầu hết. "Cởi áo cậu ra đi."

"Nhưng cậu sẽ…"

"Cầm lấy."

Lissa làm theo, và khi cô khoác áo của tôi vào, cuối cùng tôi cũng thấm được những tràng cười luôn đi theo những tình huống như thế này. Tôi tránh các ánh mắt nhòm ngó, mà chỉ tập trung vào việc giữ cái áo khoác ướt của Lissa khi cô thay đồ.

"Giá như cậu không mặc áo khoác, Rose à," Ralf Sarcozy nói. Thằng này là một Moroi mập mạp và kềnh càng bất thường. Tôi rất ghét nó. "Cái áo phông đó mà ướt thì trông tuyệt lắm đấy."

"Cái áo đó xấu đến mức nó nên bị đốt đi cho rồi. Mày lấy nó từ một gã lang thang đấy à?"

Tôi liếc nhìn lên khi Mia đi tới và vòng tay khoác tay Aaron. Những lọn tóc xoăn màu vàng hoe của nó được chải hoàn hảo, và nó đi một đôi giày cao gót màu đen tuyệt trần mà nếu tôi đi hẳn trông sẽ đẹp hơn nhiều. Ít nhất, đôi giày cũng khiến nó trông cao hơn, tôi công nhận thế. Aaron đi sau chúng tôi có vài bước nhưng bằng cách kỳ diệu nào đó đã tránh được đống bùn. Nhìn cái vẻ tự mãn của Mia, tôi quyết định rằng đã chẳng có điều kỳ diệu nào hết.

"Tao cho rằng mày muốn đề nghị được đốt nó, hả?" Tôi hỏi, không để cho nó biết lời sỉ nhục đó khiến tôi tức giận chừng nào. Tôi hoàn toàn biết rõ rằng gu thời trang của mình đã trượt dài trong hai năm vừa rồi. "À, đợi đã - lửa đâu phải là nguyên tố của mày, phải không? Mày học phép thuật Thủy cơ mà. Thật trùng hợp khi cái đống đó vừa rơi vào bọn tao."

Mia trông như thể bị xúc phạm, nhưng ánh lấp lánh trong mắt nó cho thấy rằng nó đang khoái quá mức, nên hẳn nó chẳng phải là người vô tội tình cờ đi ngang. "Mày nói thế là ý gì?"

"Với tao thì chẳng có gì cả. Nhưng cô Kirova có thể sẽ có chuyện để nói khi cô ấy biết được rằng mày dùng phép thuật với một học sinh khác."

"Đó không phải là một vụ tấn công," Mia chế nhạo. "Mà cũng không phải là tao. Đó là một hành động của Chúa."

Vài học sinh khác cười phá, khiến Mia sung sướng. Trong trí tưởng tượng của mình, tôi sẽ đáp lại là, *Vậy thì đây này,* rồi nện con bé đó vào bên cạnh nhà thờ. Còn trong thực tế, thì Lissa chỉ thúc vào tôi và bảo, "Đi thôi."

Lissa và tôi đi về phía ký túc xá, bỏ lại sau lưng những tràng cười và những câu đùa cợt về tình trạng ướt sũng của chúng tôi, và về việc Lissa chẳng hề biết gì về những khả năng chuyên biệt. Bụng tôi sôi lên. Tôi nhận ra rằng mình phải làm gì đó với Mia. Ngoài cơn bực tức

chung chung do ác ý của Mia, thì tôi còn không muốn Lissa phải chịu thêm chút stress nào hơn mức mà cô đang phải chịu nữa. Tuần đầu tiên này chúng tôi đã ổn ổn, và tôi muốn giữ cho mọi việc được y như thế.

"Cậu biết đấy," tôi nói, "Càng ngày tớ càng nghĩ rằng cậu nên giành Aaron lại. Việc đó sẽ dạy cho Búp Bê Khốn Kiếp một bài học. Tớ đảm bảo là cũng chẳng khó lắm. Aaron vẫn phát điên vì cậu."

"Tớ không muốn dạy ai một bài học cả," Lissa nói. "Và *tớ* không phát điên lên vì Aaron."

"Thôi nào, con bé đó cứ gây sự và nói xấu sau lưng bọn mình. Hôm qua nó còn bảo mình đi xin quần jeans từ Hội Cứu tế."

"Quần jeans của cậu *đúng là* của Hội Cứu Tế mà."

"Ừ, thì đành là thế," tôi khịt mũi, "nhưng nó có quyền gì mà chê bai trong khi nó cũng chỉ mặc đồ mua ở Target thôi."

"Nào, Target thì có vấn đề gì chứ. Tớ thích Target."

"Tớ cũng thế. Nhưng đó không phải là vấn đề. Con bé đó cứ làm như thể nó mặc đồ của Stella McCartney vậy."

"Và đó là tội lỗi à?"

Tôi làm mặt nghiêm túc. "Rõ ràng. Cậu phải trả thù."

"Tớ đã bảo rồi, tớ không có hứng trả thù." Lissa nhìn sang tôi. "Và cậu cũng không nên."

Tôi mỉm cười ngây thơ hết mức có thể, và khi chúng tôi rẽ mỗi người một hướng về hai ký túc của mình, tôi lại cảm thấy nhẹ cả người vì Lissa không thể đọc được suy nghĩ của tôi.

"Vậy khi nào thì trận chiến khủng khiếp sẽ xảy ra?"

Mason đang đợi tôi bên ngoài ký túc xá sau khi tôi chia tay Lissa. Trông cậu ta lười biếng và dễ thương, đang đứng tựa vào tường, tay khoanh lại và quan sát tôi.

“Mình chắc chắn là mình không biết cậu nói về cái gì.”

Mason buông tay và đi cùng tôi vào tòa nhà, đưa cho tôi áo khoác, vì tôi đã để Lissa mặc cái áo khô của mình. “Mình đã thấy các cậu đấu khẩu bên ngoài nhà nguyện. Cậu không tôn trọng ngôi nhà của Chúa hay sao?”

Tôi thở phì phì. “Cậu cũng chỉ có lòng tôn trọng bằng với mình thôi, đồ ngoại đạo. Cậu thậm chí còn không tới dự lễ. Hơn nữa, như cậu nói đấy, bọn mình ở *bên ngoài.”*

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi.”

Tôi chỉ nhe răng cười và khoác áo của cậu ta vào.

Chúng tôi đứng ở phòng sinh hoạt chung của ký túc, một căn phòng lớn được giám sát chặt chẽ, và cũng là phòng học, nơi học viên nam và nữ có thể giao lưu, cùng với các vị khách Moroi. Đang là Chủ nhật, nên căn phòng khá đông đúc với những học sinh đang cố nhồi nhét vào những phút cuối cùng để chuẩn bị cho những bài luận ngày mai. Tia được một chiếc bàn nhỏ còn trống, tôi túm tay Mason và kéo về phía đó.

“Tưởng cậu phải đi thẳng về phòng cơ mà?”

Tôi ngồi thụp xuống, cảnh giác liếc quanh. “Hôm nay ở đây lắm người quá, họ còn lâu mới để ý thấy mình. Trời ạ, mình phát ốm vì bị cách ly rồi. Mà đấy là mới chỉ một tuần thôi đấy.”

“Mình cũng phát ốm luôn. Tối qua bọn mình rất nhớ cậu. Một đám bọn mình đi đánh bi-a ở phòng giải trí. Eddie nổi lắm.”

Tôi rên lên. “Đừng kể cho mình nữa. Mình không muốn nghe về đời sống xã hội hoành tráng của các cậu đâu.”

“Thôi được.” Mason chống khuỷu tay lên bàn và tì cằm vào bàn tay. “Vậy kể cho mình nghe về Mia đi. Rồi thế nào cũng có hôm cậu quay lại và đấm cho cô nàng một phát chứ hả? Mình nhớ cậu đã làm thế ít nhất mười lần với những kẻ chọc tức cậu.”

“Mình là một Rose mới mẻ và hoàn lương rồi,” tôi nói, ra vẻ nghiêm chỉnh hết sức. Nhưng mà giả vờ không giỏi lắm. Mason phát ra một tràng cười suýt nghẹn. “Hơn nữa, nếu mình mà làm thế, mình sẽ phá vỡ thử thách của cô Kirova. Bây giờ phải đi trên đường thẳng và hẹp thôi.”

“Nói cách khác, hãy tìm cách nào đó để chơi lại Mia mà cậu không gặp rắc rối ấy.”

Tôi thấy môi mình cứ nhệch ra cười. “Cậu có biết mình thích gì ở cậu không, Mase? Cậu toàn nghĩ giống y như mình.”

“Toàn những ý tưởng kinh khủng,” cậu ta đáp cộc lốc. “Vậy hãy nói cho mình biết cậu nghĩ thế nào về việc này: mình có thể biết chút ít về cô nàng đó, nhưng có lẽ mình không nên nói với cậu…”

Tôi ngả về phía trước. “Ôi, cậu khơi ra cho mình rồi đấy. Bây giờ cậu *phải* nói cho mình biết.”

“Nhưng như thế sẽ là sai lầm,” Mason trêu. “Làm sao mình biết được rằng cậu sẽ dùng điều mà cậu biết vì mục đích tốt chứ không phải mục đích xấu?”

Tôi chớp chớp mắt. “Cậu có thể cưỡng lại khuôn mặt này không?”

Mason nghiên cứu tôi một chút. “Không. Thực ra là mình không thể. Thôi được, nói cho biết này: Mia không phải người hoàng tộc đâu.”

Tôi ngả bịch về sau ghế. “Đùa đấy à? Chuyện đó thì mình biết thừa rồi. Mình đã biết ai là người hoàng tộc từ khi mình hai tuổi cơ.”

“Ừ, nhưng còn có nhiều việc hơn thế. Bố mẹ Mia làm việc cho một trong các vị chúa Drozdov.” Tôi phẩy tay nôn nóng. Rất nhiều Moroi làm việc ở ngoài kia, trong thế giới của con người, nhưng xã hội Moroi cũng có rất nhiều công việc theo kiểu riêng của mình. Phải có ai đó làm chứ. “Làm lao công. Thực tế là người ở. Bố của Mia cắt cỏ, còn mẹ làm giúp việc.”

Thực ra thì tôi luôn có lòng tôn trọng đích thực cho bất kỳ ai lao động cả ngày, bất kể công việc là gì. Mọi người ở khắp nơi phải làm đủ thứ việc chán òm để kiếm sống. Nhưng, cũng như với Target, đây lại là một chuyện hoàn toàn khác khi có kẻ cứ cố xây dựng hình ảnh của mình thành một điều gì đó khác. Và trong một tuần ở đây, tôi đã phát hiện ra rằng Mia muốn hoà nhập với tầng lớp "quý tộc" của nhà trường một cách điên cuồng đến mức nào.

"Chả ai biết sao," tôi suy tư nói.

"Và cô ả không muốn mọi người biết. Cậu biết đám hoàng tộc thế nào rồi đấy." Mason ngừng lại. "Ừ, chỉ trừ Lissa, tất nhiên. Bọn họ sẽ gây khối khó khăn cho Mia đấy."

"Sao cậu biết chuyện này?"

"Chú của mình là giám hộ cho nhà Drozdov."

"Và cậu vẫn ngồi canh bí mật này, hả?"

"Cho đến khi cậu bắt mình nói. Vậy cậu sẽ chọn con đường nào đây: tốt hay xấu?"

"Mình nghĩ mình sẽ chiếu cố…"

"Em Hathaway, em biết là em không được phép ở đây mà."

Một trong các bà quản lý ký túc đang đứng ngay sát chúng tôi, khuôn mặt hiện rõ vẻ phản đối.

Tôi đã không nói đùa khi bảo rằng Moroi suy nghĩ giống tôi. Cậu ta có thể bịa chuyện cũng giỏi y tôi vậy. "Bọn em có một bài tập nhóm cho giờ học nhân văn ngày mai. Làm sao bọn em làm được nếu Rose bị cách ly ạ?"

Bà quản lý nhíu mắt lại. "Trông các em đâu có giống đang làm bài tập."

Tôi đẩy luôn cuốn sách của vị linh mục lên và mở bừa ra. Tôi đã để nó trên bàn khi chúng tôi ngồi xuống. "Bọn em, ừm, đang nghiên cứu

chỗ này ạ."

Trông bà quản lý vẫn rất nghi ngờ. "Một giờ đồng hồ. Ta cho các em thêm một giờ đồng hồ ở dưới này, và tốt nhất là hãy để ta thực sự thấy các em học."

"Vâng, thưa bà," Mason nói, mặt thản nhiên như không. "Tất nhiên rồi ạ."

Bà quản lý bỏ đi, mắt vẫn kiểm tra chúng tôi.

"Người anh hùng của tôi," tôi kêu lên.

Mason chỉ cuốn sách. "Cái gì đây?"

"Sách linh mục đưa cho mình. Mình có câu hỏi về bài giảng trong buổi lễ."

Mason kinh ngạc nhìn tôi chằm chằm.

"Ôi, thôi cái kiểu đấy và tỏ vẻ hứng thú đi." Tôi lướt qua mục lục. "Mình đang cố tìm một người tên là Anna."

Mason trượt ghế lại gần để ngồi ngay cạnh tôi. "Thôi được. Cùng 'học' nào."

Tôi tìm số trang, và đó là phần về Thánh Vladimir, không có gì bất ngờ cả. Chúng tôi đọc lướt cả chương, dò tên của Anna. Cuối cùng cũng tìm thấy, nhưng hoá ra tác giả chẳng có gì nhiều để viết về bà. Ông ta chỉ đưa vào một đoạn trích được viết bởi ai đó hình như sống cùng thời với Thánh Vladimir:

Và luôn ở bên cạnh Vladimir là Anna, con gái của Fyodor. Tình cảm của họ trong trẻo và minh bạch như anh trai và em gái, rất nhiều lần bà đã bảo vệ Ngài khỏi những Strigoi tìm cách tiêu diệt Ngài và sự thiêng liêng của Ngài. Cũng tương tự, chính bà là người an ủi khi tinh thần Ngài trở nên quá nặng nề, khi bóng tối của Satan cố bóp nghẹt Ngài, làm suy yếu cả sức khỏe và cơ thể Ngài. Bà cũng bảo vệ Ngài chống lại những điều này, vì họ đã được trói buộc với nhau kể từ khi Ngài cứu mạng bà hồi còn nhỏ.

Đó là một dấu hiệu của tình yêu từ Chúa, khi Người gửi cho Vladimir may mắn được một giám hộ như Anna, một người được hôn bóng và luôn biết rõ những điều trong trái tim và tâm trí Ngài.

"Cậu biết rồi nhé," Mason nói. "Bà ấy là giám hộ của Thánh Vladimir."

"Nhưng người ta chẳng giải thích 'được hôn bóng' nghĩa là gì."

"Biết đâu lại chẳng có nghĩa gì cả."

Tôi không tin như vậy. Tôi đọc lại, cố hiểu rõ thứ ngôn ngữ cổ xưa. Mason tò mò nhìn tôi, trông như thể cậu ta rất muốn giúp.

"Có thể họ cặp với nhau," cậu gợi ý.

Tôi bật cười. "Ngài ấy là một *vị thánh* cơ mà."

"Thì sao? Thánh cũng có thể thích quan hệ chứ. Cái chuyện 'anh trai và em gái' có khi chỉ là lớp vỏ bọc thôi." Cậu ta chỉ vào một dòng. "Thấy chưa? Họ đã được 'trói buộc' với nhau." Cậu ta nháy mắt. "Mật mã đấy."

Trói buộc. Đó đúng là cách chọn từ ngữ kỳ quặc, nhưng như thế không nhất thiết là Anna và Vladimir cởi quần áo của nhau chứ.

"Mình không nghĩ vậy. Họ chỉ rất thân nhau. Con trai và con gái cũng có thể là bạn mà." Tôi nhấn mạnh, và cậu ta lãnh đạm nhìn tôi.

"Ờ? *Bọn mình* là bạn, mà mình có biết mọi điều trong 'trái tim và tâm trí' của cậu đâu." Mason trưng ra vẻ mặt của một triết gia rởm. "Tất nhiên, một số người có thể nói rằng người ta không bao giờ có thể biết được có những gì trong trái tim một phụ nữ…"

"Ôi, thôi đi," tôi rên lên, đấm vào tay cậu ta.

"Bởi vì họ là những sinh vật lạ lùng và bí ẩn," Mason tiếp tục bằng giọng học giả, "và một chàng trai phải là người có thể đọc ý nghĩ người khác nếu muốn làm cho họ hạnh phúc."

Tôi bắt đầu cười không kiềm chế được và biết mình có thể sẽ lại

gặp rắc rối. “Nào, cố đọc ý nghĩ của mình đi và đừng có…”

Tôi ngừng cười và nhìn lại xuống cuốn sách.

Trói buộc với nhau và *luôn biết rõ những điều trong trái tim và tâm trí Ngài.*

Họ có một mối kết nối, tôi đã nhận ra. Tôi sẵn sàng đặt cược tất cả mọi thứ mình có - cũng không nhiều lắm - về chuyện đó. Phát hiện này đúng là đáng ngạc nhiên. Có rất nhiều câu chuyện mơ hồ và cả chuyện tưởng tượng về mối kết nối giữa giám hộ và Moroi. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi nghe chuyện về một con người cụ thể có liên quan tới việc đó.

Mason để ý thấy phản ứng giật mình của tôi. “Cậu ổn chứ? Trông cậu quái lắm.”

Tôi nhún vai. “Ừ. Ổn.”

Bảy

MỘT VÀI TUẦN TRÔI QUA, tôi nhanh chóng quên chuyện Anna khi cuộc sống ở Học viện cứ cuốn tôi đi. Cú sốc về việc chúng tôi trở lại đã phai nhạt chút ít, và chúng tôi bắt đầu đi theo vòng quay thói quen gần như dễ chịu. Mỗi ngày của tôi xoay quanh nhà thờ, ăn trưa với Lissa, và bất kỳ chút đời sống xã hội nào mà tôi có thể cào cấu được. Không chấp nhận có bất kỳ thời gian rảnh thực sự nào, tôi không gặp khó khăn lắm trong việc tránh ở giữa "ánh đèn sân khấu", mặc dù ở đây đó tôi cũng vẫn kiếm được chút ít chú ý, bất chấp bài diễn thuyết cao quý của tôi trước Lissa về 'lặn vào giữa.' Tôi chẳng làm sao được. Tôi thích trêu đùa, tôi thích các nhóm bạn, và tôi thích đưa ra những lời bình luận quái chiêu trong lớp.

Vai trò mới và "vô danh" của Lissa lại thu hút sự chú ý đơn giản vì nó quá khác với thời điểm trước khi chúng tôi bỏ đi, khi cô háo hức hoạt động với các nhân vật hoàng gia. Hầu hết học sinh đều mau chóng mặc kệ chuyện đó, chấp nhận rằng cô công chúa Dragomir đang xa rời cuộc sống xã hội và hài lòng bên cạnh Natalie cùng nhóm của cậu ấy. Những câu chuyện dông dài của Natalie đôi khi vẫn khiến tôi muốn đập đầu vào tường, nhưng cô thực sự tốt bụng - tốt hơn hầu hết những người hoàng tộc khác - và hầu như lúc nào tôi cũng thích quanh quẩn với cô.

Và, đúng như cô Kirova đã cảnh báo, tôi phải tập luyện thực sự và lao động suốt. Thời gian trôi đi, cơ thể bắt đầu ngừng phản đối tôi. Cơ bắp tôi trở nên chắc chắn hơn, thể lực cũng được cải thiện. Tôi vẫn bị

nện trong các buổi tập nhưng không tệ như trước, điều đó là rất đáng kể. Thiệt hại lớn nhất là da dẻ. Ở ngoài trời lạnh nhiều khiến mặt tôi nứt nẻ, chỉ có nguồn kem dưỡng da dồi dào từ Lissa mới giúp tôi khỏi già trước tuổi. Nhưng Lissa không giúp gì được nhiều lắm cho những vết rộp trên tay và chân tôi.

Một thói quen cũng hình thành với Dimitri và tôi. Mason nói đúng về việc Dimitri thật khó gần gũi. Dimitri không giao tiếp nhiều với các giám hộ khác, dù rõ ràng rằng tất cả đều kính trọng anh. Và càng luyện tập nhiều với Dimitri, tôi cũng càng kính trọng anh, dù tôi không thực sự hiểu được các phương pháp huấn luyện của anh. Chúng không có vẻ kinh khủng lắm. Chúng tôi luôn bắt đầu bằng cách căng giãn cơ, và gần đây anh toàn bắt tôi ra ngoài chạy, bất chấp cái lạnh ngày càng tăng của mùa thu ở Montana.

Ba tuần kể từ khi tôi trở về Học viện, một hôm tôi bước vào phòng tập trước giờ lên lớp và thấy Dimitri nằm ườn trên một tấm thảm, đọc một cuốn sách của Louis L'Amour. Ai đó đã mang tới một chiếc máy chạy CD xách tay, lúc đầu tôi sướng rơn, nhưng bài hát đang phát ra từ nó lại không khiến tôi vui chút nào: "Khi những chú bồ câu khóc" của Prince. Tôi thấy lúng túng vì mình biết tên bài hát, nhưng cũng tại một trong các bạn cùng nhà của tôi hồi trước rất mê nhạc thập niên '80.

"Oa, Dimitri," tôi nói, quẳng túi lên sàn. "Em thừa nhận rằng đây là một bài hát đang nổi ở Đông Âu thì hiện tại, nhưng anh có nghĩ rằng chúng ta nên nghe thứ gì đó mà không phải được thu âm từ trước khi em ra đời không?"

Dimitri chỉ hướng đôi mắt về phía tôi, còn lại toàn bộ tư thế vẫn y như cũ. "Chuyện đó có liên quan gì tới em? Anh mới là người nghe. Còn em sẽ phải ra ngoài mà chạy."

Tôi sưng mặt lên khi đặt chân lên một trong những thanh ngang và khởi động các kheo chân. Nói cho thật lòng, thì Dimitri có khả năng

chịu đựng tính tình quái dị của tôi, một cách rất khoan dung. Chỉ cần tôi không lười tập, thì anh không ngại những lời bình luận tại chỗ của tôi đâu.

"Này," tôi hỏi, chuyển sang bài khởi động căng các cơ tiếp theo, "dù sao thì cứ tập chạy để làm gì hả anh? Ý em là, em hiểu tầm quan trọng của thể lực và đủ thứ, nhưng liệu em có nên được chuyển sang học thứ gì đó có đấm đá chút không? Lúc tập nhóm thì các bạn khác vẫn xử em dễ như không ấy."

"Có thể em nên đánh đấm mạnh hơn," anh thản nhiên đáp.

"Em nói nghiêm túc đấy."

"Cũng khó chỉ ra sự khác biệt lắm." Dimitri đặt cuốn sách xuống nhưng vẫn không thay đổi tư thế nằm. "Nhiệm vụ của anh là giúp cho em sẵn sàng để bảo vệ công chúa và chiến đấu chống lại những sinh vật hắc ám, đúng không?"

"Đúng."

"Vậy hãy nói anh nghe: giả sử em cố bắt cóc Lissa được lần nữa và đưa cô ấy đến trung tâm thương mại. Khi em ở đó, một Strigoi đến gần. Em sẽ làm gì?"

"Còn tùy là bọn em đang ở cửa hàng nào."

Dimitri nhìn tôi.

"Thôi được. Em sẽ đâm hắn ta bằng một cây cọc bạc."

Giờ thì Dimitri ngồi hẳn dậy, khoanh đôi chân dài lại bằng một động tác mềm dẻo như nước. Tôi vẫn không thể hiểu nổi tại sao một người cao lớn lại uyển chuyển như thế được. "Ồ?" Anh nhướn đôi lông mày sẫm màu. "Em có một cây cọc bạc sao? Thậm chí em có biết cách sử dụng nó không đấy?"

Tôi kéo mắt mình rời khỏi người Dimitri và cáu kỉnh. Được tạo ra nhờ phép thuật tự nhiên, những cây cọc bằng bạc là vũ khí có tính sát

thương cao nhất của một giám hộ. Dùng cọc bạc đóng thẳng vào tim một Strigoi đồng nghĩa với việc kết liễu được hắn ngay lập tức. Các cây cọc cũng có thể giết chết Moroi, nên chẳng dễ dàng gì mà người ta trao chúng cho học viên tập sự. Các bạn cùng lớp tôi vừa mới bắt đầu học sử dụng cọc. Trước đây tôi từng tập với súng, nhưng chưa ai cho phép tôi lại gần cọc cả. Thật may là còn có hai cách khác để giết một Strigoi.

"Thôi được. Em sẽ cắt đầu hắn."

"Bỏ qua thực tế rằng em không có vũ khí để làm việc đó, làm sao em khắc phục được một thực tế khác là hắn ta có thể cao hơn em gần cả mét?"

Tôi đang chạm tay vào các ngón chân, liền đứng thẳng dậy, bực tức. "Được rồi, vậy em sẽ đốt cháy hắn."

"Lại lần nữa, đốt bằng cái gì?"

"Rồi rồi, em chịu thua. Anh đã có câu trả lời rồi còn gì. Anh chỉ trêu tức em thôi. Em đang ở trung tâm thương mại và em thấy một Strigoi. Em phải làm gì nào?"

Dimitri nhìn tôi không chớp mắt. "Em chạy."

Tôi cố kiềm chế mong muốn được ném cái gì đó vào anh ta. Khi tôi tập căng duỗi cơ xong, Dimitri bảo anh sẽ chạy với tôi. Đó là lần đầu tiên. Có thể việc chạy bộ sẽ giúp tôi nhìn thấu được một chút vào cái danh tiếng chết người của anh.

Chúng tôi chạy ra ngoài trong buổi tối tháng Mười giá lạnh. Quay trở lại với thời gian biểu của ma cà rồng vẫn khiến tôi có cảm giác quái lạ. Một tiếng nữa là tới giờ học, như thế thì tôi kỳ vọng là mặt trời sắp mọc chứ không phải sắp lặn. Thế nhưng mặt trời đang xuống dần ở đường chân trời phía tây, thắp lên những đỉnh núi phủ tuyết một vầng sáng màu cam. Nhưng mặt trời không làm ấm mọi thứ lên được, và tôi nhanh chóng cảm thấy hơi lạnh xuyên vào phổi mình khi

nhu cầu oxy càng ngày càng tăng. Chúng tôi không nói gì. Dimitri giảm tốc độ chạy bằng tôi, để chúng tôi chạy cùng nhau.

Có cái gì đó cứ khiến tôi khó chịu; tôi chợt rất muốn được Dimitri thừa nhận. Cho nên tôi tăng tốc, bắt phổi và các cơ đều phải hoạt động mạnh hơn. Mười hai vòng quanh đường chạy là ba dặm, chúng tôi còn chín vòng nữa.

Khi chúng tôi chạy đến vòng thứ-ba-tính-từ-cuối-lên, một vài học viên tập sự khác chạy ngang, đang chuẩn bị cho buổi tập nhóm mà tôi cũng sẽ tham gia. Nhìn thấy tôi, Mason hoan hô. "Chuẩn lắm, Rose!"

Tôi mỉm cười và vẫy tay lại.

"Em đang chạy chậm lại," Dimitri gắt, giật ánh mắt tôi ra khỏi những cậu bạn kia. Âm sắc gay gắt trong giọng anh khiến tôi giật mình. "Có phải đây là lý do mà thời gian chạy của em không rút ngắn được chút nào không? Em dễ bị sao lãng?"

Xấu hổ quá, tôi lại tăng tốc lần nữa, bất chấp thực tế rằng cơ thể tôi bắt đầu gào thét phản đối. Sau khi hoàn thành mười hai vòng, Dimitri kiểm tra thì thấy rằng chúng tôi đã nhanh hơn được hai phút so với lần tôi chạy tốt nhất.

"Không tệ chứ hả?" Tôi đắc thắng cùng anh quay vào trong để duỗi cơ thư giãn. "Chắc là em có thể chạy được đến cửa hàng Limited trước khi tên Strigoi tóm được em ở trung tâm thương mại. Chả hiểu Lissa thì chạy được đến đâu."

"Nếu đi cùng em, cô ấy sẽ ổn."

Tôi ngẩng lên nhìn ngạc nhiên. Đây là lời khen thực sự đầu tiên mà Dimitri nói với tôi kể từ khi tôi bắt đầu luyện tập với anh. Đôi mắt nâu của Dimitri nhìn tôi, vừa công nhận, vừa thích thú.

Rồi một chuyện xảy ra.

Tôi cảm thấy như ai đó bắn vào mình, sắc bén và đau buốt, nỗi kinh hoàng nổ tung trong cơ thể và đầu óc tôi. Những lưỡi dao lam

nhỏ bé đau đớn. Tầm nhìn của tôi mờ đi, và trong một khoảnh khắc, tôi không còn đứng ở đó nữa. Tôi đang chạy xuống cầu thang, sợ hãi và tuyệt vọng, cần phải ra khỏi đó, cần phải tìm được… tôi.

Thị lực của tôi sáng rõ trở lại, để tôi lại đứng trên đường chạy và rời khỏi đầu Lissa. Không nói một lời với Dimitri, tôi lao đi, chạy nhanh hết mức có thể về phía ký túc Moroi. Dù tôi vừa bắt đôi chân mình chạy suốt một cuộc marathon nho nhỏ cũng chẳng sao. Chúng chạy nhanh và mạnh, như thể đó là đôi chân mới coong. Thế rồi tôi nhận ra là Dimitri bắt kịp tôi, hỏi tôi rằng có chuyện gì vậy. Nhưng tôi không thể trả lời anh. Tôi có một, và chỉ một nhiệm vụ: đến ký túc xá.

Bóng dáng to sừng sững, phủ đầy cây thường xuân của tòa nhà vừa hiện ra thì cũng là lúc Lissa gặp chúng tôi, khuôn mặt nhoè nhoẹt nước mắt. Tôi phanh két lại, phổi như sắp nổ tung.

“Có chuyện gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Tôi gặng hỏi, nắm chặt hai cánh tay Lissa, ép cô phải nhìn vào mắt mình.

Nhưng Lissa không trả lời được. Cô ôm choàng lấy tôi, gục vào ngực tôi mà khóc. Tôi ôm chặt Lissa, vuốt mái tóc mượt mà và vỗ về rằng nó sẽ ổn - dù ‘nó’ là cái gì. Và nói thật, lúc đó tôi chẳng quan tâm nó là gì hết. Lissa ở đây, vẫn an toàn, đó mới là điều quan trọng. Dimitri lượn xung quanh chúng tôi, cảnh giác và sẵn sàng trước bất kỳ mối đe doạ nào, cả cơ thể anh cuộn lại để tấn công. Tôi cảm thấy an toàn khi có anh bên cạnh.

Nửa tiếng sau, chúng tôi chen chúc trong phòng ký túc của Lissa với ba giám hộ nữa, cô Kirova, và bà quản lý ký túc. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy phòng của Lissa. Hoá ra Natalie đã cố để được ở cùng phòng với Lissa, và hai nửa của căn phòng là hai phong cách học tập đối lập. Nửa của Natalie trông rất ấm cúng, với những bức ảnh trên tường và một tấm khăn trải giường có diềm không phải là đồ của ký túc xá. Lissa thì có ít đồ đạc, giống như tôi, khiến cho nửa phòng còn lại trống

trải rõ rệt. Có một bức ảnh dán lên tường, bức ảnh chụp từ lễ Halloween năm ngoái, khi chúng tôi phục trang thành những cô tiên, đầy đủ cả đôi cánh và trang điểm lấp lánh. Bức ảnh đó và hồi ức về nhiều chuyện cũ khiến một nỗi đau lờ mờ hình thành trong ngực tôi.

Trước những xáo động như vậy, chẳng ai nhớ ra rằng tôi không được phép ở đây. Bên ngoài hành lang, các cô nàng Moroi khác tụ tập lại, cố tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra. Natalie chen qua bọn họ, băn khoăn không biết đang có rối loạn gì trong phòng mình. Khi phát hiện ra, cô dừng phắt lại và thét lên thất thanh.

Vẻ choáng váng và ghê sợ hiển hiện trên mặt hầu hết mọi người khi chúng tôi nhìn vào giường Lissa. Trên gối có một con cáo, lông màu đỏ cam pha trắng. Trông nó rất mềm mại và đáng yêu, lẽ ra nó có thể là một con thú cưng, như mèo, như một con vật mà người ta thường bế trong tay và ôm ấp.

Ngoài sự thật rằng cổ nó đã bị cắt.

Bên trong cổ nó trông hồng hồng và giống như thạch. Máu nhuộm trên bộ lông mềm mại và đã chảy xuống tấm khăn trải giường màu vàng, tạo ra một khoảng sẫm màu lan rộng trên vải. Đôi mắt con cáo nhìn chằm chằm lên trần, đờ đẫn, khiếp đảm, dường như chính nó cũng không thể tin được sự thật này.

Cảm giác buồn nôn dâng lên trong dạ dày tôi, nhưng tôi ép mình tiếp tục nhìn. Tôi không thể để mình trở thành kẻ yếu ớt. Rồi sau này tôi còn phải giết Strigoi cơ mà. Nếu tôi không chịu nổi một con cáo, thì làm sao tôi chịu nổi những trận giết chóc lớn hơn.

Chuyện xảy ra cho con cáo đúng là bệnh hoạn và độc ác, rõ ràng được thực hiện bởi một kẻ quá tởm lợm, không thể dùng từ ngữ nào mà diễn tả. Lissa nhìn chăm chăm, mặt trắng bệnh như sắp chết, và tiến vài bước lại phía nó, vô thức vươn tay ra. Hành động gớm ghiếc này đã giáng một cú mạnh lên Lissa, tôi biết thế, nhằm vào tình yêu

động vật của cô. Lissa yêu động vật, và bọn chúng cũng yêu cô. Khi sống ở ngoài, Lissa thường nài tôi cho nuôi một con thú cưng, nhưng tôi luôn từ chối, và nhắc cô rằng bọn tôi không thể chăm sóc động vật khi mà có thể sẽ phải chạy trốn vào bất kỳ lúc nào. Hơn nữa, bọn chúng ghét tôi. Cho nên Lissa tự hài lòng với việc giúp đỡ và chữa chạy cho những vật nuôi bị bỏ hoang mà cô tìm thấy, hay kết bạn với thú cưng của những người khác, như chú mèo Oscar.

Lissa không chữa chạy được cho con cáo này. Không ăn thua gì cả, nhưng tôi nhận thấy qua vẻ mặt Lissa là cô muốn giúp nó, như từng giúp tất cả mọi thứ. Tôi nắm lấy tay Lissa kéo ra, chợt nhớ lại cuộc đối thoại từ hai năm trước.

"Cái gì thế? Một con quạ à?"

"To lắm. Một con quạ loại to."

"Nó chết rồi à?"

"Ừ. Rõ là chết rồi. Đừng có động vào nó."

Lần ấy Lissa không nghe lời tôi. Tôi hy vọng bây giờ thì có.

"Khi tớ quay về thì nó vẫn còn sống," Lissa thì thầm, siết chặt cánh tay tôi. "Gần như thế. Ôi Chúa ơi, nó bị co giật. Hẳn là nó phải chịu đựng khủng khiếp lắm."

Tôi cảm thấy đầy lên tận cổ. Không đời nào tôi lại nôn oẹ ra đây. "Cậu có…?"

"Không. Tớ đã muốn… Tớ mới định…"

"Vậy quên nó đi," tôi nói dứt khoát. "Thật ngu ngốc. Một trò đùa ngu ngốc của kẻ nào đó. Họ sẽ dọn sạch. Thậm chí có thể cho cậu ở một phòng mới nếu cậu muốn.

Lissa quay sang tôi, mắt gần như dại đi. "Rose… cậu có nhớ… cái lần đó…"

"Thôi," tôi nói. "Quên chuyện đó đi. Đây có giống như thế đâu."

“Nhỡ có ai đã nhìn thấy thì sao? Nhỡ có ai biết thì sao?…”

Tôi siết cánh tay Lissa chặt hơn, cắm cả móng tay vào để cô phải chú ý. Lissa nao núng.

“Không. Không hề giống. Chẳng liên quan gì cả. Cậu có nghe thấy tớ nói không?” Tôi cảm thấy ánh mắt của cả Natalie và Dimitri đều đang nhìn chúng tôi. “Sẽ ổn thôi. Tất cả rồi sẽ ổn thôi.”

Lissa chẳng có vẻ gì là tin tôi, nhưng cô vẫn gật đầu.

“Dọn sạch chỗ này,” cô Kirova gắt lên với bà quản lý. “Và tìm hiểu xem có ai nhìn thấy chuyện gì không!”

Cuối cùng, ai đó nhận ra rằng tôi đang có mặt và bắt Dimitri phải đưa tôi đi, dù tôi van xin năn nỉ họ để tôi ở lại với Lissa. Dimitri dẫn tôi về ký túc của học viên tập sự. Anh không nói gì cho đến khi chúng tôi gần tới nơi. “Em biết một chuyện gì đó. Liên quan đến việc đã xảy ra. Đó có phải là điều em muốn nói khi em bảo cô Hiệu trưởng Kirova rằng Lissa đang gặp nguy hiểm?”

“Em chẳng biết gì cả. Đây chỉ là một trò đùa bệnh hoạn.”

“Em có đoán ai gây ra? Hoặc là tại sao không?”

Tôi suy nghĩ. Trước khi chúng tôi bỏ đi, thì có thể là khối người. Đó là cuộc sống khi bạn nổi tiếng. Người ta yêu bạn, người ta ghét bạn. Nhưng còn bây giờ? Lissa đã lu mờ đến một mức độ nhất định. Người duy nhất thật sự và vô cùng căm ghét Lissa là Mia, nhưng Mia xem ra chỉ đấu võ mồm, chứ không phải hành động. Cho dù nó quyết định làm việc gì thù địch hơn, thì tại sao lại chọn việc này? Nó không có vẻ là kiểu người làm được như thế. Có cả triệu cách để chơi khăm một người cơ mà. “Không,” tôi nói. “Em chẳng có manh mối nào cả.”

“Rose, nếu em biết điều gì, hãy nói với anh. Chúng ta ở cùng một chiến tuyến. Cả hai chúng ta đều muốn bảo vệ cô ấy. Đây là chuyện nghiêm trọng.”

Tôi quay phắt, dồn cơn giận dữ về chuyện con cáo vào Dimitri.

“Vâng, đây là chuyện nghiêm trọng. Tất cả đều là chuyện nghiêm trọng. Và anh thì bắt em chạy vòng vòng suốt ngày trong khi em nên được học chiến đấu và bảo vệ Lissa! Nếu anh muốn giúp cậu ấy, hãy dạy em cái gì đó đi! *Dạy em chiến đấu.* Em đã biết cách bỏ chạy rồi.

Đến tận lúc này, tôi mới nhận ra mình muốn học nhiều, muốn chứng tỏ bản thân với Dimitri, với Lissa và với tất cả những người khác nhiều đến mức nào. Vụ con cáo khiến tôi thấy mình bất lực, và tôi không muốn thế. Tôi muốn làm được điều gì đó, *bất kỳ điều gì.*

Dimitri bình tĩnh nhìn cơn bùng nổ của tôi, vẻ mặt chẳng mảy may thay đổi. Khi tôi nói xong, anh chỉ gật đầu ra hiệu cho tôi đi tiếp, tuồng như tôi chưa hề nói gì. “Đi nào. Em muộn giờ tập rồi.”

Tám

CỒN CÀO VÌ GIẬN DỮ, HÔM ĐÓ TÔI CHIẾN ĐẤU mạnh hơn và tốt hơn bất kỳ thời điểm nào, trong bất kỳ giờ học nào với các học viên tập sự. Tôi làm tốt đến mức cuối cùng cũng chiến thắng trận đấu tay đôi đầu tiên, hạ gục Shane Reyes. Chúng tôi vốn luôn chơi thân với nhau, nên Shane vui vẻ chấp nhận, khen ngợi màn trình diễn của tôi, vài người khác cũng thế.

"Bắt đầu trở lại thật rồi," Mason nhận xét sau giờ học.

"Chắc vậy."

Cậu ta nhẹ nhàng chạm vào tay tôi. "Lissa thế nào?"

Việc Mason biết không khiến tôi ngạc nhiên, ở đây đôi khi người ta đồn đại nhau rất nhanh, cứ như ai cũng có mối kết nối tinh thần vậy.

"Cũng ổn. Đang cố gắng đương đầu." Tôi không đi sâu vào chi tiết là tại sao tôi biết. Mối kết nối của chúng tôi là một điều bí mật trong giới học sinh. "Mase này, cậu bảo cậu biết rõ về Mia. Liệu nó có khả năng gây ra việc ấy không?"

"Ối chà, này, mình không phải là chuyên gia về Mia đâu nhé. Nhưng mà nói thật hả? Không! Mia thậm chí còn chẳng dám mổ xẻ trong giờ sinh học. Mình không tưởng tượng nổi nó dám bắt một con cáo, nói gì đến giết chết."

"Có đứa bạn nào sẵn sàng làm hộ nó chăng?"

Mason lắc đầu. "Không hẳn. Bọn họ không thực sự là kiểu người dám làm vấy bẩn tay mình. Nhưng ai mà biết được?"

Sau đó, gặp Lissa vào giờ ăn trưa, tôi thấy cô vẫn còn bàng hoàng. Tâm trạng của Lissa càng tệ hơn khi Natalie và đám bạn không chịu im miệng về vụ con cáo. Xem chừng Natalie đã vượt qua nỗi khiếp đảm của bản thân, đủ để tận hưởng sự chú ý mà cảnh tượng hôm trước mang lại cho cô ta. Có lẽ Natalie không hài lòng với địa vị "bên lề" của mình như tôi luôn tưởng.

"Nó *nằm chình ình,"* cô ta giải thích, tay khua khua để nhấn mạnh. "Ngay giữa giường. Máu vãi *khắp mọi nơi."*

Lissa trở nên xanh lét như chính cái áo len đang mặc trên người. Tôi phải kéo cô đi trước khi tôi kịp ăn xong, để rồi tuôn ngay ra một tràng những lời thô tục về kỹ năng xã hội của Natalie.

"Cậu ấy tốt mà," Lissa tự động nói. "Hôm trước cậu vừa bảo tớ là cậu quý cậu ấy."

"Tớ có quý, nhưng về một số mặt nhất định thì Natalie quả là kém cỏi."

Chúng tôi đang đứng bên ngoài lớp học hành vi động vật. Tôi để ý thấy mọi người cứ ném về phía chúng tôi những ánh mắt tò mò và thì thà thì thầm khi đi ngang qua. Tôi thở dài.

"Làm sao cậu sống được với những thứ này?"

Lissa tạo ra một nửa nụ cười trên khuôn mặt. "Chẳng phải là cậu đã tự cảm thấy rồi hay sao?"

"Rồi, nhưng tớ muốn nghe chính cậu nói."

"Tớ không biết. Tớ sẽ ổn. Chỉ ước mọi người đừng nhìn chằm chằm như thể tớ là một đứa điên rồ nữa."

Cơn giận dữ của tôi lại bùng lên. Con cáo đã đủ tệ. Những người khác làm Lissa buồn bực càng khiến tình huống tệ hơn, nhưng chí ít tôi có thể can thiệp. "Đứa nào làm phiền cậu?"

"Rose, cậu không thể đánh tất cả những người gây rắc rối cho bọn

mình được.”

“Mia hả?” Tôi đoán.

“Cả những người khác nữa,” Lissa lảng tránh. “Nghe này, chuyện đó không quan trọng. Điều tớ muốn biết là làm sao mà chuyện này lại… tức là, tớ cứ nghĩ mãi về lần ấy…”

“Đừng,” tôi cảnh cáo.

“Tại sao cậu cứ giả vờ rằng chuyện đó không xảy ra? Mà lại là cậu cơ chứ. Cậu lấy Natalie ra làm trò cười vì cứ nói liên miên, nhưng cậu cũng có kiểm soát bản thân tốt lắm đâu. Bình thường thì cậu sẽ nói về đủ thứ cơ mà.”

“Nhưng không phải *chuyện đó*. Bọn mình phải quên nó đi. Đã lâu lắm rồi. Bọn mình còn chẳng thực sự biết chuyện gì đã xảy ra.”

Lissa nhìn tôi chằm chằm bằng đôi mắt to màu xanh lục, tính toán lý lẽ tiếp theo.

“Chào, Rose.”

Cuộc trò chuyện của chúng tôi bị ngắt quãng khi Jesse lại gần. Tôi “bật” nụ cười duyên dáng nhất của mình lên.

“Chào.”

Jesse gật đầu với Lissa một cách thân thiện. “Này, tối nay mình sẽ đến ký túc xá của cậu để học nhóm. Cậu nghĩ… có thể…”

Trong một khoảnh khắc, tôi quên Lissa và dồn toàn bộ sự chú ý vào Jesse. Bất chợt, tôi rất cần phải làm việc gì đó thật hoang dại và tồi tệ. Hôm nay đã quá nhiều chuyện xảy ra rồi. “Tất nhiên rồi.”

Jesse cho tôi biết giờ cậu đến, tôi bảo sẽ gặp cậu ta ở một trong các khu sinh hoạt chung cùng với “các chỉ dẫn kỹ càng hơn.”

Jesse đi rồi, Lissa nhìn tôi chăm chú. “Cậu đang bị cấm túc mà. Họ sẽ không để cậu ra ngoài chơi và nói chuyện với Jesse đâu.”

“Tớ không thực sự muốn ‘nói chuyện’ với Jesse. Bọn tớ sẽ chuồn.”

Lissa rên lên. “Đôi khi tớ thật không hiểu được cậu.”

“Đó là vì cậu là người cẩn trọng, còn tớ thì vô-tư-đi.”

Khi giờ học hành vi động vật bắt đầu, tôi suy xét khả năng Mia là thủ phạm. Nhìn cái vẻ tự mãn trên khuôn mặt thiên-thần-bệnh-hoạn ấy, thì rõ ràng nó khoái tình trạng ầm ỹ do con cáo đẫm máu gây ra. Nhưng như thế không có nghĩa Mia là thủ phạm. Sau khi quan sát nó suốt vài tuần vừa qua, tôi biết nó sẽ khoái bất kỳ cái gì có thể chọc giận Lissa và tôi. Mia không nhất thiết là kẻ đã làm việc đó.

“Chó sói, cũng như rất nhiều loài khác, chia bầy của mình thành các con đực alpha và các con cái alpha, những con khác phải tuân theo. Alpha hầu như luôn là những con khoẻ nhất về thể chất, dù nhiều khi, các cuộc đối đầu hoá ra lại là vấn đề của ý chí và cá tính. Khi một con alpha bị thách thức và bị thay thế, thì nó có thể bị cả đàn tẩy chay hoặc thậm chí tấn công.”

Tôi bứt mình khỏi trạng thái lơ mơ giữa ban ngày và tập trung vào cô Meissner.

“Hầu hết các thách thức thường xảy ra trong mùa giao phối,” cô nói tiếp. Câu này, đương nhiên, khiến cả lớp cười rúc rích. “Trong hầu hết các bầy sói, cặp alpha là những con *duy nhất* giao phối. Nếu con đực alpha là một con sói già nua, dày dạn, thì một đối thủ trẻ trung hơn sẽ nghĩ rằng mình có cơ hội. Điều đó đúng hay không thì lại phải tuỳ từng trường hợp. Bọn sói mới lớn thường không nhận ra chúng bị những con sói nhiều kinh nghiệm thực sự vượt xa đến mức nào.”

Ngoài chuyện sói-già-và-trẻ, tôi nghĩ phần còn lại cũng khá liên quan đến cuộc sống. Rõ ràng trong cấu trúc xã hội của Học viện, tôi cay đắng kết luận, có rất nhiều alpha và thách thức.

Mia giơ tay. “Thế còn cáo thì sao ạ? *Bọn chúng* cũng có những con alpha chứ ạ?”

Có tiếng hít thở sâu đồng loạt trong lớp, tiếp nối là vài tiếng cười

khúc khích lo lắng. Không ai tin được Mia lại động chạm đến chuyện đó.

Cô Meissner đỏ mặt, mà tôi nghi là do giận dữ. "Hôm nay chúng ta thảo luận về chó sói, em Rinaldi."

Mia chẳng ngại gì câu trách móc tế nhị đó, khi cả lớp chia cặp để làm bài tập, nó dành phần nhiều thời gian để ngó chúng tôi và cười. Qua mối kết nối, tôi cảm thấy Lissa ngày càng buồn bã vì hình ảnh con cáo cứ lướt qua đầu óc cô.

"Đừng lo," tôi bảo Lissa. "Tớ có một cách…"

"Này, Lissa," bỗng ai đó chen ngang.

Cả hai chúng tôi ngẩng lên, Ralf Sarcozy vừa dừng lại bên bàn. Thằng ranh khoe nụ cười ngu xuẩn vốn là "thương hiệu" của mình, tôi cảm thấy nó đến đây vì một vụ thách đố của đám bạn.

"Nào, thừa nhận đi," Ralf nói. "Chính mày đã giết con cáo. Mày đang cố thuyết phục cô Kirova rằng mày đã bị điên, để mày lại có thể thoát khỏi đây."

"Cút mẹ mày đi," tôi hạ giọng bảo nó.

"Mày đề nghị tao cút cùng mày để làm gì đó phải không?"

"Theo những gì tao nghe nói, thì mày có quái gì mà làm gì đó đâu," tôi phản lại.

"Ối cha," Ralf nhạo báng. "Mày *đã* thay đổi nhiều quá. Như tao còn nhớ thì mày đâu có kén chọn người để mày cởi đồ."

"Và như tao còn nhớ, thì những người duy nhất mà mày từng nhìn thấy cởi đồ là ở trên Internet."

Ralf hếch đầu lên theo một kiểu kịch tính thái quá. "À, tao hiểu rồi: đó là mày, phải không?" Nó nhìn Lissa, rồi nhìn ngược lại tôi. "Con kia bắt *mày* giết con cáo, phải không? Đúng là kiểu ô môi quái đản voo-ahhh!"

Một ngọn lửa bùng lên từ Ralf.

Tôi nhảy dựng lên và đẩy Lissa tránh ra - không dễ gì, vì chúng tôi đang ngồi ở bàn, thành thử cả hai đều lăn xuống sàn. Các tiếng la ó - đặc biệt là tiếng của Ralf - ầm ĩ lên trong lớp, cô Meissner chạy như bay đi lấy bình cứu hoả.

Cũng nhanh như khi xuất hiện, ngọn lửa đột ngột biến mất. Ralf vẫn đang la lối và đập bồm bộp vào người, nhưng trên thân thể chẳng có lấy một vết bỏng. Dấu hiệu duy nhất về tai nạn vừa xảy ra là mùi khói vương trong không khí.

Trong vài giây, cả lớp như đóng băng. Rồi dần dần mọi người bắt đầu suy luận. Ai cũng biết Moroi có sự chuyên biệt về phép thuật, sau khi quét khắp phòng, tôi tách ra được ba người dùng phép thuật Hoả: Ralf, bạn của nó là Jacob, và…

Christian Ozera.

Vì cả Jacob và Ralf hẳn là không châm lửa đốt cháy Ralf, nên thủ phạm gần như đã rõ ràng. Mà việc Christian đang cười như điên cũng phần nào đưa ra câu trả lời.

Mặt cô Meissner chuyển từ đỏ sang tím sẫm. “Em Ozera!” cô hét lên. “Làm sao em dám… em có biết… đi ngay lên phòng cô Hiệu trưởng Kirova!”

Christian, hoàn toàn không tỏ ra bối rối, đứng dậy và quàng balô lên một bên vai. Nụ cười châm biếm vẫn ở nguyên trên mặt cậu ta. “Chắc chắn rồi ạ, thưa cô Meissner.”

Cậu ta bước ra và đi ngang Ralf, thằng này nhanh chóng lùi lại khi Christian đi qua. Cả lớp há hốc miệng nhìn chằm chằm.

Sau đó, cô Meissner cố làm cho cả lớp quay lại học như bình thường, nhưng thất bại. Không ai có thể ngừng nói về chuyện vừa xảy ra. Đúng là một điều choáng váng trên nhiều cấp độ. Thứ nhất, chưa ai từng nhìn thấy kiểu thần chú đó: một ngọn lửa dữ dội lại không thực

sự đốt cháy cái gì. Thứ hai, Christian đã dùng nó để gây gổ. Cậu ta đã tấn công một người khác. Moroi không bao giờ làm thế. Họ tin rằng phép thuật là để chăm lo cho trái đất, để giúp mọi người sống cuộc sống tốt đẹp hơn. Phép thuật không bao giờ, không bao giờ được dùng như một vũ khí. Các thầy cô hướng dẫn phép thuật không đời nào dạy những kiểu thần chú ấy, thậm chí tôi không nghĩ là họ biết những câu chú như vậy. Cuối cùng, điều điên rồ nhất, là chính *Christian* đã làm. Christian, người mà chẳng ai để mắt hoặc quan tâm tới. Chà, bây giờ thì họ đã chú ý tới cậu ta rồi.

Sự thật là chẳng ai biết những câu thần chú tấn công, và dù rất khoái cái vẻ kinh hoàng trên mặt Ralf, nhưng đột nhiên tôi nhận ra rằng Christian thật sự, đích thực là một kẻ tâm thần.

"Liss," tôi nói khi cùng Lissa đi ra khỏi lớp, "hãy nói với tớ là cậu đã thôi qua lại với Christian rồi."

Cảm giác tội lỗi thoáng qua mối kết nối đã cho tôi biết nhiều hơn bất kỳ lời giải thích nào.

"Liss!" Tôi tóm lấy tay Lissa.

"Không nhiều lắm đâu," Lissa nói với vẻ không thoải mái. "Cậu ấy thực sự bình thường…"

"Bình thường? *Bình thường?"* Mọi người ở hành lang giương mắt nhìn chúng tôi. Tôi nhận ra rằng mình đang hét toáng lên. "Christian điên rồi. *Cậu ta đốt Ralf.* Tớ tưởng bọn mình đã quyết định rằng cậu sẽ không gặp cậu ta nữa."

"Cậu đã quyết định, Rose ạ. Không phải là tớ." Giọng Lissa có chút sắc bén mà lâu nay tôi không nghe thấy.

"Chuyện gì đang xảy ra thế? Các cậu có… cậu biết đấy?…"

"Không!" Lissa khăng khăng. "Tớ đã nói với cậu rồi. Chúa ơi!" Cô bắn cho tôi ánh mắt ghê tởm. "Không phải ai cũng nghĩ - và hành động - như cậu."

Tôi sững lại trước những lời lẽ đó. Rồi tôi để ý thấy Mia đang đi ngang. Nó chưa nghe được cuộc trò chuyện nhưng đã kịp nắm bắt âm điệu. Một nụ cười cạnh khoé nở bừng trên mặt nó. "Rắc rối trên thiên đường sao?"

"Cút đi tìm cái núm ti giả của mày, và ngậm mẹ nó mồm lại," tôi bảo Mia và chẳng buồn chờ lời đáp. Mia há hốc miệng, rồi ngậm lại thành vẻ cau có.

Lissa và tôi đi tiếp trong im lặng, rồi Lissa phá lên cười. Chỉ thế thôi, cuộc tranh cãi của chúng tôi tan biến.

"Rose…" Giọng cô giờ đã mềm mỏng hơn.

"Lissa, cậu ta rất nguy hiểm. Tớ không thích cậu ta. Cậu phải cẩn thận."

Lissa chạm vào tay tôi. "Tớ cẩn thận mà. Tớ là đứa thận trọng, nhớ không? Cậu mới là người liều lĩnh."

Tôi hy vọng điều đó vẫn đúng.

Nhưng sau giờ học, tôi lại đâm nghi. Tôi đang ngồi làm bài tập trong phòng mình thì chợt cảm thấy một giọt nhỏ của điều chỉ có thể gọi là sự lén lút đến từ Lissa. Mất tập trung với bài vở, tôi nhìn chăm chăm vào khoảng không, cố tìm hiểu kỹ hơn về điều đang xảy ra với cô. Nếu có lúc nào cần thiết để chui vào đầu óc Lissa, thì chính là lúc này đây, nhưng tôi không biết điều khiển ra sao.

Tôi nhíu mày, cố nghĩ xem thường thì điều gì tạo nên sự kết nối. Nếu Lissa đang trải qua một cảm xúc mạnh mẽ, một cảm xúc đủ nổi bật thì sự kết nối sẽ cố gắng ập vào đầu tôi. Tôi đã rất chật vật để chống cự nó, gần như luôn luôn giữ cho bức tường tinh thần dựng đứng lên ngăn chặn.

Giờ thì tôi tập trung vào Lissa và cố gắng phá bỏ bức tường. Tôi hít thở đều đặn và làm cho đầu óc được trống trải. Các ý nghĩ của tôi không quan trọng, chỉ có các ý nghĩ của Lissa mới đáng quan tâm. Tôi

cần phải mở rộng chính mình với Lissa và để hai chúng tôi kết nối.

Trước đây tôi chưa từng làm điều gì như thế, tôi không đủ kiên nhẫn để ngồi tĩnh tâm. Tuy nhiên, lần này nhu cầu kết nối của tôi quá mạnh, đến mức tôi ép mình vào trạng thái thả lỏng căng thẳng và tập trung. Tôi cần phải biết điều gì đang diễn ra với Lissa, và sau vài phút, những nỗ lực của tôi được đền đáp.

Tôi đã vào được.

Chín

TÔI NHẢY VÀO TÂM TRÍ CỦA LISSA, một lần nữa lại nhìn thấy, và trực tiếp trải qua những gì đang diễn ra quanh cô ấy.

Lissa lại lẻn vào gác mái của nhà nguyện, đúng y như nỗi lo sợ tồi tệ nhất của tôi. Cũng như lần trước, cô chẳng bị ai ngăn lại cả. *Chúa ơi,* tôi nghĩ, *liệu ông linh mục có thể kém hơn chút nào nữa trong việc bảo vệ nhà nguyện của chính mình hay không đây?*

Bình minh rọi sáng ô cửa sổ kính màu, in nổi bóng Christian: cậu ta đang ngồi ở bệ cửa sổ.

"Cậu đến muộn," Christian bảo Lissa. "Mình đợi một lúc rồi."

Lissa kéo ra một trong những chiếc ghế cập kênh, phủi bớt bụi. "Mình cho rằng cậu hẳn là bị kẹt ở chỗ cô Hiệu trưởng Kirova."

Christian lắc đầu. "Không to chuyện lắm. Họ đình chỉ mình một tuần, mỗi thế thôi. Cũng chẳng khó để chuồn ra ngoài." Cậu ta vẫy tay xung quanh. "Như cậu thấy đấy."

"Mình ngạc nhiên là cậu không bị đình chỉ lâu hơn đấy."

Một vệt nắng thắp sáng đôi mắt xanh pha lê của Christian. "Cậu thất vọng hả?"

Lissa trông có vẻ sốc. "Cậu đốt cháy người ta mà!"

"Không, mình không hề. Cậu có thấy thằng đó bị bỏng vết nào không?"

"Khắp người cậu ta chìm trong lửa."

"Mình kiểm soát được mà. Mình giữ cho lửa không đốt vào nó."

Lissa thở dài. “Lẽ ra cậu không nên làm thế.”

Christian ngồi thẳng lên từ tư thế ườn ra lười biếng của mình và ngả về phía Lissa. “Mình làm thế vì cậu.”

“Cậu tấn công người khác vì mình?”

“Tất nhiên. Thằng đó gây khó dễ cho cậu và Rose. Rose chống chọi với nó cũng ổn, mình đoán thế nhưng mình cho rằng cậu ấy thích được hỗ trợ. Ngoài ra, việc này sẽ khiến cho tất cả chúng nó phải ngậm miệng về vụ con cáo nữa.”

“Lẽ ra cậu không nên làm vậy,” Lissa lặp lại, mắt nhìn chỗ khác. “Rose không biết phải cảm thấy thế nào về ‘hành động cao thượng’ này. “Và đừng hành động như thể tất cả là vì mình. Cậu *thích* làm. Một phần trong cậu muốn làm - chỉ thế thôi.”

Vẻ tự mãn của Christian rớt cái bộp, thay vào đó là vẻ ngạc nhiên không rõ ràng. Lissa không phải là nhà tâm lý, nhưng cô có khả năng “*đọc”* con người rất ấn tượng.

Thấy Christian sững lại, Lissa tiếp. “Tấn công người khác bằng phép thuật là việc bị cấm - và đó *chính xác* là lý do mà cậu muốn làm thế, nó đem lại cho cậu cảm giác mạnh.”

“Các nguyên tắc đó toàn là ngớ ngẩn. Nếu chúng ta dùng phép thuật làm vũ khí thay vì chỉ cho những chuyện tử tế vặt vãnh, thì không đời nào Strigoi giết được nhiều người đến thế.”

“Sai rồi,” Lissa kiên quyết nói. “Phép thuật là một món quà. Nó phải được sử dụng một cách hoà bình.”

“Chỉ vì người ta nói thế thôi. Cậu đang lặp lại cái đường lối mà chúng ta đã bị nhồi sọ suốt cả đời.” Christian đứng lên và đi tới đi lui trong cái khoảng nhỏ của gác mái. “Có phải lúc nào cũng như thế đâu, cậu biết mà. Chúng ta cũng từng chiến đấu, bên cạnh các giám hộ - nhiều thế kỷ về trước. Thế rồi mọi người bắt đầu sợ hãi và dừng lại. Cho rằng cứ lẩn trốn thì an toàn hơn. Họ đã quên các câu thần chú tấn

công.”

“Vậy làm sao mà cậu biết câu thần chú đó?”

Christian cong miệng mỉm cười. “Không phải ai cũng quên.”

“Như gia đình cậu phải không? Như bố mẹ cậu phải không?”

Nụ cười biến mất. “Cậu chẳng biết gì về bố mẹ mình cả.”

Khuôn mặt Christian tối sầm lại, đôi mắt long lên. Đối với hầu hết mọi người, trông cậu ta có vẻ đáng sợ và đầy đe doạ, nhưng khi Lissa nhìn ngắm và thích thú những đường nét của cậu ta, thì Christian chợt có vẻ rất, rất dễ bị tổn thương.

“Cậu nói phải,” sau một lúc, Lissa nhẹ nhàng thừa nhận. “Mình không biết gì. Mình xin lỗi.”

Lần thứ hai trong buổi gặp gỡ, Christian tỏ vẻ kinh ngạc. Chẳng ai xin lỗi cậu ta nhiều như thế. Mà khỉ thật, thậm chí còn chẳng ai nói chuyện với cậu ta nhiều đến thế ấy chứ. Và tất nhiên là chẳng ai thèm lắng nghe. Cũng như mọi khi, cậu ta nhanh chóng lấy lại vẻ ngạo mạn của mình.

“Thôi quên chuyện đó đi.” Christian đột ngột dừng bước và quỳ xuống trước Lissa để họ có thể nhìn vào mắt nhau. Cảm giác cậu ta ở quá gần khiến Lissa nín thở. Một nụ cười nguy hiểm uốn cong đôi môi Christian. “Mà thật tình, mình không hiểu tại sao trong số tất cả mọi người thì chính *cậu* lại tỏ ra giận dữ vì mình sử dụng phép thuật ‘cấm’.”

“Mình ‘trong số tất cả mọi người’? Cậu định nói gì vậy?”

“Cậu có thể làm bộ ngây thơ nếu cậu muốn - và cậu làm khá tốt đấy - nhưng mình biết sự thật.”

“Sự thật gì?” Lissa không thể giấu được vẻ thiếu thoải mái trước tôi hoặc trước Christian.

Christian nghiêng lại còn gần hơn nữa. “Rằng cậu sử dụng phép ép

buộc. Suốt.”

“Không, mình không hề,” Lissa nói ngay.

“Tất nhiên là cậu có. Mình đã thức suốt cả đêm, cố nghĩ xem tại sao hai cậu có thể thuê một chỗ ở và đi học trung học trong khi chẳng có ai, chẳng bao giờ, muốn gặp bố mẹ cậu cả. Thế rồi mình hiểu ra. Cậu hẳn là phải sử dụng phép ép buộc. Cũng có thể là cách mà cậu dùng để thoát khỏi đây ngay từ đầu.”

“Mình hiểu rồi. Cậu chỉ suy diễn. Mà chẳng có bằng chứng nào.”

“Mình đã có tất cả các bằng chứng mình cần, chỉ nhờ việc quan sát cậu.”

“Cậu đã quan sát mình - theo dõi mình - để chứng minh rằng mình sử dụng phép ép buộc?”

Christian nhún vai. “Không. Thực ra, mình quan sát cậu vì mình thích thế. Còn vụ phép ép buộc chỉ là một phần thưởng phụ. Mình đã thấy cậu sử dụng nó vào hôm cần được gia hạn cho bài tập toán. Và cậu sử dụng nó đối với cô Carmack khi cô giáo muốn bắt cậu kiểm tra thêm.”

“Và cậu kết luận đó là phép ép buộc? Có thể chỉ là mình rất giỏi thuyết phục mọi người.” Giọng Lissa toát lên tính thách thức. Hoàn toàn hiểu được, nếu nghĩ đến nỗi lo sợ và giận dữ của cô. Chỉ có điều, Lissa nói với một cú hất tóc - mà nếu tôi không biết rõ - có thể được coi là điệu bộ tán tỉnh. Tôi biết rõ mà… phải không đây? Chợt tôi chẳng còn chắc chắn nữa.

Christian nói tiếp, nhưng có điều gì đó trong mắt cậu ta cho tôi biết rằng cậu đã để ý đến mái tóc của Lissa, rằng cậu ta luôn để ý tất cả mọi thứ ở Lissa. “Mọi người có vẻ mặt rất ngơ ngẩn khi cậu nói chuyện với họ. Không chi với bất kỳ người nào, mà cậu còn có thể dùng phép thuật đó với Moroi. Có lẽ cả các ma cà rồng lai nữa. Cái *chuyện đó* mới là điên rồ. Mình thậm chí còn không biết rằng đó là

điều khả thi. Cậu đúng là một siêu sao đấy. Một kiểu siêu sao xấu xa, lạm dụng phép ép buộc." Đó là một lời kết tội, nhưng thanh điệu và cách biểu lộ của Christian lại thể hiện vẻ tán tỉnh y như Lissa lúc nãy.

Lissa không biết phải nói sao. Christian đúng. Mọi điều cậu ta nói đều đúng. Phép ép buộc đã giúp chúng tôi né được những người có thẩm quyền và sống yên ổn trong thế giới bình thường mà không có sự giúp đỡ của người lớn. Cũng chính phép ép buộc giúp chúng tôi thuyết phục ngân hàng để Lissa rút tài sản thừa kế của cô.

Việc sử dụng phép thuật như một thứ vũ khí bị coi là tuyệt đối sai. Tại sao lại không cơ chứ? Nó *đã* là một vũ khí. Một vũ khí cực mạnh, một vũ khí dễ dàng bị lạm dụng. Trẻ con Moroi từ khi còn rất nhỏ đã được nhồi nhét vào đầu rằng phép ép buộc là rất, rất sai. Không ai được dạy sử dụng nó, dù thực tế thì mọi Moroi đều có khả năng này. Lissa chỉ là "ngã nhào" vào nó - rất sâu - và, như Christian chỉ ra, Lissa có khả năng sử dụng nó đối với Moroi, cũng như với người thường và ma cà rồng lai.

"Vậy cậu định làm gì?" Lissa hỏi. "Cậu sẽ đi mách tội mình à?"

Christian lắc đầu và mỉm cười. "Không. Mình nghĩ phép ép buộc thật tuyệt."

Lissa nhìn chăm chăm, mắt mở to và tim đập nhanh. Có nét gì đó ở khuôn môi của Christian khiến cô thích thú. "Rose nghĩ rằng cậu nguy hiểm," Lissa buột miệng một cách lo lắng. "Cậu ấy nghĩ có lẽ cậu đã giết con cáo."

Tôi không biết mình cảm thấy gì khi bị lôi vào cuộc trò chuyện kỳ dị này. Một số người rất sợ tôi. Có thể Christian cũng thế.

Từ cái giọng hài hước khi Christian cất tiếng, thì xem ra cậu ta không hề sợ. "Mọi người nghĩ mình là kẻ không lường được, nhưng để mình nói cậu nghe, Rose còn tệ gấp mười lần. Tất nhiên, việc đó khiến cho người ta khó giở trò với *cậu* hơn, cho nên mình ủng hộ." Hạ gót

chân xuống trở lại, cuối cùng Christian đã phá vỡ khoảng cách thân mật giữa họ. “Và chắc như đinh đóng cột là mình không giết con cáo. Nhưng mình mà tìm ra kẻ nào đã làm… thì vụ việc với Ralf chẳng đáng gì đâu.”

Lời đề nghị hào hiệp về một cuộc báo thù sởn gai ốc của Christian không thực sự trấn an Lissa… nhưng cũng khiến cô phấn khởi lên đôi chút. “Mình không muốn cậu hành động như thế. Mình cũng không biết kẻ nào đã làm.”

Christian lại ngả về phía Lissa, và nắm lấy hai cổ tay cô. Cậu ta định nói gì đó, nhưng dừng lại và nhìn xuống với vẻ ngạc nhiên, lướt hai ngón tay cái lên những vết sẹo mờ nhạt, hầu như không nhìn thấy. Lại ngẩng lên nhìn Lissa, khuôn mặt Christian lộ vẻ tử tế lạ lùng - lạ lùng đối với người như cậu ta.

“Có thể cậu không biết ai làm. Nhưng cậu biết điều gì đó. Điều mà cậu không nói tới.”

Lissa nhìn chăm chăm vào Christian, một cơn lốc cảm xúc nhào lộn trong ngực. “Cậu không thể biết được tất cả các bí mật của mình,” Lissa lầm bầm.

Christian liếc xuống hai cổ tay Lissa lần nữa rồi thả ra, nụ cười khô khan trở lại trên khuôn mặt. “Không. Mình đoán là không.”

Một cảm giác bình yên bao trùm lên Lissa, một cảm giác mà tôi từng nghĩ là chỉ mình tôi mới mang lại được. Trở lại trong đầu của chính mình và căn phòng quen thuộc, tôi ngồi trên sàn, nhìn chằm chằm vào cuốn sách toán. Thế rồi, vì những lý do mà tôi không thực sự hiểu, tôi đóng sập cuốn sách lại và ném nó vào tường.

Tôi dành cả buổi tối hôm đó để nghiền ngẫm cho đến giờ tôi cần gặp Jesse. Lén xuống cầu thang, tôi đi vào trong bếp - một nơi mà tôi có thể ghé vào chỉ cần tôi đừng có dông dài - và bắt được ánh mắt của cậu ta khi đi ngang khu vực khách đến thăm.

Vừa đi qua Jesse, tôi dừng lại và thì thầm. “Có một căn phòng không ai dùng trên tầng bốn. Đi theo cầu thang bên kia các phòng tắm và gặp mình ở đó trong năm phút nữa. Khoá cửa hỏng rồi.”

Jesse làm theo ngay. Căn phòng tối tăm, bụi bặm, và vắng hoe. Số lượng giám hộ sụt giảm qua nhiều năm khiến cho vô khối phòng ký túc bị bỏ trống, một dấu hiệu đáng buồn cho xã hội Moroi nhưng lại cực kỳ thuận tiện vào lúc này.

Jesse ngồi xuống đi-văng, còn tôi nằm dài, chân gác lên lòng cậu ta. Tôi vẫn bực bội sau trò lãng mạn kỳ cục trên gác mái của Lissa và Christian, và không muốn gì hơn là quên chuyện đó đi trong một lúc.

“Cậu thực sự đến đây để học, hay chỉ là cái cớ thôi?” Tôi hỏi.

“Không. Thật đấy chứ. Mình phải làm một bài tập lớn với Meredith.” Âm điệu trong giọng Jesse cho biết cậu ta chẳng vui vẻ gì về việc ấy.

“Á à,” tôi trêu. “Làm việc với một ma cà rồng lai thì không xứng với dòng máu hoàng tộc của cậu à? Mình có nên thấy bị xúc phạm không đây?”

Jesse mỉm cười, hàm răng và răng nanh trắng hoàn hảo. “Cậu nóng bỏng hơn Meredith nhiều.”

“Mình rất mừng vì mình chiến thắng đấy.” Hơi nóng trong mắt Jesse khiến tôi cũng bừng bừng, và tay cậu ta thì trượt dần lên chân tôi. Nhưng tôi cần làm gì đó trước đã. Đây là lúc trả thù một chút. “Hẳn cả Mia cũng rất hấp dẫn, vì các cậu để cho cậu ta đi với các cậu suốt. Mà Mia có phải là người hoàng tộc đâu.”

Ngón tay Jesse nghịch ngợm ấn vào bắp chân tôi. “Mia cặp với Aaron mà. Với lại mình có rất nhiều bạn bè không phải thuộc hoàng tộc. Và những người bạn là ma cà rồng lai nữa. Mình đâu phải hoàn toàn là một thằng bựa.”

“Ừ, nhưng cậu có biết rằng bố mẹ Mia thực ra là người giúp việc

cho nhà Drozdov không?"

Bàn tay đặt trên chân tôi dừng lại. Tôi đã phóng đại, nhưng Jesse là một tay mê chuyện buôn dưa - và nổi tiếng về việc đi buôn chuyện luôn.

"Cậu nói thật hả?"

"Ừ. Cọ sàn và mấy thứ kiểu thế."

"Ái chà."

Tôi nhìn thấy những bánh xe đang quay trong đôi mắt xanh sẫm của Jesse và phải cố giấu một nụ cười. Hạt giống đã được trồng rồi đây.

Tôi ngồi dậy, dịch đến gần Jesse hơn và xếp một chân lên lòng cậu ta. Tôi vòng tay ôm quanh người Jesse, và không thêm một chút trì hoãn nào nữa, những ý nghĩ về Mia đã biến mất khi testosterone của Jesse hoạt động. Cậu ta hôn tôi một cách hăm hở - thậm chí là cẩu thả - ấn tôi vào lưng ghế, và tôi thả lỏng người vào hoạt động thể chất thú vị đầu tiên mà tôi được trải qua trong nhiều tuần liền.

Chúng tôi hôn nhau như thế rất lâu, và tôi không ngăn Jesse lại khi cậu ta cởi áo tôi.

"Mình không quan hệ đâu đấy," tôi cảnh báo giữa những nụ hôn. Tôi không có ý định đánh mất sự trinh trắng của mình trên ghế đi-văng trong một phòng đợi.

Jesse ngừng lại, suy nghĩ, và cuối cùng quyết định không ép tôi. "Thôi được."

Nhưng cậu ta đẩy tôi nằm ra đi-văng, rồi đè lên người tôi, vẫn hôn mãnh liệt như thế. Môi Jesse lần mò xuống dưới cổ tôi, và khi những đầu răng nanh sắc nhọn của cậu ta lướt trên da tôi, thì tôi không kìm được một tiếng thở hổn hển phấn khích.

Jesse ngồi dậy, nhìn vào mặt tôi bằng vẻ ngạc nhiên rõ ràng. Trong

một khoảnh khắc, tôi hầu như không thở nổi, nhớ lại cơn khoái cảm mà một nhát cắn của ma cà rồng có thể đem lại cho mình, tự hỏi cảm giác bị cắn khi đang quan hệ sẽ như thế nào. Thế rồi những điều cấm kỵ cũ kỹ xen vào. Cho dù chúng tôi không quan hệ thực sự, thì cho máu khi làm *thế này* cũng vẫn là sai trái, vẫn là bẩn thỉu.

"Đừng," tôi cảnh cáo.

"Cậu muốn thế." Giọng Jesse rất khoái chí. "Mình thấy được."

"Không hề."

Mắt Jesse sáng lên. "Có mà. Làm sao… này, cậu từng làm thế rồi phải không?"

"Không," tôi chế nhạo. "Tất nhiên là không."

Đôi mắt xanh đẹp tuyệt quan sát tôi, và tôi lại thấy những bánh xe đang quay trong đó. Jesse có thể ve vãn rất nhiều và là kẻ to mồm, nhưng cậu ta không ngu.

"Cậu hành động như thể cậu đã từng nếm trải rồi. Cậu phấn khích khi mình ghé vào cổ cậu."

"Cậu hôn rất giỏi," tôi cãi, dù không thực sự đúng. Jesse chảy dãi nhiều hơn mức tôi thích. "Chẳng lẽ cậu không nghĩ là nếu mình cho máu thì tất cả mọi người sẽ biết hay sao?"

Jesse bất chợt nhận ra. "Trừ phi cậu không làm thế trước khi cậu bỏ đi. Cậu đã cho máu khi cậu trốn khỏi đây, đúng không? Cậu cho Lissa uống."

"Tất nhiên là không," tôi lặp lại.

Nhưng Jesse đã nắm bắt được điều gì đó, và cậu ta biết thế. "Đó là cách duy nhất. Cậu không có những người cung cấp mà. Ôi chà chà!"

"Lissa tìm được mấy người," tôi nói dối. Chúng tôi cũng nói như thế với Natalie, cô nhắc lại cho những người khác và không một ai - trừ Christian - từng thắc mắc. "Khối người thường sẵn sàng làm việc

đó.”

“Chắc chắn rồi,” Jesse cười. Cậu ta lại áp miệng vào cổ tôi.

“Mình không phải một ả điếm máu,” tôi gắt, lùi ra xa.

“Nhưng cậu *muốn.* Cậu thích mà. Tất cả các cô ma cà rồng lai đều thế.” Răng Jesse lại chạm vào da tôi. Sắc bén. Tuyệt vời.

Tôi có cảm giác rằng thái độ thù địch chỉ làm mọi việc tệ hơn, nên tôi “tháo ngòi nổ” cho tình huống bằng câu trêu chọc. “Dừng lại đi,” tôi dịu dàng nói, lướt đầu ngón tay lên môi cậu ta. “Mình đã bảo rồi, mình không như thế đâu. Nhưng nếu cậu muốn có việc để làm với miệng cậu, thì mình sẽ cho cậu vài ý tưởng.”

Câu nói đầy hứng thú của Jesse lên đỉnh điểm.

“Hả? Ví dụ là gì…?”

Đúng lúc đó cánh cửa bật mở.

Chúng tôi nhảy bật ra xa khỏi nhau. Tôi đã sẵn sàng để xử lý một người bạn học hay thậm chí là bà quản lý. Người tôi không sẵn sàng để đối diện chính là Dimitri.

Dimitri xông vào phòng như thể anh đã nghĩ sẽ tìm thấy chúng tôi, và trong khoảnh khắc khủng khiếp đó, khi Dimitri giận điên như một cơn bão, thì tôi hiểu tại sao Mason lại gọi anh là một vị thánh. Chỉ trong một chớp mắt, anh băng ngang qua phòng và tóm áo Jesse giật phắt, gần như nhắc cậu bạn Moroi lên khỏi mặt đất.

“Tên cậu là gì?” Dimitri quát.

“J-Jesse, thưa thầy. Jesse Zeklos, thưa thầy.”

“Em Zeklos, em có được phép ở khu vực này của ký túc xá không?”

“Không ạ, thưa thầy.”

“Em có biết các nguyên tắc về việc giao tiếp giữa nam và nữ ở đây không?”

“Dạ có, thưa thầy.”

“Vậy thì tôi khuyên em nên ra khỏi đây nhanh hết mức có thể trước khi tôi giao em cho một ai đó sẽ trừng phạt em đúng theo quy định. Nếu tôi còn nhìn thấy em như thế này một lần nữa” Dimitri chỉ vào nơi tôi đang co rúm lại, trang phục nửa mặc nửa cởi, trên đi-văng “Tôi sẽ là người trừng phạt em. Và sẽ đau. Nhiều đấy. Em hiểu chưa?”

Jesse nuốt khan, mắt mở to. Chẳng còn chút nào của cái vẻ hiên ngang mà bình thường cậu ta hay thể hiện. Tôi đoán là có những lúc “bình thường” và rồi có lúc bị tóm chặt trong tay một anh chàng người Nga thực sự trưởng thành, thực sự cao lớn, và thực sự tức giận. “Hiểu, thưa thầy!”

“Thế thì *đi ngay”* Dimitri thả Jesse ra, và, nếu điều đó là có thể, thì Jesse hình như biến khỏi phòng còn nhanh hơn cả lúc Dimitri lao vào. Vị cố vấn của tôi quay sang tôi, mắt loé lên tia nguy hiểm. Anh không nói gì, nhưng thông điệp giận dữ và phản đối được truyền tải rất to và rõ ràng.

Rồi mọi chuyện thay đổi.

Gần như là anh bị ngạc nhiên, như thể anh chưa từng để ý đến tôi trước đây. Nếu đó là bất kỳ một anh chàng nào khác, thì tôi hẳn sẽ nói rằng anh đang nhòm ngó tôi. Và đúng thật, rõ ràng Dimitri đang quan sát tôi. Quan sát khuôn mặt, cơ thể tôi. Tôi chợt nhận ra mình đang mặc mỗi quần jeans và áo chip - nói cho rõ là một chiếc áo chip màu đen. Tôi biết chắc chắn rằng không có nhiều cô gái trong trường này mặc áo chip đẹp như tôi. Kể cả một người như Dimitri, người trông bề ngoài chỉ quan tâm đến trách nhiệm, tập luyện và những thứ tương tự, cũng phải ngưỡng mộ.

Cuối cùng, tôi nhận ra một cơn ửng đỏ nóng bừng đang lan toả khắp người tôi, và rằng ánh mắt của Dimitri tác động đến tôi còn nhiều hơn hẳn những nụ hôn của Jesse. Dimitri đôi khi lặng lẽ và xa cách, nhưng anh cũng có sự tận tâm và nồng nhiệt mà tôi chưa từng

thấy ở bất kỳ người nào khác. Tôi tự hỏi năng lực và sức mạnh đó sẽ được chuyển hoá thế nào thành… tình dục. Tôi tự hỏi Dimitri sẽ cảm thấy thế nào nếu chạm vào tôi và… khốn thật!

Tôi đang nghĩ gì vậy? Tôi có bị điên không? Xấu hổ quá, tôi liền lấp liếm các cảm xúc của mình bằng thái độ.

"Anh nhìn thấy thứ gì anh thích sao?" Tôi hỏi.

"Mặc đồ vào."

Miệng Dimitri đanh lại, dù anh vừa cảm thấy điều gì đi nữa thì nó cũng đã biến mất ngay. Thái độ dữ dội đó khiến tôi tỉnh cả người và quên luôn phản ứng khó chịu của mình vừa rồi. Tôi lập tức mặc lại áo, thiếu thoải mái vì phải thấy phần tính cách nghiệt ngã của anh.

"Làm sao anh tìm được em? Anh bám theo để đảm bảo em không bỏ trốn à?"

"Im đi," Dimitri gắt, cúi xuống để tầm mắt chúng tôi ngang nhau. "Một người lao công đã nhìn thấy em và báo cáo. Em có biết chuyện này ngu xuẩn đến thế nào không?"

"Em biết, em biết, lại thời gian tập sự với chẳng thử thách chứ gì?"

"Không chỉ thế. Anh đang nói về sự ngu xuẩn khi mà em lao vào cái kiểu tình huống *đó* ngay từ ban đầu."

"Em lao vào cái kiểu tình huống *đó* suốt, Đồng chí ạ. Chả có chuyện gì to tát cả." Cơn tức tối thay thế nỗi sợ hãi. Tôi không thích bị đối xử như trẻ con.

"Không được gọi anh như thế. Em thậm chí còn không biết là em đang nói về cái gì đâu."

"Chắc chắn là em biết đấy. Năm ngoái em đã phải làm một bài nghiên cứu về nước Nga và R.S.S.R."

"U.S.S.R. Việc một Moroi chiếm được một cô gái ma cà rồng lai là chuyện to tát. Bọn họ rất thích khoe khoang."

“Thì sao?”

“Thì sao?” Dimitri tỏ ra ghê tởm. “Em không có chút tự trọng nào sao? Hãy nghĩ đến Lissa. Em khiến cho bản thân mình trông thật rẻ tiền. Em sống đúng cái kiểu mà rất nhiều người từng quy cho các cô gái ma cà rồng lai, mà việc đó lại ảnh hưởng đến Lissa. Và anh.”

“À, em hiểu rồi. Tất cả chỉ có thế thôi phải không? Em đang xúc phạm đến cái tôi đàn ông to tướng và tồi tệ của anh? Anh sợ là em sẽ phá hoại danh tiếng của anh hả?”

“Danh tiếng của anh đã được tạo lập, Rose ạ. Anh đã đặt ra các tiêu chuẩn của mình và vẫn tuân thủ chúng bấy nay. Còn việc em làm gì với các tiêu chuẩn của em thì cứ phải chờ xem.” Giọng Dimitri lại đanh thép. “Bây giờ hãy quay về phòng em, nếu em làm được mà không tự ném mình vào ai khác.”

“Một cách tế nhị để anh gọi em là một con lẳng lơ đấy hả?”

“Anh đã nghe chuyện các em nói. Anh đã nghe đủ chuyện về em.”

Ối! Tôi muôn hét lên đáp trả rằng tôi làm gì với cơ thể mình không phải là việc của anh, nhưng có điều gì đó trong sự giận dữ và thất vọng trên khuôn mặt Dimitri khiến tôi chùn bước. Tôi không biết nó là gì. “Làm thất vọng” một người như cô Kirova thì chẳng đáng kể, nhưng còn Dimitri?… Tôi vẫn nhớ mình cảm thấy tự hào thế nào khi nghe anh khen trong vài lần luyện tập vừa rồi. Nhìn thấy điều đó biến mất ở anh… tôi chợt cảm thấy mình rẻ tiền đúng như anh đã ám chỉ.

Có thứ gì vỡ vụn bên trong tôi. Cố nén nước mắt, tôi hỏi, “Tại sao lại sai nếu em… em không biết, tức là, vui vẻ? Em mười bảy tuổi rồi, anh biết mà. Em nên được tận hưởng chứ.”

“Em mười bảy tuổi rồi, và trong không đầy một năm nữa, thì sự sống còn của một người sẽ nằm trong tay em.” Giọng Dimitri vẫn kiên quyết, nhưng cũng đã nhen nhóm đôi chút dịu dàng. “Nếu em là người thường hay Moroi, thì em cứ việc vui vẻ, và làm những việc mà các cô

gái khác có thể làm."

"Nhưng anh đang nói là em không thể."

Dimitri liếc đi chỗ khác, đôi mắt sẫm màu lơ đãng. Anh đang nghĩ về một chuyện rất xa nơi đây. "Mười bảy tuổi, anh gặp Ivan Zeklos. Bọn anh không giống như em và Lissa, nhưng cũng trở thành bạn bè. ông đề nghị anh làm giám hộ khi anh tốt nghiệp. Anh đã là sinh viên hàng đầu ở trường mình. Anh tập trung chú ý tới tất cả mọi điều trong các giờ học, nhưng đến cuối cùng, thì như thế vẫn là không đủ. Mọi chuyện trong cuộc sống đều xảy ra như vậy. Một lần sơ suất, một lần sao lãng…" Dimitri thở dài. "Và tất cả là quá muộn."

Một cục nghèn nghẹn hình thành trong cổ họng khi tôi nghĩ về việc một lần sơ suất hay sao lãng có thể khiến Lissa mất đi mạng sống.

"Jesse là một người nhà Zeklos," tôi nói, đột nhiên nhận ra rằng Dimitri vừa đuổi một người họ hàng của người bạn cũ và thân chủ cũ của mình.

"Anh biết."

"Việc đó có làm phiền anh không? Cậu ta có khiến anh nhớ tới Ivan?"

"Anh cảm thấy thế nào không quan trọng. Bất kỳ chúng ta cảm thấy thế nào cũng không quan trọng."

"Nhưng nó khiến anh buồn phiền." Mọi việc bỗng trở nên rất sáng tỏ đối với tôi. Tôi có thể đọc được nỗi đau của Dimitri, dù rõ ràng là anh đã rất nỗ lực để che giấu. "Anh bị tổn thương. Hằng ngày. Phải không? Anh nhớ ông ấy."

Dimitri tỏ vẻ ngạc nhiên, như thể anh không muốn tôi đoán biết, như thế tôi đã mở tung một phần bí mật của anh. Tôi đã nghĩ rằng Dimitri là một anh chàng cứng rắn, xa cách, phản xã hội, nhưng có thể anh giữ mình cách biệt khỏi mọi người để khỏi tổn thương nếu mất họ. Cái chết của Ivan rõ ràng đã để lại một dấu ấn vĩnh viễn.

Tôi tự hỏi liệu Dimitri có cô đơn không.

Vẻ ngạc nhiên biến mất, và vẻ nghiêm túc thường thấy của Dimitri quay lại. “Cảm giác của anh không quan trọng. *H*ọ là ưu tiên hàng đầu. Việc bảo vệ họ là ưu tiên.”

Tôi lại nghĩ tới Lissa. “Phải. Họ là ưu tiên.”

Một khoảng im lặng kéo dài, rồi Dimitri lại cất tiếng.

“Em bảo anh rằng em muốn chiến đấu, *th*ực *s*ự chiến đấu. Điều này còn đúng không đấy?”

“Còn chứ. Chắc chắn.”

“Rose… anh sẽ dạy em, nhưng anh phải tin rằng em rất tận tâm. Thực sự tận tâm. Anh không thể để em bị sao lãng bởi những chuyện như thế này.” Dimitri ra hiệu quanh căn phòng. “Anh tin em được không đây?”

Một lần nữa, tôi muốn khóc trước ánh mắt đó, trước sự nghiêm túc trong lời đề nghị của anh. Tôi không hiểu làm sao Dimitri có thể tác động mạnh mẽ tới mình như vậy. Tôi chưa bao giờ quan tâm tới suy nghĩ của ai khác nhiều đến thế. “Vâng. Em hứa.”

“Được rồi. Anh sẽ dạy em, nhưng anh cần em phải khoẻ mạnh. Anh biết em ghét tập chạy, nhưng chạy thực sự cần thiết. Em không biết Strigoi là thế nào đâu. Nhà trường cố gắng chuẩn bị cho em, nhưng trừ phi em đã nhìn thấy bọn họ mạnh và nhanh đến mức nào… ừm, em thậm chí còn không tưởng tượng nổi ấy. Cho nên anh không thể ngừng các bài tập chạy và rèn thể trạng. Nếu em muốn học thêm về chiến đấu, thì chúng ta cần thêm các bài luyện tập. Em sẽ phải mất nhiều thời gian hơn. Em sẽ không còn nhiều thời gian cho bài tập hoặc bất kỳ điều gì khác. Em sẽ mệt đấy. Rất mệt.

Tôi nghĩ về việc huấn luyện, về Dimitri, và về Lissa. “Không sao. Nếu anh bảo em làm, em sẽ làm.”

Dimitri quan sát tôi rất kỹ, như thể đang cố quyết định xem liệu có

tin tôi được không. Cuối cùng, tỏ vẻ hài lòng, anh gật đầu dứt khoát. “Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu.”

Mười

"EM XIN LỖI, THƯA THẦY NAGY? EM KHÔNG THỂ tập trung hoàn toàn khi Lissa và Rose cứ chuyền giấy ở đằng kia."

Mia đang cố gắng phân tán sự chú ý ra khỏi chính mình - cũng như ra khỏi thực tế rằng nó không thể trả lời câu hỏi của thầy Nagy - và hành động đó đang phá hỏng một ngày lẽ ra rất hứa hẹn. Vẫn còn lác đác vài lời bàn tán về con cáo, nhưng hầu hết mọi người muốn nói tới việc Christian tấn công Ralf hơn. Tôi vẫn chưa loại Christian ra khỏi danh sách vụ con cáo - tôi khá tin rằng cậu ta đủ điên để làm việc đó như một dấu hiệu rồ dại về tình cảm trìu mến dành cho Lissa - nhưng dù động cơ của Christian là gì, thì cậu ta cũng đã dời sự chú ý khỏi Lissa, như cậu ta đã nói.

Có một huyền thoại về thầy Nagy là khả năng làm bẽ mặt học sinh bằng cách đọc to các tờ giấy nhắn lên, và lúc này khả năng đó đang nhằm vào chúng tôi như một quả tên lửa. Thầy vồ lấy mẩu giấy nhắn, cả lớp hí hửng ngồi chờ nghe thầy đọc hết cả lên. Tôi nuốt tiếng rên rỉ, cố gắng hết mức cho ra vẻ hờ hững và lãnh đạm. Bên cạnh tôi, Lissa trông như muốn chết ngay cho rảnh.

"Ôi, ối," thầy nói, đọc qua mẩu giấy. "Giá như học sinh viết được nhiều thế này trong các bài luận của mình. Một trong hai em có nét chữ xấu hơn đáng kể so với em kia, nên hãy thứ lỗi nếu tôi đọc nhầm chỗ nào ở đây nhé." Thầy hắng giọng. *"'Thế là, tôi qua tớ gặp J,'* người chữ xấu bắt đầu, phần hồi đáp là, *"Chuyện gì đã xảy ra,"* được nối tiếp' bởi ít nhất là năm dấu chấm hỏi. Cũng hiểu được thôi, vì đôi khi một

dấu - trừ bốn dấu kia - sẽ không thể truyền đạt hết ý, đúng không hả?" Cả lớp cười ồ, và tôi để ý thấy Mia ném cho mình một nụ cười đặc biệt ti tiện. "Người thứ nhất hỏi: *"Cậu nghĩ chuyện gì đã xảy ra? Bọn tớ cặp ở một trong các phòng đợi bỏ trống."*

Thầy Nagy liếc lên sau khi nghe thấy thêm vài tiếng cười khúc khích trong lớp. Trọng âm kiểu Anh của thầy chỉ càng làm tăng thêm phần hài hước.

"Qua phản ứng của các anh chị, liệu tôi có thể kết luận ngay rằng việc sử dụng từ 'cặp' liên quan đến xem nào, *dục tính,* nhưng là cách nói mới mẻ hơn so với cụm từ nhạt nhẽo mà tôi được dạy khi lớn lên phải không?"

Lại thêm nhiều tiếng cười hi hí. Tôi ngồi thẳng dậy bạo miệng đáp, "Vâng, thưa thầy, thầy Nagy. Như thế là chính xác đấy ạ, thưa thầy." Một số người trong lớp cười tướng lên.

"Cảm ơn vì đã xác nhận, em Hathaway. Nào, tôi đọc đến đâu rồi? À phải, rồi người kia hỏi, *'Mọi chuyện thế nào?'* Câu trả lời là, *'Tốt'* được nhấn mạnh bằng một hình mặt cười để xác nhận lại tính từ vừa nói. Ha! Tôi cho rằng chúng ta sẵn sàng hoan hô anh chàng J bí ẩn, hả? *'Vậy, tức là, các cậu đi xa đến đâu?'* Ố, các em," Thầy Nagy nói, "Tôi thực sự hy vọng cái này không vượt quá mức cấm trẻ em. *'Không xa lắm. Bọn tớ bị tóm'.* Một lần nữa, chúng ta được thấy tính gay go của tình huống này, lần này qua cách sử dụng hình mặt không cười. *'Chuyện gì đã xảy ra?' 'Dimitri xuất hiện. Anh ta đuổi cổ Jesse và rồi xỉ vả tớ một trận'.*

Cả lớp cười như phát cuồng, vì nghe thầy Nagy nói từ "xỉ vả" và cả vì cuối cùng cũng biết được tên kẻ tham gia.

"Á à, em Zeklos, em chính là cậu J được đề cập ở phía trên hả? Là người đã kiếm được một hình mặt cười từ người viết chữ cẩu thả hả?" Mặt Jesse đỏ như củ cải đường, nhưng trông cậu ta không hoàn

toàn khó chịu khi các "chiến tích" bị lôi tuột ra trước mặt bạn bè. Cho đến giờ thì Jesse đã giữ bí mật về mọi chuyện xảy ra - kể cả cuộc trao đổi về máu - vì tôi ngờ rằng Dimitri đã khiến cậu ta sợ chết khiếp. "Nào, mặc dù tôi vỗ tay ca ngợi tai nạn thú vị này cũng nhiều như giáo viên tiếp theo, thầy hay cô ấy sẽ cực kỳ bị lãng phí thời gian, nhưng sau này xin hãy nhắc nhở cho 'bạn bè' em rằng lớp học của tôi không phải là một phòng chat chit." Thầy ném trả lại tờ giấy lên bàn Lissa. "Em Hathaway, chẳng còn cách khả thi nào mà phạt em, vì em đã hứng các hình phạt tối đa ở đây rồi. Do đó, em, em Dragomir, sẽ phải chịu hai lần cấm túc thay vì một, thay cho bạn của em. Hãy ở lại đây khi chuông reo."

Sau giờ học, Jesse tìm tôi, vẻ mặt không thoải mái. "Này, ừm, về cái giấy nhắn đó… cậu biết là mình chẳng liên quan gì cả. Nếu Belikov phát hiện ra… cậu sẽ nói với anh ta chứ? Ý mình là, cậu sẽ cho anh ấy biết rằng mình đã không hề…"

"Được, được," tôi ngắt lời cậu ta. "Đừng lo, cậu an toàn mà."

Lissa đứng bên tôi, nhìn theo Jesse rời khỏi phòng. Nhớ lại Dimitri đã dễ dàng đuổi cổ cậu ta - và tính hèn nhát rành rành của cậu ta - tôi không thể ngăn mình nhận xét, "Cậu thấy đấy, tự nhiên Jesse chẳng còn hấp dẫn như tớ từng nghĩ nữa."

Lissa chỉ cười. "Cậu nên đi đi thôi. Tớ còn phải lau rửa bàn."

Tôi chia tay Lissa, về phòng ký túc của mình. Tôi đi ngang qua một số học sinh tụ tập thành từng nhóm nhỏ bên ngoài toà nhà và nuối tiếc nhìn theo họ, ước giá như mình có thời gian rảnh để giao lưu.

"Không, thật đấy mà," tôi nghe thấy một giọng tự tin nói. Camille Conta. Xinh đẹp và nổi tiếng, xuất thân từ một trong những gia đình có thanh thế nhất trong dòng tộc Conta. Camille và Lissa gần như là bạn trước khi chúng tôi bỏ đi, theo cái cách bồn chồn mà hai thế lực hùng mạnh để mắt lẫn nhau. "Họ, kiểu như là, dọn nhà vệ sinh hay gì đó."

“Ôi Chúa ơi,” bạn của cậu ta nói. “Mình mà là Mia thì mình chết mất.”

Tôi mỉm cười. Rõ là Jesse đã đi “buôn” mấy câu chuyện mà tôi kể cho cậu ta nghe vào tôi qua. Thật không may, cuộc hội thoại tiếp theo mà tôi nghe lỏm được lại phá hỏng chiến thắng của tôi.

“…nghe nói nó vẫn *còn sống.* Tức là, co quắp trên giường cậu ta.”

“Kinh quá. Tại sao người ta lại để nó ở đó?”

“Chả biết. Tại sao ban đầu người ta lại giết nó thì đúng hơn?”

“Cậu có nghĩ là Ralf nói đụng không? Rằng Lissa và Rose làm thế để bị đuổi…”

Họ trông thấy tôi và ngậm miệng. Tôi cau có băng ngang sân trong, *vẫn còn sống, vẫn còn sống.*

Tôi không để cho Lissa nói về sự tương đồng giữa vụ con cáo và chuyện xảy ra hai năm trước. Tôi không muốn tin rằng chúng liên hệ với nhau, và tất nhiên tôi cũng không muốn Lissa tin như thế.

Nhưng tôi vẫn chưa thể ngừng nghĩ về vụ việc đó, không chỉ vì nó quá rùng mình, mà còn vì nó thực sự nhắc tôi nhớ đến chuyện vừa xảy ra trong phòng Lissa.

Buổi tối hôm ấy, chúng tôi trốn tiết học cuối cùng và đi dạo trong khu rừng gần trường. Tôi đã đổi một đôi sandal dễ thương dập đầy hạt kim cương giả cho Abby Badica để lấy một chai rượu sơ-nap đào - điên quá, đúng, nhưng ở Montana thì người ta thường làm những gì phải làm - mà chẳng biết cô ta có được bằng cách nào. Khi tôi gợi ý bùng học để giúp chai rượu khỏi phải chịu cảnh khổ sở, Lissa lắc đầu không tán đồng, nhưng cuối cùng vẫn đi theo tôi. Như mọi khi.

Chúng tôi tìm được một khúc cây cũ kỹ để ngồi, gần đầm lầy xanh đầy bọt và váng. Trăng lưỡi liềm phủ chút ánh sáng bạc xuống chúng tôi, nhưng như thế là quá đủ để các ma cà rồng và các ma cà rồng lai nhìn được rõ. Chuyền cái chai qua lại, tôi cứ tra tấn Lissa để cô phải

kể về Aaron. Lissa thú nhận rằng họ đã quan hệ vào cuối tuần trước đó, và tôi cảm thấy một cơn ghen tỵ vì Lissa lại là người quan hệ tình dục trước.

"Cảm giác thế nào?"

Lissa nhún vai và uống một ngụm nữa. "Tớ không biết. Chẳng giống bất kỳ cái gì cả."

"Cậu nói chẳng giống bất kỳ cái gì tức là sao? Trái đất dịch chuyển hay các hành tinh thẳng hàng hay là thế nào?"

"Không," Lissa đáp, giấu một tiếng cười. "Tất nhiên là không."

Tôi thực sự không hiểu tại sao lại buồn cười nhưng tôi biết rằng Lissa không muốn nhắc tới chuyện đó. Dạo ấy mối kết nối bắt đầu hình thành, và các cảm xúc của Lissa thỉnh thoảng lẻn vào tôi. Tôi giơ cái chai lên, nhìn nó chằm chằm.

"Tớ nghĩ thứ này không tác dụng."

"Đó là vì hầu như chẳng có chút cồn nào trong…"

Có tiếng chuyển động trong bụi cây rất gần. Tôi đứng phắt dậy, chắn giữa Lissa và tiếng động. Một phút trôi qua trong im lặng, rồi Lissa nói, "Chắc là một con vật."

Như thế không có nghĩa là không nguy hiểm. Các khu vực của trường học ngăn không cho Strigoi tới gần, nhưng động vật hoang dã thường lảng vảng ở ven trường, tạo ra những mối đe doạ nhất định. Gấu. Báo.

"Thôi," tôi bảo Lissa. "Đi về đi."

Chưa đi được xa lắm, tôi lại nghe thấy tiếng chuyển động, và có người bước chắn đường chúng tôi. "Các tiểu thư."

Cô Karp.

Chúng tôi đứng khựng lại, và mọi phản ứng nhanh nhẹn mà tôi đã thể hiện ở chỗ đầm lầy giờ biến mất tiệt khi tôi cố trì hoãn chút thời

gian để giấu cái chai ra sau lưng.

Một nụ cười nửa miệng hiện lên trên khuôn mặt cô Karp, rồi cô giơ tay ra.

Tôi ngượng ngùng chìa cái chai, cô kẹp nó dưới cánh tay rồi quay người đi mà chẳng nói thêm lời nào. Chúng tôi theo sau, biết rằng sẽ phải đối mặt với nhiều hậu quả.

“Các em nghĩ là không ai để ý khi đến nửa lớp vắng mặt hả?” sau một lúc, cô Karp hỏi.

“Nửa lớp ấy ạ?”

“Xem ra khá nhiều học sinh chọn ngày hôm nay để trốn học. Hẳn là do thời tiết tốt. Con sốt mùa xuân”.

Lissa và tôi lê bước đi theo. Tôi chưa bao giờ cảm thấy thoải mái khi ở gần cô Karp, kể từ lần cô làm lành hai bàn tay tôi. Hành vi kỳ quái, hoang tưởng của cô tạo ra một ấn tượng lạ lùng đối với tôi - lạ hơn nhiều so với trước kia. Thậm chí là đáng sợ nữa. Gần đây, tôi không thể nhìn cô mà không soi vào những dấu vết ở trán cô. Mái tóc màu đỏ sẫm thường che được chúng, nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Đôi khi có những dấu vết mới, đôi khi những dấu cũ lại mờ đi như chẳng có gì cả.

Một âm thanh rung động kỳ lạ vang lên phía bên phải tôi. Cả ba chúng tôi dừng bước.

“Một bạn cùng lớp của các em, cô có thể tưởng tượng ra như thế,” Cô Karp lầm bầm, quay về phía tiếng động.

Nhưng khi tới địa điểm đó, chúng tôi thấy một con chim lớn màu đen đang nằm trên mặt đất. Chim - và hầu hết các loài động vật - chẳng gây hứng thú gì với tôi, nhưng ngay cả tôi cũng phải ngưỡng mộ ngắm nghía bộ lông đen mượt và cái mỏ sắc bén của nó. Hắn là nó đủ sức mổ lòi mắt người ta trong ba mươi giây, nếu không phải rõ ràng là nó sắp chết. Run lên yếu ớt thêm một lần, rồi cuối cùng, con

chim cũng nằm im.

“Cái gì thế? Một con quạ thì phải?” Tôi hỏi.

“Quá to,” Cô Karp nói. “Giống quạ lớn đây.”

“Nó chết rồi sao?” Lissa hỏi.

Tôi nhìn săm soi. “Ừ. Rõ ràng là chết rồi. Đừng động vào nó.”

“Có lẽ nó bị một con chim khác tấn công,” Cô Karp nhận xét. “Đôi khi bọn chúng đánh nhau vì lãnh thổ và nguồn thức ăn.”

Lissa quỳ xuống, vẻ cảm thương tràn ngập trên khuôn mặt. Tôi chẳng ngạc nhiên, vì lúc nào mà Lissa chẳng có tình yêu đối với động vật. Cô đã lên lớp cho tôi nhiều ngày liền sau khi tôi làm chủ mưu của vụ đánh nhau chuột-cảnh-và-ốc-mượn-hồn đáng xấu hổ. Tôi đã coi trận chiến ấy là thử thách các đối thủ xứng đáng. Còn cô coi nó là đối xử tàn bạo với động vật.

Lissa sững sờ, rồi duỗi tay về phía con quạ.

“Liss!” Tôi kêu lên kinh hoàng. “Nhỡ nó có bệnh thì sao.”

Nhưng bàn tay Lissa cứ vươn ra như thể chẳng nghe thấy lời tôi. Cô Karp đứng im như một bức tượng, khuôn mặt quá trắng trông như ma. Những ngón tay của Lissa vuốt lên đôi cánh con quạ.

“Liss,” tôi lặp lại, bắt đầu tiến về phía Lissa để kéo cô lại. Đột nhiên, một cảm giác kỳ lạ ào qua đầu tôi, một cảm xúc ngọt ngào đẹp đẽ và đầy sức sống. Cảm xúc quá mãnh liệt, khiến tôi đứng khựng lại.

Rồi con quạ cử động.

Lissa kêu lên một tiếng nho nhỏ và rụt tay về. Cả hai chúng tôi đều trợn mắt nhìn chằm chằm.

Con quạ đập cánh, từ từ đứng thẳng lên cho thăng bằng. Trong khi cố gắng làm điều đó, nó quay về phía chúng tôi, găm vào Lissa một ánh mắt hơi quá thông minh so với một con chim, mắt nó nhìn thẳng vào mắt Lissa, và tôi không thể đọc được phản ứng của cô qua mối kết nối.

Cuối cùng, con quạ thôi không nhìn nữa và tung mình lên không trung, đôi cánh mạnh mẽ đưa nó bay đi.

Gió khua lá xào xạc là âm thanh duy nhất còn lại.

“Ôi Chúa ơi,” Lissa thở hổn hển. “Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Biết chết liền,” tôi nói, giấu đi nỗi khiếp sợ.

Cô Karp sải chân lên trước và tóm lấy cánh tay Lissa, ép cô quay lại để họ đối mặt với nhau. Tôi sán ngay lại gần, sẵn sàng hành động nếu cô Karp Khùng định làm bất kỳ điều gì, cho dù tôi rất sợ việc hạ một giáo viên.

“Chẳng có gì xảy ra cả,” Cô Karp nói bằng giọng khẩn thiết, đôi mắt trông rất hoang dại. “Em nghe cô nói không? Không có gì cả. Và em không được kể cho bất kỳ ai - bất kỳ ai - về những gì em thấy. Cả hai bọn em. Hứa với cô đi. Hứa với cô rằng bọn em sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa.”

Lissa và tôi trao đổi những cái liếc mắt thiếu thoải mái. “Thôi được,” cô càu nhàu.

Cái siết tay của cô Karp lỏng ra một chút. “Và đừng bao giờ làm thế nữa. Nếu em tiếp tục, bọn họ sẽ biết. Bọn họ sẽ cố gắng tìm được em.” Cô quay sang tôi. “Em không được để cho bạn ấy làm thế. Không bao giờ nữa.”

Trên sân, bên ngoài ký túc xá tôi ở, có ai đó đang gọi tên tôi.

“Này, Rose? Mình gọi cậu đấy, phải đến cả trăm lần rồi.”

Tôi quên cô Karp và con quạ, liếc về phía Mason, hình như cậu ta bắt đầu đi cùng tôi về ký túc xá trong khi tôi đang lơ mơ ở tận đẩu đâu.

“Xin lỗi,” tôi lẩm bẩm. “Mình điên rồi. Chỉ là… ừm, mệt quá.”

“Tối qua hưng phấn quá hả?”

Tôi nhíu mắt nhìn Mason. “Chẳng có điều gì mà mình không chịu

được."

"Mình đoán thế," Mason cười, dù nghe giọng không thích thú cho lắm. "Nghe như là Jesse không chịu được."

"Cậu ta cũng tạm mà."

"Đấy là cậu nói thế. Nhưng cá nhân mình thì nghĩ cậu có sở thích tồi quá."

Tôi dừng bước. "Còn *mình* thì không nghĩ đó là chuyện của cậu."

Mason bực tức nhìn đi chỗ khác. "Cậu đã làm cho nó trở thành chuyện của cả lớp."

"Này, mình đâu có cố tình làm thế."

"Dù sao thì cũng sẽ xảy ra thế thôi. Jesse to mồm lắm."

"Cậu ta lẽ ra sẽ không kể gì cả."

"Vâng," Mason nói. "Vì cậu ta quá dễ thương và có một gia đình quan trọng đến thế cơ mà."

"Cậu đừng ngu như thế," tôi gắt. "Mà tại sao cậu phải quan tâm? Cậu ghen tỵ vì mình không làm chuyện đó với cậu đấy à?"

Mặt Mason đỏ bừng lên, đến tận chân của mái tóc đỏ quạch. "Mình chỉ không thích nghe mọi người nói bậy về cậu, thế thôi. Có rất nhiều trò cười bẩn thỉu đang được nói ngoài kia kìa. Bọn họ gọi cậu là cô ả lẳng lơ."

"Mình chẳng quan tâm tới việc bọn họ gọi mình là gì."

"À, phải. Cậu thực sự cứng rắn mà. Cậu đâu có cần đến ai."

Tôi dừng lại. "Mình không cần ai đấy. Mình là một trong những học viên tập sự giỏi nhất ở cái nơi chó chết này. Mình chẳng cần cậu phải hành động theo kiểu ga-lăng và đến bảo vệ mình. Đừng có cư xử như thể mình là một đứa con gái tuyệt vọng nhé."

Tôi quay người và tiếp tục đi, nhưng Mason dễ dàng bắt kịp. Đúng là nỗi khổ của người cao có một mét bảy.

“Nghe này… Mình không có ý làm cậu bực. Mình chỉ lo cho cậu.”

Tôi cười lạnh lùng.

“Mình nói nghiêm túc đấy. Đợi đã…” cậu ta bắt đầu. “Mình, ờ, đã làm một việc cho cậu. Gần như thế. Tối qua mình lên thư viện và cố tìm thông tin về Thánh Vladimir.”

Tôi dừng lại lần nữa. “Cậu á?”

“Ừ, nhưng chẳng có gì nhiều về Anna. Tất cả các cuốn sách đều khá chung chung. Chỉ nói về việc ngài ấy chữa chạy cho mọi người, đưa họ trở lại từ bờ vực của cái chết.”

Câu cuối cùng dội vào đầu tôi.

“Có… có còn gì khác không?” Tôi lắp bắp.

Mason lắc đầu. “Không. Hẳn là cậu cần nguồn thông tin nguyên bản, nhưng ở đây mình không có.”

“Cái gì nguyên bản?”

Một nụ cười chế giễu nở ra trên khuôn mặt Mason. “Cậu còn làm gì khác ngoài việc chuyền giấy trong giờ học không? Chúng ta học về thông tin nguyên bản hôm trước, trong lớp của thầy Andrews mà. Đó là những cuốn sách ra đời khoảng thời điểm mà cậu muốn nghiên cứu. Những cuốn sách bậc hai đều được viết bởi những người sống ở thời hiện tại. Cậu sẽ có thông tin tốt hơn nếu cậu tìm được thứ do chính Vladimir viết. Hoặc do người nào thực sự quen ngài viết.”

“Hơ. Thôi được. Giờ thì cậu là gì đây, chắc là thiên tài hả?”

Mason thụi nhẹ vào cánh tay tôi. “Mình chú ý, chỉ thế thôi. Cậu thì quá lơ đãng. Cậu bỏ lỡ đủ thứ,” Mason lo lắng mỉm cười. “Với cả nghe này… mình thực sự xin lỗi vì những gì mình nói lúc nãy. Mình chỉ…”

Ghen tuông, tôi đã nhận ra. Tôi có thể nhìn thấy trong mắt Mason. Làm sao mà tôi lại chưa từng để ý đến điều này cơ chứ? Cậu ta phát điên vì tôi. Có lẽ tôi lơ đãng thật.

“Không sao mà, Mase. Quên chuyện đó đi,” tôi mỉm cười. “Và cảm ơn cậu vì đã tìm thông tin.”

Mason mỉm cười lại, và tôi đi vào trong, thấy buồn vì mình không có cùng cảm giác về cậu ấy.

Mười một

"CẬU CẦN THỨ GÌ ĐÓ ĐỂ MẶC KHÔNG?" Lissa hỏi.

"Hử?"

Tôi liếc qua Lissa, sắp tới tiết học Nghệ thuật Slavơ của thầy Nagy, tôi đang bận nghe Mia chối đây đẩy những sự thật về bố mẹ mình với một đứa bạn.

"Không phải bố mẹ mình là người ở," Mia tuyên bố rõ ràng là bối rối. Rồi cố làm mặt lạnh, cô nàng tỏ ra kiêu ngạo. "Thực ra họ là các cố vấn. Nhà Drozdov chẳng quyết định *bất kỳ điều gì* mà không có bố mẹ mình cả."

Tôi nhịn cười đến phát nghẹn, còn Lissa lắc đầu.

"Cậu thích thú chuyện này quá đây."

"Vì nó quá tuyệt mà. Cậu vừa hỏi gì tớ hả?" Tôi lục lợi trong cái túi bừa bộn, quáng quàng tìm son bóng và nhăn mặt khi thấy nó. Gần như hết tịt, tôi không biết kiếm thêm một cây ở đâu.

"Tớ hỏi cậu có cần thứ gì để mặc tối nay không," Lissa nói.

"À, *có,* tất nhiên là có. Nhưng đồ của cậu chẳng cái nào vừa với tớ cả."

"Vậy cậu định làm gì?"

Tôi nhún vai. "Ứng biến thôi, như mọi khi. Tớ cũng chẳng thực sự quan tâm. Cô Kirova cho tớ đi là tớ lấy làm mừng rồi."

Tối nay chúng tôi có một cuộc hội họp. Ngày 1/11, Ngày Lễ Các Thánh - cũng có nghĩa là chúng tôi đã trở lại được gần một tháng rồi.

Một nhóm nhân vật hoàng gia đang ở thăm trường, bao gồm chính Nữ hoàng Tatiana. Thật ra mà nói, chuyện đó chẳng làm tôi hứng thú. Trước đây bà ấy từng tới thăm Học viện rồi. Đó là việc khá bình thường và kém hay hơn nhiều so với cách người ta nói đến nó. Ngoài ra, sau thời gian sống giữa người thường và các vị lãnh đạo được bầu cử, thì tôi không nghĩ nhiều về các nhân vật hoàng gia cứng nhắc. Nhưng tôi vẫn được cho phép đi vì tất cả mọi người đều sẽ có mặt. Đây là cơ hội để đi chơi với những con người thực sự, cũng là thay đổi không khí, thay vì ở lì trong phòng ký túc xá. Một chút tự do rõ ràng xứng đáng với nỗi đau khổ của việc ngồi nghe hẳn mấy bài diễn thuyết buồn tẻ.

Sau giờ học, tôi không ở lại trò chuyện với Lissa như mọi khi. Dimitri đã giữ lời hứa về việc luyện tập thêm, và tôi đang cố gắng giữ lời hứa của mình. Giờ đây tôi có thêm hai tiếng luyện tập với anh, một tiếng trước *và* một tiếng sau giờ học. Càng nhìn anh hành động, tôi càng thấm thía cái tiếng tăm "vị thánh khó chơi." Rõ ràng Dimitri biết rất nhiều - sáu dấu hiệu *molnija* đã chứng minh điều đó - và tôi khao khát được anh dạy tôi những điều anh biết.

Đến phòng tập, tôi để ý thấy Dimitri đang mặc áo phông và quần chạy rộng rãi, trái với quần jeans như bình thường. Trông anh rất tuyệt. Thực sự tuyệt. *Đừng có ngắm nữa,* tôi lập tức tự bảo mình.

Dimitri chỉ chỗ đứng cho tôi để chúng tôi đối mặt nhau trên một tấm thảm và anh khoanh tay lại. "Khi đối mặt với một Strigoi thì vấn đề đầu tiên mà em sẽ gặp phải là gì?"

"Bọn họ bất diệt?"

"Nghĩ đến điều gì cơ bản hơn đi."

Cơ bản hơn thế? Tôi suy nghĩ. "Bọn họ có thể to lớn hơn em. Và khoẻ hơn."

Hầu hết các Strigoi - trừ những kẻ đã từng là người thường - đều

có chiều cao bằng với những người anh em họ Moroi. Strigoi cũng có sức mạnh, phản xạ và giác quan tốt hơn ma cà rồng lai. Đây là lý do khiến các giám hộ luyện tập rất dữ, chúng tôi phải dùng "học hành" mà bù vào.

Dimitri gật đầu. "Điều đó khiến cho mọi việc trở nên khó khăn, nhưng không phải là bất khả thi. Thường thì em có thể dùng chính chiều cao và trọng lượng hơn mức bình thường của một người để chống lại họ."

Dimitri quay đi và biểu diễn vài động tác, chỉ ra rằng phải di chuyển tới đâu và làm sao để tấn công. Luyện tập với anh, tôi đã hơi hơi hiểu lý do khiến mình thường bị nện khi tập nhóm. Tôi nhanh chóng "hút" lấy các kỹ thuật của anh và chỉ mong được thực sự sử dụng chúng. Gần hết giờ tập, Dimitri để tôi thử.

"Tiến lên," anh nói. "Cố đánh anh xem."

Tôi chẳng đợi bảo đến lần thứ hai. Lao người lên phía trước, tôi cố đập một cú đề rồi nhanh chóng bị khoá chặt và nện xuống thảm. Cơn đau trỗi lên khắp cơ thể tôi, nhưng tôi không chấp nhận bỏ cuộc. Tôi lại nhảy bật dậy, hy vọng khiến Dimitri bị bất ngờ. Nhưng tôi thất bại.

Sau vài lần thử vô ích nữa, tôi đứng lên và giơ tay ra thành động tác tạm dừng. "Thôi được, em đang làm gì sai vậy?"

"Chẳng gì cả."

Tôi không tin. "Nếu em không sai, thì bây giờ em đã phải đánh anh bất tỉnh rồi chứ."

"Ít khả năng lắm. Các động tác của em đều chuẩn, nhưng đây là lần đầu tiên em thử. Còn anh đã thực hành nhiều năm nay rồi."

Tôi lắc đầu và đảo mắt trước thái độ "ta đây" của anh. Có lần Dimitri đã bảo tôi là anh hai mươi tư tuổi. "Sao cũng được, thưa Ông. Chúng ta thử lại được không?"

"Chúng ta hết giờ rồi. Em không muốn chuẩn bị sao?"

Tôi nhìn cái đồng hồ bụi bặm trên tường và giật mình. Sắp đến giờ tiệc rồi. Ý nghĩ khiến tôi chóng cả mặt. Tôi cảm thấy như Cô Bé Lọ Lem, chỉ thiếu quần áo đẹp thôi.

"Khỉ thật, em muốn chứ."

Dimitri bước đi trước. Quan sát anh một cách cẩn thận, tôi nhận ra rằng không thể để lỡ cơ hội này. Tôi nhảy lên lưng Dimitri, tư thế đúng y như cách anh đã dạy. Tôi có lợi thế bất ngờ. Tất cả mọi thứ đều hoàn hảo, và anh thậm chí còn không nhìn thấy tôi tấn công.

Trước khi tôi có thể chạm vào Dimitri thì anh quay một vòng với tốc độ nhanh đến không tin nổi. Bằng một cử động khéo léo, Dimitri túm lấy tôi như thể tôi không hề có trọng lượng và ném tôi xuống sàn, ghim chặt tôi ở đó.

Tôi rên lên. "Em đâu có làm gì sai!"

Dimitri giữ hai cổ tay tôi, mắt nhìn ngang tầm mắt tôi, trông anh không nghiêm túc như trong giờ học. Hình như anh thấy chuyện này thật buồn cười. "Tiếng kêu vào trận đã bán đứng em đây. Lần sau cố đừng hét lên nhé."

"Nếu em đã im lặng thì liệu có gì khác biệt thật không?"

Dimitri suy nghĩ. "Không. Có lẽ không."

Tôi thở dài rõ to, vẫn đang trong tâm trạng rất tốt nên không muốn để nỗi thất vọng này nhấn chìm mình. Cũng có một số ưu điểm khi được học với một cố vấn kinh khủng như thế - một người tình cờ cao hơn tôi chừng 30cm và nặng hơn tôi đáng kể. Đây là chưa kể đến sức mạnh của anh. Dimitri không đồ sộ nhưng cơ thể có rất nhiều cơ bắp săn chắc. Bao giờ mà tôi đánh bại được *anh,* thì chắc tôi sẽ đánh bại được bất kỳ ai.

Bất chợt, tôi nhận ra rằng Dimitri vẫn đang giữ tôi nằm im. Ở chỗ cổ tay bị siết, tôi cảm thấy làn da trên các ngón tay anh rất ấm áp. Khuôn mặt anh chỉ cách mặt tôi có vài centimet, đôi chân và cả thân

trên thực ra đang ép vào người tôi. Những món tóc nâu của anh buông xoã xuống quanh mặt, và dường như anh cũng đang để ý đến tôi, tương tự tôi hôm nào trong phòng đợi. Và *Chúa ơi,* anh có mùi hương thật tuyệt. Hít thở chợt trở thành một việc khó khăn đối với tôi, và khó khăn đó chẳng liên quan gì đến chuyện luyện tập hay là phổi đang bị bóp nghẹt.

Tôi sẵn sàng đánh đổi bất kỳ thứ gì để đọc được suy nghĩ của Dimitri lúc ấy. Kể từ buổi tôi trong phòng đợi, tôi đã thấy anh quan sát tôi với cùng một vẻ chăm chú như thế này. Anh không bao giờ làm thế trong giờ tập - đó là *công việc.* Nhưng trước và sau giờ tập, đôi khi anh tươi vui hơn một chút, và tôi thấy anh nhìn tôi gần như ưa thích. Thi thoảng, nếu tôi thật sự, thật sự may mắn, thì Dimitri sẽ mỉm cười với tôi. Một nụ cười đích thực - không phải kiểu cười khô khan thường đi kèm những lời mai mỉa mà chúng tôi hay tung ra. Tôi không muốn thừa nhận với bất kỳ ai - kể cả Lissa, hoặc chính bản thân mình - nhưng có nhiều ngày, tôi sống vì những nụ cười đó. Chúng làm khuôn mặt anh bừng sáng. “Tuyệt đẹp” không còn là từ xứng đáng để miêu tả Dimitri.

Hy vọng mình giữ được vẻ bình tĩnh, tôi cố nghĩ đến điều gì chuyên nghiệp và liên quan đến các giám hộ để nói ra. Thế nhưng tôi lại bảo, “Vậy, ừm… anh còn động tác nào để dạy em không?”

Môi Dimitri nhích nhích. Trong khoảnh khắc, tôi tưởng mình sẽ nhận được một trong những nụ cười kia. Tim tôi nhảy rộn lên. Thế rồi, với nỗ lực có thể nhìn thấy được, Dimitri ngăn nụ cười lại và một lần nữa trở thành cố vấn yêu-cho-roi-vọt của tôi. Anh rời khỏi tôi, ngả về gót chân của mình, và đứng dậy. “Nào. Chúng ta nên đi thôi.”

Tôi cũng bò dậy, theo Dimitri ra khỏi phòng tập. Anh bước đi mà không hề ngoái lại nhìn, còn tôi thì thầm mắng mỏ mình suốt dọc đường về ký túc.

Tôi đang có cảm tình với cố vấn của mình. Có cảm tình với cố vấn *lớn tuổi* của mình. Hẳn là tôi điên rồi. Dimitri lớn hơn tôi tới 7 tuổi. Đủ lớn để làm… hừ, thôi được, chẳng làm gì của tôi cả. Nhưng vẫn lớn hơn. Bảy tuổi là rất nhiều. Lúc tôi ra đời thì anh đã đang học viết. Khi tôi học viết và ném sách vở vào thầy cô giáo, thì có thể anh đang hôn hít các cô gái rồi. Rất nhiều cô gái cũng nên, cứ nhìn ngoại hình của anh là đoán được.

Lúc này, tôi hoàn toàn không cần đến sự phức tạp đó trong đời mình.

Tôi kiếm được một chiếc áo dài tay tàm tạm trong phòng, và sau khi tắm nhanh, tôi băng ngang sân trường, tới khu đón tiếp.

Dù có những bức tường đá mờ xỉn, những pho tượng lạ lùng, và những tháp canh nhỏ ở bên ngoài các toà nhà, nhưng phần bên trong của học viện lại khá hiện đại. Chúng tôi có Wi-Fi, đèn huỳnh quang, và gần như mọi thứ liên quan đến công nghệ mà người ta có thế tưởng tượng ra. Đặc biệt là phòng sinh hoạt chung thì trông rất giống loại căng-tin mà tôi vẫn ngồi ăn hồi còn ở Portland và Chicago, với những chiếc bàn hình chữ nhật đơn giản, những bức tường nâu sẫm dịu mắt, và một khoảng không gian nhỏ bên cạnh, nơi phục vụ những bữa ăn rất đáng ngờ về khâu chế biến. Người ta cũng treo những bức ảnh đen trắng lồng khung lên dọc theo các bức tường nhằm trang trí chúng, nhưng tôi thực sự không thể coi hình các bình hoa và cây trụi lá là "nghệ thuật."

Tuy nhiên tối nay, người ta đã cố gắng biến phòng sinh hoạt chung thường rất buồn tẻ thành một phòng ăn lớn xứng tầm. Những chiếc bình đầy hoa hồng đỏ thẫm và lili trắng thanh tú. Thắp cả nến nữa. Khăn trải bàn làm bằng - đợi nghe này - vải lanh đỏ như máu. Hiệu ứng thật huy hoàng. Khó mà tin rằng đây là nơi tôi vẫn thường ngồi ăn bánh kẹp chả thịt gà. Bây giờ trông nó phù hợp với, hừm, một nữ

hoàng.

Bàn được sắp thành những hàng thẳng tắp, tạo ra một lối đi ở chính giữa phòng. Chỗ ngồi đã xếp sẵn, và tất nhiên là tôi không thể ngồi gần Lissa. Cô ngồi phía trước với các Moroi khác, tôi ngồi phía dưới với các học viên tập sự. Nhưng khi tôi vào, Lissa có nhìn thấy và nháy cho tôi một nụ cười. Cô mặc chiếc váy mượn của Natalie - xanh da trời, mềm mại, và không dây - trông tuyệt đẹp với làn da hơi xanh xao. Ai mà biết được là Natalie lại có một thứ đẹp đến thế chứ? Nó khiến chỗ chiếc áo của tôi bị mất vài điểm ngon lành.

Những buổi tiệc trang trọng này luôn được tổ chức y như nhau. Một chiếc bàn lớn được đặt trên bục ở phía trước phòng, nơi tất cả chúng tôi có thể ồ à trầm trồ, xem Nữ hoàng Tatiana cùng các thành viên hoàng tộc khác ăn tối. Đội giám hộ xếp hàng dọc theo các bức tường, cứng cỏi và nghiêm nghị như những pho tượng. Dimitri đứng cùng với họ. Một cảm giác kỳ lạ khiến dạ dày tôi quặn lại khi hồi tưởng cảnh xảy ra trong phòng tập. Đôi mắt anh nhìn thẳng về phía trước, như thể chẳng tập trung vào thứ gì, đồng thời tập trung vào tất cả mọi thứ trong phòng.

Đến giờ các thành viên hoàng tộc bước vào, tất cả chúng tôi kính cẩn đứng dậy nhìn theo trong khi họ đi dọc lối đi ở giữa. Tôi nhận ra vài người, hầu hết là những người có con học ở Học viện. Victor Dashkov đi cùng với họ, chậm chạp, chống cây gậy. Dù rất mừng được gặp ông, tôi vẫn co người lại khi dõi theo những bước đi khổ sở của ông để tiến về phía trước căn phòng.

Nhóm người đó đi qua rồi, bốn giám hộ uy nghiêm với những chiếc áo khoác kẻ-và-ghim-màu-đỏ-và-đen bước vào phòng sinh hoạt chung. Tất cả mọi người, trừ đội giám hộ dọc các bức tường, đều quỳ sụp xuống trong một màn trình diễn ngớ ngẩn về lòng trung thành.

Thật lắm nghi thức và điệu bộ, tôi mệt mỏi nghĩ. Các quốc vương

Moroi được cựu quốc vương chọn ra từ các gia đình hoàng tộc. Vua và nữ hoàng không thể chọn một trong số những hậu duệ trực tiếp của họ, và một hội đồng các gia đình hoàng gia cùng quý tộc được quyền phản đối lựa chọn đó nếu đủ lý do, mặc dù trường hợp này hầu như chẳng bao giờ xảy ra.

Nữ hoàng Tatiana đi theo đội cận vệ của mình, bà mặc một chiếc váy lụa đỏ và áo khoác hợp màu. Bà chớm sáu mươi tuổi, mái tóc màu bạc tối ôm lấy cằm, đầu đội một chiếc vương miện theo kiểu Hoa hậu nước Mỹ. Bà bước đi rất chậm rãi, cứ như đang tản bộ, có thêm bốn giám hộ nữa sau lưng.

Nữ hoàng bước rất nhanh qua khu vực của các học viên tập sự, dù thỉnh thoảng có gật gù mỉm cười. Ma cà rồng lai là nửa-người-thường, là những đứa con hoang của Moroi, nhưng chúng tôi tập luyện và cống hiến cả đời mình để phục vụ và bảo vệ họ. Khả năng đó lớn đến nỗi nhiều người trong số chúng tôi ở đây sẽ chết rất sớm, và nữ hoàng phải bày tỏ sự tôn trọng vì điều đó.

Khi tới khu vực của Moroi, Tatiana dừng lại lâu hơn và còn trò chuyện với vài học sinh. Được nhận ra như thế là chuyện to đây, hầu như luôn là dấu hiệu cho biết rằng bố mẹ của ai đó có quan hệ tốt với nữ hoàng. Tất nhiên, đám con nhà hoàng tộc thì được chú ý nhiều nhất, dù nữ hoàng cũng chẳng thực sự nói gì thú vị lắm với họ, hầu như chỉ thật nhiều lời hoa mỹ.

“Vasilisa Dragomĩr.”

Tôi ngẩng phắt đầu dậy. Tín hiệu báo động chảy qua mối kết nối ngay khi tên Lissa vang ra. Phá vỡ nghi thức, tôi bật ra khỏi vị trí của mình và chồm lên ngó nghiêng để nhìn cho rõ hơn, vì biết rằng sẽ chẳng ai để ý đến tôi khi chính nữ hoàng đã chọn riêng ra thành viên cuối cùng của nhà Dragomir. Tất cả mọi người đều hồi hộp muốn xem nữ hoàng nói gì với Lissa, cô công chúa bỏ trốn.

“Chúng ta nghe nói rằng cháu đã quay về. Chúng ta rất mừng vì lại có thành viên của nhà Dragomir, cho dù chỉ còn vỏn vẹn một người. Chúng ta bày tỏ sự tiếc nuối sâu sắc trước sự ra đi của bố mẹ và anh trai cháu. Họ nằm trong số những Moroi cao quý nhất, cái chết của họ đúng là một thảm kịch.”

Tôi chưa bao giờ thực sự hiểu được cái từ “chúng ta” của hoàng gia, nhưng dù gì, thì những điều bà ấy nói nghe cũng được.

“Cháu có một cái tên thú vị đấy,” nữ hoàng tiếp tục. “Rất nhiều nữ anh hùng trong các câu chuyện cổ tích Nga có tên là Vasilisa. Vasilisa Can đảm, Vasilisa Xinh đẹp. Họ là những cô gái trẻ khác biệt, tất cả có cùng tên và có cùng những phẩm chất tuyệt vời: sức mạnh, sự thông minh, kỷ luật, đức hạnh. Tất cả đều đạt được những điều lớn lao, đều chiến thắng những địch thủ của họ.

“Cũng tương tự, cái tên Dragomir nhận được sự tôn trọng riêng. Các vị vua và nữ hoàng Dragomir đã cai trị một cách thông thái và công bằng trong lịch sử chúng ta. Họ đã dùng năng lực của mình để tạo nên những cái kết phi thường. Họ đã tiêu diệt Strigoi, chiến đấu ngay bên cạnh những giám hộ của mình. Họ là người *hoàng gia* là có lý do.”

Tatiana đợi một chút, để cho sức nặng lời nói của mình được thẩm thấu. Tôi nhận thấy sự thay đổi tâm trạng trong phòng, cũng như cảm xúc ngạc nhiên và niềm vui thích bẽn lẽn nhè nhẹ toả ra từ Lissa. Việc này sẽ làm rúng động sự cân bằng trong đời sống xã hội. Ngày mai chúng tôi có thể kỳ vọng một vài kẻ muốn-làm-thân cố gắng mon men tiếp cận Lissa đây.

“Đúng,” Nữ hoàng Tatiana tiếp tục, “Cháu đã được đặt tên với năng lực nhân đôi. Tên và họ của cháu tượng trưng cho những phẩm chất cao quý nhất mà người ta có, và ngược thời gian là liên quan đến những hành động cao quý và can đảm.” Bà dừng lại một chút. “Nhưng,

như cháu đã chứng minh, những cái tên *không* tạo nên một con người. Cái tên cũng không phải chịu trách nhiệm về việc con người đó rồi thành ra như thế nào."

Tát thẳng vào mặt Lissa bằng lời nói đó xong, Nữ hoàng quay đi, tiếp tục đám diễu hành của bà.

Cảm giác sốc tập thể bao trùm căn phòng. Tôi cân nhắc thật nhanh và rồi gạt bỏ bất kỳ ý tưởng nào về việc nhảy ra giữa lối đi và chặn Nữ hoàng lại. Nửa tá giám hộ sẽ quật tôi xuống sàn trước cả khi tôi kịp bước đủ năm bước. Cho nên tôi ngồi im suốt bữa tối, rất sốt ruột, và trong suốt khoảng thời gian đó, tôi cảm nhận nỗi xấu hổ ê chề rõ rệt của Lissa.

Tới chương trình đón tiếp sau bữa tối, Lissa đi thẳng về phía cửa dẫn ra ngoài sân. Tôi đi theo, nhưng hơi chậm vì phải len lỏi vòng quanh và tránh những người chen chúc giao lưu.

Lissa loanh quanh bên ngoài, tới cái sân ngay bên cạnh, một cái sân rất hợp với bề ngoài uy nghi của Học viện. Một cái mái làm bằng gỗ uốn cong, chạm khắc, dùng để che cả khu vườn, với những lỗ nhỏ rải rác để chút ánh sáng lọt vào, nhưng không đủ gây hại cho Moroi. Những cái cây, lá đã trụi cả do mùa đông, đứng thành hàng quanh khu vực và bọc hai bên con đường dân ra các khu vườn, sân nhỏ khác, và cả sân chính hình tứ giác bên ngoài. Nằm ở một góc là cái ao, cũng cạn sạch vào mùa đông, và đứng sừng sững trên bờ là bức tượng bệ vệ của Thánh Vladimir. Tượng chạm từ đá xám, Thánh Vladimir mặc áo choàng dài, có râu quai nón và ria mép.

Ngoặt qua góc quanh, tôi dừng lại. Natalie đã đánh bại tôi để đến với Lissa trước. Tôi định chen ngang, nhưng rồi bước lui, không để họ trông thấy. Do thám là xấu, nhưng tôi chợt rất tò mò muốn nghe xem Natalie có gì mà nói với Lissa.

"Lẽ ra Nữ hoàng không nên nói thế". Natalie lên tiếng. Cô ta mặc

một chiếc váy vàng gần giống kiểu váy của Lissa, nhưng không hiểu sao lại thiếu vẻ yêu kiều và dáng điệu để trông cũng đẹp như Lissa, chưa kể màu vàng là màu kinh khủng đối với Natalie. Nó đối chọi với mái tóc đen của cô, mái tóc lúc này đang cuộn thành búi lệch sang bên. "Nói thế là không đúng," Natalie tiếp. "Đừng để chuyện đó làm cậu bực mình."

"Muộn rồi." Mắt Lissa dính chặt vào con đường trải đá dưới chân.

"Bà ấy đã sai."

"Bà ấy *đúng,"* Lissa kêu lên. "Bố mẹ mình… Và Andre… họ sẽ ghét mình vì những việc mình đã làm."

"Không, không đời nào." Natalie nói bằng giọng dịu dàng.

"Bỏ trốn thật là ngu ngốc. Vô trách nhiệm."

"Thế thì sao? Cậu mắc mỗi một sai lầm. Mình thì mắc suốt. Hôm trước, mình đang làm bài tập khoa học, lẽ ra là cho chương mười, hoá ra mình lại đọc chương mười m…" Natalie tự ngăn bản thân lại, và với vẻ kiềm chế đặc biệt, cô trở lại đúng đường. "Con người ai cũng thay đổi. Chúng ta luôn thay đổi, đúng không? Cậu không còn giống cậu hồi đó. Mình cũng không còn giống mình hồi đó nữa."

Thực ra, tôi thấy Natalie vẫn *chính xác* như cũ, nhưng điều đó chẳng khiến tôi phiền lòng chút nào. Cô đang khiến tôi quý mến hơn.

"Ngoài ra". Natalie nói thêm, "việc bỏ trốn có thực sự là một sai lầm không? Hẳn cậu đã làm thế vì một lý do nhất định. Hẳn cậu cũng thu hoạch được gì từ việc ấy chứ, đúng không? Có rất nhiều chuyện tồi tệ xảy ra với cậu. Với bố mẹ và anh trai cậu. Theo mình, việc ra đi có thể đúng, nên làm."

Lissa giấu một nụ cười. Hai đứa tôi đều tin chắc rằng Natalie đang cố tìm hiểu xem tại sao chúng tôi lại bỏ đi - cũng như tất cả những người khác ở trường này. Cô ta không giỏi giấu giếm mấy.

"Mình không biết là đúng hay sai. Không," Lissa đáp. "Mình quá yếu

đuối. Andre sẽ không bỏ trốn. Anh ấy rất giỏi. Giỏi mọi thứ. Giỏi quan hệ với mọi người và đủ mọi chuyện hoàng gia tào lao.”

“Cậu cũng giỏi mà.”

“Chắc thế. Nhưng mình không thích nó. Ý mình là, mình quý mến mọi người… nhưng hầu hết những việc họ làm đều quá giả tạo. Mình không thích.”

“Vậy thì đừng cảm thấy buồn vì không dính líu tới họ,” Natalie khuyên nhủ. “Mình cũng chẳng đi chơi với đám người đó, và nhìn *mình* này. Mình rất ổn. Bố nói bố không quan tâm mình chơi với người trong hay ngoài hoàng gia. Bố chỉ muốn mình vui.”

“Đấy chính,” tôi nói, cuối cùng cũng xuất đầu lộ diện, “là lý do tại sao *bố cậu* nên nắm quyền thay vì mụ nữ hoàng điểu giả nọ. Bố cậu đúng là bị cướp ngôi.”

Natalie nhảy lên phải đến ba mét. Tôi khá tin rằng từ vựng của Natalie về những câu chửi thề hầu như chỉ bao gồm “ối trời” và “khốn kiếp”.

“Mình đã băn khoăn không biết cậu ở đâu.” Lissa nói.

Natalie nhìn qua lại giữa hai chúng tôi, chợt hơi xấu hổ vì đang đứng ngay giữa “đội những người bạn thân nhất đáng mơ ước.” Cô ngại ngùng vén mấy sợi tóc lộn xộn ra sau tai. “Vậy thì… mình nên đi tìm bố đây. Hẹn gặp lại các cậu trong phòng.”

“Hẹn gặp lại,” Lissa nói. “Và xin cảm ơn.”

Natalie nhanh chóng chạy đi.

“Cậu ta thực sự gọi ông ấy là *‘Bố’* à?”

Lissa liếc tôi sắc bén. “Để Natalie yên. Cậu ấy rất tốt.”

“Thực ra là đúng thế. Tớ đã nghe Natalie nói, và mặc dù rất ghét phải thừa nhận điều này, nhưng chẳng có gì trong lời cậu ấy đáng để tớ lôi ra làm trò cười cả. Mọi điều đều đúng.” Tôi ngừng lại. “Tớ sẽ

giết mụ, cậu biết đấy. Nữ hoàng ấy, không phải Natalie. Kệ mẹ bọn giám hộ. Tớ sẽ làm. Mụ ta không thể thoát được vụ này đâu."

"Chúa ơi, Rose! Đừng nói thế. Họ sẽ bắt cậu vì tội mưu phản. Bỏ qua đi."

"Bỏ qua? Sau những gì mụ ta nói với cậu? Trước mặt tất cả mọi người?".

Lissa không đáp, thậm chí cũng không nhìn tôi. Thay vào đó, cô lơ đãng nghịch nghịch cành của một bụi cây xộc xệch đang ngủ đông. Ở cô có cái vẻ yếu đuối mà tôi đã nhận ra và lo sợ.

"Này." Tôi hạ thấp giọng. "Đừng đeo bộ mặt như thế. Mụ ta chẳng biết mình đang nói về cái gì đâu, được chưa? Đừng để vụ này nhấn chìm cậu. Đừng làm bất kỳ điều gì mà cậu không nên làm."

Lissa liếc lại phía tôi. "Chuyện đó sẽ lại xảy ra, phải không?" cô thì thầm, bàn tay vẫn đang nắm chặt cành cây bắt đầu run lên.

"Sẽ không, nếu cậu không để nó xảy ra." Tôi cố nhìn vào cổ tay Lissa sao cho mình trông đừng lố bịch quá. "Cậu đã không để chứ?…"

"Không." Lissa lắc đầu và chớp mi để ngăn nước mắt chảy. "Tớ không muốn thế. Tớ rất buồn sau vụ con cáo, nhưng mọi sự cũng ổn. Tớ rất muốn được gặp cậu, nhưng mọi việc ổn cả. Tớ thích…" Lissa ngừng lại.

Tôi nghe thấy từ đó hình thành trong đầu Lissa.

"Christian."

"Giá như cậu không thể, hoặc đừng, đọc ý nghĩ của tớ."

"Xin lỗi. Tớ có cần phải lặp lại rằng Christian-là-một-thằng-tồi-bị-tâm-thần không?"

"Tớ nghĩ tớ đã thuộc lòng câu đó sau mười lần gần đây nhất rồi," Lissa lẩm bẩm.

Tôi bắt đầu khởi động bài thuyết trình thứ mười một thì chợt nghe

có tiếng cười và tiếng lộc cộc của giày cao gót nện trên đá. Mia đang tiến về phía chúng tôi với mấy đứa bạn theo sau, nhưng không có Aaron. Ngay lập tức, hệ thống phòng vệ của tôi được bật lên.

Lissa vẫn còn chấn động bởi những lời nhận xét của nữ hoàng. Buồn bã và nhục nhã đang cuộn lên trong lòng cô. Cô xấu hổ vì những điều người khác có thế nghĩ về mình hiện giờ, và cứ cho rằng gia đình hẳn sẽ ghét lắm vì vụ mình bỏ trốn. Tôi không tin nổi, nhưng cảm giác của Lissa rất thực, và những cảm xúc tăm tối đó cứ nổi sóng lên. Lissa *không* ổn, dù đã cố gắng hành động bình thường, và tôi lo rằng cô sẽ làm điều gì bất cẩn. Mia chính là đứa mà Lissa ít cần gặp nhất vào lúc này.

"Mày muốn gì?" Tôi căn vặn.

Phớt lờ tôi, Mia mỉm cười ngạo nghễ với Lissa rồi tiến tới vài bước. "Tao chỉ muốn biết cảm giác của người *rất* quan trọng và *rất* hoàng gia là thế nào. Hẳn mày phấn khởi vì nữ hoàng nói chuyện với mình chứ." Những tiếng cười khúc khích nổi lên từ bọn bạn đang tụm lại.

"Mày đứng gần quá đấy." Tôi bước vào giữa hai người, Mia hơi lùi ra, hẳn vẫn còn lo rằng tôi sẽ bẻ gãy tay nó. "Mà này, ít nhất nữ hoàng còn biết tên Lissa, sự thực đó hơn đứt những điều tao có thể nói cho mày và cái vở kịch muốn-làm-người-hoàng-gia của mày. *Hoặc là* bố mẹ mày."

Tôi nhìn thấy nỗi đau mà câu nói của mình gây ra cho Mia. Ái chà, nó muốn thành người hoàng gia ghê thật đấy. "Ít nhất tao còn nhìn thấy bố mẹ mình," Mia bật lại. "Ít nhất tao còn biết cả bố và mẹ tao là ai. Chỉ có Chúa mới biết bố mày là ai. Mẹ mày là một trong những giám hộ nổi tiếng nhất, nhưng lại chẳng mảy may quan tâm đến mày. Ai cũng biết là bà ta chẳng bao giờ đến thăm. Biết đâu mẹ mày còn mừng khi mày biến. Đây là nếu bà ta *để ý* nhé."

Thật đau lòng. Tôi nghiến răng, "Ừ, phải, ít nhất mẹ tao còn nổi

tiếng. Bà ấy thực sự cố vấn cho những thành viên hoàng gia và quý tộc, chứ không đi dọn dẹp cho họ."

Tôi nghe thấy một trong số những đứa bạn của Mia cười khúc khích sau lưng nó. Mia mở miệng, rõ là định thả ra một trong rất nhiều câu trả miếng mà nó đã gom góp kể từ khi tin đồn bắt đầu lan truyền trong trường, nhưng bóng đèn trong đầu nó chợt tắt ngóm.

"Chính là *mày,"* Mia nói, mắt mở to. "Có đứa bảo tao là Jesse khởi xướng chuyện này, nhưng hắn không hề biết gì về tao. Hắn nghe việc đó từ mày. Khi mày *ng*ủ với hắn."

Con ranh này thực sự làm tôi điên. "Tao không ngủ với thằng đó."

Mia chỉ vào Lissa và liếc lại tôi. "Ra là thế hả? Mày làm những trò bẩn thỉu hộ nó vì nó quá thảm hại, không dám tự mình làm. Mày sẽ không thể luôn bảo vệ nó được," Mia cảnh cáo. "*Mày* cũng chẳng an toàn gì."

Những lời đe doạ trống rỗng. Tôi ngả người về phía trước, giở giọng hăm doạ hết mức có thể, trong tâm trạng hiện thời của tôi thì việc đó chẳng khó lắm. "Sao? Cứ thử động vào tao đi rồi biết."

Tôi biết là Mia sẽ làm thế. Tôi muốn nó làm thế. Lúc này chúng tôi không cần mối thù vớ vẩn với Mia trong cuộc sống của mình. Nó đúng là một thứ gây sao lãng, vướng chân vướng cẳng - một thứ mà tôi rất muốn đấm cho ngay lập tức.

Nhìn vượt qua Mia, tôi thấy Dimitri bước vào vườn, mắt đang tìm kiếm thứ gì đó - hay ai đó. Tôi biết là ai rồi. Trông thấy tôi, Dimitri rảo bước tới, chuyển sự chú ý ngay khi bắt gặp một đám đông tụ tập xung quanh chúng tôi. Các giám hộ có thể ngửi thấy mùi một cuộc chiến từ cách xa cả dặm. Tất nhiên, cuộc chiến này thì đứa trẻ sáu tuổi cũng ngửi thấy.

Dimitri đứng cạnh tôi và khoanh tay. "Mọi chuyện ổn chứ?"

"Chắc chắn ạ, thưa Giám hộ Belikov." Tôi vừa nói vừa mỉm cười,

dù đang tức tối. Thậm chí là giận điên lên. Cuộc chạm trán với Mia chỉ khiến tâm trạng Lissa tồi tệ hơn. "Bọn em đang trao đổi mấy câu chuyện gia đình. Anh nghe chuyện về gia đình Mia bao giờ chưa ạ? *Rất hấp dẫn.*"

"Thôi," Mia nói với đám "tuỳ tùng" của mình. Nó dẫn cả bọn đi, nhưng không quên quăng cho tôi một ánh mắt ớn lạnh cuối cùng. Tôi chẳng cần phải đọc được tâm trí của Mia thì mới biết ánh mắt đó nói gì. Chuyện này chưa xong đâu. Mia sẽ cố ăn thua đủ với một hoặc cả hai chúng tôi. Được thôi. Cứ tiếp đi, Mia.

"Anh phải đưa em về ký túc," Dimitri cộc lốc. "Em không định gây sự đánh nhau đấy chứ, hả?"

"Tất nhiên là không ạ," tôi đáp, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ô cửa trống trơn mà Mia vừa chui qua và biến khỏi. "Em không gây sự đánh nhau ở nơi mọi người có thể nhìn thấy."

"Rose," Lissa rên lên.

"Đi thôi. Chúc ngủ ngon, Công chúa."

Dimitri quay người, nhưng tôi vẫn chưa nhúc nhích. "Cậu sẽ ổn chứ, Liss?"

Lissa gật đầu. "Tớ ổn."

Đúng là nói dối, tôi không thể tin rằng Lissa đủ can đảm để cố qua mặt tôi. Chẳng cần mối kết nối tôi cũng nhìn thấy nước long lanh trong mắt cô. Lẽ ra chúng tôi không bao giò nên quay trở lại nơi này, tôi thất vọng nhận ra.

"Liss…"

Lissa mỉm một nụ cười nhỏ bé, buồn bã và gật đầu về phía Dimitri. "Tớ đã bảo cậu rồi, tớ ổn. Cậu phải đi đi thôi."

Tôi miễn cưỡng đi theo Dimitri. Anh dẫn tôi ra ngoài, về phía bên kia khu vườn. "Xem ra chúng ta cần bổ sung phần luyện tập về khả

năng tự kiểm soát bản thân," anh nhận xét.

"Em có khả khả năng tự kiểm s… Này!"

Tôi bỏ dở khi thấy Christian băng ngang, đi xuống con đường mà chúng tôi vừa đi qua. Tôi không nhìn thấy cậu ta ở buổi tiếp đón, nhưng nếu cô Kirova đã thả tôi để đến dự vào tối nay, thì tôi cho rằng hẳn cô cũng làm như thế với Christian.

"Cậu đi gặp Lissa à?" Tôi căn vặn, chuyển con tức giận với Mia sang Christian.

Christian nhét sâu tay vào túi và trao cho tôi vẻ mặt lãnh đạm của thằng-bé-hư. "Nếu đúng thì sao?"

"Rose, đây không phải lúc," Dimitri nói.

Nhưng tôi thấy "phải lúc" quá đi chứ. Lissa đã phớt lờ những lời cảnh báo của tôi về Christian trong suốt hàng tuần nay. Đã đến lúc phải đi đến tận ngọn nguồn và chặn đứng kiểu tán tỉnh, ve vãn nực cười của bọn họ, một lần và mãi mãi.

"Tại sao cậu không để yên cho Lissa? Chẳng lẽ cậu thảm hại và thèm được chú ý đến mức không nhận ra người ta không ưa mình?" Christian quắc mắt. "Cậu đúng là một thằng bám đuôi điên khùng, Lissa biết thế. Lissa đã kể cho tôi nghe về tất cả những ám ảnh quái gở của cậu - cái cách mà hai cậu luôn ngồi chơi cùng nhau trên gác mái, rồi việc cậu đốt Ralf để gây ấn tượng với cô ấy. Lissa nghĩ cậu bị khùng, nhưng quá tử tế nên không nói ra đấy thôi."

Mặt Christian nhợt đi, có ánh tăm tối dấy lên trong mắt cậu ta. "Nhưng *cậu* thì không được tử tế lắm?"

"Không. Không, khi mà tôi cảm thấy tội nghiệp cho ai đó."

"Đủ rồi," Dimitri nói và kéo tôi đi.

"Vậy thì cảm ơn vì đã 'giúp đỡ'," Christian gắt, giọng nhuốm mùi thù hận.

“Không có gì,” tôi ngoái qua vai đáp lại.

Khi đã đi được một quãng, tôi lén liếc ra sau và thấy Christian đứng ngay bên ngoài khu vườn. Cậu ta đã ngừng bước và bây giờ đang đứng nhìn chăm chăm xuống con đường dẫn tới chỗ Lissa trong sân. Bóng tối bao phủ khuôn mặt trong khi cậu ta suy nghĩ, và rồi, sau vài khoảnh khắc, cậu ta quay người và hướng về phía ký túc xá Moroi.

Mười hai

ĐÊM HÔM ĐÓ, GIẤC NGỦ ĐẾN RẤT KHÓ KHĂN. Tôi xoay trở mãi mới ngủ nổi.

Khoảng một tiếng sau đó, tôi ngồi dậy trên giường, cố thư giãn và sắp xếp các cảm xúc đang đến với mình. Lissa. Sợ hãi và buồn bực. Mất thăng bằng. Các sự kiện của buổi tối hồi hôm chợt ào trở lại khi tôi nghĩ đến những điều có thể đang làm phiền Lissa. Nữ hoàng lăng mạ cô ấy. Mia. Cả Christian nữa - cậu ta cũng có thể vẫn đến tìm Lissa chứ.

Thế nhưng… không có việc nào trong số đó là vấn đề của hiện tại. Sâu thẳm trong lòng Lissa, còn có điều gì đó khác. Điều gì đó bất ổn khủng khiếp.

Tôi trèo khỏi giường, vội vàng mặc đồ, và cân nhắc các tuỳ chọn. Tôi đang ở trên tầng ba - quá cao để trèo xuống dưới đất, đặc biệt vì lần này không có cô Karp "hàn gắn" cho. Tôi sẽ không bao giờ lẻn ra khỏi sảnh chính được. Tức là chỉ còn cách đi qua những kênh "chính thống".

"Cháu nghĩ là cháu đi đâu đây?"

Một trong các bà quản lý giám sát khu ký túc của tôi ngước nhìn lên từ cái ghế của mình. Bà ngồi canh ở cuối hành lang, gần cầu thang đi xuống. Vào ban ngày, phần cầu thang đó được canh gác lỏng lẻo thôi. Nhưng vào buổi tối, thì chúng tôi như ở trong tù.

Tôi khoanh tay. "Cháu cần gặp Dim… Giám hộ Belikov."

“Giờ muộn rồi.”

“Đây là việc khẩn cấp.”

Bà ta nhìn từ đầu xuống chân tôi. “Trông cháu có vẻ bị sao đâu.”

“Ngày mai bà sẽ gặp rắc rối to nếu mọi người biết rằng bà đã ngăn cháu đi báo cáo những gì cháu biết.”

“Cứ nói cho ta biết xem.”

“Đây là chuyện riêng của các giám hộ.”

Tôi giương mắt nhìn bà quản lý một cách kiên định nhất có thể. Hẳn là ánh mắt tôi đã có hiệu quả, vì cuối cùng bà đứng dậy và rút ra một chiếc điện thoại di động. Bà gọi cho ai đó - Dimitri, tôi hy vọng thế - nhưng lầm bầm quá khẽ nên tôi không nghe được. Chúng tôi cùng đợi vài phút, rồi cánh cửa dẫn tới cầu thang mở ra. Dimitri xuất hiện, ăn mặc đàng hoàng và trông rất nhanh nhẹn, mặc dù tôi khá chắc chắn rằng chúng tôi đã lôi anh ra khỏi giường.

Dimitri nhìn tôi. “Lissa.”

Tôi gật đầu.

Không nói thêm một lời, Dimitri quay người và bắt đầu đi xuống cầu thang. Tôi đi theo. Chúng tôi băng ngang qua sân trong im lặng, hướng về phía khu ký túc xá Moroi oai nghiêm. Bây giờ là “buổi đêm” đối với ma cà rồng, tức là ban ngày đối với phần còn lại của thế giới. Mặt trời giữa chiều chiếu ánh sáng lạnh màu vàng kim lên chúng tôi. Gien người thường trong tôi thích thú ánh nắng và luôn thấy tiêng tiếc vì sự nhạy cảm với ánh nắng của Moroi buộc chúng tôi hầu như luôn phải sống trong bóng tối.

Bà quản lý khu phòng ở của Lissa há hốc miệng khi chúng tôi xuất hiện, nhưng Dimitri quá đáng sợ, ai mà dám chống đối. “Lissa ở trong phòng tắm,” tôi bảo họ. Bà quản lý bắt đầu đi theo tôi vào trong, nhưng tôi ngăn lại. “Bạn ấy đang rất buồn bực. Để cháu nói chuyện riêng với bạn ấy đã.”

Dimitri cân nhắc. “Được. Hãy cho họ một phút.”

Tôi đẩy mở cửa.

“Liss?”

Một âm thanh khe khẽ, như tiếng nức nở, vọng từ trong ra. Tôi đi qua năm buồng toilet và thấy buồng duy nhất đóng cửa. Tôi gõ nhẹ.

“Cho tớ vào,” tôi nói, hy vọng giọng mình bình tĩnh và mạnh mẽ.

Tôi nghe tiếng khịt mũi, và chỉ chốc lát, cánh cửa được mở chốt. Tôi đã không chuẩn bị sẵn sàng cho cảnh tượng sắp nhìn thấy. Lissa đứng trước mặt tôi…

…đầy những máu.

Khiếp sợ, tôi cố kìm một tiếng hét và gần như đã gọi người tới giúp. Nhìn kỹ hơn, tôi thấy rằng rất nhiều máu thực ra không phải là chảy từ Lissa. Nó bị bôi lên cô, như thế máu dính vào tay và cô đem xoa lên mặt. Lissa sụp xuống sàn, tôi sụp xuống theo, quỳ bên cạnh.

“Cậu ổn không?” Tôi thì thầm. “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lissa chỉ lắc đầu, nhưng tôi thấy mặt cô nhăn lại và nước mắt cứ tuôn ra. Tôi nắm lấy tay Lissa.

“Đi nào. Hãy làm sạch cho cậu…”

Tôi dừng lại. Hoá ra Lissa cũng *có* chảy máu. Những đường kẻ hoàn hảo vắt ngang qua cườm tay, không gần bất kỳ động mạch quan trọng nào, nhưng cũng đủ để lại những vệt ướt màu đỏ trên làn da. Lissa không nhằm vào động mạch khi cắt tay, cái chết không phải là mục đích của cô ấy. Bắt gặp ánh mắt tôi, cô nói.

“Tớ xin lỗi… Tớ không định… Xin đừng để họ biết…” Lissa nức nở. “Khi tớ thấy *nó,* tớ như phát điên.” Lissa hất đầu về phía cườm tay mình. “Việc này xảy ra trước khi tớ kịp dừng lại. Tớ rất buồn…”

“Không sao,” tôi máy móc đáp, tự hỏi “nó” là cái gì. “Đi nào.”

Có tiếng gõ cửa. “Rose?”

“Đợi một giây,” tôi trả lời.

Tôi dẫn Lissa đến bồn rửa và rửa sạch máu khỏi cườm tay cô. Chộp lấy bộ đồ sơ cứu, tôi vội vã dán mấy miếng băng dính lên các vết cắt. Máu đã chảy chậm lại.

“Chúng tôi vào đây,” bà quản lý gọi.

Tôi cởi phắt chiếc áo dài tay có mũ trùm của mình và nhanh chóng trao cho Lissa. Cô vừa mặc được lên người thì Dimitri và bà quản lý bước vào. Dimitri lập tức lao đến bên cạnh chúng tôi, và tôi nhận ra vì mải che giấu cườm tay của Lissa, tôi đã quên béng vết máu trên mặt cô ấy.

“Không phải máu của em,” Lissa vội nói khi thấy vẻ mặt của Dimitri. “Đó là… đó là của con thỏ…”

Dimitri quan sát Lissa, tôi hy vọng anh không nhìn vào cườm tay cô ấy. Dimitri có vẻ hài lòng vì Lissa không để lộ vết thương nào, rồi hỏi, “Con thỏ nào?” Tôi cũng đang băn khoăn về điều đó.

Với đôi tay run run, Lissa chỉ về phía thùng rác. “Em đã dọn nó. Để Natalie không phải thấy.”

Cả Dimitri và tôi đều bước đến, cùng nhòm vào thùng rác. Tôi giật lùi lại ngay lập tức, cố kiềm chế nhu cầu nôn oẹ đang ộc lên từ dạ dày. Tôi không hiểu làm sao Lissa lại biết đó là một con thỏ. Tất cả những gì tôi thấy là máu. Máu và những tâm khăn giấy sũng máu. Những cục máu đông mà tôi không thể định hình. Mùi thì khủng khiếp.

Dimitri lại gần Lissa hơn, cúi xuống cho đến khi họ nhìn ngang tầm mắt nhau. “Hãy kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra.” Anh đưa cho Lissa vài tờ khăn giấy.

“Khoảng một tiếng trước, em trở lại phòng. Và nó ở ngay đó. Ngay giữa sàn. Bị xé tan tác. Trông như thế nó đã… nổ tung.” Lissa sụt sùi. “Em không muốn Natalie phát hiện ra, không muốn bạn ấy sợ… nên em… em dọn dẹp. Rồi em không thể…Em không thể quay lại…” Lissa

bắt đầu khóc, vai rung lên.

Tôi hiểu ra phần còn lại, phần mà Lissa không kể cho Dimitri. Cô đã thấy con thỏ, đã dọn dẹp, và đã hoảng phát điên lên. Rồi cô cắt tay mình, nhưng đó là một cách kỳ quặc để đối diện với những điều khiến lòng buồn bực.

"Không ai vào được các phòng!" bà quản lý kêu lên. "Làm sao chuyện này lại xảy ra?"

"Công chúa có biết ai làm không?" Giọng Dimitri dịu dàng.

Lissa thò tay vào túi áo pyjama và lôi ra một mẩu giấy nhàu nát. Rất nhiều máu ướt sũng tờ giấy, tôi gần như không đọc nổi khi Dimitri cầm lấy và vuốt phẳng nó ra.

Ta biết mi là thứ gì. Mi sẽ không sống nổi ở đây. Ta đảm bảo điều đó. Cút ngay. Đó là cách duy nhất mi có thể sống qua chuyện này.

Cơn sốc của bà quản lý đã chuyển thành phản ứng kiên quyết hơn, bà lao ra cửa. "Tôi đi gọi Ellen." Phải một giây sau tôi mới nhớ ra Ellen là tên của cô Kirova.

"Nhắn cô ấy rằng chúng tôi sẽ ở phòng y tế," Dimitri nói. Bà quản lý đi rồi, anh quay sang Lissa. "Công chúa nên nằm xuống."

Lissa không nhúc nhích, tôi khoác tay cô. "Nào, Liss. Bọn mình cùng ra khỏi đây đã."

Một cách chậm chạp, Lissa đặt một bàn chân lên trước bàn chân kia và để chúng tôi dẫn tới phòng y tế của Học viện. Thường thì trong đó có vài ba bác sĩ, nhưng vào giờ này buổi đêm, chỉ có một y tá trực. Cô y tá đề nghị đánh thức một trong số các bác sĩ dậy, nhưng Dimitri từ chối. "Cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi thôi."

Lissa vừa mới duỗi người ra trên cái giường hẹp thì Kirova và vài người khác đã xuất hiện, bắt đầu tra hỏi.

Tôi xông tới trước mặt họ, chặn đường cô Kirova. "Để bạn ấy yên!

Cô không thấy rằng Lissa không muốn nhắc đến chuyện đó hay sao? Để bạn ấy ngủ một chút đã!"

"Em Hathaway," cô Kirova tuyên bố, "em vẫn vô kỷ luật như mọi khi. Tôi thậm chí không biết em đang làm gì ở đây."

Dimitri hỏi liệu anh có thể nói chuyện riêng với cô Kirova không, và dẫn cô ra hành lang. Tôi nghe thấy tiếng cô thì thào giận dữ, rồi giọng điềm tĩnh và kiên quyết của Dimitri. Khi quay lại, cô Kirova lạnh lùng nói, "Em được phép ở lại với Lissa một lúc. Chúng tôi sẽ cho những người lao công tới dọn dẹp, xem xét phòng tắm và cả phòng của em nữa, em Dragomir, rồi chúng ta sẽ thảo luận chi tiết tình huống này vào buổi sáng."

"Đừng đánh thức Natalie," Lissa thì thầm. "Em không muốn làm bạn ấy sợ. Dù gì thì em cũng đã dọn sạch mọi thứ trong phòng rồi."

Trông cô Kirova có vẻ nghi ngờ. Cả nhóm người rút lui, nhưng trước đó cô y tá còn hỏi Lissa có muốn ăn hay uống gì không. Lissa từ chối. Chỉ còn lại hai đứa, tôi nằm xuống cạnh Lissa và vòng tay ôm lấy cô.

"Tớ sẽ không để họ phát hiện ra đâu," tôi bảo Lissa, cảm giác được nỗi lo lắng của cô ấy về hai cái cườm tay. "Nhưng tớ ước giá như cậu nói với tớ trước khi tớ rời buổi tiếp đón. Cậu đã nói là cậu sẽ luôn tìm đến tớ đầu tiên cơ mà."

"Lúc đó tớ không định làm thế," Lissa nói, ánh nhìn trống rỗng. "Tớ thề, tớ không định thế. Ý tớ là, tớ rất buồn… nhưng tớ nghĩ… tớ nghĩ mình chịu đựng được. Tớ cố gắng rất dữ… thật đấy, Rose. Tớ đã cố gắng. Nhưng khi quay về phòng, nhìn thấy *nó,* tớ… mất tỉnh táo. Giống như giọt nước cuối cùng làm tràn ly, cậu hiểu không? Và tớ biết phải dọn sạch nó. Phải dọn sạch trước khi họ nhìn thấy, trước khi họ phát hiện ra, nhưng có nhiều máu quá… Và sau đó, sau khi làm xong, thật quá sức, tớ cảm thấy như mình sẽ… tớ không biết… nổ tung, đơn giản

là quá sức chịu đựng, tớ phải bung ra, cậu hiểu không? Tớ phải…"

Tôi cắt ngang cơn quá khích của Lissa. "Được mà, tớ hiểu."

Đó là lời nói dối. Tôi vẫn không hiểu nổi hành động cắt cườm tay. Trước đây thỉnh thoảng Lissa cũng làm thế, từ hồi vụ tai nạn xảy ra, và lần nào sự việc cũng khiến tôi hoảng sợ. Cô đã cố gắng giải thích cho tôi, rằng cô không muốn chết, mà chỉ cần để *nó* thoát ra bằng cách nào đó. Lissa có quá nhiều cảm xúc, cô nói rằng một lối thoát về thể chất - nỗi đau thể chất - là cách duy nhất khiến cho nỗi đau bên trong biến đi. Đó là cách duy nhất giúp cô điều khiển được nó.

"Tại sao chuyện này lại xảy ra?" Lissa úp mặt vào gối mà khóc. "Tại sao mình lại bị điên?"

"Cậu không bị điên."

"Chuyện này không diễn ra với ai cả. Chẳng ai khác làm phép thuật như mình cả."

"Cậu đã thử làm phép thuật à?" Không có câu trả lời. "Liss? Cậu đã cố gắn lại con thỏ à?"

"Tớ với ra, chỉ để xem liệu có hàn nó lại được không, nhưng nhiều máu quá… tớ không thể."

Bạn ấy càng sử dụng, nó sẽ càng tồi tệ. Ngăn bạn ấy lại, Rose.

Lissa nói đúng. Phép thuật của Moroi có thể gọi lửa và nước, dịch chuyển đá và các phần khác của trái đất. Nhưng không ai có thể hàn gắn hay đem những con vật trở lại từ cõi chết. Không ai cả, trừ cô Karp.

Ngăn bạn ấy lại trước khi bọn họ để ý thấy, trước khi bọn họ để ý thấy và mang cả bạn ấy đi. Hãy đưa bạn ấy ra khỏi đây.

Tôi rất ghét phải mang theo cái bí mật ấy, hầu như là vì tôi chẳng biết phải làm gì với nó. Tôi không ưa cảm giác bất lực, tôi cần bảo vệ Lissa khỏi chuyện này, và khỏi chính bản thân cô. Nhưng mà, đồng

thời, tôi cần bảo vệ Lissa khỏi *bọn họ* nữa.

"Chúng mình nên đi," tôi bất ngờ nói. "Chúng mình sẽ bỏ đi."

"Rose…"

"Nó lại xảy ra. Và tệ hơn. Tệ hơn lần trước."

"Cậu sợ mẩu giấy nhắn."

"Tớ chả sợ mẩu giấy nhắn nào cả. Nhưng nơi này không an toàn."

Bỗng nhiên tôi nóng lòng được trở lại Portland, một nơi bẩn hơn và đông hơn phong cảnh Montana xù xì, nhưng ít nhất bạn biết mình kỳ vọng điều gì, không như ở đây. Tại học viện này, quá khứ và hiện tại đối chọi với nhau. Trường có những bức tường cổ đẹp đẽ và những khu vườn, nhưng ở bên trong, đủ thứ hiện đại đang luồn vào. Người ta không biết làm sao để xử trí điều đó. Cũng như chính các Moroi. Trên bề mặt thì các gia đình hoàng tộc cổ xưa vẫn nắm quyền, nhưng càng ngày càng nhiều người bất mãn. Các ma cà rồng lai muốn nhiều hơn cho cuộc sống của mình. Moroi như Christian muốn chiến đấu với Strigoi. Các thành viên hoàng tộc vẫn bám lấy truyền thống của mình, vẫn phủ quyền lực của mình lên tất cả mọi người khác, cũng như những cánh cổng sắt công phu của học viện trưng ra vẻ truyền thống và bất-khả-chiến-bại.

Và, ôi, những lời nói dối và những bí mật. Chúng chạy qua các hành lang và trốn trong các góc. Ở đây có người ghét Lissa, có người mỉm cười trước mặt cô và giả vờ làm bạn. Tôi không thể để bọn họ tàn phá Lissa được.

"Cậu cần ngủ chút đi," tôi bảo.

"Tớ không ngủ được."

"Được chứ, cậu có thể chứ. Tớ ở ngay đây. Cậu có phải ở một mình đâu."

Lo lắng, sợ hãi và những cảm xúc tiêu cực khác xuyên qua Lissa.

Nhưng cuối cùng, nhu cầu của cơ thể đã chiến thắng. Một lúc sau, tôi thấy mắt Lissa nhắm lại, hơi thở của cô trở nên đều đặn, và mối kết nối thì im lìm.

Lissa ngủ, tôi thì quá kích động với mức adrenaline tăng vọt nên chẳng thể cho phép mình nghỉ ngơi. Khoảng một tiếng trôi qua, cô y tá quay lại và bảo tôi phải đi.

“Cháu không thể đi,” tôi nói. “Cháu đã hứa với Lissa là bạn ấy sẽ không phải ở một mình.”

Cô y tá rất cao, ngay cả đối với Moroi, với đôi mắt nâu phúc hậu. “Bạn ấy sẽ không ở một mình. Cô sẽ ở lại với bạn ấy.”

Tôi nghi ngờ nhìn cô.

“Cô hứa.”

Trở lại phòng mình, đến lượt tôi sụp xuống. Nỗi sợ hãi và kích động khiến tôi mệt lử, trong một khoảnh khắc, tôi ước giá như mình có một cuộc sống bình thường và một người bạn thân bình thường. Ngay lập tức, tôi gạt ý nghĩ đó đi. Chẳng có ai là bình thường cả, không thực sự bình thường. Và tôi chưa bao giờ có một người bạn tốt hơn Lissa… nhưng mà, đôi khi khó khăn thật đấy.

Tôi ngủ nặng nề đến tận sáng, rồi tới lớp học đầu tiên trong tâm trạng ngập ngừng, lo lắng rằng câu chuyện tối hôm qua đã lan truyền khắp nơi. Hoá ra, mọi người *có* nói chuyện về tôi hôm qua, nhưng sự chú ý của họ chỉ tập trung vào nữ hoàng và buổi tiếp tân. Họ không biết gì về con thỏ. Thật khó tin, tôi gần như đã quên béng vụ đó. Bởi nó bỗng tỏ ra quá nhỏ nhặt so với việc có kẻ gây ra một vụ nổ máu me trong phòng Lissa.

Nhưng, khi ngày tiếp tục trôi, tôi để ý thấy một điều quái lạ. Mọi người không còn nhìn Lissa quá nhiều nữa. Họ bắt đầu nhìn *tôi*. Sao cũng được. Phớt lờ họ, tôi đi tìm khắp nơi và thấy Lissa sắp ăn xong, nhờ một người cung cấp. Cảm giác kỳ cục thường gặp lại bao trùm tôi

trước cảnh miệng Lissa áp vào cổ người cung cấp, uống máu anh ta. Một dòng máu chảy xuống cổ anh, nổi bật trên làn da trắng xanh. Những người cung cấp, dù là người thường, nhưng cũng trắng xanh gần như Moroi vì bị mất máu nhiều. Anh ta chẳng buồn để ý, bởi còn đang mê mẩn do cơn phê của vết cắn. Chìm đắm trong ghen tỵ, tôi quyết định rằng mình cần được điều trị thôi.

"Cậu ổn chứ?" Tôi hỏi Lissa trên đường đến lớp. Cô mặc áo dài tay, cố tình che đậy cổ tay.

"Ừ… tớ vẫn liên tục nghĩ về con thỏ đó… Thật kinh khủng. Tớ cứ nhìn thấy nó trong đầu óc mình. Cả những gì tớ làm nữa." Lissa nhắm chặt mắt lại, chỉ trong một khoảnh khắc, rồi lại mở mắt ra. "Mọi người đang nói về chúng ta đấy."

"Tớ biết. Kệ họ."

"Tớ *ghét* như thế," Lissa giận dữ nói. Một làn sóng tăm tối trào lên trong cô và xuyên qua mối kết nối. Nó khiến tôi co người lại. Cô bạn thân nhất của tôi vốn vô tư, tốt bụng, và không có những cảm xúc loại này. "Tớ ghét tất cả các chuyện buôn dưa. Quá ngu ngốc. Làm sao bọn họ lại nông cạn như thế được?"

"Kệ họ," tôi lặp lại, dỗ dành. "Cậu đủ thông minh để không chơi với bọn họ nữa mà."

Nhưng càng lúc càng khó mặc kệ thiên hạ. Tiếng xì xào và những cái liếc mắt ngày một tăng lên. Trong giờ học hành vi động vật, tình hình trở nên rất tệ, tôi thậm chí không tập trung được vào môn học ưa thích hiện tại của mình. Cô Meissner bắt đầu nói về sự tiến hoá và sống sót của những con vật phù hợp nhất, và loài vật tìm bạn có gien tốt như thế nào. Những điều này mê hoặc tôi, nhưng ngay cả cô Meissner cũng thấy khó chuyên tâm với nhiệm vụ, vì cô cứ phải quát để học sinh im lặng và chú ý.

"Có chuyện gì đó đang xảy ra," tôi bảo Lissa vào giữa các tiết học.

“Tớ chẳng biết cụ thể, nhưng bọn họ đang có đề tài mới.”

“Có thứ khác sao? Ngoài việc nữ hoàng ghét tớ? Còn có gì nữa?”

“Giá mà tớ biết được.”

Đến Nghệ thuật Slavơ, tiết học cuối cùng của ngày, thì mọi thứ cũng trở nên sáng tỏ. Sự việc bắt đầu khi cả lớp đang làm các phần bài riêng, bỗng một thằng mà tôi hầu như không quen đưa ra cho tôi một lời gợi ý rất lộ liễu và gần như tục tĩu. Tôi đáp lại tử tế, cho nó biết chính xác những gì nó có thể làm với lời đề nghị của mình.

Nó chỉ cười váng lên. “Thôi nào, Rose. Mình đổ máu vì cậu đấy.”

Những tiếng cười khúc khích to dần. Mia ném cho chúng tôi ánh mắt cay độc. “Đợi đã nào, chính Rose mới là người đổ máu chứ, đúng không?”

Lại có thêm những tràng cười. Sự thật như tát vào mặt tôi. Tôi kéo giật Lissa ra chỗ khác. “Bọn họ biết rồi.”

“Biết cái gì?”

“Về bọn mình, về cách mà cậu… cậu biết đấy, cách mà tớ cho cậu ăn khi bọn mình đi trốn.”

Lissa há miệng. “Làm sao họ biết?”

“Cậu nghĩ là làm sao? ‘Cậu bạn’ Christian của cậu đấy.”

“Không,” Lissa cứng rắn nói. “Cậu ấy sẽ không làm thế đâu.”

“Còn ai khác biết nữa đâu?”

Lòng tin vào Christian loé lên trong mắt Lissa và trong mối kết nối của chúng tôi. Nhưng cô không biết những gì tôi biết. Cô không biết là tối qua tôi đã xỉ vả Christian, đã khiến cậu ta nghĩ rằng mình bị Lissa ghét bỏ. Thằng đó rất khó lường. Phơi trần bí mật lớn nhất của chúng tôi - hừm, một trong những bí mật lớn nhất - sẽ là một đòn trả thù thích đáng. Chưa chừng chính cậu ta đã giết con thỏ. Dù gì, con thỏ ấy cũng chết chỉ vài giờ sau khi tôi đuổi Christian đi.

Không đợi nghe Lissa phản đối, tôi lao tới phía bên kia của phòng, nơi Christian đang ngồi học một mình, như mọi khi. Lissa đi ngay sau tôi. Chẳng quan tâm rằng liệu mọi người có nhìn mình không, tôi nghiêng qua bàn về phía Christian, gí mặt tôi chỉ cách mặt cậu ta chừng vài centimet.

"Tôi sẽ giết cậu."

Mắt Christian phóng về phía Lissa, ánh lên một thoáng le lói khao khát, rồi vẻ giận dữ bao phủ khuôn mặt cậu ta. "Tại sao? Đó kiểu như là chứng chỉ thêm cho giám hộ à?"

"Bỏ cái thái độ ấy đi," tôi cảnh cáo, gằn giọng thấp xuống. "Cậu đã nói ra. Cậu đã tiết lộ việc Lissa phải ăn nhờ vào tôi."

"Nói với Rose đi," Lissa cuống quýt nói. "Bảo Rose rằng cậu ấy nhầm rồi đi."

Christian kéo ánh mắt của mình từ tôi sang Lissa, và khi họ nhìn nhau, tôi cảm thấy một làn sóng hấp dẫn mạnh mẽ, thật đáng ngạc nhiên là nó không xô ngã tôi. Trái tim của Lissa đang ở trong mắt cậu ấy. Tôi thấy rõ ràng rằng Christian cũng cảm thấy như vậy về Lissa, nhưng Lissa không thể thấy, đặc biệt vì Christian vẫn còn đang nhìn Lissa chằm chằm.

"Cậu thôi đi được rồi, cậu biết đấy," Christian nói. "Cậu chẳng cần phải giả vờ nữa."

Vẻ hấp dẫn đến chóng mặt của Lissa biến mất, thay vào đó là nỗi đau đớn và choáng váng vì giọng điệu của Christian. "Mình… cái gì? Giả vờ cái gì?…"

"Cậu *biết* rõ mà. Dừng đi. Dừng màn kịch đi."

Lissa nhìn chằm chằm vào Christian, mắt mở to và đầy tổn thương. Cô không hề hay biết về việc tôi nhiếc móc Christian tối qua. Lissa không hay biết về việc Christian tin rằng cô ghét cậu ta.

"Thôi đừng cảm thấy tự tội nghiệp cho bản thân nữa đi, rồi nói cho

bọn tôi biết có chuyện gì vậy," tôi gắt lên với Christian. "Cậu có kể cho bọn họ biết không?"

Christian nhìn xoáy vào tôi bằng ánh mắt thách thức. "Không. Tôi không kể."

"Tôi không tin cậu."

"Mình tin," Lissa nói.

"Tôi biết thật khó tin rằng *một thằng khùng* như tôi biết giữ mồm giữ miệng - đặc biệt vì cả hai cậu đều không thể giữ miệng của mình - nhưng tôi còn nhiều việc tốt hơn để làm, so với việc đi rêu rao mấy tin đồn ngớ ngẩn. Cậu muốn có người để trách móc hả? Trách chàng trai vàng của cậu ở đằng kia kìa."

Tôi nhìn theo ánh mắt Christian, tới nơi Jesse đang cười ầm ỹ về chuyện gì đó với thằng Ralf ngớ ngẩn.

"Jesse đâu có biết," Lissa tự tin nói.

Mắt Christian gắn chặt vào tôi. "Nhưng nó *có* biết. Phải không hả, Rose? Nó có biết."

Dạ dày tôi như rớt xuống đất. Đúng. Jesse có biết. Cậu ta đã phát hiện ra vào buổi tối trong phòng đợi. "Tớ không ngờ… Tớ không nghĩ rằng hắn sẽ kể ra. Hắn quá sợ Dimitri."

"Cậu *kể* cho Jesse?" Lissa kêu lên.

"Không, Jesse đoán ra." Tôi bắt đầu thấy phát bệnh.

"Trông điệu bộ thì thằng đó làm nhiều hơn là chỉ có đoán," Christian lẩm bẩm.

Tôi quay qua Christian. "Như thế nghĩa là gì?"

"Ôi. Cậu không biết đâu."

"Tôi thề với Chúa, Christian, tôi sẽ bẻ cổ cậu sau giờ học."

"Trời ơi, cậu thật là khó lường." Christian nói gần như vui vẻ, nhưng những lời sau đó của cậu nghiêm túc hơn. Cậu ta vẫn mang nụ

cười nhếch mép, vẫn đang bừng bừng giận dữ, nhưng khi cậu cất tiếng, tôi nghe thấy thoáng bứt rứt rất nhẹ trong giọng nói. “Jesse gần như dựng thêm chuyện từ những gì trong mẩu giấy nhắn của cậu. Đi vào chi tiết hơn.”

“Ôi, tôi hiểu rồi. Jesse bảo rằng bọn tôi đã làm chuyện đó.” Tôi chẳng cần lựa chọn từ ngữ nữa. Christian gật đầu. Ra vậy. Jesse đang cố khuếch trương tiếng tăm của mình. Thôi được. Tôi vẫn chịu đựng được. Danh tiếng của tôi cũng chẳng phải loại vẻ vang. Tất cả mọi người đều tin rằng tôi quan hệ bậy bạ suốt.

“Và ừm, cả Ralf nữa. Rằng cậu và nó…”

Ralf? Không một lượng chất cồn hay bất kỳ vấn đề bất hợp pháp nào đủ khả năng khiến tôi chạm vào Ralf. “Tôi… cái gì? Rằng tôi chung chạ với cả Ralf?”

Christian gật đầu.

“Thằng khốn đó! Tôi sẽ…”

“Còn nữa.”

“Sao? Tôi ngủ với cả đội bóng rổ hả?”

“Nó nói - cả hai bọn nó đều nói - rằng cậu để chúng nó… hừm, cậu để chúng nó uống máu cậu.”

Câu này khiến cả tôi cũng chựng lại. Uống máu khi đang quan hệ. Bẩn thỉu nhất trong những thứ bẩn thỉu. Ghê tởm. Còn hơn cả một đứa con gái dễ dãi hoặc dâm đãng. Một tỷ lần tồi tệ hơn việc Lissa uống máu của tôi để sống. Việc của những ả điếm máu.

“Thật điên rồ!” Lissa kêu lên. “Rose sẽ không bao giờ… Rose?”

Nhưng tôi không còn nghe nữa. Tôi đang ở trong thế giới riêng của mình, một thế giới đưa tôi băng ngang qua phòng, tới chỗ Jesse và Ralf ngồi. Cả hai đứa đều ngẩng lên, mặt nửa tự mãn nửa… lo ngại, nếu tôi đoán đúng. Đúng như kỳ vọng, vì cả hai thằng đều đang nói dối đến

rách miệng.

Cả lớp chợt bất động. Hình như bọn họ đang chờ một kiểu "khoe hàng" nào đó. Cái "danh tiếng" là "không ổn định" của tôi đã đi vào hoạt động.

"Cậu nghĩ cậu đang làm cái mẹ gì thế hả?" Tôi hỏi bằng giọng trầm, đe doạ.

Vẻ lo lắng của Jesse biến thành vẻ kinh hoàng. Cậu ta cao hơn tôi, nhưng cả hai đều biết ai sẽ thắng nếu tôi muốn dùng bạo lực. Tuy nhiên, Ralf lại cười vênh váo.

"Bọn tôi chẳng làm điều gì mà cậu không muốn bọn tôi làm." Nụ cười của nó trở thành tàn nhẫn. "Và đừng có nghĩ đến việc động vào bọn tôi. Cậu gây sự đánh nhau đi, và cô Kirova sẽ đá cậu ra sống với những ả điếm máu khác."

Tất cả học sinh còn lại nín thở, chờ xem diễn biến tiếp theo. Tôi không hiểu làm sao mà thầy Nagy lại lơ đãng đến thế trước màn gay cấn xảy ra trong chính giờ học của thầy.

Tôi muốn nện cả hai đứa, đánh chúng nó thật mạnh đến mức hành động của Dimitri với Jesse chỉ có vẻ là cái vỗ lưng nhè nhẹ mà thôi. Tôi muốn gạt nụ cười khinh khỉnh đó khỏi mặt Ralf.

Nhưng dù có là một thằng khốn hay không, thì Ralf cũng nói đúng. Nếu tôi chạm đến bọn chúng nó, cô Kirova sẽ đuổi học tôi ngay trong chớp mắt. Và nếu tôi bị đuổi, Lissa sẽ còn lại một mình. Hít một hơi thở sâu, tôi đưa ra một trong những quyết định khó khăn nhất đời mình.

Tôi bỏ đi.

Phần còn lại của ngày hôm đó thật khốn khổ. Vì rút lui khỏi cuộc chiến, coi như tôi tự đặt mình làm tâm điểm chế nhạo của tất cả mọi người. Những chuyện buôn dưa và những lời thì thầm càng to hơn. Mọi người công khai nhìn chằm chằm vào tôi. Rồi cười. Lissa cứ cố nói

chuyện, cố an ủi tôi, nhưng tôi phớt lờ cả cậu ấy. Tôi ngồi trong các giờ học còn lại như một xác chết, rồi lao đi luyện tập với Dimitri nhanh hết mức có thể. Dimitri nhìn tôi vẻ thắc mắc nhưng không hỏi câu nào.

Sau đó, khi còn lại một mình trong phòng, tôi khóc, lần đầu tiên trong rất nhiều năm.

Khi đã trút được những đau đớn ra khỏi đầu óc, tôi vừa định mặc đồ ngủ vào thì nghe có tiếng gõ cửa. Dimitri. Anh quan sát khuôn mặt tôi rồi liếc đi chỗ khác, rõ ràng nhận ra rằng tôi đã khóc. Tôi cũng thấy rằng những lời xì xào cuối cùng đã đến tai anh. Anh ấy đã biết.

"Em ổn chứ?"

"Em ổn hay không cũng không quan trọng, anh nhớ chứ?" Tôi ngẩng lên nhìn anh. "Lissa có ổn không? Chuyện này sẽ rất khó khăn cho cậu ấy."

Một vẻ hài hước lướt qua khuôn mặt Dimitri. Tôi nghĩ anh ngạc nhiên vì vào lúc như thế này mà tôi vẫn lo lắng cho Lissa. Anh ra hiệu cho tôi đi theo và dẫn tôi ra một lối cầu thang ở phía sau, lối đi thường bị khoá đối với học sinh. Nhưng tối nay nó lại mở, và anh chỉ tôi ra ngoài. "Năm phút," anh cảnh báo.

Tò mò hơn bao giờ hết, tôi bước ra ngoài. Lissa đứng đó. Lẽ ra tôi đã phải cảm thấy khi cậu ấy ở gần như thế, nhưng chính các cảm xúc ngoài tầm kiểm soát của tôi đã che lấp những cảm xúc của Lissa. Không nói lời nào, Lissa choàng tay ôm lấy tôi và giữ chặt tôi một lúc. Tôi phải gắng kiềm chế để không khóc tiếp. Khi chúng tôi rời nhau ra, Lissa nhìn tôi bằng đôi mắt bình tĩnh, điềm đạm.

"Tớ xin lỗi," Lissa nói.

"Không phải lỗi của cậu. Rồi sẽ qua thôi."

Rõ ràng Lissa không tin điều đó. Tôi cũng vậy.

"Đấy là lỗi của tớ," Lissa nói. "Nó làm thế để chơi lại tớ."

“Nó?”

“Mia. Jesse và Ralf không đủ thông minh để tự nghĩ ra một chuyện như thế. Cậu đã tự nói rồi đấy: Jesse quá sợ Dimitri nên không dám ba hoa nhiều về chuyện đã xảy ra. Vậy tại sao lại đợi đến lúc này? Sự việc diễn ra được một thời gian rồi mà. Nếu muốn để lộ chuyện, thì hẳn cậu ta đã làm từ hồi ấy rồi. Mia gây nên chuyện này để trả đũa việc cậu nói về bố mẹ nó. Tớ không biết Mia sắp xếp ra sao, nhưng nó chính là đứa khiến cho Jesse và Ralf nói những điều như thế.”

Bằng bản năng của mình, tôi nhận rằng Lissa đã đúng. Jesse và Ralf chỉ là công cụ, Mia mới là đạo diễn.

“Bây giờ chẳng làm được gì,” tôi thở dài.

“Rose…”

“Quên chuyện đó đi, Liss. Sự đã rồi, hiểu không?”

Lissa lặng lẽ nhìn tôi vài giây. “Tớ không thấy cậu khóc từ rất lâu rồi.”

“Tớ không khóc.”

Một cảm giác đau nhói và thương cảm đập mạnh vào tôi qua mối kết nối.

“Nó không thể làm thế này với cậu,” Lissa giận dữ.

Tôi cười chua chát, có phần ngạc nhiên vì sự tuyệt vọng của chính mình. “Nó đã làm rồi. Nó nói nó sẽ chơi lại tớ, rằng tớ sẽ không thể bảo vệ cậu. Nó đã làm. Khi tớ quay lại lớp học…” Một cảm giác muốn bệnh dâng lên trong dạ dày tôi. Tôi nghĩ về những người bạn và lòng tôn trọng mà tôi đã cố tạo ra, cho dù chúng tôi không làm gì gây chú ý. Rồi sẽ chẳng còn nữa. Người ta sẽ không thể quay trở lại từ một chuyện như thế này. Sẽ không, giữa các Moroi. Một lần làm một ả điếm máu, thì mãi mãi là một ả điếm máu. Điều làm cho chuyện này tồi tệ hơn là một phần tăm tối, bí mật trong tôi thực sự thích được ma cà rồng cắn.

“Cậu không cần phải cứ cố bảo vệ tớ,” Lissa nói.

Tôi cười. “Đó là công việc của tớ mà. Tớ sẽ là giám hộ của cậu.”

“Tớ biết, nhưng ý tớ là thế này. Cậu không nên phải chịu đựng vì tớ. Không cần phải trông nom tớ. Nhưng cậu đã luôn hành động như thế. Cậu đưa tớ chạy khỏi đây. Cậu lo mọi việc khi bọn mình ra ở riêng. Kể cả khi quay lại… cậu cũng là người làm hết mọi thứ. Mỗi lần tớ suy sụp - như tối hôm qua - cậu lại có mặt. Còn tớ, tớ *yếu đuối*. Tớ không giống cậu.”

Tôi lắc đầu. “Điều đó chẳng quan trọng. Tớ vẫn làm. Tớ không ngại đâu.”

“Ừ, nhưng nhìn xem chuyện gì đã xảy ra. Tớ mới là người mà Mia thù ghét - dù tớ vẫn không hiểu tại sao. Sao cũng được. Chuyện đó sẽ dừng lại. Từ bây giờ tớ sẽ bảo vệ *cậu.”*

Vẻ mặt Lissa toát lên sự kiên quyết, một lòng tự tin tuyệt vời toả ra từ cô, nhắc tôi nhớ đến một Lissa mà tôi quen biết từ trước vụ tai nạn. Đồng thời, tôi còn cảm thấy điều gì đó khác bên trong cô ấy - điều tối tăm hơn, một cảm giác giận dữ được chôn giấu sâu kín. Trước đây tôi cũng đã thấy khía cạnh này ở Lissa, và tôi không thích nó. Tôi không muốn cô chạm đến nó. Tôi chỉ muốn cô được an toàn.

“Lissa, cậu không bảo vệ được tớ đâu.”

“Tớ có thể,” giọng Lissa dữ dội. “Có một thứ Mia ham muốn nhiều hơn là tàn phá cậu và tớ. Nó muốn được chấp nhận. Nó muốn chơi với những thành viên hoàng gia và cảm thấy rằng mình là một trong số họ. Tớ sẽ lấy thứ đó đi khỏi Mia,” Lissa mỉm cười. “Tớ sẽ khiến bọn họ chống lại Mia.”

“Bằng cách nào?”

“Bằng cách *bảo* bọn họ làm thế.” Mắt Lissa loé lên.

Đầu óc tôi tối nay hoạt động chậm như rùa. Phải mất một lúc tôi mới hiểu được. “Liss… Không. Cậu không thể dùng phép ép buộc. Ở

đây thì không được.”

“Tớ cũng phải tận dụng được một chút từ mấy cái quyền năng ngu ngốc này chứ.”

Bạn ấy càng sử dụng nhiều, nó sẽ càng trở nên tồi tệ. Ngăn bạn ấy lại, Rose. Ngăn bạn ấy lại trước khi bọn họ để ý thấy, trước khi bọn họ để ý thấy và đem cả bạn ấy đi. Đưa bạn ấy rời khỏi đây.

“Liss, nếu cậu bị bắt…”

Dimitri ló đầu ra. “Phải trở vào thôi, Rose, trước khi có ai đó phát hiện ra.”

Tôi ném một ánh nhìn hoảng sợ về phía Lissa, nhưng cô đã bỏ đi. “Lần này tớ sẽ lo mọi chuyện, Rose ạ. *Mọi chuyện.”*

Mười ba

HẬU QUẢ TỪ NHỮNG LỜI NÓI DỐI CỦA JESSE VÀ Ralf đúng là kinh khủng như tôi đã dự đoán. Cách duy nhất giúp tôi sống sót là che mắt, phớt lờ tất cả mọi người và tất cả mọi thứ. Thái độ ấy giữ cho tôi tỉnh táo - gần như thế - nhưng tôi rất ghét nó. Lúc nào tôi cũng muốn khóc. Tôi mất cảm giác thèm ăn và ngủ không ngon.

Thế nhưng, dù tình hình đối với tôi có tệ đến đâu, thì tôi cũng không lo cho bản thân mình nhiều bằng lo cho Lissa. Cô giữ lời hứa của mình là sẽ thay đổi nhiều thứ. Ban đầu thì chậm chạp, nhưng dần dần, tôi thấy một hay hai thành viên hoàng gia đến chỗ Lissa vào giờ ăn trưa hoặc trong lớp học chỉ để chào hỏi. Lissa sẽ nở nụ cười rất tươi, vui vẻ trò chuyện với họ như thể họ đều là những người bạn tốt nhất.

Thoạt đầu, tôi không hiểu làm sao mà Lissa giỏi như thế. Cô đã bảo tôi rằng sẽ dùng phép ép buộc để giành được cảm tình của các thành viên hoàng gia và buộc họ chống lại Mia. Nhưng tôi không *thấy* điều đó xảy ra. Tất nhiên, việc Lissa giành được cảm tình của mọi người mà chẳng cần dùng đến phép ép buộc là hoàn toàn có thể. Suy cho cùng, Lissa vui tính, thông minh, và tốt bụng. Ai mà chẳng thích cô ấy. Có điều gì đó mách bảo tôi rằng Lissa không kết bạn theo cách truyền thống, và cuối cùng thì tôi cũng hiểu ra.

Lissa dùng phép ép buộc khi tôi không ở gần. Tôi chỉ gặp cô được một lúc ngắn ngủi trong ngày. Lissa biết rằng tôi không chấp nhận, nên chỉ dùng năng lực của mình khi tôi vắng mặt.

Sau vài ngày biết được phép ép buộc bí mật này, tôi hiểu mình cần làm gì: tôi sẽ lại phải chui vào đầu cô. Cố tình. Trước đây tôi đã làm thế rồi; tôi có thể làm lại.

Ít nhất, đó là điều tôi tự bảo mình, vào một ngày ngồi lơ đãng trong giờ học của Stan. Nhưng nó không dễ như tôi nghĩ, một phần vì tôi cảm thấy quá căng thẳng, không thể thư giãn và mở cửa chính mình trước các suy nghĩ của Lissa. Tôi cũng gặp rắc rối vì tôi chọn thời điểm khi Lissa cảm thấy tương đối bình tĩnh. Sự kết nối là dồn dập nhất khi các cảm xúc của Lissa dâng tràn mạnh mẽ.

Thế nhưng, tôi vẫn cố thực hiện việc tôi đã làm trước đây, hồi do thám Lissa và Christian. Tức là tĩnh tâm. Thở chậm. Mắt nhắm. Tập trung tinh thần như thế vẫn không dễ dàng đối với tôi, nhưng cuối cùng tôi cũng thực hiện được sự dịch chuyển, lẻn vào đầu Lissa và trải nghiệm thế giới y như cô ấy. Lissa đang đứng trong giờ học văn học Mỹ, vào thời điểm làm bài tập, nhưng, như hầu hết các học sinh khác, cô không làm. Cô ấy và Camille Conta dựa vào một bức tường ở đầu xa xa của căn phòng, nói chuyện xì xào.

“Kinh tởm lắm,” Camille kiên quyết nói, cái nhíu mày xuất hiện trên khuôn mặt xinh xắn của cô nàng. Cô ta đang mặc một chiếc váy màu xanh da trời làm bằng vải gì giống như nhưng, đủ ngắn để khoe đôi chân dài và dễ khiến người khác băn khoăn về quy tắc ăn mặc. “Nếu các cậu đã từng làm, thì mình chẳng ngạc nhiên khi cậu ta bị nghiện và cũng làm thế với Jesse.”

“Cậu ấy *không* làm thế với Jesse,” Lissa khăng khăng. “Và đâu phải bọn mình *quan hệ tình dục*. Bọn mình chỉ thiếu người cung cấp, vậy thôi.” Lissa tập trung toàn bộ sự chú ý vào Camille và mỉm cười. “Chẳng có chuyện gì to tát cả. Tất cả mọi người cứ phản ứng thái quá.”

Camille có vẻ không tin, nhưng rồi, càng nhìn Lissa, thì mắt cô ta

càng trở nên mất tập trung. Một vẻ trống rỗng trùm lên Camille.

“Đúng không?” Lissa hỏi, giọng êm như lụa. “Chẳng có chuyện gì to tát cả.”

Cái nhíu mày quay trở lại. Camille cố rũ bỏ phép ép buộc. Thật không tin nổi là phép thuật đó đi xa được đến mức này. Như Christian đã nhận xét, chưa bao giờ có chuyện dùng phép ép buộc đối với Moroi.

Camille, dù ý chí cứng rắn, nhưng cũng thua trong trận chiến. “Ừ,” cô ta chậm rãi nói. “Thực sự chẳng có chuyện gì to tát cả.”

“Và Jesse đang nói dối.”

Camille gật đầu. “Rõ là nói dối.”

Trạng thái căng thẳng thần kinh cháy lên trong Lissa khi cô ấy cố níu lấy phép ép buộc. Phải rất nỗ lực, và vẫn chưa xong.

“Tối nay các cậu làm gì?”

“Carly và mình sẽ học chuẩn bị cho bài kiểm tra của Mattheson ở phòng cậu ấy.”

“Mời mình đi.”

Camille suy nghĩ. “Này, cậu có muốn học với bọn mình không?”

“Chắc chắn rồi,” Lissa nói, mỉm cười. Camille mỉm cười lại.

Lissa ngừng phép ép buộc, và một cơn hoa mắt quét qua. Cô cảm thấy yếu hẳn đi. Camille liếc xung quanh, ngạc nhiên trong giây lát, rồi rũ bỏ cảm giác kỳ quặc. “Vậy hẹn gặp cậu sau bữa tối.”

“Tạm biệt,” Lissa lẩm bẩm, nhìn Camille bỏ đi. Khi Camille đi xa hẳn rồi, Lissa với tay lên để buộc tóc thành túm đuôi ngựa, nhưng không tự vơ được hết tóc, bỗng nhiên một đôi tay khác nắm lấy và giúp cô. Lissa quay lại, để thấy mình đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xanh băng giá của Christian. Lissa giật lùi ra xa.

“Đừng làm thế”. Lissa kêu lên, run lẩy bẩy khi nhận ra rằng chính những ngón tay của Christian đã chạm vào mình.

Christian nở nụ cười lười biếng, hơi méo mó và vuốt mấy lọn tóc đen ương ngạnh ra khỏi mặt mình. “Cậu đang đề nghị mình hay *ra lệnh* cho mình?”

“Im đi.” Lissa liếc quanh, vừa để tránh ánh mắt Christian vừa để đảm bảo rằng không ai nhìn thấy họ đứng cùng nhau.

“Sao vậy? Lo lắng rằng mấy nô lệ của cậu sẽ nghĩ gì nếu bọn họ thấy cậu nói chuyện với mình à?”

“Họ là *bạn* mình,” Lissa cãi.

“Ồ. Phải. Tất nhiên họ là bạn cậu. Ý mình là, qua những gì vừa chứng kiến, Camille có lẽ sẽ *làm bất kỳ điều gì* vì cậu, phải không? Bạn bè đến tận cùng.” Christian khoanh tay trước ngực, và bất chấp cơn giận dữ của mình, Lissa không thể không để ý rằng màu ghi bạc của chiếc áo mà Christian đang mặc khiến cho mái tóc đen và đôi mắt xanh của cậu ta càng nổi bật.

“Ít nhất Camille không giống như cậu. Cậu ấy không giả vờ làm bạn của mình một hôm rồi phớt lờ mình đi chẳng vì lý do gì cả.”

Vẻ ngờ vực thoảng ngang qua từng đường nét trên mặt Christian. Sự căng thẳng và giận dữ đã chồng chất giữa họ vào tuần trước, kể từ khi tôi hét vào mặt Christian sau buổi đón tiếp hoàng gia. Tin vào những gì tôi nói, Christian đã ngừng chuyện trò với Lissa và đối xử thô lỗ với cô mỗi khi Lissa cố bắt chuyện. Còn bây giờ, vừa tổn thương vừa bối rối, Lissa đã từ bỏ những nỗ lực tỏ ra tử tế. Tình huống này chỉ có tệ hơn mà thôi.

Nhìn qua đôi mắt Lissa, tôi thấy Christian vẫn quan tâm và vẫn muốn cô ấy. Nhưng lòng tự trọng của Lissa đã bị tổn thương, và cô sẽ không tỏ ra yếu đuối.

“Thế hả?” Christian nói bằng giọng trầm, tàn nhẫn. “Mình tưởng đó chính là cách hành xử của các thành viên hoàng gia. Rõ ràng là cậu rất giỏi làm như thế. Hoặc cậu chỉ đang dùng phép ép buộc với mình để

khiến mình nghĩ rằng cậu là đồ khốn hai mặt. Có thể cậu không thực sự như thế. Nhưng mình nghi lắm."

Lissa đỏ mặt trước từ *phép ép buộc* - và lại lo lắng nhìn quanh - nhưng quyết định không cho Christian cơ hội được hài lòng vì cãi vã nữa. Cô nhìn chăm chăm vào Christian lần cuối trước khi ào đi nhập bọn với một nhóm thành viên hoàng gia đang cùng làm một bài tập lớn. Quay trở lại với chính mình, tôi mơ hồ nhìn quanh lớp, xử lý tình huống mình vừa nhìn thấy. Có một phần nhỏ, rất nhỏ trong tôi bắt đầu cảm thấy tội nghiệp Christian. Nhưng nó chỉ là một phần nhỏ xíu thôi, và rất dễ phớt lờ.

Đầu ngày hôm sau, tôi tới gặp Dimitri. Bây giờ thì những bài luyện tập là khoảng thời gian ưa thích trong ngày của tôi, một phần vì cảm tình ngớ ngẩn của tôi đối với anh, và một phần vì tôi khỏi phải ở gần những người khác.

Dimitri và tôi bắt đầu bằng bài tập chạy như mọi khi. Anh chạy cùng tôi, lặng lẽ và gần như dịu dàng qua những lời hướng dẫn, có lẽ anh lo rằng sẽ gây ra cho tôi một sự suy sụp tinh thần khác. Không biết bằng cách nào mà Dimitri đã biết về những lời đồn thổi, nhưng anh không bao giờ nhắc đến chúng.

Chạy xong, Dimitri cho tôi tập bài tấn công, trong đó tôi được dùng bất kỳ thứ vũ khí tạm thời nào mà tôi có thể tìm thấy để tấn công anh. Trước sự ngạc nhiên của chính mình, tôi đã cố đánh được anh vài cú, dù những cú đánh ấy có vẻ gây tổn hại cho tôi nhiều hơn là cho Dimitri. Phản lực luôn khiến *tôi* loạng choạng thoái lui, còn Dimitri thì chẳng bao giờ suy suyển. Nhưng điều đó vẫn không ngăn được tôi tấn công và tấn công, chiến đấu với cơn giận gần như là mù quáng. Tôi không biết vào những lúc đó tôi thực sự đang chiến đấu với ai: Mia hay Jesse hay Ralf. Có thể là tất cả bọn họ.

Cuối cùng Dimitri đề nghị nghỉ. Chúng tôi mang theo những đồ

dùng đã sử dụng trên sàn tập và trả mọi thứ trở về phòng chứa đồ. Trong khi cất chúng, Dimitri liếc tôi và kinh ngạc.

"Tay em kìa." Anh văng một câu rủa bằng tiếng Nga. Lúc này thì tôi đã nhận ra, nhưng Dimitri từ chối dạy tôi ý nghĩa của bất kỳ câu nào trong số chúng. "Găng tay của em đâu?"

Tôi nhìn xuống tay mình. Hai bàn tay đã phải chịu khổ hàng tuần rồi, và ngày hôm nay chỉ khiến chúng trông thảm hơn. Hơi lạnh làm da tôi khô và nứt nẻ, ở một số chỗ còn thực sự ứa máu, lại có những chỗ phồng rộp lên. "Em không có. Em chẳng bao giờ cần đến găng tay ở Portland."

Dimitri lại nguyền rủa và ra hiệu cho tôi đến chỗ một chiếc ghế trong khi anh đi lấy bộ đồ sơ cứu. Dùng khăn ướt để lau máu, Dimitri cục cằn bảo tôi, "Bọn anh sẽ kiếm cho em."

Trong khi Dimitri chữa trị, tôi nhìn xuống đôi bàn tay bị tàn phá của mình. "Đây mới chỉ là khởi đầu thôi, phải không?"

"Của cái gì?"

"Em. Biến thành Alberta. Chị ấy… Và tất cả các nữ giám hộ khác. Họ đều cứng rắn và đủ thứ. Chiến đấu, luyện tập, luôn ở ngoài trời - họ không còn xinh đẹp nữa." Tôi ngừng lại. "Cuộc sống… cuộc sống này. Nó tàn phá họ. Ngoại hình của họ, ý em là thế."

Dimitri ngập ngừng một chút rồi ngẩng lên nhìn tôi. Đôi mắt nâu ấm áp quan sát tôi, và ngực tôi thắt lại. Khỉ thật. Tôi phải ngừng cảm thấy thế này khi ở bên cạnh anh. "Điều đó sẽ không xảy ra với *em.* Em quá…" Dimitri lục lợi tìm từ ngữ hợp lý, và trong đầu mình, tôi cũng thử đủ mọi khả năng. *Giống một nữ thần. Gợi cảm và nóng bỏng.* Rồi Dimitri bỏ cuộc, và chỉ nói đơn giản, "Điều đó sẽ không xảy ra với em."

Dimitri quay lại tập trung sự chú ý vào đôi tay tôi. Liệu anh ấy có… liệu anh ấy có nghĩ rằng tôi *xinh đẹp?* Tôi chưa bao giờ nghi ngờ

những phản ứng mà tôi gây ra cho các chàng trai trạc tuổi mình, nhưng với Dimitri thì tôi không biết. Cảm giác thắt nghẹn trong ngực lại rộn lên.

"Điều đó đã xảy ra với mẹ em. Bà từng rất đẹp. Em đoán là bà vẫn đẹp, gần như thế. Nhưng không phải như trước đây." Tôi cay đắng nói thêm. "Lâu rồi em không gặp mẹ. Có lẽ trông bà cũng hoàn toàn khác rồi."

"Em không thích mẹ mình," Dimitri nhận xét.

"Anh để ý thấy hả?"

"Em chẳng biết mấy về bà."

"Đó chính là vấn đề. Bà đã bỏ em. Bà bỏ mặc em cho học viện nuôi lớn."

Làm sạch những vết thương hở trên tay tôi xong, Dimitri lấy một bình sáp và bắt đầu thoa nó vào những vùng da thô ráp của tôi. Tôi gần như lạc lối trong cảm giác êm dịu khi tay anh xoa lên tay tôi.

"Em nói thế… nhưng mẹ em nên làm thế nào khác đây? Anh biết em muốn trở thành một giám hộ. Anh biết điều đó có ý nghĩa với em. Em tưởng mẹ em cảm thấy khác em hay sao? Em có nghĩ rằng mẹ nên bỏ công việc để nuôi em, trong khi đằng nào em cũng sẽ dành phần lớn cuộc đời mình ở đây?"

Tôi không thích những lý luận bị ném về phía mình. "Anh đang nói rằng em là kẻ đạo đức giả à?"

"Anh chỉ đang nói rằng em không nên quá khắt khe với mẹ em. Bà là một nữ ma cà rồng lai rất đáng được tôn trọng. Bà đã đặt em trên con đường để trở thành người như thế."

"Mẹ đến thăm nhiều hơn một chút thì có chết ai," tôi lẩm bẩm. "Nhưng em đoán là anh nói đúng. Một chút. Tình hình lẽ ra còn tệ hơn, chắc vậy. Em đã có thể bị nuôi lớn cùng những ả điếm máu ấy chứ."

Dimitri ngẩng lên. “Anh được nuôi dưỡng trong một cộng đồng ma cà rồng lai. Họ không tệ như em nghĩ.”

“Ôi.” Tôi chợt cảm thấy thật ngu ngốc. “Em không có ý nói…”

“Không sao.” Dimitri lại tập trung vào đôi tay tôi.

“Vậy, anh có, tức là, một gia đình ở đó không? Lớn lên với họ?”

Dimitri gật đầu. “Mẹ anh và hai em gái. Anh không gặp họ nhiều sau khi anh đi học, nhưng vẫn giữ liên lạc. Trong hầu hết các trường hợp, thì các cộng đồng chính là gia đình. Ở đó có rất nhiều tình thương yêu, cho dù em đã được nghe những câu chuyện như thế nào.”

Cảm giác cay đắng của tôi trở lại, và tôi nhìn xuống đất để giấu ánh mắt mình. Dimitri đã có một cuộc sống gia đình hạnh phúc hơn với người mẹ và những họ hàng bị ghét bỏ của anh, so với cuộc sống mà tôi có với người mẹ giám hộ “đáng được tôn trọng” của tôi. Hầu như chắc chắn rằng anh biết rõ về mẹ mình hơn là tôi biết về mẹ tôi.

“Vâng, nhưng… có kỳ cục không? Có nhiều đàn ông Moroi ghé tới không, anh biết đấy?…”

Đôi tay Dimitri xoa thành những đường tròn trên bàn tay tôi. “Đôi khi.”

Có chút sắc thái dữ dằn trong giọng anh, báo cho tôi biết rằng đây là một chủ đề không được hoan nghênh. “Em… em xin lỗi. Em không định khơi ra chuyện gì tồi tệ..

“Thực ra… em sẽ không nghĩ là nó tồi tệ đâu”. Dimitri nói sau khi gần một phút trôi qua. Một nụ cười mím chặt hình thành trên môi anh. “Em không biết bố của mình, đúng không?”

Tôi lắc đầu. “Không. Tất cả những gì em biết là ông ấy hẳn có mái tóc đẹp một cách nguy hiểm.”

Dimitri liếc nhìn lên, mắt anh quét qua tôi. “Ừ. Hẳn là thế.” Trở lại với đôi tay tôi, anh thận trọng nói, “Anh biết bố anh.”

Tôi đông cứng lại. “Thật sao? Hầu hết những người đàn ông Moroi không ở lại, ý em là, một số có ở lại, nhưng anh biết đấy, thường thì họ chỉ…”

“Ừm, ông ấy thích mẹ anh.” Dimitri không nói từ “thích” theo một cách tốt đẹp. “Ông ta rất hay đến thăm mẹ anh. Ông ấy cũng là bố của hai em gái anh. Nhưng khi ông đến… ừm, ông đối xử với mẹ anh không tốt lắm. Ông ta làm một số việc kinh khủng.”

“Như là…” tôi ngập ngừng. Chúng tôi đang nói chuyện về mẹ của Dimitri. Tôi không biết mình có thể đi xa đến đâu. “Những chuyện về điếm máu?”

“Như là những chuyện đánh-đập-mẹ-anh,” Dimitri đáp thẳng thừng.

Anh đã băng xong nhưng vẫn giữ hai bàn tay tôi. Tôi thậm chí không biết rằng anh có để ý thấy không. Tôi thì tất nhiên là có. Tay anh ấm và lớn, với những ngón tay dài và thanh mảnh. Những ngón tay hẳn có thể chơi đàn piano trong một đời sống khác.

“Ôi Chúa ơi,” tôi thốt lên. Thật kinh khủng. Tôi nắm chặt tay trong tay anh. Anh cũng siết chặt tay tôi. “Thật kinh khủng. Và mẹ anh… bà cứ để nó xảy ra sao?”

“Đúng.” Khoé miệng Dimitri cong lên thành một nụ cười ranh mãnh và buồn bã. “Nhưng anh thì không.”

Cơn phấn khích trào lên trong tôi. “Hãy nói với em, *nói với em* là anh đã nện cho ông ta ra trò đi.”

Nụ cười của Dimitri càng lớn hơn. “Anh đã làm thế.”

“Ô.” Tôi đã không nghĩ rằng Dimitri có thể tuyệt hơn được chút nào nữa, nhưng tôi đã nhầm. “Anh nện cho bố anh một trận. Ý em là, điều đó thực sự kinh khủng… những chuyện đã xảy ra ấy. Nhưng, *ô*. Anh thật đúng là một vị thánh.”

Dimitri chớp mắt. “Cái gì?”

“Ơ, không có gì.” Tôi vội vã đổi đề tài. “Lúc đó anh bao nhiêu tuổi?”

Trông Dimitri có vẻ vẫn còn bối rối với lời nhận xét về vị thánh. “Mười ba.”

Oa! Dứt khoát là một vị thánh. “Anh nện bố anh khi anh *mười ba* tuổi?”

“Cũng chẳng khó lắm. Anh khoẻ hơn, và cao gần bằng ông ấy. Anh không thể để ông ta tiếp tục làm như thế. Ông ấy cần phải học được rằng là người của hoàng gia và là Moroi không có nghĩa là được phép làm bất kỳ điều gì mình muốn với người khác - cho dù đối với các cô điếm máu”.

Tôi nhìn chằm chằm, không thể tin được rằng Dimitri vừa dùng từ ấy chỉ mẹ mình. “Em xin lỗi.”

“Không sao.”

Các mảnh ghép khớp vào chỗ để tôi hiểu ra. “Đó là lý do mà anh đã rất giận về Jesse, phải không? Cậu ta là một người hoàng gia khác, cố lợi dụng một cô gái ma cà rồng lai.”

Dimitri đưa mắt đi chỗ khác. “Anh giận vì rất nhiều lý do. Dù gì, thì em cũng phá vỡ các quy định, và…”

Anh không nói nốt, nhưng anh nhìn trở lại vào mắt tôi theo một cách khiến cho hơi ấm được tạo thành giữa cả hai.

Thật không may, ý nghĩ về Jesse nhanh chóng khiến tâm trạng tôi trở nên u tối. Tôi nhìn xuống. “Em biết anh đã nghe những điều mọi người đang nói, rằng em…”

“Anh biết không phải sự thật,” Dimitri ngắt lời.

Câu trả lời chắc nịch và tức thì của anh khiến tôi ngạc nhiên, và tôi thật ngớ ngẩn khi tự nhiên lại đặt tiếp câu hỏi. “Vâng, nhưng làm sao anh…”

“Vì anh hiểu em,” anh kiên quyết đáp. “Anh hiểu tính cách của em. Anh biết em sẽ trở thành một giám hộ tuyệt vời.”

Lòng tin của Dimitri khiến cảm giác ấm áp quay trở lại. “Em rất mừng vì còn có người tin như vậy. Tất cả mọi người khác đều nghĩ em là đứa hoàn toàn vô trách nhiệm.”

“Với cách mà em lo lắng cho Lissa hơn cả bản thân mình…” Dimitri lắc đầu. “Không. Em hiểu các trách nhiệm của mình hơn cả những giám hộ gấp đôi tuổi em. Em sẽ làm những gì em phải làm để thành công.”

Tôi suy nghĩ về điều đó. “Em không biết liệu em có làm được tất cả mọi điều em phải làm không.”

Dimitri lại làm động tác nhướn một bên lông mày trông rất tuyệt.

“Em không muốn cắt tóc,” tôi giải thích.

Trông anh có vẻ lúng túng. “Em không cần phải cắt tóc. Có ai yêu cầu đâu.”

“Tất cả các nữ giám hộ khác đều làm vậy. Họ để lộ các hình xăm của mình.”

Thật bất ngờ, Dimitri buông tay tôi và ngả người về phía trước. Rồi anh từ từ vươn tay ra, nâng một lọn tóc của tôi lên, cuộn nó quanh một ngón tay với vẻ suy tư. Tôi cứng đờ người, và trong một khoảnh khắc, chẳng còn điều gì khác đang diễn ra trên thế giới này ngoài việc Dimitri đang chạm vào tóc tôi nữa. Anh thả tóc tôi ra, trông hơi ngạc nhiên - và xấu hổ - về điều mình vừa làm.

“Đừng cắt tóc,” Dimitri cục cằn nói.

Bằng cách nào đó, tôi lại nhớ ra cách nói chuyện. “Nhưng sẽ không ai nhìn thấy các hình xăm của em nếu em không cắt.”

Anh đi ra phía cửa, một nụ cười nhẹ lung linh trên môi. “Cuộn tóc lên.”

Mười bốn

TÔI TIẾP TỤC DO THÁM LISSA trong suốt vài ngày sau đó, mỗi lần đều cảm thấy hơi tội lỗi. Lissa luôn ghét bị tôi theo dõi, dù một cách tình cờ, vậy mà bây giờ tôi lại cố tình làm thế.

Dần dần và đều đặn, tôi quan sát trong khi Lissa tái hoà nhập với những "tay chơi" quyền lực hoàng gia, từng người một. Cô không thể dùng phép ép buộc cho một nhóm, nhưng túm từng người riêng rẽ thì cũng hiệu quả tương tự, chỉ chậm hơn thôi. Mà thật ra, rất nhiều người chẳng cần phải bị ép buộc thì mới bắt đầu chơi lại với Lissa. Nhiều người không hời hợt như vẻ ngoài của họ, họ vẫn nhớ và quý mến Lissa vì chính bản thân cô. Họ quây quần quanh Lissa, và giờ đây, một tháng rưỡi kể từ khi chúng tôi trở lại học viện, mọi sự lại giống như là Lissa chưa bao giờ bỏ đi. Trong lúc danh tiếng đang lên, Lissa luôn bênh vực tôi, đồng thời chế nhạo Mia và Jesse.

Một buổi sáng, lúc Lissa chuẩn bị ăn điểm tâm, tôi lại chui vào đầu cô. Lissa đã dành hẳn hai mươi phút để sấy và chuốt thẳng tóc, việc mà đã lâu rồi cô không làm. Ngồi trên giường trong phòng chung của họ, Natalie quan sát cả quá trình với vẻ tò mò. Khi Lissa chuyển sang bước trang điểm, cuối cùng Natalie cũng lên tiếng.

"Này, sau giờ học bọn mình sẽ xem phim ở phòng Erin. Cậu tới chứ?" Tôi vẫn luôn lấy chuyện Natalie tẻ nhạt ra làm trò cười, nhưng cô bạn Erin của Natalie thì phải nói là có cá tính của một bức tường đá.

"Không được. Mình phải giúp Camille nhuộm tóc cho Carly."

“Bây giờ rõ ràng cậu hay ở bên họ ghê.”

“Ừ, chắc thế.” Lissa châm châm mascara lên mi, ngay lập tức khiến đôi mắt trông to hơn.

“Minh tưởng cậu không thích họ nữa.”

“Mình thay đổi ý định rồi.”

“Giờ thì họ thật có vẻ rất quý cậu. Ý mình là, không phải không ai ưa cậu, nhưng từ khi cậu quay về và không nói chuyện với họ nữa, thì họ cũng phớt lờ cậu đi, chẳng sao cả. Mình đã nghe họ nói rất nhiều về cậu. Mình nghĩ cũng bình thường thôi, vì họ cũng là bạn của Mia, nhưng bây giờ họ bỗng quý mến cậu như thế chẳng phải là kỳ lạ sao? Chẳng hạn, mình thấy họ luôn chờ xem cậu muốn làm gì rồi mới lập kế hoạch và đủ thứ khác. Bây giờ một nhóm bọn họ còn bảo vệ Rose, *đúng là điên rồ*. Mình không tin tí ti nào trong số những điều người ta đồn thổi về Rose, nhưng chưa bao mình giờ nghĩ rằng có thể…”

Đằng sau lời lẽ dông dài của Natalie chính là hạt giống nghi ngờ, và Lissa nắm bắt được ngay. Chắc Natalie chẳng bao giờ ngờ đến phép ép buộc, nhưng Lissa không thể chấp nhận rủi ro rằng những câu hỏi ngây thơ sẽ biến thành thứ gì đó đáng ngại hơn. “Cậu biết không?” Lissa cắt ngang. “Dù sao mình cũng sẽ rẽ qua chỗ Erin. Mình cá là tóc của Carly chẳng tốn nhiều thời gian lắm đâu.”

Lời đề nghị này khiến đoàn tàu suy nghĩ của Natalie bị trật đường ray. “Thật sao? Ôi, ô, tuyệt quá. Erin cứ phàn nàn rằng cậu ấy buồn lắm vì bây giờ cậu chẳng hay đi với bọn mình nữa, và mình bảo cậu ấy rằng…”

Mọi chuyện cứ thế. Lissa tiếp tục sử dụng phép ép buộc của mình và lại trở nên nổi tiếng. Tôi lặng lẽ quan sát tất cả, luôn luôn lo lắng, mặc dù nhờ nỗ lực của Lissa, những ánh mắt săm soi và những chuyện ngồi lê đôi mách về tôi đã bắt đầu giảm.

“Việc này sẽ phản tác dụng,” tôi thì thầm với Lissa trong một hôm

ở nhà thờ. “Rồi sẽ có người bắt đầu băn khoăn và đặt câu hỏi.”

“Đừng cường điệu thế. Ở đây quyền lực vẫn chuyển đổi liên tục mà.”

“Không giống chuyện này.”

“Cậu không nghĩ là tính cách cuốn hút của tớ tự làm được việc đó hay sao?”

“Tất nhiên là tớ nghĩ thế, nhưng nếu Christian nhận ra *nó* ngay lập tức, thì rồi có ai khác sẽ…”

Câu nói của tôi bị ngắt giữa chừng khi có hai đứa con trai ở mấy hàng ghế phía dưới bất chợt cười hinh hích. Ngẩng đầu lên, tôi thấy bọn họ đang nhìn thẳng vào mình, thậm chí chẳng buồn giấu nụ cười khẩy.

Tôi nhìn đi chỗ khác, cố phớt lờ bọn họ, và bỗng hy vọng vị linh mục nhanh chóng bắt đầu. Nhưng Lissa đáp lại ánh mắt của bọn họ, và một vẻ hung dữ bất ngờ lướt ngang khuôn mặt cô. Lissa chẳng nói lời nào, nhưng những nụ cười của hai tên kia ngày càng hẹp lại dưới ánh mắt nặng nề của cô.

“Hãy xin lỗi cậu ấy,” Lissa bảo bọn họ. “Và hãy đảm bảo rằng cậu ấy tin được.”

Chỉ một khoảnh khắc sau, hai tên kia rối rít xin lỗi tôi và cầu xin được tha thứ. Tôi không thể tin nổi. Lissa đã dùng phép ép buộc ở nơi công cộng - lại còn trong nhà thờ chứ. *Và* nhằm vào đồng thời hai người.

Cuối cùng hai tên con trai đã mệt lử vì xin lỗi, nhưng Lissa vẫn chưa hài lòng.

“Đó là điều *tốt nhất* mà hai cậu làm được đấy hả?” Lissa quát.

Mắt hai tên kia mở to cảnh giác, cả hai đều hoảng sợ vì đã chọc giận Lissa.

“Liss,” tôi vội nói và chạm vào cánh tay cô. “Không sao. Tớ, ờ, chấp nhận lời xin lỗi của họ rồi.”

Khuôn mặt Lissa vẫn toát ra vẻ phản đối, nhưng cuối cùng cũng gật đầu. Hai tên con trai sụp xuống nhẹ nhõm.

Oái. Tôi cũng chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm đến thế khi buổi lễ bắt đầu. Qua mối kết nối, tôi cảm nhận một sự thoả mãn u ám từ Lissa. Điều ấy không giống với tính cách của cô, và tôi không thích nó.

Cần phải tự làm cho mình sao lãng khỏi hành vi bất thường của Lissa, tôi quan sát mọi người khác như tôi vẫn thường làm. Ở gần đấy, Christian công khai nhìn Lissa, mặt cậu ta tỏ vẻ bồn chồn. Khi thấy tôi, cậu ta cau có quay đi.

Dimitri ngồi cuối phòng như mọi khi, lần này không quét mắt qua từng ngóc ngách để xem có mối hiểm nguy nào không. Sự chú ý của anh như đi vào nội tâm, vẻ mặt gần như đau đớn. Tội vẫn không biết tại sao anh tới nhà thờ. Dimitri luôn có vẻ đang vật lộn với chuyện gì đó.

Ở phía trước, vị linh mục lại đang nói về thánh Vladimir.

“Tinh thần của Ngài rất mạnh mẽ, và Ngài thực sự có tài năng Chúa ban. Khi Ngài chạm vào họ, những người tàn tật thì đi lại được, những người mù thì nhìn thấy được. Ở những nơi Ngài đi qua, hoa bừng nở.”

Chà, Moroi cần phải có thêm nhiều vị thánh…

Chữa lành cho những người tàn tật và người mù?

Tôi đã quên sạch về Thánh Vladimir. Mason từng nói rằng Vladimir mang con người trở về từ cõi chết, và điều đó, vào lúc đó, nhắc tôi nhớ tới Lissa. Thế rồi những chuyện khác làm tôi sao lãng, tôi đã không nghĩ tới vị thánh hay giám hộ “được hôn bóng” của Ngài ấy - và mối kết nối giữa họ - trong một thời gian rồi. Làm sao tôi lại bỏ sót điều này cơ chứ? Cô Karp, tôi đã nhận ra, không phải là Moroi duy nhất ngoài Lissa có khả năng chữa lành. Vladimir cũng có thể.

“Và suốt ngày, mọi người tụ tập quanh Ngài, yêu quý Ngài, sẵn sàng làm theo lời Ngài dạy bảo và nghe Ngài thuyết giảng về lời của Chúa…”

Tôi quay sang nhìn Lissa chăm chăm. Cô nhìn lại tôi, bối rối. “Gì vậy?”

Tôi không có cơ hội để nói thêm chi tiết - tôi thậm chí không biết liệu mình có thể nói thành lời được không - vì tôi bị xua về nhà tù của mình gần như ngay khi đứng lên vào cuối buổi lễ.

Trở lại phòng riêng, tôi vào mạng để tìm hiểu về Thánh Vladimir, nhưng chẳng có thứ gì hữu dụng cả. Khỉ thật. Mason đã lướt qua các cuốn sách trong thư viện và cũng nói quá ít thông tin. Vậy thì tôi còn lại gì? Tôi chẳng có cách nào để biết thêm về vị thánh già cỗi bụi phủ đó.

Hay là có? Christian đã nói gì với Lissa vào ngày đầu tiên?

Ở đằng đó, có một cái hộp cũ đầy những bài viết về Thánh Vladimir thiêng liêng và điên rồ.

Cái kho ở phía trên nhà nguyện. Ở đó có các bản viết. Christian đã chỉ ra. Tôi phải xem mới được, nhưng bằng cách nào? Tôi không thể hỏi vị linh mục được. Ông sẽ phản ứng ra sao nếu phát hiện ra rằng học sinh vẫn trèo lên trên đó? Nó sẽ đặt dấu chấm hết cho những cuộc trú ẩn của Christian. Nhưng có lẽ… có lẽ chính Christian sẽ giúp được.

Nhưng đang là Chủ nhật, phải đến tận chiều mai mới gặp được cậu ta. Ngay cả tới chiều mai, cũng chẳng biết liệu tôi có cơ hội nói chuyện riêng với Christian không.

Sau đó, trên đường đến phòng luyện tập, tôi dừng lại ở bếp của ký túc để lấy một thanh ngũ cốc. Tôi đi ngang qua mấy tên học sinh tập sự, Miles và Anthony. Miles huýt sáo khi nhìn thấy tôi.

“Khoẻ không, Rose? Cô đơn hả? Muốn có bạn đồng hành không?”

Anthony phá lên cười. “Tôi không cắn cậu được, nhưng tôi có thể

cho cậu thứ khác mà cậu muốn."

Tôi phải đi ngang qua ô cửa mà bọn họ đang đứng để ra ngoài. Tôi giận dữ nhìn bọn họ và len qua, nhưng Miles túm ngang eo tôi, tay cậu ta trượt xuống hông tôi.

"Bỏ tay ra khỏi mông tao trước khi tao đập vỡ mặt mày," tôi nói và giật ra. Khi làm thế, tôi lại va vào Anthony.

"Thôi nào," Anthony nói, "Tôi tưởng cậu chẳng ngại chơi cả hai thằng cùng lúc."

Một giọng nói khác cất lên. "Nếu chúng mày không biến đi ngay, *tao* sẽ chơi cả hai thằng." Mason. Người hùng của tôi.

"Mày điên vừa thôi, Ashford," Miles nói. Thằng này to cao hơn và thả tôi ra để chuyển sang thế tấn công với Mason. Anthony cũng lùi khỏi tôi, vì hứng thú hơn với chuyện liệu có đánh nhau hay không. Trong không khí đầy testosterone, tôi cảm thấy như mình cần một cái mặt nạ phòng độc.

"Mày cũng chơi con bé này à?" Miles hỏi Mason. "Mày không muốn chia sẻ sao?"

"Mày nói thêm một lời nữa về cậu ấy là tao vặt đầu mày luôn."

"Tại sao? Nó chỉ là một con điếm máu rẻ tiền…"

Mason vung tay đâm. Cú ra đòn chẳng vặt được đầu Miles hay thậm chí là khiến cho bất kỳ cái gì nứt vỡ hay chảy máu, nhưng xem chừng cũng đau. Mắt Miles mở to, và nó lao vào Mason. Tiếng cửa mở ở hành lang khiến tất cả ngừng lại. Các học viên tập sự sẽ gặp rất nhiều rắc rối nếu đánh nhau.

"Chắc là vài giám hộ đang đến đây." Mason nhe răng cười. "Mày có muốn họ biết rằng mày đang đánh con gái không?"

Miles và Anthony liếc nhau. "Đi thôi," Anthony nói. "Đi. Bọn mình không có thời gian cho trò này đâu."

Miles miễn cưỡng đi theo. “Tao sẽ tìm mày sau, Ashford.”

Khi bọn chúng đi khỏi, tôi mới quay sang Mason. “Đánh con gái?”

“Không có gì,” Mason cộc lốc đáp.

“Mình đâu cần cậu giúp.”

“Hẳn rồi. Một mình cậu cũng ổn mà.”

“Bọn nó chỉ làm mình bị bất ngờ, thế thôi. Rồi cuối cùng mình vẫn có thế xử lý được.”

“Nào, đừng có giận cá chém thớt.”

“Mình chỉ không thích bị đối xử như… con gái.”

“Cậu là con gái mà. Và mình chỉ cố giúp thôi.”

Tôi nhìn Mason và thấy vẻ nghiêm chỉnh trên mặt cậu ta. Mason có ý tốt. Khó chịu với cậu chẳng có ý nghĩa gì khi mà gần đây tôi đã có quá nhiều người để ghét rồi.

“Vậy thì… cảm ơn. Xin lỗi vì mình cáu với cậu.”

Chúng tôi nói chuyện một chút, và tôi đã khiến Mason tiết lộ thêm một số chuyện phiếm trong trường. Cậu để ý thấy địa vị xã hội ngày càng lên của Lissa nhưng chẳng lấy làm lạ. Khi nói chuyện với Mason, tôi nhận thấy trên mặt cậu có vẻ thiết tha mà cậu luôn thể hiện khi ở bên tôi. Để Mason cảm thấy như thế về mình chỉ khiến tôi thấy buồn. Thậm chí là tội lỗi.

Sẽ khó đến thế nào, tôi tự hỏi, nếu tôi cặp với Mason? Cậu ấy tốt bụng, vui tính, và trông khá đẹp trai. Chúng tôi hợp nhau. Tại sao tôi phải lằng nhằng với các chàng trai khác trong khi một anh chàng ngọt ngào hoàn hảo ở đây luôn muốn có tôi? Sao tôi không thể đơn giản là đáp lại cảm xúc của Mason?

Câu trả lời đến với tôi còn trước cả khi tôi kịp đặt xong câu hỏi cho mình. Tôi không thể làm bạn gái của Mason bởi vì khi tôi tưởng tượng ra một người ôm mình và thì thầm những điều dung tục vào tai mình,

thì anh ấy có chất giọng Nga cơ.

Mason tiếp tục nhìn tôi đầy ngưỡng mộ, chẳng biết trong đầu tôi đang nghĩ gì. Trước cảm tình của cậu ấy, tôi chợt nhận ra rằng nên tận dụng nó theo hướng có lợi cho mình.

Cảm thấy hơi tội lỗi, tôi chuyển lối trò chuyện của mình sang phong cách bông đùa hơn, và vẻ mặt Mason càng sáng bừng lên.

Tôi dựa vào tường, cạnh cậu ấy, để cánh tay của chúng tôi chạm nhau và trao cho cậu ấy một nụ cười lười biếng. “Cậu biết đấy, mình vẫn không chấp nhận hành động anh hùng của cậu đâu, nhưng cậu đúng là có doạ được bọn họ thật. Như thế gần như cũng đáng”.

“Nhưng cậu không chấp nhận?”

Tôi lướt các ngón tay lên cánh tay Mason. “Không. Ý mình là, về lý thuyết thì như thế là hấp dẫn, nhưng trong thực tế thì không.”

Cậu ta cười vang. “Không cái quái gì.” Cậu ấy nắm lấy bàn tay tôi và nhìn tôi bằng ánh mắt thấu hiểu. “Đôi khi cậu cũng cần được cứu. Mình nghĩ đôi khi cậu cũng thích được cứu và chỉ không thể thừa nhận mà thôi.”

“Còn mình thì nghĩ cậu khoái cứu người ta và chỉ không thể thừa nhận mà thôi.”

“Mình không nghĩ rằng cậu biết mình khoái cái gì đâu. Cứu các cô nương như cậu là điều vinh dự,” Mason tuyên bố với vẻ cao thượng.

Tôi cố kiềm chế cái mong muốn đập cho cậu ta một phát vì dùng từ *các cô nương*. “Vậy thì chứng minh đi. Làm cho mình một việc vì đó là *‘điều đúng đề lạ’.”*

“Chắc chắn”. Mason nói ngay. “Cậu nói đi.”

“Mình cần cậu chuyển một lời nhắn cho Christian Ozera.”

Vẻ hào hứng của Mason chùn lại. “Cái khỉ…? Chắc cậu đùa.”

“Không đùa. Hoàn toàn không.”

“Rose… Mình không thể nói chuyện với Christian được. Cậu biết mà.”

“Mình tưởng cậu đã nói rằng cậu sẽ giúp. Minh tưởng cậu đã nói rằng giúp ‘các cô nương’ là điều vinh dự để làm.”

“Mình không thực sự thấy việc này thì liên quan gì đến vinh dự.” Tôi phải nhìn Mason bằng ánh mắt nồng cháy nhất mà tôi có thể cố được. Cậu ấy nhượng bộ. “Cậu muốn mình nói gì với cậu ta?”

“Hãy bảo Christian rằng mình cần các cuốn sách về Thánh Vladimir. Những cuốn trong kho. Cậu ấy cần lén lấy cho mình sớm. Bảo rằng đó là cho Lissa. Và bảo cậu ấy… bảo Christian rằng mình đã nói dối vào tôi hôm đón tiếp hoàng gia.” Tôi ngập ngừng. “Bảo cậu ấy rằng mình xin lỗi.”

“Chẳng thấy có ý nghĩa gì cả.”

“Cậu không cần thấy có ý nghĩa. Cứ làm thế thôi. Được không?” Tôi lại phải bật nụ cười của nữ hoàng sắc đẹp lên.

Với lời cam đoan vội vàng rằng cậu ấy sẽ xem có thể làm được gì, Mason đi ăn trưa, còn tôi tới phòng tập.

Mười lăm

MASON ĐÃ HOÀN THÀNH SỨ MỆNH.

Ngày hôm sau, cậu gặp tôi trước giờ học, bê theo một hộp sách.

“Mình lấy được rồi,” Mason nói. “Nhanh lên, cầm lấy đi trước khi cậu gặp rắc rối vì nói chuyện với mình.”

Mason trao sách cho tôi, và tôi không khỏi làu bàu. Chúng nặng kinh. “Christian đưa cho cậu à?”

“Ừ. Mình cố nói chuyện với cậu ta mà không bị ai nhòm ngó. Cậu ta có thái độ lạ lắm, cậu đã bao giờ để ý chưa?”

“Có.” Tôi đến đáp cho Mason bằng một nụ cười mà cậu ấy như nuốt lấy. “Cảm ơn. Việc này rất có ý nghĩa với mình.”

Tôi bê đống chiến lợi phẩm lên phòng mình, hoàn toàn nhận thức được rằng thật quái lạ khi một đứa ghét học như tôi lại sắp sửa vùi đầu vào một đống sách bụi mù từ thế kỷ thứ mười bốn. Nhưng khi tôi mở cuốn sách đầu tiên, tôi thấy rằng những cái này hẳn là các bản in lại của bản in lại của bản in lại, vì bất kỳ thứ gì cũ như thế hẳn đều đã rụng rời ra từ lâu rồi.

Xem xét qua các cuốn sách, tôi phát hiện ra chúng chia thành ba loại: những cuốn được viết bởi người khác sau khi Thánh Vladimir qua đời, những cuốn được viết bởi người khác khi Ngài vẫn còn sống, và một cuốn kiểu nhật ký do chính Ngài viết. Mason đã nói gì về các

nguồn thông tin nguyên thuỷ và thứ cấp? Hai nhóm sách cuối mới là những cuốn tôi cần.

Bất kỳ ai tái bản những cuốn sách này hẳn cũng đã biên tập lại chúng, đủ để tôi không phải đọc Tiếng Anh Cổ Xưa hay bất kỳ thứ gì tương tự. Hay có khi còn là tiếng Nga ấy chứ. Thánh Vladimir đã sống ở đất nước cổ kính đó mà.

Hôm nay mình chữa cho mẹ của Sava. Từ lâu bà đã phải chịu những cơn đau buốt nhói trong dạ dày. Bây giờ thì bệnh của bà đã hết rồi, nhưng Chúa không cho phép mình làm việc đó một cách nhẹ nhàng. Mình yếu và hoa mắt, cơn điên rồ đang cố luồn vào đầu mình. Mình cảm ơn Chúa hằng ngày vì Anna, người được hôn bóng, nếu không có cô ấy, hẳn mình không thể chịu đựng được.

Lại là Anna. Và "hôn bóng". Thánh Vladimir nói rất nhiều chuyện về Anna, trong số bao nhiêu chuyện khác. Phần lớn thời gian thì Ngài viết những bài giảng dài lê thê, giống như những bài tôi nghe trong nhà thờ. Siêu chán. Nhưng có những lúc, cuốn sách chỉ giống một cuốn nhật ký, ghi lại những việc Ngài làm hàng ngày. Và nếu đây thực sự không phải chỉ là một đống chuyện linh tinh, thì Ngài ấy chữa bệnh suốt. Những người ốm. Những người bị thương. Cả cây cỏ nữa. Ngài khiến vụ mùa mất trắng thành được mùa khi con người bị đói. Đôi khi Ngài sẽ làm hoa bùng nở chỉ vì thích thế thôi.

Đọc tiếp, tôi nhận ra rằng việc ngài Vlad có Anna ở bên cạnh đúng là một điều tốt, vì Ngài khá rối. Càng sử dụng năng lực của mình, Vladimir càng bị những năng lực đó tấn công trở lại. Ngài trở nên giận dữ và buồn bã một cách vô lý. Ngài đổ lỗi cho tụi ác quỷ và những thứ ngớ ngẩn tương tự, nhưng rõ ràng là Ngài phải chịu chứng trầm cảm. Có lần, Ngài thừa nhận trong nhật ký của mình, rằng Ngài cố tự tử. Anna đã ngăn Ngài lại.

Sau đó, xem qua cuốn sách được viết bởi một người biết Vladimir,

tôi đọc thấy:

Rất nhiều người cũng nghĩ điều đó thật huyền điệu, cái năng lực mà Vladimir thần thánh chứng tỏ trước người khác. Moroi và các ma cà rồng lai quây quần bên Ngài và lắng nghe lời nói của Ngài, hạnh phúc chỉ vì được ở gần Ngài. Một số người nói rằng chính sự điên rồ đã chạm vào Ngài chứ không phải là một thần thánh nào cả, nhưng hầu hết mọi người vẫn quý mến Ngài và sẽ làm bất kỳ điều gì Ngài bảo. Đó chính là cách Chúa đánh dấu những người mình ưa thích, và nếu sau những khoảnh khắc đó là ảo giác và nỗi tuyệt vọng, thì đó cũng chỉ là một sự hy sinh nhỏ cho những điều tốt đẹp và cương vị lãnh đạo mà Ngài có thể chứng tỏ trước mọi người.

Nghe rất giống những điều linh mục từng nói, nhưng tôi cảm thấy nhiều hơn là "một tính cách lôi cuốn." Người ta yêu mến Ngài, và làm bất kỳ điều gì Ngài bảo. Đúng, Vladimir đã dùng phép ép buộc đối với những người đi theo mình, tôi chắc chắn thế. Hồi đó nhiều Moroi có khả năng này, nhưng nó bị cấm, và họ không dùng nó đối với Moroi hoặc ma cà rồng lai. Họ không thể. Chỉ Lissa là có thể.

Tôi gập sách lại và dựa lưng vào giường. Vladimir chữa lành cây cỏ và động vật. Vladimir sử dụng phép ép buộc trên phạm vi rộng. Theo những gì tôi thấy, việc ứng dụng năng lực đó khiến Ngài bị điên và trầm cảm.

Ngoài ra, điều khiến mọi chuyện càng kỳ dị hơn là tất cả mọi người cứ miêu tả giám hộ của Vladimir "được hôn bóng." Cách dùng từ này khiến tôi bứt rứt kể từ lần đầu tiên nghe thấy…

"Em đã *được hôn bóng*. Em phải chăm sóc bạn ấy!"

Cô Karp đã hét những từ đó vào mặt tôi, hai tay cô nắm chặt áo tôi và kéo giật tôi về phía cô. Câu chuyện xảy ra vào một đêm cách đây hai năm, khi tôi đến khu chính của trường cao trung để trả một cuốn sách. Đã gần sang giờ giới nghiêm, các hành lang đều vắng người. Tôi

nghe thấy một tiếng động lớn, rồi cô Karp lao ra từ một góc, mắt mở to và trông rất điên cuồng.

Cô xô tôi vào một bức tường, vẫn tóm chặt tôi. “Em hiểu không?”

Kỹ năng tự vệ của tôi đủ để đẩy cô ra, nhưng cơn sốc khiến tôi đông cứng lại. “Không ạ.”

“Bọn họ đến bắt cô. Bọn họ sẽ đến bắt bạn ấy.”

“Ai ạ?”

“Lissa. Em phải bảo vệ bạn ấy. Bạn ấy càng sử dụng, nó sẽ càng trở nên tồi tệ. Ngăn bạn ấy lại, Rose. Ngăn bạn ấy lại trước khi bọn họ để ý thấy, trước khi bọn họ để ý thấy và đem cả bạn ấy đi. Hãy đưa bạn ấy ra khỏi đây.”

“Em… cô muốn nói gì ạ? Đem bạn ấy ra khỏi… ý cô là Học viện ấy ạ?”

“Đúng! Bọn em phải đi. Bọn em đã bị trói buộc rồi. Tuỳ vào em đấy. Hãy đưa bạn ấy đi khỏi nơi này.”

Lời nói của cô Karp đúng là điên. Chẳng ai rời bỏ Học viện bao giờ cả. Thế nhưng khi bị cô giữ ở đó và bị nhìn chằm chằm vào mắt, tôi bắt đầu cảm thấy kỳ quặc. Một cảm giác mờ nhạt bao phủ tâm trí tôi. Những gì cô nói chợt nghe rất hợp lý, như là điều hợp lý nhất trên thế giới này. Đúng. Tôi cần đưa Lissa đi đưa Lissa…

Tiếng chân nện thình thịch ở hành lang, và một nhóm giám hộ đi vòng qua góc. Tôi không nhận ra họ. Họ không phải giám hộ của trường. Họ giằng cô Karp ra khỏi tôi, kiềm chế cơn vùng vẫy man dại của cô. Một người hỏi tôi có ổn không, nhưng tôi cứ chỉ nhìn chằm chằm vào cô Karp.

“Đừng để bạn ấy dùng năng lực!” cô gào lên. “Hãy cứu bạn ấy. Cứu bạn ấy khỏi chính bạn ấy!”

Các giám hộ giải thích với tôi rằng cô Karp không khoẻ và được

đưa tới một nơi mà cô có thể phục hồi. Cô sẽ an toàn và được chăm sóc, họ trấn an tôi như vậy. Cô sẽ bình phục.

Chỉ có điều cô ấy không bình phục.

Trở về với hiện tại, tôi nhìn đăm đăm vào những cuốn sách và cố lắp ghép các sự việc lại với nhau. Lissa. Cô Karp. Thánh Vladimir.

Tôi phải làm gì đây?

Có ai đó gõ cửa phòng tôi, và tôi kéo mình ra khỏi các ký ức. Từ ngày tôi bị phạt đến nay chưa ai đến thăm tôi bao giờ, kể cả các nhân viên trong trường. Khi mở cửa, tôi thấy Mason đứng bên ngoài.

"Hai lần một ngày cơ à?" Tôi hỏi. "Mà làm sao mà cậu lên đây được?"

Mason nở nụ cười dễ tính. "Ai đó đã bỏ một que diêm còn lửa vào một trong các thùng rác của phòng tắm. Tệ thật. Các nhân viên đang khá bận rộn. Đi nào, mình giúp cậu vượt ngục."

Tôi lắc đầu. Gây cháy hình như là một tín hiệu yêu thương kiểu mới. Christian đã thực hành và giờ là Mason. "Xin lỗi, tối nay không cần cứu mình. Nếu mình mà bị bắt…"

"Lệnh của Lissa đây."

Tôi im miệng và để Mason lén dẫn mình ra khỏi toà nhà. Cậu đưa tôi tới ký túc xá của Moroi rồi bằng một cách kỳ diệu, dẫn tôi vào và lên phòng của Lissa mà chẳng hề bị nhìn thấy. Tôi tự hỏi liệu có một phòng tắm nào đó trong toà nhà này cũng đang khiến mọi người phải lo hay không.

Trong phòng Lissa, tôi thấy một buổi tiệc đang đến hồi cao trào. Lissa, Camille, Carly, Aaron, và một vài thành viên hoàng gia khác đang ngồi cười đùa, nghe nhạc ầm ỹ, chuyền tay nhau những chai whiskey. Không có Mia, không có Jesse. Natalie, sau một lúc tôi mới để ý thấy, ngồi tách riêng khỏi nhóm, rõ là không biết phải hành xử ra sao quanh những người này. Vẻ lúng túng của cô thì ai cũng thấy.

Lissa loạng choạng đứng dậy, các cảm giác mù mờ trong mối kết nối của chúng tôi cho thấy cô đã uống được một lúc rồi. “Rose!” Lissa quay sang Mason với một nụ cười làm loá mắt. “Cậu đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Mason cúi người lịch lãm. “Mình tuân lệnh cậu.”

Tôi hy vọng Mason đã làm thế vì thích chứ không phải vì phép ép buộc nào cả. Lissa vòng một cánh tay quanh eo tôi và kéo tôi ngồi xuống với mọi người. “Tham gia hội hè đi nào.”

“Chúng ta đang ăn mừng cái gì đây?”

“Tớ không biết. Ăn mừng vụ trốn thoát tối nay của cậu?”

Một vài người khác giơ những chiếc cốc nhựa lên, chúc mừng và cụng ly với tôi. Xander Badica rót thêm hai cốc, đưa cho Mason và tôi. Tôi mỉm cười cầm lấy cốc của mình, nhưng vẫn cảm thấy thiếu thoải mái vì những sự kiện rẽ ngoặt của buổi tối nay. Không lâu về trước, hẳn tôi sẽ rất hoan nghênh một buổi tiệc kiểu này và sẽ đắm đuối trong các món đồ uống chỉ sau ba mươi giây. Nhưng lần này thì có quá nhiều thứ khiến tôi không yên. Chẳng hạn cái thực tế là các thành viên hoàng gia đang đối xử với Lissa như một nữ thần. Chẳng hạn không ai trong số họ nhớ rằng tôi đã bị kết tội là một ả điếm máu. Chẳng hạn Lissa hoàn toàn không vui, dù cô cứ cười và cười.

“Các cậu lấy whiskey ở đâu vậy?” Tôi hỏi.

“Thầy Nagy,” Aaron đáp. Cậu ta ngồi rất gần Lissa.

Ai cũng biết thầy Nagy cứ hết giờ học là uống suốt, và thầy luôn có chỗ cất giấu trong trường. Thầy liên tục dùng những chỗ giấu mới - và học sinh thì cứ liên tục tìm ra.

Lissa tựa vào vai Aaron. “Aaron giúp tớ đột nhập vào phòng thầy và lấy. Thầy đã giấu chúng ở dưới đáy tủ đựng sơn màu.

Những người khác đều cười ầm lên, còn Aaron nhìn Lissa với vẻ tuyệt đối tôn thờ. Thật buồn cười, tôi nhận ra rằng Lissa chẳng cần

phải dùng phép ép buộc đối với Aaron. Cậu ta vẫn mê cô đến phát điên. Luôn như thế.

"Sao cậu không uống?" Một lát sau đó, Mason thì thầm vào tai để hỏi tôi.

Tôi liếc xuống cốc của mình, có phần ngạc nhiên khi thấy nó vẫn đầy ắp. "Mình không biết. Chắc là mình nghĩ rằng các giám hộ không nên uống khi ở gần thân chủ."

"Lissa chưa phải là thân chủ của cậu mà! Cậu có đang làm nhiệm vụ đâu. Còn lâu lắm nữa cơ. Mà cậu trở nên có trách nhiệm như thế từ khi nào vậy?"

Tôi thực sự không nghĩ rằng tôi có trách nhiệm đến thế. Nhưng tôi *đang* nghĩ tới điều Dimitri từng nói về việc cân bằng giữa vui chơi và bổn phận. Không đúng chút nào nếu để cho bản thân mình thả cửa khi gần đây Lissa luôn ở trong tình trạng dễ tổn thương. Cựa người để thoát khỏi chỗ ngồi chật hẹp giữa Lissa và Mason, tôi đi ra ngồi bên cạnh Natalie.

"Chào Nat, tối nay cậu im lặng thế."

Natalie đang cầm cái cốc cũng đầy như cốc của tôi. "Cậu khác gì."

Tôi cười nhẹ. "Chắc vậy."

Natalie nghiêng đầu, quan sát Mason và các thành viên hoàng gia như thể họ là một kiểu thí nghiệm khoa học. Họ đã nốc thêm rất nhiều whiskey kể từ lúc tôi đến, và sự ngớ ngẩn cũng đã tăng lên đáng kể. "Lạ thật chứ hả? Cậu đã từng là trung tâm của sự chú ý. Còn bây giờ lại là Lissa."

Tôi chớp mắt ngạc nhiên. Tôi chưa từng nghĩ theo khía cạnh ấy. "Chắc vậy."

"Này, Rose," Xander nói, suýt làm đổ đồ uống khi tới chỗ tôi. "Việc đó thế nào?"

“Cái gì thế nào?”

“Để cho người khác ăn từ cậu?”

Những người khác im lặng hết, ai nấy đều lộ vẻ đề phòng.

“Rose không hề làm thế,” Lissa nói giọng cảnh cáo. “Tôi đã bảo cậu rồi.”

“Phải, phải. Mình biết không có gì xảy ra với Jesse và Ralf. Nhưng hai cậu thì có làm thế, đúng không? Khi bỏ trốn ấy?”

“Thôi đi,” Lissa nói. Phép ép buộc phát huy hiệu quả nhất khi nhìn thẳng vào mắt, còn lúc này, Xander đang tập trung chú ý vào tôi chứ không phải vào Lissa.

“Ý mình là, việc đó rất tuyệt, và mọi thứ nữa. Các cậu làm những gì phải làm, đúng không? Không phải cậu là một người cung cấp. Mình chỉ muốn biết chuyện đó thế nào. Danielle Szelsky cho mình cắn cậu ấy một lần rồi. Cậu ấy bảo cảm giác không giống bất kỳ điều gì cả.”

Có tiếng “eo” đồng loạt từ phía các cô gái. Tình dục và máu với ma cà rồng lai là rất bẩn thỉu, còn giữa các Moroi, thì như thế là ăn thịt đồng loại.

“Cậu đúng là đồ dối trá,” Camille nói.

“Không, mình nói nghiêm túc mà. Chỉ cắn nhẹ thôi. Cậu ấy không phê như những người cung cấp. Còn *cậu?”* Xander dùng tay không cầm cốc nước để ôm qua vai tôi. “Cậu có thích không?”

Mặt Lissa bất động và nhợt nhạt. Đồ uống có cồn đã chặn luồng cảm xúc trọn vẹn của cô, nhưng tôi vẫn đọc được đủ để biết cô đang cảm thấy gì. Những ý nghĩ đen tối, sợ hãi chảy vào tôi - kèm với giận dữ. Lissa thường kiểm soát rất tốt tâm trạng của mình - không như tôi - nhưng trước đây tôi đã từng thấy cô bùng nổ. Có lần, nó đã xảy ra ở một bữa tiệc rất giống bữa tiệc này, chỉ vài tuần sau khi cô Karp bị đưa đi.

Greg Dashkov - một người anh em họ xa của Natalie - đã tổ chức bữa tiệc trong phòng mình. Bố mẹ anh ta hình như có quen biết ai đó, người đó lại quen biết ai đó nữa, bởi vì anh ta được ở một trong những căn phòng lớn nhất trong ký túc xá. Anh ta là bạn của anh trai Lissa trước khi vụ tai nạn xảy ra, và còn hơn cả vui mừng được đưa cô em gái của Andre vào nhóm bạn xã hội của mình. Greg cũng vui vẻ kéo tôi vào theo, hai chúng tôi đã mê tít nhau vào buổi tối hôm ấy. Đối với một học sinh năm thứ hai như tôi, thì cặp với một học sinh Moroi hoàng gia năm cuối là một cảm giác hảo hạng.

Tối hôm ấy tôi uống rất nhiều nhưng vẫn để mắt tới Lissa. Cô ấy luôn bồn chồn khi ở nơi đông đúc quá, nhưng không ai thực sự để ý, vì Lissa có thể giao tiếp với họ rất tốt. Đầu óc nặng nề khiến tôi không tiếp nhận được nhiều cảm xúc từ Lissa, nhưng chi cần trông cô ổn, thì tôi không lo lắm.

Chúng tôi đang hôn nhau, chợt Greg giật ra và nhìn qua vai tôi. Cả hai chúng tôi đang ngồi cùng một ghế, tôi ngồi lên lòng anh ta, và vươn cổ lên để nhìn. “Cái gì vậy?”

Anh ta lắc đầu với vẻ cường điệu thích thú. “Wade mang đến một người cung cấp.”

Tôi nhìn theo ánh mắt Greg, tới chỗ Wade Voda đang đứng, tay ôm một cô gái yếu ớt trạc tuổi tôi. Cô ấy là người thường, xinh xắn, với mái tóc vàng lượn sóng và làn da như sứ, nhợt nhạt vì mất máu nhiều. Một vài tên con trai khác đã quây lấy cô ấy và đứng cùng Wade, cười cợt và chạm vào tóc, vào mặt cô ấy.

“Hôm nay cô ấy đã phải cung cấp quá nhiều,” tôi nói, dựa trên sắc mặt và vẻ hoang mang của cô gái.

Greg luồn tay ra sau cổ tôi và kéo tôi trở lại với anh ta. “Họ không làm đau cô ấy đâu.”

Chúng tôi lại hôn nhau thêm chút nữa, và rồi tôi cảm thấy ai đó vỗ

vào vai mình. “Rose.”

Tôi nhìn lên và thấy khuôn mặt Lissa, vẻ lo âu của cô khiến tôi giật mình, vì tôi không thể cảm thấy được các cảm xúc đằng sau đó. Tôi đã uống nhiều bia quá. Tôi trèo ra khỏi lòng Greg.

“Em đi đâu đấy?” Greg hỏi.

“Em quay lại ngay.” Tôi kéo Lissa sang bên, ước gì mình tỉnh táo hơn. “Có chuyện gì vậy?”

“Bọn họ.”

Lissa hất đầu về phía tụi con trai với cô gái cung cấp. Vẫn có một nhóm đang tụm vào quanh cô ấy, và khi cô ấy đổi tư thế để nhìn vào một trong số bọn họ, tôi thấy những vết thương nhỏ màu đỏ rải rác trên cổ cô. Bọn họ đang làm trò “ăn theo đàn”, lần lượt cắn cô gái và đưa ra những ý kiến kinh tởm. Hưng phấn và lơ mơ, cô gái cứ mặc kệ.

“Bọn họ không thể làm thế,” Lissa bảo tôi.

“Cô ấy là một người cung cấp. Sẽ không ai ngăn bọn họ cả.”

Lissa ngước nhìn tôi với ánh mắt van xin. Sự tổn thương, giận dữ, oán hận tràn ngập trong đó. “Cậu ngăn được không?”

Tôi vốn luôn là đứa hung hăng, chăm lo cho Lissa kể từ khi chúng tôi còn bé tẹo. Bây giờ nhìn thấy cô, buồn bực và trông chờ tôi uốn nắn lại mọi thứ, tôi không sao kìm lòng nổi. Tôi gật đầu, rồi loạng choạng bước đến chỗ nhóm kia.

“Cậu thèm phát cuồng đến mức phải chuốc thuốc gây nghiện cho các cô gái hả, Wade?” Tôi hỏi.

Đang lướt môi trên cổ cô gái người thường, Wade liếc nhìn lên. “Sao? Cậu xong với Greg và đang tìm thêm đối tượng à?”

Tôi chống tay lên hông, hy vọng trông mình đủ dữ dằn. Sự thật là, tôi bắt đầu hơi buồn nôn do uống quá nhiều. “Tất cả thuốc gây nghiện trên thế giới này cũng không đủ để khiến tôi muốn đến gần cậu,” tôi

bảo. Vài thằng bạn của Wade phì cười. “Nhưng cậu nên ra làm trò với cái đèn ở đằng kia. Nó có vẻ đang đủ phê để chiều nổi cả cậu đây. Cậu không cần đến *cô ấy* nữa đâu.” Vài kẻ khác lại phì cười.

“Đây chả phải chuyện của cậu,” Wade rít lên. “Cô ta chỉ là bữa trưa thôi.” Gọi những người cung cấp là bữa ăn có lẽ là điều duy nhất tồi tệ hơn việc gọi các ma cà rồng lai là các ả điếm máu.

“Đây không phải phòng ăn. Không ai muốn nhìn cảnh này.”

“Đúng rồi,” một nữ học sinh lớp lớn nhất trí. “Kinh lắm.” Một vài người bạn của cô ấy cũng đồng ý như vậy.

Wade nhìn chằm chằm vào tất cả chúng tôi, nhìn tôi gay gắt nhất. “Được. Chẳng đứa nào trong số các cậu phải nhìn cả. Đi thôi.” Cậu ta chộp lấy tay cô gái cung cấp và kéo giật cô gái đi. Một cách vụng về, cô ấy lảo đảo theo cậu ta ra khỏi phòng, kêu rên rỉ khe khẽ.

“Tớ chỉ làm được đến thế,” tôi bảo Lissa.

Lissa chăm chăm nhìn tôi, choáng váng. “Wade chỉ đưa cô gái đến phòng cậu ta mà thôi. Rồi cậu ta sẽ làm những điều kinh tởm hơn với cô ấy.”

“Liss, tớ cũng không thích thế, nhưng tớ đâu thể bám theo cậu ta” Tôi xoa xoa trán. “Tớ có thể đấm cậu ta hay làm gì đó, nhưng tớ cảm thấy như mình sẽ nôn luôn đây.”

Mặt Lissa tối sầm, cô cắn môi. “Wade không thể làm thế.”

“Tớ rất tiếc.”

Tôi trở lại ghế với Greg, cảm thấy hơi tệ vì điều vừa xảy ra. Tôi không muốn nhìn người cung cấp bị lợi dụng, cũng như Lissa thôi - vì nó khiến tôi nhớ đến điều mà rất nhiều đàn ông Moroi nghĩ rằng họ được phép làm với các nữ ma cà rồng lai. Nhưng tôi cũng không thể thắng trận chiến này, tối nay thì không.

Vài phút sau, Greg xoay tôi một chút để tiếp cận cổ tôi nhiều hơn,

nhưng rồi tôi để ý thấy Lissa đã biến mất. Tôi trèo ra khỏi lòng Greg, đúng ra là ngã, và nhìn quanh. “Lissa đâu?”

Greg với tay ra tôi. “Chắc ở trong phòng tắm.”

Tôi không thể cảm thấy gì qua mối kết nối. Đồ uống có cồn đã làm nó tê liệt. Bước ra ngoài hành lang, tôi thở phào nhẹ nhõm vì thoát được tiếng nhạc và các giọng nói ầm ỹ. Ngoài này rất yên tĩnh - trừ tiếng va chạm cách đó một vài phòng. Cánh cửa đang hé mở, và tôi ẩn cửa bước vào trong.

Cô gái cung cấp đang co rúm trong một góc, khiếp hãi. Lissa đứng khoanh tay, nét mặt tức giận khủng khiếp. Cô nhìn chăm chú vào Wade, và Wade chăm chăm nhìn lại, mê mụ. Cậu ta đang cầm một cây gậy bóng chày, và trông như thể cậu ta đã dùng nó rồi, vì căn phòng bị đập tan tác hết: giá sách, dàn máy hát, gương…

“Đập cả cửa sổ nữa,” Lissa dịu dàng bảo cậu ta. “Làm đi. Có gì đâu.”

Bị thôi miên, Wade đi tới cửa sổ lớn phủ màu. Tôi nhìn chằm chằm, miệng há hốc chắc sắp chạm sàn, trong khi ấy Wade lùi lại và đập mạnh cây gậy vào lớp kính. Nó vỡ tan, các mảnh vụn bắn khắp nơi, khiến cho ánh sáng buổi sớm, mà vốn cái cửa sổ bình thường vẫn chặn được, ùa vào phòng. Wade nhăn mặt khi bị ánh sáng chiếu vào mắt, nhưng cậu ta không tránh ra.

“Lissa,” tôi kêu lên. “Dừng lại. Bảo cậu ta dừng lại.”

“Lẽ ra cậu ta nên dừng lại sớm hơn.”

Tôi gần như không nhận ra vẻ mặt Lissa. Tôi chưa từng thấy cô buồn bã đến thế, và chắc chắn tôi chưa từng thấy cô làm bất kỳ điều gì tương tự. Tất nhiên tôi biết nó là cái gì. Tôi biết ngay lập tức. Phép ép buộc. Theo tất cả những gì tôi biết, chỉ vài giây nữa là Lissa sẽ khiến Wade nhằm cây gậy vào chính mình.

“Xin cậu, Lissa. Đừng làm thế nữa. Làm ơn.”

Qua cơn choáng váng mơ hồ đầy chất cồn, tôi cảm thấy những giọt cảm xúc của Lissa. Chúng đủ mạnh để hất ngã tôi. Đen tối. Giận dữ. Tàn nhẫn. Những cảm xúc đáng giật mình đang đến từ Lissa vốn rất ngọt ngào và điềm đạm. Tôi quen Lissa từ hồi mẫu giáo, nhưng trong khoảnh khắc đó, tôi gần như không hiểu cô nữa.

Và tôi sợ.

"Làm ơn, Lissa," tôi lặp lại. "Cậu ta không đáng đâu. Để cậu ta đi đi."

Lissa không nhìn tôi, đôi mắt mãnh liệt tập trung hoàn toàn vào Wade. Một cách từ từ, cẩn thận, Wade nhấc cây gậy lên, nghiêng nó đủ để chiếu thẳng vào chính đầu mình.

"Liss," tôi van nài. Ôi Chúa ơi. Tôi sẽ phải chặn Lissa hoặc làm gì đó để ngăn cản cô. "Đừng làm thế."

"Lẽ ra cậu ta nên dừng lại," Lissa thản nhiên nói. Cây gậy đã đứng yên. Bây giờ nó ở đúng khoảng cách thích hợp để có đà mà quật. "Lẽ ra cậu ta không nên làm thế với cô gái. Người không thể đối xử với người như thế được, dù là đối với những người cung cấp."

"Nhưng cậu đang làm cô ấy sợ," tôi nhẹ nhàng nói.

"Nhìn cô ấy kìa."

Lúc đầu không có gì xảy ra, thế rồi Lissa hơi liếc mắt về phía người cung cấp. Cô gái người thường vẫn ngồi co trong góc, hai tay vòng ôm lấy người như để tự vệ. Đôi mắt xanh to tướng, ánh sáng phản chiếu trên khuôn mặt ướt đẫm, đầy vệt nước mắt, cô gái phát ra một tiếng nức nở nghèn nghẹn, khiếp hoảng.

Khuôn mặt Lissa vẫn dửng dưng. Tôi cảm nhận được cuộc đấu tranh mà Lissa đang cố kiểm soát. Một phần trong cô không muốn làm đau Wade, bất chấp cơn giận dữ mù quáng đang tràn ngập. Mặt cô nhăn lại, mắt nhắm chặt. Tay phải cô với sang cổ tay trái và siết chặt, các móng tay cắm sâu vào thịt. Lissa vấp lùi lại vì đau, nhưng qua mối

kết nối, tôi cảm thấy cơn đau bất ngờ đã khiến cô không còn tập trung vào Wade nữa.

Lissa thôi dùng phép ép buộc, và Wade thả rơi cái gậy, bỗng nhiên trông rất bối rối. Tôi thở phào ra, từ nãy giờ tôi vẫn nín thở. Ngoài hành lang, có tiếng bước chân. Tôi để cửa mở, và tiếng đổ vỡ đã gây chú ý. Một vài nhân viên ký túc xá ập vào phòng, chựng lại khi nhìn thấy đống đổ tan tành trước mặt.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Chúng tôi nhìn nhau. Wade trông hoàn toàn bối rối. Cậu ta nhìn chăm chăm vào căn phòng, vào cây gậy, rồi vào Lissa và tôi. "Cháu không biết… Cháu không thể…" Cậu ta dồn toàn bộ sự chú ý sang tôi và đột nhiên trở nên tức tối. "Cái của nợ… chính là cậu! Cậu không chịu bỏ qua chuyện người cung cấp."

Mấy nhân viên ký túc nhìn tôi dò hỏi, và trong vài giây, tôi đưa ra quyết định.

Em phải bảo vệ bạn ấy. Bạn ấy càng sử dụng, nó sẽ càng trở nên tồi tệ. Ngăn bạn ấy lại, Rose. Ngăn bạn ấy lại trước khi họ để ý thấy, trước khi họ để ý thấy và mang cả bạn ấy đi. Hãy đưa bạn ấy rời khỏi đây.

Tôi trông thấy khuôn mặt cô Karp trong đầu mình, điên cuồng năn nỉ. Tôi nhìn Wade bằng ánh mắt kiêu ngạo, biết rất rõ rằng sẽ không ai thắc mắc gì về lời tự thú mà tôi nói ra, hay là nghi ngờ gì Lissa.

"Phải, nếu như cậu buông tha cho cô ấy," tôi bảo Wade. "Thì tôi đã không phải làm thế này."

Hãy cứu bạn ấy. Cứu bạn ấy khỏi chính mình.

Từ tối hôm ấy, tôi không bao giờ uống rượu bia nữa. Tôi không chấp nhận mất cảnh giác khi ở gần Lissa. Chỉ hai ngày sau, trong thời gian bị đình chỉ vì tội "phá hoại tài sản," tôi đã dẫn theo Lissa trốn khỏi Học viện.

Trở lại phòng Lissa, với cánh tay Xander khoác quanh vai mình,

trước đôi mắt giận dữ, buồn bực của Lissa soi vào chúng tôi, tôi không biết liệu cô có lại làm điều gì quyết liệt nữa không. Nhưng tình huống này nhắc tôi nhớ quá nhiều đến chuyện hai năm trước, và tôi biết phải tháo ngòi nổ.

"Chỉ một chút máu thôi mà," Xander nói. "Mình không hút nhiều đâu. Mình chỉ muốn xem ma cà rồng lai có vị thế nào. Ở đây chẳng ai quan tâm đâu."

"Xander," Lissa gầm gừ, "để cậu ấy yên."

Tôi luồn ra khỏi tay Xander và mỉm cười, gắng tìm một lời đáp hài hước thay vì một câu gây cãi vã. "Thôi nào," tôi đùa. "mình đã phải nện cho anh chàng gần đây nhất đề nghị với mình điều đó, còn cậu thì xinh xắn hơn Jesse nhiều. Sẽ phí lắm đấy."

"Xinh xắn?" Xander hỏi. "Mình gợi cảm thần sầu chứ không phải *xinh xắn* đâu."

Carly cười to. "Không, cậu xinh xắn đấy. Todd kể với mình là cậu đã mua loại gel xịt tóc của Pháp."

Xander, dễ dàng mất tập trung đúng kiểu của những người say rượu, và quay đi để bảo vệ danh dự của mình, quên béng tôi. Sự căng thẳng biến mất, cậu ta chấp nhận những câu trêu đùa về mái tóc của mình với thái độ nhã nhặn.

Bên kia phòng, Lissa nhìn vào mắt tôi, nhẹ nhõm. Cô mỉm cười và gật đầu nhẹ để cảm ơn tôi trước khi lại quay sang chú ý đến Aaron.

Mười sáu

NGÀY HÔM SAU, SỰ THẬT HOÀN TOÀN ĐẬP VÀO MẮT TÔI rằng mọi thứ đã thay đổi kể từ khi những chuyện đồn thổi về Jesse-và-Ralf nổi lên. Đối với một số người, tôi vẫn là nguồn thu hút những tiếng xì xầm và cười cợt không ngớt. Còn với những người đã được Lissa "cải tâm", thì tôi nhận được sự thân thiện và đôi khi là bảo vệ nữa. Nói chung, tôi nhận ra rằng các bạn cùng lớp không còn chú ý đến tôi nhiều. Điều này trở nên đặc biệt đúng khi có một việc mới mẻ khác thu hút người ta.

Lissa và Aaron.

Hình như Mia đã phát hiện ra vụ bữa tiệc và nổi điên khi biết Aaron đã tới đó mà không có mình. Mia chửi bới Aaron và bảo cậu ta rằng nếu còn muốn giữ mối quan hệ thì không được lăng nhăng và chơi với Lissa nữa. Aaron bèn quyết định là cậu ta không muốn giữ mối quan hệ với Mia, nên chia tay cô nàng ngay buổi sáng hôm đó… và đi tiếp.

Giờ thì Aaron và Lissa đang mê tít nhau. Họ đứng bên nhau ở hành lang vào giờ ăn trưa, tay ôm nhau, cười nói. Những cảm xúc của Lissa qua mối kết nối cho thấy cô chỉ có hứng thú in ít, cho dù cô nhìn Aaron như thế cậu ta là điều tuyệt diệu nhất trên hành tinh này. Hầu hết là để khoe hàng, dù Aaron không biết thế. Trông Aaron như thể sẵn sàng xây một điện thờ dưới chân Lissa bất kỳ lúc nào.

Còn tôi? Tôi thấy muốn bệnh.

Tuy nhiên, cảm xúc của tôi vẫn chẳng là gì so với Mia. Vào giờ ăn

trưa, cô nàng ngồi ở một góc xa tít trong phòng, mắt nhìn thẳng về phía trước, mặc kệ những lời an ủi của mấy đứa bạn ngồi gần. Có những mảng màu hồng lem nhem trên đôi má tròn và nhợt nhạt của Mia, và mắt thì viền đỏ. Cô nàng chẳng nói điều gì ti tiện khi tôi đi ngang qua. Không một lời chế nhạo vênh vang. Không một ánh mắt giễu cợt. Lissa đã huỷ hoại Mia, đúng như Mia đã thề sẽ làm với chúng tôi.

Người duy nhất khốn khổ hơn Mia là Christian. Khác với Mia, Christian chẳng hề e ngại nhìn cặp đôi hạnh phúc kia, mặt đeo vẻ thù ghét rõ rệt. Như mọi khi, chẳng ai buồn để ý, ngoài tôi.

Nhìn Lissa và Aaron ve vãn đến lần thứ mười, tôi kết thúc sớm bữa trưa và đi gặp cô Carmack, cô giáo dạy khái niệm cơ bản về các nguyên tố. Tôi đã muốn hỏi cô vài điều từ lâu rồi.

“Rose, đúng không?” Cô ngạc nhiên khi thấy tôi, nhưng không bực mình hoặc khó chịu như một nửa số giáo viên gần đây vẫn tỏ thái độ.

“Vâng ạ. Em có một câu hỏi về, ừm, phép thuật.”

Cô nhướn một bên lông mày. Học sinh tập sự không học các lớp phép thuật. “Tất nhiên rồi. Em muốn biết gì nào?”

“Hôm trước em nghe linh mục nói về Thánh Vladimir… Cô có biết Ngài ấy chuyên biệt về nguyên tố nào không? Ý em là Vladimir ấy, chứ không phải linh mục.”

Cô nhíu mày. “Lạ đấy. Dù Vladimir rất nổi tiếng ở đây, nhưng cô cũng ngạc nhiên là chẳng ai bàn đến vấn đề này bao giờ. Cô không phải là chuyên gia, nhưng trong tất cả các câu chuyện cô từng nghe, thì Ngài chẳng bao giờ làm việc gì mà theo cô là có liên quan đến bất kỳ nguyên tố nào. Hoặc là thế, hoặc là không ai ghi lại gì cả.”

“Thế còn về việc Ngài chữa lành?” Tôi dấn tới. “Có nguyên tố nào cho phép người ta chữa lành không?”

“Không, theo cô biết thì không.” Môi cô cong lên thành một nụ cười

nho nhỏ. “Những người tin tưởng thì nói rằng Vladimir chữa lành nhờ sức mạnh của Chúa, chứ không phải nhờ bất kỳ loại phép thuật siêu nhiên nào. Dù sao thì các câu chuyện đều khẳng định một điểm chung, đó là Ngài ‘tràn đầy năng lượng tinh thần.’”

“Có khả năng là Ngài không chuyên biệt gì không ạ?”

Nụ cười của cô nhạt đi. “Rose, em thực sự hỏi về Thánh Vladimir à? Hay là về Lissa?”

“Không hẳn ạ…” Tôi lắp bắp.

“Cô biết là khó khăn cho bạn ấy, đặc biệt là trước tất cả các bạn cùng lớp, nhưng Lissa phải kiên nhẫn,” cô nhẹ nhàng giải thích. “Rồi nó sẽ đến. Nó luôn luôn đến.”

“Nhưng đôi khi thì không.”

“Hiếm lắm. Nhưng cô không nghĩ Lissa là một trong số đó. Bạn ấy có năng khiếu hơn-mức-trung-bình trong cả bốn nguyên tố, cho dù chưa đạt đến trình độ chuyên biệt. Một trong số đó sẽ trội lên vào bất kỳ lúc nào.”

Câu này lại cho tôi một ý tưởng. “Liệu có thể chuyên biệt nhiều hơn một nguyên tố được không ạ?”

Cô cười to và lắc đầu. “Không. Quá nhiều năng lực. Không ai chịu được tất cả những phép thuật đó mà không phát điên.”

Ô. Tuyệt.

“Vậy ạ. Cảm ơn cô.” Tôi định đi, rồi lại nghĩ ra thêm một điều khác. “Thưa cô, cô có nhớ cô Karp không? Cô ấy chuyên biệt về nguyên tố nào ạ?”

Cô Carmack tỏ vẻ không thoải mái như tất cả các giáo viên khác mỗi khi có người nhắc đến cô Karp. “Thực ra…”

“Sao ạ?”

“Cô suýt quên. Cô nghĩ cô Karp thực sự là một trong những người

hiếm hoi chẳng bao giờ chuyên biệt. Cô ấy chỉ luôn có một mức độ kiểm soát rất thấp đối với cả bốn nguyên tố."

Suốt các giờ học chiều hôm ấy tôi chỉ nghĩ về lời của cô Carmack, cố đưa chúng vào giả thuyết hợp nhất Lissa-Karp-Vladimir của mình. Tôi cũng quan sát Lissa. Bây giờ có quá nhiều người muốn nói chuyện với Lissa, đến mức hầu như cô không để ý là tôi im lặng, dù rất thường xuyên, tôi thấy Lissa liếc mình và mỉm cười, vẻ mệt mỏi dâng lên trong mắt. Cười đùa và buôn chuyện suốt ngày với những người mà cô chỉ hơi quý mến đang gây tác hại lên chính cô ấy.

"Sứ mệnh đã hoàn thành," sau giờ học tôi bảo Lissa. "Bọn mình ngừng Chiến Dịch Tẩy Não thôi."

Chúng tôi ngồi trên băng ghế ở sân, và Lissa đung đưa chân. "Cậu muốn nói gì?"

"Cậu đã làm xong rồi. Cậu đã ngăn mọi người hành hạ cuộc sống của tớ. Cậu đã huỷ hoại Mia. Đã cướp được Aaron. Cứ chơi với Aaron thêm vài tuần nữa, rồi thả cậu ta và các thành viên hoàng gia khác đi. Cậu sẽ vui hơn."

"Cậu không nghĩ là bây giờ tớ đang vui sao?"

"Tớ biết là cậu không vui. Mấy bữa tiệc cũng rôm rả, nhưng cậu ghét phải giả vờ làm bạn với những người mà cậu không thích, mà cậu không thích hầu hết bọn họ. Tớ biết tối hôm trước Xander đã làm cậu tức giận đến mức nào."

"Cậu ta là một thằng ngu, nhưng tớ có thể chịu được. Nếu tớ ngừng chơi với bọn họ, mọi thứ sẽ trở lại như cũ. Mia lại sẽ khởi động. Còn cứ thế này thì Mia không thế làm phiền bọn mình."

"Không đáng nếu mọi thứ khác làm phiền cậu."

"Chả có gì làm phiền tớ cả." Lissa tỏ vẻ hơi phòng vệ.

"Thế hả?" Tôi mỉa mai. "Bởi vì cậu rất yêu Aaron? Bởi vì cậu chỉ mong lại được ngủ với cậu ta?"

Lissa nhìn tôi chằm chằm. “Tớ đã bao giờ nói rằng đôi khi cậu trở nên cực đáng ghét chưa?”

Tôi phớt lờ. “Tớ chỉ đang nói rằng cậu đã có đủ chuyện vớ vẩn để lo nghĩ, không cần thêm những chuyện này nữa. Cậu đang tự đốt mình bằng phép ép buộc mà cậu sử dụng.”

“Rose!” Lissa lo lắng liếc quanh. “Im đi!”

“Nhưng đó là sự thật. Sử dụng phép thuật suốt sẽ làm đầu cậu phát điên. Thật đấy!”

“Cậu có nghĩ là cậu tưởng tượng hơi bị nhiều không?”

“Thế còn cô Karp thì sao?”

Vẻ mặt Lissa chợt bất động. “Cô ấy thì sao?”

“Cậu. Cậu giống cô ấy.”

“Không, tớ không giống!” Cơn giận dữ loé lên trong đôi mắt xanh.

“Cô ấy cũng chữa lành.”

Nghe tôi nhắc đến chuyện này, Lissa bị sốc. Chủ đề ấy đã đè nặng lên chúng tôi rất lâu, nhưng chúng tôi hầu như không đả động đến nó.

“Chẳng có ý nghĩa gì.”

“Cậu không nghĩ là có ý nghĩa sao? Cậu đã biết ai khác có khả năng chữa lành chưa? Hoặc dùng được phép ép buộc với ma cà rồng lai *và* Moroi chưa?”

“Cô Karp không bao giờ dùng phép ép buộc,” Lissa cãi.

“Có đấy. Cô ấy đã cố dùng nó với tớ vào chính cái đêm cô ấy phải đi. Nó bắt đầu phát huy tác dụng, nhưng rồi bọn họ đưa cô đi trước khi cô xong việc.” Có phải thế không? Nói cho cùng, thì cũng chỉ một tháng sau là Lissa và tôi bỏ trốn khỏi Học viện. Tôi đã luôn nghĩ đó là ý tưởng của chính mình, nhưng chưa biết chừng chính lời đề nghị của cô Karp mới là động lực thực sự.

Lissa khoanh tay lại, khuôn mặt lộ vẻ ương ngạnh, nhưng các cảm

xúc không yên. “Được. Thế thì sao? Vậy thì cô Karp là đồ lập dị giống tớ. Cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Cô ấy phát điên bởi vì… ừm, đó là kiểu của cô ấy thôi. Chẳng liên quan tới bất kỳ thứ gì khác.”

“Nhưng không chỉ cô Karp,” tôi chậm rãi nói. “Còn có người khác giống cậu và cô ấy. Tớ đã tìm ra.” Tôi ngập ngừng. “Cậu biết Thánh Vladimir…”

Rồi tôi tuôn ra mọi thứ. Tôi kể hết cho Lissa. Tôi kể rằng Lissa, cô Karp, và Thánh Vladimir đều có khả năng chữa lành và biết dùng phép siêu ép buộc. Dù chuyện này khiến Lissa thấy lúng túng, nhưng tôi vẫn kể tiếp rằng cả cô Karp và Thánh Vladimir đều trở nên dễ buồn bực và đã cố tự hành hạ bản thân.

“Vladimir đã cố tự tử,” tôi nói, không nhìn vào mắt Lissa. “Tớ cũng từng để ý thấy các dấu vết trên da cô Karp, như thế cô tự cào vào mặt mình. Cô Karp cố dùng tóc che đi, nhưng tớ vẫn nhìn thấy những vết xước cũ và nhận biết được khi cô ấy tạo ra những vết mới.”

“Chuyện này chẳng chứa đựng *bất kỳ* ý nghĩa nào,” Lissa khăng khăng. “Đó… tất cả chỉ là trùng hợp thôi.”

Lissa nói như thể muốn tin là vậy, và một phần trong lòng cô thực sự tin như thế. Nhưng còn có một phần khác, một phần tuyệt vọng những mong mình không phải là một kẻ lập dị, rằng mình không đơn độc. Cho dù tin tức này là xấu, nhưng ít nhất, bây giờ Lissa cũng biết được rằng còn có những người khác giống cô.

“Chẳng lẽ việc không ai trong số họ có khả năng chuyên biệt thì cũng là trùng hợp?”

Tôi nhớ lại cuộc trò chuyện với cô Carmack và giải thích giả thuyết của mình về việc chuyên biệt cả bốn nguyên tố. Tôi cũng lặp lại lời nhận xét của cô Carmack rằng việc đó sẽ làm người ta phát điên.

Lissa dụi mắt khi tôi nói xong, làm nhoè lớp trang điếm. Cô mỉm cười yếu ớt. “Tớ không biết chuyện nào là điên rồ hơn: điều mà cậu

đang kể cho tớ, hay là chuyện cậu đã thử *đọc* thứ gì đó để tìm ra tất cả những chuyện này."

Tôi nhe răng cười, thấy nhẹ nhõm vì Lissa đã nói đùa được. "Này, tớ cũng biết đọc mà."

"Tớ biết là cậu biết đọc. Tớ cũng biết là cậu mất một năm mới đọc xong *Mật mã Da Vinci."* Lissa cười to.

"Đó không phải lỗi của tớ! Và đừng cố đổi đề tài."

"Tớ có cố đâu." Lissa mỉm cười, rồi thở dài. "Tớ chỉ không biết phải nghĩ gì về tất cả những chuyện này."

"Chả có gì để nghĩ cả. Chỉ cần đừng làm những chuyện khiến cậu không thích. Cậu có nhớ việc lặn vào giữa không? Quay trở lại cách đó đi. Sẽ dễ hơn nhiều cho cậu."

Lissa lắc đầu. "Tớ không thế làm thế. Chưa thể."

"Sao lại chưa? Tớ đã bảo cậu…" Tôi ngừng lại, tự hỏi tại sao trước đây tôi chưa nghĩ ra. "Không phải chỉ vì Mia. Cậu đang làm tất cả những chuyện này vì cậu cảm thấy rằng cậu *cần* làm. Cậu vẫn đang cố trở thành Andre."

"Bố mẹ tớ hẳn sẽ muốn tớ…"

"Bố mẹ cậu hẳn sẽ muốn cậu được hạnh phúc."

"Không dễ thế đâu, Rose. Tớ không thể mãi mãi phớt lờ những người này. Tớ cũng là người hoàng tộc mà."

"Hầu hết bọn họ đều chẳng ra gì."

"Và rất nhiều trong số họ sẽ giúp cai trị Moroi. Andre biết điều đó. Anh ấy không giống những người khác, nhưng anh ấy làm những việc phải làm bởi vì anh ấy biết chúng quan trọng đến mức nào."

Tôi ngả người dựa vào ghế. "Và đây là vấn đề. Chúng ta đang quyết định ai là người 'quan trọng' chỉ dựa trên gia tộc, nên cuối cùng chúng ta có toàn những người vớ vẩn đưa ra các quyết định. Đó là lý do

khiến số lượng Moroi giảm xuống và những mụ khốn như Tatiana lại làm nữ hoàng. Cần phải có một hệ thống hoàng gia mới."

"Thôi nào, Rose. Mọi thứ đang vận hành như vậy, hàng thế kỷ nay mọi sự vẫn diễn ra theo cùng một cách. Chúng ta phải sống với nó." Tôi nhìn cô chằm chằm. "Thôi được, thế này thì sao?" Lissa tiếp tục. "Cậu lo rằng mình sẽ trở thành giống như *h*ọ - như cô Karp và Thánh Vladimir - đúng không? Cô Karp bảo tớ không nên dùng các năng lực, rằng nếu tớ dùng thì nó sẽ khiến cho mọi thứ tồi tệ hơn. Nếu tớ dừng lại thì sao? Phép ép buộc, chữa lành, mọi thứ."

Tôi nhíu mắt lại. "Cậu có thế làm được không?" Trừ phép ép buộc rất tiện lợi ra, thì việc ngừng các phép khác chính là điều tôi luôn muốn Lissa thực hiện. Tình trạng trầm cảm của cô bắt đầu cùng khoảng thời gian các năng lực nổi lên, ngay sau vụ tai nạn. Tôi buộc phải tin rằng chúng liên quan với nhau, đặc biệt khi có bằng chứng và những lời cảnh báo của cô Karp.

"Được."

Khuôn mặt Lissa hoàn toàn bình tĩnh, vẻ nghiêm túc và chín chắn. Với mái tóc nhạt tết thành một bím gọn gàng kiểu Pháp và chiếc áo ngắn tay da lộn khoác ngoài váy, tưởng chừng Lissa có thể nắm lấy vị trí của gia đình mình trong hội đồng ngay bây giờ.

"Cậu sẽ phải bỏ tất cả mọi thứ," tôi cảnh báo. "Không chữa lành, dù con vật dễ thương và đáng yêu đến đâu. Cũng không dùng phép ép buộc làm loá mắt các thành viên hoàng gia nữa."

Lissa gật đầu nghiêm chỉnh. "Tớ làm được. Như thế cậu có cảm thấy dễ chịu hơn không?"

"Có, nhưng tớ sẽ còn dễ chịu hơn nữa nếu cậu ngừng làm phép thuật *và* trở lại chơi với Natalie."

"Tớ biết, tớ biết. Nhưng tớ không thể dừng lại, ít nhất là không phải bây giờ."

Tôi không lay chuyển nổi Lissa về việc đó - *chưa thể* - nhưng biết rằng cô sẽ tránh dùng các năng lực của mình cũng đủ khiến tôi nhẹ nhõm.

"Được rồi," tôi nói, xách balô lên. Tôi muộn giờ tập rồi. Thêm lần nữa. "Cậu cứ tiếp tục chơi với tụi hỗn xược, chỉ cần cậu giữ 'mấy chuyện khác' trong tầm kiểm soát." Tôi ngập ngừng. "Và cậu biết đấy, cậu thực sự đã xong chuyện với Aaron và Mia. Cậu không cần phải cặp với Aaron để tiếp tục chơi với các thành viên hoàng gia nữa."

"Sao tớ cứ có cảm giác rằng cậu không thích Aaron nữa thế?"

"Tớ thích cậu ấy vừa vừa - tức là cũng như cậu thích cậu ấy thôi. Và tớ không nghĩ rằng cậu nên tỏ ra nóng bỏng và toát mồ hôi với những người mà cậu chỉ thích 'vừa vừa.'"

Lissa mở to mắt với vẻ kinh ngạc giả vờ. "Đây có phải là Rose Hathaway đang nói không? Cậu mới làm một cuộc cải cách sao? Hay *đã có* ai đó mà cậu thích 'hơn mức vừa vừa'?"

"Nào" tôi khó chịu nói, "Tớ chỉ đang lo cho cậu. Với lại, trước đây tớ chưa bao giờ để ý thấy là Aaron tẻ nhạt đến mức nào."

Lissa chế giễu. "Cậu thì nghĩ ai cũng tẻ nhạt hết."

"Christian thì không."

Câu nói buột ra trước khi tôi kịp tự chặn mình lại. Lissa ngừng cười. "Cậu ta là đồ tồi. Tự nhiên một hôm cậu ta không nói chuyện với tớ nữa mà chẳng có lý do gì cả." Lissa khoanh tay lại. "Và chẳng phải là cậu ghét Christian sao?"

"Tớ vẫn có thể vừa ghét cậu ta và vừa nghĩ rằng cậu ta thú vị."

Nhưng tôi cũng bắt đầu nghĩ rằng tôi đã phạm sai lầm lớn về Christian. Cậu ta kỳ quặc, tăm tối và thích đốt cháy người khác, đúng. Nhưng mặt khác, cậu ta thông minh, hài hước - theo một cách quái dị - và không hiểu sao lại có tác động làm dịu Lissa.

Nhưng tôi đã làm hỏng hết mọi chuyện. Tôi để cho sự tức giận và ghen tỵ chiến thắng, kết cục là chia rẽ họ. Nếu tối hôm đó tôi để Christian vào gặp Lissa trong vườn, biết đâu Lissa không đến nỗi buồn bã và tự cắt tay mình. Biết đâu bây giờ họ đã ở bên nhau, tránh xa những bè phái trong trường.

Hẳn là số phận cũng đồng tình với tôi, vì năm phút sau khi rời Lissa thì tôi đi ngang Christian, lúc này đang băng qua sân. Mắt chúng tôi nhìn nhau trong một khoảnh khắc trước khi đi lướt qua nhau. Tôi gần như vân tiếp tục đi. Gần như. Rồi hít một hơi thở sâu, tôi đứng lại.

"Đợi đã… Christian." Tôi gọi cậu ta. Khốn thật, tôi muộn giờ tập quá rồi. Dimitri sẽ giết tôi.

Christian quay lại đối mặt với tôi, tay nhét trong túi áo khoác đen dài, dáng điệu chán nản và thờ ơ.

"Sao?"

"Cảm ơn vì những cuốn sách." Cậu ta không nói gì. "Những cuốn mà cậu đưa cho Mason."

"Ô, tôi tưởng cậu nói đến những cuôn sách khác."

Hay đấy, đồ khỉ. "Cậu không định hỏi là tôi dùng chúng làm gì à?"

"Việc của cậu. Chỉ đoán là cậu chán vì bị cấm túc."

"Thế thì hẳn là tôi phải chán lắm thì mới đến mức đọc sách đấy."

Christian chẳng buồn cười trước câu đùa của tôi. "Cậu muốn gì đây, Rose? Tôi còn phải tới nhiều nơi."

Tôi biết cậu ta nói dối, nhưng tài châm biếm của tôi không còn hài hước như mọi khi. "Tôi muốn cậu, ờ, lại đi chơi với Lissa."

"Cậu nói *nghiêm túc* đấy à?" Christian quan sát tôi rất kỹ, đầy vẻ nghi ngờ. "Sau những gì cậu nói với tôi?"

"À, ờ… Mason không truyền đạt lại cho cậu sao?…"

Môi Christian cong lên thành nụ cười nhếch mép. "Cậu ta có nói vài

điều.”

“Và?”

“Và tôi không muốn nghe từ Mason.” Nụ cười của Christian càng rộng hơn khi tôi nhìn chăm chú. “Cậu cử Mason tới xin lỗi giúp. Hãy bước ra và tự làm đi.”

“Cậu là đồ tồi,” tôi bảo Christian.

“Ừ. Còn cậu là đồ dối trá. Tôi muốn nhìn thấy cậu tự nuốt lòng tự ái của mình.”

“Tôi đã nuốt lòng tự ái của tôi hai tuần nay rồi,” tôi làu bàu.

Christian nhún vai, quay người và bắt đầu bỏ đi.

“Đợi đã!” Tôi gọi và đặt tay lên vai Christian. Cậu ta dừng bước, quay lại nhìn tôi. “Thôi được, thôi được. Tôi đã nói dối về cảm xúc của Lissa. Cậu ấy chưa bao giờ nói những điều đó về cậu, được chưa? Lissa *thích* cậu. Tôi bịa chuyện ra vì *tôi* không thích cậu.”

“Thế mà cậu lại muốn tôi nói chuyện với cậu ấy.”

Khi những lời tiếp theo buột ra khỏi môi tôi, tôi gần như không tin nổi. “Tôi nghĩ… cậu có thể… tốt cho Lissa.”

Chúng tôi nhìn nhau chằm chặp trong vài khoảnh khắc nặng nề. Nụ cười nhếch mép của Christian khô héo đi một chút. Không nhiều điều khiến cậu ta ngạc nhiên được. Nhưng điều này thì có.

“Xin lỗi. Tôi chưa nghe rõ cậu nói. Cậu lặp lại được không?” Cuối cùng, Christian hỏi.

Suýt nữa thì tôi đấm cho cậu ta một phát vào mặt. “Cậu dừng được chưa? Tôi muốn cậu lại cặp với Lissa.”

“Không.”

“Xem này, tôi bảo cậu rồi, tôi đã nói dối…”

“Không phải vụ dối trá. Mà là *cô ấy*. Cậu nghĩ bây giờ tôi có thể nói chuyện với cô ấy sao? Cô ấy lại là Công chúa Lissa rồi.” Sự chua cay

thấm đẫm từng lời nói của Christian. “Tôi không thể lại gần Lissa, không thể khi mà vây quanh cô ấy là tụi hoàng tộc đó.”

“Cậu cũng là người hoàng tộc mà,” tôi nói, với mình nhiều hơn là với Christian. Tôi cứ hay quên rằng Ozera cũng là một trong mười hai gia tộc.

“Trong một gia tộc toàn Strigoi thì cũng không sao, hả?”

“Nhưng *cậu không phải là*… đợi đã. Đó là lý do Lissa cảm thấy có mối liên kết với cậu,” tôi bắt đầu nhận ra.

“Vì tôi sẽ trở thành một Strigoi?” Christian hỏi cạnh khoé.

“Không… Vì cậu cũng mất bố mẹ. Cả cậu và Lissa đều nhìn thấy bố mẹ mình chết.”

“Lissa nhìn thấy bố mẹ cậu ấy chết. Tôi nhìn thấy bố mẹ tôi bị giết.”

Tôi nao núng. “Tôi biết. Tôi xin lỗi, hẳn là đã… ừrn, tôi không biết chuyện đó như thế nào.”

Đôi mắt xanh pha lê trở nên không tập trung. “Giống như một đội quân Tử thần tràn vào nhà tôi.”

“Ý cậu là… bố mẹ cậu?”

Christian lắc đầu. “Những giám hộ đến để giết họ. Ý tôi là, bố mẹ tôi rất đáng sợ, đúng, nhưng họ trông vẫn y như bố mẹ tôi - hơi nhợt nhạt hơn một chút, tôi đoán thế. Mắt họ có chút màu đỏ. Nhưng họ vẫn đi lại và nói chuyện y như bình thường. Tôi không biết chuyện gì bất ổn đang xảy ra với họ, nhưng cô tôi thì biết. Lúc họ đến tìm tôi thì cô đang trông tôi.”

“Rồi bố mẹ cậu sẽ biến đổi cậu à?” Tôi quên béng mất sứ mệnh ban đầu của mình, vì quá bị cuốn vào câu chuyện. “Cậu còn nhỏ mà.”

“Tôi nghĩ họ sẽ giữ tôi cho đến khi tôi lớn hơn, rồi biến đổi tôi. Cô Tasha không để họ mang tôi đi. Họ đã cố nói lý lẽ với cô, biến đổi cả

cô, nhưng khi cô không chịu nghe, thì họ cố ép buộc cô đi, kể cả bằng bạo lực. Tasha chống lại - mọi chuyện rất lộn xộn - rồi các giám hộ xuất hiện." Mắt Christian quay trở lại với tôi. Cậu ta mỉm cười, nhưng chẳng có chút niềm vui nào trong đó. "Như tôi đã nói, một đội quân Tử thần. Tôi nghĩ là cậu điên, Rose ạ, nhưng nếu cậu trở thành giống như họ, rồi đến một ngày nào đó, cậu sẽ gây ra những tổn hại nghiêm trọng đấy. Ngay cả tôi cũng chẳng dám gây chuyện với cậu."

Tôi cảm thấy thật kinh khủng. Christian đã sống một cuộc đời khốn khổ, mà tôi lại lấy đi một trong số rất ít những điều tốt lành của cậu ta. "Christian, tôi xin lỗi vì đã làm rối tung mọi chuyện giữa cậu và Lissa. Thật là ngu ngốc. Lissa muốn ở bên cậu. Tôi nghĩ bây giờ cậu ấy vẫn muốn thế. Nếu cậu chỉ cần…"

"Tôi đã bảo cậu rồi, tôi không thể."

"Tôi rất lo cho Lissa. Cậu ấy lao vào những chuyện hoàng tộc vì nghĩ như thế là trả đũa Mia - cậu ấy làm vì tôi."

"Thế mà cậu còn không biết ơn?" Giọng mỉa mai đã trở lại.

"Tôi rất lo. Lissa không thể chơi được tất cả những trò bè phái nham hiểm này đâu. Việc đó không tốt cho cậu ấy, nhưng cậu ấy không chịu nghe tôi. Tôi có thể… tôi có thể nhờ giúp đỡ."

"Cô ấy có thể nhờ giúp đỡ. Này, đừng có tỏ ra ngạc nhiên, tôi biết có chuyện kỳ cục đang xảy ra với Lissa. Tôi còn chưa đả động đến việc cái cổ tay đâu đấy."

Tôi nhảy dựng lên. "Lissa nói với cậu sao…" Mà sao lại không cơ chứ? Lissa đã kể cho Christian nghe đủ thứ khác mà.

"Cô ấy đâu cần kể," Christian nói. "Tôi có mắt mà." Trông tôi hẳn là thảm hại lắm, vì Christian thở dài và lùa một bàn tay vào tóc. "Nghe này, nếu tôi bắt gặp Lissa một mình… tôi sẽ cố nói chuyện với cô ấy. Nhưng nói thật nhé… nếu cậu thực sự muốn giúp Lissa… ừm, tôi biết tôi được cho là kẻ luôn chống lại mọi thứ chính thống, nhưng cậu sẽ

có được sự giúp đỡ tốt nhất bằng cách nói chuyện với ai khác. Kirova. Hay anh giám hộ của cậu. Tôi không biết. Một người hiểu biết. Một người cậu tin tưởng."

"Lissa không thích đâu." Tôi cân nhắc. "Tôi cũng chẳng thích."

"Ừ, ừm, tất cả chúng ta đều phải làm những điều mình không thích. Cuộc sống là vậy."

Nút công tắc quái vật của tôi lại bật lên. "Cậu là cái gì thế hả, một chuyên gia sau giờ học à?"

Một nụ cười ma mãnh lướt ngang qua khuôn mặt Christian. "Nếu cậu không loạn thần kinh, thì chơi với cậu cũng vui đây."

"Buồn cười chưa, tôi cũng cảm thấy tương tự về cậu."

Christian chẳng nói thêm gì, nhưng nụ cười rộng hơn, và cậu ta bỏ đi.

Mười bảy

VÀI NGÀY SAU, LISSA tìm gặp tôi bên ngoài phòng sinh hoạt chung và thông báo tin tức ấn tượng nhất.

"Cuối tuần này bác Victor sẽ đưa Natalie ra khỏi trường để đi shopping ở Missoula. Cho buổi khiêu vũ. Họ nói tớ có thể đi theo."

Tôi chẳng mảy may phản ứng. Lissa tỏ ra ngạc nhiên trước sự im lặng của tôi.

"Không hay sao?"

"Hay cho *cậu* thôi, tớ nghĩ thế. Tương lai của tớ thì làm gì có trung tâm thương mại với chả khiêu vũ."

Lissa mỉm cười phấn khích. "Bác Victor bảo Natalie rằng cậu ấy có thể rủ thêm hai người nữa ngoài tớ. Tớ đã thuyết phục cậu ấy đưa cậu và Camille đi."

Tôi giơ cả hai tay. "Thôi, cảm ơn, nhưng tớ thậm chí còn không được tới thư viện sau giờ học ấy chứ. Chẳng ai cho tớ đến Missoula đâu."

"Bác Victor nghĩ rằng bác ấy sẽ thuyết phục được cô Hiệu trưởng Kirova cho phép cậu đi. Anh Dimitri cũng đang cố."

"Dimitri?"

"Ừ. Anh ấy phải đi với tớ nếu tớ ra khỏi trường." Lissa nhe răng cười, thấy tôi có hứng thú với Dimitri nhưng lại tưởng đó là hứng thú với trung tâm thương mại. "Cuối cùng họ cũng giải quyết xong tài khoản cho tớ - tớ lại có tiền tiêu vặt rồi. Nên bọn mình có thể mua các

thứ khác nữa ngoài váy dạ hội. Cậu biết đây, nếu họ đã để cho cậu tới trung tâm thương mại, thì họ sẽ phải cho phép cậu tới buổi khiêu vũ thôi."

"Bây giờ bọn mình còn tới các buổi khiêu vũ nữa hả?" Tôi nói. Trước đây chúng tôi chưa từng làm thế. Các sự kiện xã hội do nhà trường tổ chức? Không đời nào.

"Tất nhiên là không. Nhưng cậu biết đấy, sẽ có đủ loại tiệc tùng bí mật. Bọn mình sẽ bắt đầu ở buổi khiêu vũ rồi chuồn đi." Lissa thở ra sung sướng. "Mia ghen tỵ đến mức nó gần như không chịu nổi."

Lissa tiếp tục nói về những cửa hàng chúng tôi sẽ đến, tất cả những thứ chúng tôi sẽ mua. Tôi thừa nhận rằng mình khá hào hứng khi nghĩ tới việc được mua ít quần áo mới, nhưng tôi chẳng tin rằng mình sẽ thực sự được "thả", hoang đường lắm.

"À này," Lissa hí hửng nói. "Cậu phải xem đôi giày mà Camille cho tớ mượn. Tớ chưa từng biết là bọn tớ lại đi cùng cỡ đấy nhé. Chờ tẹo." Lissa mở balô và bắt đầu bới.

Đột nhiên, Lissa hét lên và ném chiếc balô xuống đất. Sách và giày đổ ra ngoài. Và cả một con bồ câu chết.

Nó là một trong những con bồ câu than khóc màu nâu nhợt vẫn đậu trên các đường dây dọc theo đường cao tốc và dưới những tán cây trong sân trường. Mình nó đầy máu, đến mức tôi không thể nhìn ra vết thương nằm ở đâu. Ai mà biết được là ngay cả một thứ nhỏ như thế lại có lắm máu đến vậy chứ? Nhưng dù sao thì con chim rõ ràng là đã chết rồi.

Lissa lấy tay che miệng, nhìn chăm chăm, không nói nên lời, mắt mở to.

"Mẹ kiếp," tôi chửi thề. Không ngần ngừ, tôi chụp lấy một cái que và đẩy cái cơ thể bé nhỏ đầy lông ấy sang bên. Khi nó đã xa ra một chút, tôi bắt đầu nhét đồ của Lissa lại vào balô, cố không nghĩ tới

những loại vi khuẩn từ con chim chết kia. “Làm thế chó nào mà chuyện này cứ… Liss!”

Tôi nhảy vọt tới và tóm lấy Lissa, kéo cô ấy ra. Lissa đang quỳ trên mặt đất, tay với về phía con chim câu. Tôi cho rằng ngay cả Lissa cũng không nhận ra rằng mình đang định làm gì. Bản năng trong cô quá mạnh, nó cứ thế hành động thôi.

“Lissa,” tôi nói, tay siết chặt tay Lissa. Cô vẫn đang nghiêng về phía con chim. “Đừng. Đừng làm thế.”

“Tớ có thể cứu nó.”

“Không, cậu không thể. Cậu đã hứa rồi, nhớ không? Có một số thứ phải để chết. Bỏ qua chuyện này đi.” Vẫn còn cảm thấy sự căng thẳng của Lissa, tôi van nài. “Làm ơn đi, Liss. Cậu hứa rồi mà. Không chữa lành nữa. Cậu đã nói là cậu sẽ không làm. Cậu hứa với tớ rồi cơ mà.”

Sau vài khoảnh khắc nữa, tôi cảm thấy tay Lissa thả lỏng hơn, cô ngả người dựa vào tôi. “Tớ ghét chuyện này, Rose ơi. Tớ ghét tất cả những chuyện này.”

Đúng lúc đó Natalie bước ra ngoài, không hề hay biết về cảnh tượng kinh khủng đang đợi mình.

“Này, các cậu có… ôi Chúa ơi!” Natalie ré lên khi nhìn thấy con chim. “Cái gì thế?”

Tôi giúp Lissa đứng thẳng lên. “Lại thêm một, ừm, trò quỷ.”

“Nó… chết rồi à?” Natalie nhăn mặt ghế tởm.

“Ừ,” tôi kiên quyết đáp.

Nhận ra không khí căng thẳng, Natalie nhìn qua nhìn lại hai chúng tôi. “Còn chuyện gì nữa à?”

“Không có gì.” Tôi đưa trả balô cho Lissa. “Đây chỉ là trò đùa ngu xuẩn, bệnh hoạn của kẻ nào đó, tớ sẽ báo cho cô Kirova để cử người đến dọn dẹp.”

Natalie quay đi, trông hơi xanh xao. “Tại sao mọi người cứ làm trò này với cậu? Khủng khiếp quá.”

Lissa và tôi liếc nhau.

“Tớ không biết,” tôi nói. Nhưng khi đi tới văn phòng cô Kirova, tôi bắt đầu băn khoăn.

Khi chúng tôi tìm thấy con cáo, Lissa đã gợi ý rằng hẳn có người biết về chuyện con quạ. Tôi đã không tin.

Tối hôm đó chỉ mình chúng tôi ở trong rừng, cô Karp thì sẽ không nói với ai đâu. Nhưng nếu quả thực có người nhìn thấy thì sao? Sẽ thế nào nếu ai đó cứ làm những trò này không phải để doạ cho Lissa sợ, mà để xem liệu cô ấy lại có thể chữa lành không? Mẩu giấy ở chỗ con thỏ ghi thế nào? *Ta biết mi là gì.*

Tôi không nói chuyện này với Lissa, tôi cho rằng cô sẽ không chịu nổi tất cả những lý thuyết của tôi về các âm mưu. Ngoài ra, hôm sau, khi tôi gặp Lissa thì cô ấy đã quên phéng chuyện con chim bồ câu vì hân hoan với một tin tức mới: cô Kirova đã cho phép tôi đi chơi vào cuối tuần. Viễn cảnh mua sắm làm rất nhiều tình huống tối tăm bỗng sáng sủa hơn - cho dù đó là tình huống giết động vật - và tôi tạm chuyển những lo âu của mình sang chế độ chờ.

Chỉ có điều, khi thời điểm tới, tôi mới biết rằng việc tôi được “Tha” còn kèm theo ràng buộc.

“Cô Hiệu trưởng Kirova nghĩ rằng từ hồi quay về thì em đã thể hiện rất tốt,” Dimitri bảo tôi.

“Ngoài vụ gây sự đánh nhau trong giờ của thầy Nagy ạ?”

“Cô ấy không trách em chuyện đó. Không hoàn toàn. Anh đã thuyết phục cô ấy rằng em cần nghỉ ngơi… Và em có thể sử dụng buổi đi chơi này như một bài tập huấn luyện.”

“Bài tập huấn luyện?”

Dimitri giải thích vắn tắt trong khi chúng tôi ra ngoài để gặp những người khác cùng đi. Victor Dashkov, vẫn ốm yếu như mọi khi, đã ở đó cùng các giám hộ của mình, Natalie rõ là đang thúc giục ông. Ông mỉm cười và cẩn thận ôm cô con gái, cái ôm kết thúc khi một tràng ho ập đến. Mắt Natalie mở to lo lắng trong lúc đợi cơn ho qua đi.

Victor tuyên bố rằng ông đủ khoẻ để đi cùng chúng tôi, và mặc dù ngưỡng mộ ý chí của ông, tôi vẫn nghĩ rằng ông đặt cho mình quá nhiều thử thách chỉ để đi mua sắm với một nhóm các cô bé tuổi teen.

Chúng tôi đi ngay sau khi mặt trời mọc, trên một chiếc xe lớn của nhà trường, suốt hai tiếng đồng hồ để tới Missoula. Nhiều Moroi sống tách biệt với người thường, nhưng nhiều Moroi cũng vẫn sống cùng họ, và khi đi mua sắm ở các trung tâm thương mại của họ, thì bạn phải đi theo đúng giờ của họ luôn. Các cửa sổ sau của chiếc xe có kính nhuộm màu để lọc bớt ánh sáng và giữ cho những luồng sáng tồi tệ nhất không soi vào các ma cà rồng.

Cả đội chúng tôi có chín người: Lissa, Victor, Natalie, Camille, Dimitri, tôi và ba giám hộ khác. Hai trong số các giám hộ đó, Ben và Spiridon, luôn đi cùng Victor. Người thứ ba là một trong các giám hộ của nhà trường: Stan, ông thầy khó ưa đã sỉ nhục tôi vào ngày đầu tiên tôi quay lại trường.

“Camille và Natalie chưa có giám hộ riêng,” Dimitri giải thích với tôi. “Cả hai vẫn còn được bảo vệ bởi các giám hộ của gia đình. Vì họ là các học sinh của Học viện rời khỏi trường, nên một giám hộ của trường sẽ đi cùng - là Stan. Anh đi theo vì anh là giám hộ được phân công của Lissa. Hầu hết các cô gái ở tuổi Lissa sẽ chưa có giám hộ riêng, nhưng hoàn cảnh khiến cho Lissa thành người đặc biệt.”

Tôi ngồi ở cuối xe với Dimitri và Spiridon, để họ truyền đạt những hiểu biết về giám hộ cho tôi, như là một phần của “bài tập huấn luyện.” Ben và Stan ngồi phía trước, còn những người khác thì ngồi ở

giữa. Lissa và Victor nói chuyện với nhau rất nhiều, chia sẻ các tin tức. Camille, đã được dạy dỗ rằng phải lễ phép trước các thành viên hoàng gia lớn tuổi hơn, nên chỉ mỉm cười và gật gù theo. Ngược lại, Natalie thì có vẻ bị bỏ quên và cứ cố lôi kéo sự chú ý của bố mình ra khỏi Lissa. Nhưng chẳng ăn thua. Hình như Victor đã dò trúng tần số nói chuyện dông dài của Lissa.

Tôi lại quay sang Dimitri. “Lissa phải được có hai giám hộ. Các hoàng tử và công chúa luôn được thế mà.”

Spiridon trạc tuổi Dimitri, với mái tóc chĩa thẳng màu vàng hoe và thái độ thoải mái hơn. Dù có cái tên rất Hy Lạp, nhưng anh ta lại có giọng nói kéo dài của người phương Nam. “Đừng lo, đến lúc thì cô ấy sẽ có khối giám hộ ấy mà. Dimitri đã là một trong số đó. Khả năng là em cũng sẽ trở thành một giám hộ của cô ấy. Và đó là lý do hôm nay em ở đây đấy.”

“Để tập luyện,” tôi đoán.

“Ờ. Em sẽ thành một cặp với Dimitri.”

Một khoảnh khắc im lặng kỳ cục, nhưng chẳng ai để ý thấy ngoài Dimitri và tôi. Mắt chúng tôi gặp nhau.

“Cặp giám hộ,” Dimitri sửa lại một cách không cần thiết, cứ như thể chính anh cũng đã nghĩ đến các kiểu “cặp” khác.

“Ờ,” Spiridon đồng tình.

Chẳng để ý đến những căng thẳng quanh mình, Spiridon tiếp tục giải thích rằng một cặp đôi giám hộ hoạt động thế nào. Đó toàn là những chuyện đúng theo tiêu chuẩn, giống trong các cuốn sách giáo khoa của tôi, nhưng bây giờ thì nó có ý nghĩa hơn vì tôi đang thực hành trong thế giới thực. Các giám hộ được giao trách nhiệm bảo vệ các Moroi dựa trên độ quan trọng. Hai giám hộ là kiểu nhóm phổ biến nhất, kiểu mà có lẽ tôi sẽ tham gia rất nhiều với Lissa. Một giám hộ phải ở gần mục tiêu, người kia đứng lùi lại và để mắt đến hoàn cảnh

xung quanh.

Những giám hộ giữ các vị trí này được gọi một cách rất tẻ nhạt là các giám hộ gần và xa.

“Có lẽ em sẽ luôn là giám hộ gần,” Dimitri bảo tôi. “Em là con gái và cùng tuổi với công chúa. Em có thể đi cạnh cô ấy mà không gây chú ý.”

“Và em không bao giờ được rời mắt khỏi Lissa,” tôi lưu ý. “Hoặc là anh.”

Spiridon lại cười to và thúc khuỷu tay vào Dimitri. “Cậu có một học sinh siêu sao đấy. Cậu đã đưa cọc cho cô ấy chưa?”

“Chưa. Rose chưa sẵn sàng.”

“Em sẽ sẵn sàng nếu có *ai đó* chỉ cho em cách sử dụng,” tôi cãi. Tôi biết mỗi giám hộ trong xe đều có một cái cọc và khẩu súng giấu kỹ trong người.

“Có nhiều chuyện hơn là chỉ sử dụng một cái cọc,” Dimitri nói theo cái cách già-dặn-và-thông-thái của anh. “Em vẫn còn phải khuất phục được cả các cảm xúc. Và em phải dám bắt chính bản thân mình giết bọn họ.”

“Tại sao em lại không dám giết bọn họ chứ?”

“Hầu hết các Strigoi đều từng là Moroi cố ý biến đổi. Đôi khi họ là những Moroi hoặc ma cà rồng lai bị ép biến đổi. Không quan trọng lắm. Nhưng nhiều khả năng là em quen biết một trong số bọn họ. Em có giết được người mà em từng quen biết không?”

Chuyến đi dần trở nên bớt vui từ lúc đó.

“Em đoán là có. Em phải làm mà, đúng không? Nếu lựa chọn giữa bọn họ và Lissa…”

“Em vẫn có thể do dự,” Dimitri nói. “Và sự do dự đó đủ giết chết em. Và cô ấy.”

“Vậy làm sao anh đảm bảo rằng mình không do dự?”

“Em phải liên tục nhắc mình rằng bọn họ *không* còn là những con người mà em đã biết. Bọn họ đã đen tối và méo mó. Và phi tự nhiên. Em phải xoá đi được cảm giác gắn bó, cứ làm điều đúng. Nếu họ còn có một chút xíu nào của con người trước đây, thì có thể họ sẽ biết ơn em.”

“Biết ơn vì em giết họ?”

“Nếu ai đó biến em thành một Strigoi, em sẽ muốn gì?” Dimitri hỏi.

Tôi không biết phải trả lời thế nào, nên tôi chẳng nói gì. Vẫn không rời mắt khỏi tôi, Dimitri tiếp tục dấn tới.

“Em sẽ muốn gì nếu em biết rằng mình sẽ bị biến thành một Strigoi, trái với mong muốn của mình? Nếu em biết rằng em sẽ mất hết ý thức về đạo đức của mình trước đây, mất cả những hiểu biết về đúng và sai? Nếu em biết em sẽ sống phần còn lại của đời mình - cuộc đời bất tử của mình - để giết những người vô tội? Em sẽ muốn gì?”

Cả xe trở nên im lặng một cách nặng nề. Tôi nhìn chăm chăm vào Dimitri, những câu hỏi cứ đè nặng trong lòng, và đột nhiên tôi hiểu tại sao anh ấy và tôi lại có sức hút kỳ lạ với nhau, trừ ngoại hình ưa nhìn ra.

Tôi chưa từng gặp ai khác coi việc làm giám hộ nghiêm túc đến thế, một người hiểu được tất cả những hệ quả sống còn. Tất nhiên là chưa ai ở tuổi tôi làm được như thế. Mason đã không thể hiểu tại sao tôi không thư giãn và uống rượu ở buổi tiệc. Dimitri đã nói rằng tôi nắm được nhiệm vụ của mình tốt hơn rất nhiều giám hộ lớn tuổi hơn tôi, và tôi không hiểu tại sao - đặc biệt khi mà họ hẳn là nhìn thấy nhiều chết chóc và hiểm nguy hơn nhiều. Nhưng vào khoảnh khắc đó, tôi biết là anh nói đúng, rằng tôi có ý thức rất kỳ lạ về việc sự sống và cái chết, và những điều tốt và xấu pha trộn với nhau thế nào.

Dimitri cũng vậy. Đôi khi chúng tôi sẽ thấy cô đơn. Chúng tôi sẽ

phải trì hoãn những "niềm vui" của chính mình. Sẽ không được sống cuộc sống mong muốn cho bản thân. Nhưng mọi việc bắt buộc phải diễn ra như vậy. Chúng tôi hiểu nhau, hiểu rằng còn có những người cần đến sự bảo vệ của mình. Cuộc sống của chúng tôi sẽ không bao giờ dễ dàng.

Và đưa ra những quyết định như thế này là một phần của cuộc sống đó.

"Nếu em trở thành một Strigoi… em sẽ muốn có người giết mình đi."

"Anh cũng vậy," Dimitri lặng lẽ nói. Tôi thấy rằng anh vừa thoáng nhận ra điều mà tôi cũng vừa nhận ra, chính là cảm giác kết nối đồng điệu giữa chúng tôi.

"Điều đó nhắc ta nhớ tới việc Mikhail săn đuổi Sonya," bác Victor trầm tư lẩm bẩm.

"Mikhail và Sonya là ai ạ?" Lissa hỏi.

Victor lộ vẻ ngạc nhiên. "Ái chà, ta tưởng cháu biết chứ. Sonya Karp."

"Sonya Kar… ý bác là, cô Karp? Cô ấy làm sao ạ?" Lissa nhìn qua lại giữa tôi và ông bác.

"Cô ấy… biến thành Strigoi," tôi nói, không nhìn vào mắt Lissa. "Tự nguyện."

Tôi đã biết đến một ngày, Lissa sẽ phát hiện ra. Đó là mảnh ghép cuối cùng trong câu chuyện về cô Karp, một bí mật mà tôi đã giữ cho riêng mình. Một bí mật cứ liên tục làm tôi lo sợ. Khuôn mặt của Lissa và mối kết nối giữa chúng tôi cho thấy cô đang hoàn toàn sốc, cảm xúc càng dữ dội hơn khi cô nhận ra rằng tôi biết mà không hề kể.

"Nhưng tớ không biết Mikhail là ai," tôi thêm vàp.

"Mikhail Tanner," Spiridon nói.

“Ô. Giám hộ Tanner. Ông ấy ở trường trước khi bọn em bỏ đi.” Tôi nhíu mày. “Tại sao ông ấy lại săn đuổi cô Karp?”

“Để giết cô ấy,” Dimitri thẳng thừng nói. “Họ là người yêu.”

Toàn bộ chuyện về Strigoi chợt có một trọng tâm mới đối với tôi. Gặp một Strigoi mà mình quen trong một trận chiến nảy lửa là một chuyện. Còn cố tình săn đuổi một người… một người mà mình từng yêu? Trời! Tôi không biết liệu tôi có làm nổi điều đó không, cho dù nó thực sự đúng đắn.

“Đến lúc chuyển sang chuyện khác rồi,” Victor nhẹ nhàng nói. “Hôm nay đâu phải là ngày ngập đầu trong những chuyện buồn rầu vậy.”

Tôi nghĩ tất cả chúng tôi đều cảm thấy nhẹ cả người khi đến trung tâm thương mại. Chuyển sang vai trò giám hộ, tôi đi sát cạnh Lissa từ cửa hàng này sang cửa hàng khác, nhìn ngắm tất cả những mẫu mới. Thật là tuyệt vì lại được tới những nơi công cộng và làm việc này việc nọ với cô, mà chỉ để cho *vui* chứ không liên quan gì đến bè phái ám muội và khó chịu của Học viện. Gần giống như ngày xưa. Tôi rất nhớ việc đi chơi như thế này. Tôi rất nhớ cô bạn thân của mình.

Dù mới giữa tháng Mười một, nhưng trung tâm thương mại đã lấp lánh những đồ trang trí lễ hội. Tôi cho rằng mình đang làm công việc tốt nhất trên đời. Phải thừa nhận rằng, tôi cũng cảm thấy hơi bực một chút khi nhận ra những giám hộ lớn hơn đều giữ liên lạc với nhau qua các thiết bị thông tin nho nhỏ rất hay. Nghe tôi phản đối về việc mình không có, Dimitri bảo không dùng nó thì tôi sẽ học được tốt hơn. Nếu tôi bảo vệ được Lissa theo cách lỗi thời này, thì tôi có thể làm được bất cứ việc gì.

Victor và Spiridon đi cùng chúng tôi, còn Dimitri và Ben lùi ra xa, bằng cách nào đó, cố để trông không giống những anh chàng lén lút bám đuôi theo dõi các cô gái trẻ.

“Cái này hợp với cậu quá đi,” Lissa nói và đưa cho tôi một chiếc áo cổ trễ được trang trí bằng nhiều dải buộc ở cửa hàng Macy’s. “Tớ sẽ mua cho cậu.”

Tôi nhìn nó, rất ham hố, và đã tưởng tượng ra hình ảnh mình mặc nó. Thế rồi, đưa mắt nhìn Dimitri, tôi lại lắc đầu và trả lại chiếc áo. “Mùa đông sắp đến rồi. Tớ sẽ lạnh chết thôi.”

“Trước đây có gì cản được cậu đâu.”

Lissa nhún vai và treo trả lại chiếc áo. Cô và Camille thử liên tục hàng dây quần áo, số tiền khổng lồ của họ đảm bảo rằng giá cả chẳng thành vấn đề. Lissa đề nghị mua cho tôi bất kỳ thứ gì tôi muốn. Chúng tôi luôn rất hào phóng với nhau trong suốt cả đời mình, và tôi cũng không ngại nhận những gì cô ấy cho. Nên những lựa chọn của tôi khiến Lissa rất ngạc nhiên.

“Cậu mua ba cái áo ấm và một cái áo có mũ,” Lissa thông báo, lật qua một chồng quần jeans hiệu BCBG. “Tớ thấy cậu đang ‘bánh tẻ’ quá đấy.”

“Này, tớ cũng đâu thấy cậu mua những chiếc áo hở hang.”

“Tớ không phải là người thường mặc chúng.”

“Cảm ơn nhiều nhé.”

“Cậu hiểu ý tớ muốn nói mà. Thậm chí cậu còn cuộn tóc lên cao nữa.”

Đó là sự thật. Tôi đã làm theo lời khuyên của Dimitri và quấn gọn tóc lên thành một búi cao, khiến anh mỉm cười khi nhìn thấy tôi. Nếu tôi đã có các dấu hiệu *molnija,* thì hẳn chúng được khoe ra rồi.

Lissa liếc quanh để đảm bảo rằng không người nào khác nghe thấy chúng tôi. Các cảm xúc trong mối kết nối chuyển thành dạng bồn chồn hơn.

“Cậu đã biết chuyện cô Karp.”

“Ừ. Tớ nghe được khoảng một tháng sau khi cô ấy đi.”

Lissa quẳng một chiếc quần jeans thêu lên cánh tay, mắt không nhìn tôi. “Sao cậu không kể cho tớ?”

“Cậu không cần biết.”

“Cậu nghĩ là tớ không chịu được à?”

Tôi giữ cho mặt mình hoàn toàn trống rỗng. Khi nhìn lại Lissa, đầu óc tôi quay ngược thời gian, trở về hai năm trước. Vào ngày thứ hai tôi phải chịu lệnh đình chỉ do bị cho rằng đã phá hoại phòng của Wade, có một nhóm người hoàng gia đến thăm trường. Tôi được phép tham dự buổi tiếp đón, nhưng bị canh phòng cẩn mật để đảm bảo rằng tôi không “thử bất kỳ việc gì.”

Hai giám hộ áp giải tôi tới phòng sinh hoạt chung và khe khẽ trò chuyện với nhau suốt dọc đường.

“Cô ấy giết bác sĩ chăm sóc mình và xử đến gần một nửa số bệnh nhân, y tá trên đường thoát ra.”

“Người ta có biết liệu cô ấy đi đâu không?”

Không, họ đang lùng bắt cô ấy… nhưng, chà, cậu biết thế nào rồi đấy.”

“Mình chẳng ngờ cô ấy hành động như thế. Cô ấy chưa bao giờ có vẻ là kiểu người đó.”

“Ừ, phải, Sonya điên rồi mà. Cậu có thấy cô ấy trở nên bạo lực thế nào lúc gần cuối không? Cô ấy có thể làm bất kỳ điều gì.”

Đang lê bước theo một cách khôn khổ, tôi bỗng ngẩng phắt đầu lên.

“Sonya? Các anh nói đến cô Karp?” Tôi hỏi. “Cô ấy giết người ạ?”

Hai giám hộ đưa mắt nhìn nhau. Cuối cùng, một người nghiêm trang đáp, “Sonya đã biến thành một Strigoi, Rose ạ.”

Tôi dừng bước, nhìn anh ta chằm chằm. “Cô Karp? Không… cô ấy sẽ không…”

“Anh e rằng có,” người kia đáp. “Nhưng… em nên giữ bí mật. Đó là một thảm hoạ. Đừng biến nó thành chuyện phiếm trong trường.”

Tôi trải qua cả buổi tối hôm ấy trong sững sờ. Cô Karp. Cô Karp điên khùng. Cô đã giết người để trở thành Strigoi. Tôi không thể tin nổi.

Buổi tiếp đón kết thúc, tôi tìm cách lẩn khỏi các giám hộ và có được vài khoảnh khắc quý giá với Lissa. Đến lúc này, mối kết nối đã trở nên rất mạnh mẽ, và tôi không cần nhìn mặt cũng biết cô khổ sở thế nào.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi Lissa. Chúng tôi đứng ở một góc hành lang, ngay bên ngoài phòng sinh hoạt chung.

Mắt Lissa vô hồn. Tôi có thể cảm thấy cô đã phải chịu một cơn đau đầu, cơn đau cũng chuyển sang cả tôi. “Tớ… tớ không biết. Tớ chỉ thấy rất lạ. Hình như tớ bị theo dõi, như thể tớ phải thận trọng, cậu hiểu không?”

Tôi không biết khuyên nhủ ra sao. Tôi không nghĩ rằng Lissa bị theo dõi, nhưng cô Karp cũng từng nói y như thế. Luôn hoang tưởng. “Chắc chẳng có gì đâu,” tôi nhẹ nhàng bảo.

“Chắc vậy,” Lissa đồng ý, mắt chợt nhíu lại. “Nhưng Wade thì không. Nó sẽ không ngậm miệng về những việc đã xảy ra. Cậu không thể tin được những điều nó nói về cậu đâu.”

Tôi có thể tin, thực ra là thế, nhưng tôi không quan tâm. “Quên thằng đó đi. Nó chả là cái gì cả.”

“Tớ ghét nó,” Lissa nói, giọng nói sắc kỳ lạ, không giống bình thường. “Tớ ở trong cùng ban gây quỹ với Wade, và tớ *ghét* phải nghe nó mở máy cái mồm chó hằng ngày hay nhìn nó tán tỉnh bất kỳ thứ gì là giống cái đi ngang qua. Cậu không nên bị phạt vì những gì nó làm. Nó phải trả giá.”

Miệng tôi khô khóc. “Không sao mà… tớ không quan tâm đâu. Bình

tĩnh đi, Liss."

"Tớ có quan tâm," Lissa gắt, chuyển cơn giận sang tôi. "Tớ ước giá như có cách chơi lại nó. Một cách làm nó tổn thương như nó đã làm với cậu." Lissa chắp tay sau lưng và tức giận đi đi lại lại, các bước chân mạnh mẽ và quả quyết.

Sự căm ghét và giận dữ sôi sục trong Lissa, tôi cảm nhận được qua mối kết nối. Nó như một cơn bão, khiến tôi sợ hết hồn. Bao quanh nó là sự thiếu chắc chắn, thiếu ổn định, bảo với tôi rằng Lissa không biết phải làm gì nhưng khao khát làm được gì đó. Bất kỳ điều gì. Đầu óc tôi tua vụt lại buổi đêm với cây gậy bóng chày. Và rồi tôi nghĩ về cô Karp. *Cô ấy đã biến thành một Strigoi, Rose* ạ.

Đó là khoảnh khắc đáng sợ nhất trong đời tôi. Đáng sợ hơn cả lúc nhìn thấy Lissa trong phòng của Wade. Đáng sợ hơn cả nhìn thấy Lissa chữa lành cho con quạ. Đáng sợ hơn cả việc tôi sẽ bị các giám hộ tóm. Bởi vì lúc ấy, tôi không hiểu được người bạn thân nhất của mình. Tôi không biết cô có khả năng làm những gì. Một năm trước, hẳn tôi sẽ cười vào mặt bất kỳ ai dám bảo rằng Lissa muốn biến thành Strigoi. Nhưng một năm trước, tôi hẳn cũng sẽ cười vào mặt bất kỳ ai dám bảo rằng cô sẽ cắt vào cổ tay mình hoặc khiến cho một ai phải "trả giá."

Trong khoảnh khắc đó, tôi chợt tin rằng Lissa sẽ làm điều bất khả thi. Và tôi phải đảm bảo rằng cô không làm được. *Cứu bạn ấy. Cứu bạn ấy khỏi chính bản thân bạn ấy.*

"Bọn mình đi thôi," tôi nói, nắm lấy cánh tay Lissa kéo đi dọc hành lang. "Ngay bây giờ."

Trong tích tắc, sự lúng túng thay thế cho cơn giận dữ ở Lissa. "Cậu muốn nói gì? Cậu muốn đi dạo trong rừng hay gì đó à?"

Tôi không đáp. Thái độ hoặc lời nói của tôi hẳn đã khiến Lissa giật mình, vì cô không hỏi gì khi tôi dẫn đường ra khỏi phòng sinh hoạt

chung, cắt ngang qua sân trường, tiến về phía bãi đậu xe, nơi khách tới thăm đi vào. Khắp bãi đầy chật ô tô của các vị khách tối nay. Trong đó có một chiếc Lincoln Town to tướng, và tôi quan sát khi tài xế khởi động xe.

"Có người về sớm kia kìa," tôi nói, săm soi nhìn bác tài từ chỗ nấp trong một bụi cây. Tôi liếc ra phía sau mình và chẳng thấy gì. "Họ có thể đến đây bất kỳ lúc nào."

Lissa hiểu ra. "Khi cậu bảo, 'Bọn mình đi thôi,' ý cậu là… không. Rose, chúng ta không thể rời khỏi Học viện. Bọn mình sẽ không bao giờ qua được các khu vực được canh gác và trạm kiểm soát."

"Bọn mình không phải làm," tôi quả quyết nói. "Bác ta sẽ làm."

"Nhưng thế thì giúp gì được bọn mình?"

Tôi hít một hơi thở sâu, thấy hối hận vì điều sắp nói, nhưng lại coi đó là điều ít tệ hơn trong hai điều tệ. "Cậu nhớ cách cậu bắt Wade đập phá phòng cậu ta chứ?"

Lissa nao núng, nhưng vẫn gật đầu.

"Tớ cần cậu làm lại. Hãy đến chỗ bác tài xế và bảo bác ấy giấu bọn mình trong thùng xe."

Choáng váng và sợ hãi bao trùm lấy Lissa. Cô không hiểu, và cô ấy sợ. Cực kỳ sợ. Cô đã sợ hãi hàng tuần nay rồi, kể từ việc chữa lành, đến các kiểu tâm trạng, và Wade. Lissa mong manh và bứt rứt vì một điều mà cả hai chúng tôi đều không hiểu nổi. Nhưng ngoài tất cả những chuyện đó, thì Lissa vẫn tin tưởng tôi, tin rằng tôi sẽ giữ cho cô an toàn.

"Thôi được," Lissa nói, tiến vài bước về phía bác tài, rồi ngoái lại nhìn tôi. "Tại sao? Tại sao bọn mình lại làm việc này?"

Tôi nghĩ đến cơn giận của Lissa, đến mong muốn được làm *bất kỳ điều gì* để chơi lại Wade của cô ấy. Và tôi nghĩ về cô Karp - cô Karp xinh đẹp, thất thường - biến thành Strigoi. "Tớ đang chăm sóc cậu," tôi

nói. “Cậu chỉ cần biết thế thôi.”

Tại trung tâm thương mại ở Missoula, đứng giữa những giá quần áo thiết kế, Lissa lại hỏi, “Sao cậu không kể cho tớ?”

“Cậu không cần biết,” tôi lặp lại.

Lissa đi về phía phòng thử đồ, vẫn thì thầm với tôi. “Cậu lo rằng tớ sẽ phát điên. Cậu lo rằng tớ cũng sẽ biến thành Strigoi à?”

“Không. Không đời nào. Đó hoàn toàn chỉ là chuyện của cô Karp. Cậu sẽ không bao giờ làm thế.”

“Cho dù nếu tớ phát điên?”

“Không,” tôi nói, cố pha trò. “Nếu điên thì cậu sẽ chỉ cạo đầu và sống với ba mươi con mèo.”

Các cảm xúc của Lissa trở nên u ám hơn, nhưng cô không nói gì nữa. Cô dừng lại ngay bên ngoài phòng thử đồ, kéo từ trên giá ra một chiếc váy đen, và tươi tỉnh lên một chút.

“Đây chính là chiếc váy chỉ dành cho cậu. Tớ không quan tâm tới việc bây giờ cậu thực tế đến mức nào đâu nhé.”

Làm bằng vải lụa mềm màu đen, chiếc váy không có dây và rất mượt mà, rủ xuống đến khoảng đầu gối. Mặc dù ở gấu váy hơi xoè ra một chút, nhưng phần còn lại chắc chắn sẽ ôm sát người. Siêu gợi cảm. Thậm chí còn gợi cảm ở mức thách-thức-quy-tắc-ăn-mặc-của-nhà-trường.

“Đó đúng là chiếc váy của tớ,” tôi thừa nhận, và cứ nhìn nó mãi, muốn có nó đến mức đau nhói trong ngực. Đây chính là kiểu váy thay đổi được cả thế giới. Kiểu váy có thể tạo ra các tôn giáo.

Lissa kéo chiếc váy hợp cỡ của tôi ra. “Thử đi.”

Tôi lắc đầu và treo nó trả lại. “Tớ không thể. Nó sẽ gây tổn hại đến cậu. Một chiếc váy không đáng với cái chết rùng rợn của cậu.”

“Không cần cậu thử nữa, chúng ta sẽ cứ lấy nó.” Và Lissa mua chiếc

váy.

Buổi chiều mua sắm tiếp tục, tôi thấy mình bắt đầu thấm mệt. Lúc nào cũng quan sát và cảnh giác để bảo vệ chợt trở nên kém vui. Khi chúng tôi tới điểm dừng cuối cùng, một cửa hàng đồ trang sức, tôi thấy mừng rỡ hẳn.

“Xem này,” Lissa nói, chỉ vào một trong những chiêc hộp. “Sợi dây chuyền này đúng là được làm ra để đeo cùng với chiếc váy của cậu.”

Tôi ngó xem. Một sợi dây xích mảnh bằng vàng với mặt dây chuyền hình hoa hồng bằng vàng và kim cương. Nhấn mạnh vào phần kim cương nhé.

“Tớ ghét những thứ có hoa hồng lắm.”

Lissa luôn thích mua cho tôi những thứ có hoa hồng - chỉ để xem phản ứng của tôi, tôi nghĩ thế. Khi nhìn thấy giá sợi dây chuyền, nụ cười của cô tắt ngóm.

“Ồ, xem kìa. Đến cậu cũng phải có giới hạn chứ,” tôi trêu. “Cuối cùng thì trò tiêu tiền điên rồ của cậu cũng phải dừng lại rồi.”

Chúng tôi đợi Victor và Natalie xong việc. Victor đang mua cho con gái thứ gì đó, trông Natalie như sắp mọc cánh và bay tít mù tắp vì sung sướng. Tôi thấy vui. Natalie rất mong được bố chú ý đến. Hy vọng Victor mua cho cô ấy một thứ siêu đắt để bù đắp lại.

Chúng tôi đi về trong sự im lặng mệt mỏi, giờ ngủ đã bị đảo lộn hết do chuyến đi vào ban ngày. Ngồi cạnh Dimitri, tôi dựa vào lưng ghế và ngáp dài, biết rất rõ rằng cánh tay của chúng tôi đang chạm nhau. Cảm giác gần gũi và sự kết nối cháy lên giữa chúng tôi.

“Vậy là, em sẽ không bao giờ được thử quần áo nữa hả?” Tôi hỏi nhỏ, không muốn làm mọi người tỉnh giác. Victor và các giám hộ thì thức, nhưng mấy cô gái đã thiếp đi cả rồi.

“Ngoài những lúc làm nhiệm vụ, thì em có thể chứ. Em cứ thử vào thời gian nghỉ.”

“Em chẳng bao giờ cần thời gian nghỉ. Em muốn luôn bảo vệ Lissa.” Tôi lại ngáp. “Anh có nhìn thấy chiếc váy không?”

“Anh có thấy chiếc váy.”

“Anh thích nó không?”

Dimitri không đáp. Tôi coi đó là câu trả lời có.

“Liệu em có gây nguy hiểm cho danh tiếng của mình không nếu mặc nó tới buổi khiêu vũ?”

Khi Dimitri đáp, tôi chỉ vừa kịp nghe nốt. “Em sẽ gây nguy hiểm cho cả trường.”

Tôi mỉm cười và chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy đầu mình đang ngả vào vai Dimitri. Chiếc áo khoác dài của anh - chiếc áo mặc ngoài - trùm lên tôi như một chiếc chăn. Xe đã dừng, chúng tôi quay lại trường rồi. Tôi kéo chiếc áo ra và trèo xuống xe sau Dimitri, bỗng nhiên cảm thấy rất tỉnh táo và vui vẻ. Thật tệ là tự do của tôi sắp chấm dứt.

“Quay lại nhà tù rồi,” tôi thở dài, đi bên cạnh Lissa về phía phòng sinh hoạt chung. “Nếu cậu giả vờ bị đau tim, thì tớ có thể được tha một chút.”

“Không lấy quần áo của cậu à?” Lissa đưa cho tôi chiếc túi, và tôi hí hửng vung vẩy nó. “Tớ muốn nhìn thấy chiếc váy quá.”

“Tớ cũng thế. Nếu họ cho phép tớ đi. Cô Kirova vẫn đang cân nhắc xem là liệu tớ đã đủ ngoan chưa,”

“Cho cô xem mấy cái áo chán phèo mà cậu mua. Cô ấy sẽ hôn mê cho mà xem. Tớ cũng suýt đấy.”

Tôi cười ầm và nhảy lên một trong những chiếc ghế băng bằng gỗ, bước trên đó để đuổi kịp Lissa. Hết ghế thì tôi nhảy xuống đất. “Chúng làm gì đến nỗi chán *th*ế.”

“Tớ chẳng biết phải nghĩ gì về một Rose mới mẻ và đầy trách

nhiệm này đây.”

Tôi lại nhảy lên một băng ghế khác. “Tớ chẳng nhiều trách nhiệm đến thế đâu.”

“Này,” Spiridon gọi. Anh ta và cả nhóm vẫn đi đằng sau chúng tôi. “Em còn đang làm nhiệm vụ đấy. Không được phép đùa nghịch trên đó.”

“Em có đùa nghịch gì đâu,” tôi đáp lại, nghe thấy tiếng cười trong giọng anh. “Em thề… bố khỉ.”

Tôi đang ở trên băng ghế thứ ba, gần đến cuối rồi. Các cơ của tôi căng ra, sẵn sàng nhảy xuống đất trở lại. Chỉ có điều khi tôi định nhảy, thì bàn chân không đi cùng tôi. Mặt ghế gỗ, lúc nãy còn vừa cứng vừa chắc, bỗng mở toác ra một lối phía dưới tôi, cứ như làm bằng giấy vậy. Nó tan tành ra. Bàn chân tôi lọt xuống, mắt cá chân mắc kẹt ở cái lỗ trong khi tất cả phần còn lại của cơ thể đang cố nhảy theo một hướng khác. Băng ghế giữ chặt lấy tôi, quăng người tôi xuống đất trong khi vẫn kẹp bàn chân tôi. Mắt cá chân tôi bẻ gập theo một góc không tự nhiên chút nào. Tôi ngã gục và nghe thấy một âm thanh gãy vỡ mà không phải là cái ghế gỗ. Cơn đau khủng khiếp nhất đời xuyên qua cơ thể tôi.

Rồi tôi ngất xỉu.

Mười tám

TÔI TỈNH DẬY, MẮT NHÌN THẲNG LÊN trần nhà trắng chán ngắt của phòng y tế. Một ngọn đèn đã lọc ánh sáng - cho êm dịu đối với các bệnh nhân Moroi - chiếu xuống tôi. Tôi cảm thấy kỳ lạ, hơi mất phương hướng, nhưng không đau.

“Rose.”

Giọng nói đó giống như lụa lướt trên da. Nhẹ nhàng. Trầm ấm. Quay đầu lại, tôi bắt gặp đôi mắt sẫm màu của Dimitri. Anh đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường tôi, mái tóc nâu dài chấm vai rủ xuống phía trước, ôm lấy khuôn mặt anh.

“Chào anh,” tôi nói, giọng khàn như một con ếch.

“Em thấy thế nào?”

“Lạ lắm. Hơi chuếnh choáng.”

“Bác sĩ Olendzki cho em thuốc để giảm đau - lúc bọn anh mang em vào đây thì em có vẻ khá thảm đấy.”

“Em chẳng nhớ… Em bất tỉnh bao lâu rồi ạ?”

“Vài tiếng.”

“Thuốc hẳn là mạnh lắm. Hẳn là vẫn còn mạnh.” Một vài chi tiết quay trở lại. Băng ghế. Mắt cá chân bị kẹt. Sau đó thì tôi không nhớ được nhiều nữa. Cảm thấy nóng và lạnh rồi lại nóng. Tôi ngập ngừng thử cử động các ngón chân trên bàn chân lành. “Em chả đau tẹo nào.”

Dimitri lắc đầu. “Không đau. Vì em không bị thương nghiêm trọng

lắm.”

Âm thanh gãy vỡ của mắt cá chân ập lại với tôi. “Anh chắc không? Em nhớ là… nó bị gập xuống. Không. Hẳn có thứ đã gãy.” Tôi cố ngồi dậy, để nhìn mắt cá chân mình.

“Hay ít nhất là bong gân.”

Dimitri nhích tới để ngăn tôi lại. “Cẩn thận. Mắt cá chân em có thể ổn, nhưng em vẫn chưa tỉnh hẳn đâu.”

Tôi cẩn thận dịch ra gần mép giường và nhìn xuống. Quần jeans của tôi đã xắn lên. Mắt cá chân trông hơi đỏ, nhưng không có vết thâm tím hay trầy trụa nào đáng kể.

“Chúa ơi, em may mắn thật đấy. Em mà bị đau chân thì sẽ phải nghỉ tập một thời gian mất thôi.”

Dimitri mỉm cười và trở lại ghế của mình. “Anh biết. Em cứ liên tục nói với anh như thế khi anh bế em vào đây. Em rất buồn.”

“Anh… anh bế em vào đây?”

“Sau khi bọn anh phá vỡ cái ghế băng và rút được chân em ra.”

Trời đất. Tôi đã bỏ lỡ quá nhiều việc. Điều duy nhất mê ly hơn việc tưởng tượng ra cảnh Dimitri bế tôi trong tay chính là tưởng tượng ra cảnh anh không mặc áo mà bế tôi trong tay.

Thế rồi tôi nhận ra thực tế của tình huống.

“Em bị hạ bởi một cái ghế băng,” tôi rên lên.

“Sao?”

“Em sống sót được cả một ngày bảo vệ cho Lissa, và các anh bảo em đã làm tốt. Thế rồi em quay lại đây và sụp đổ trước một thứ có hình dạng cái ghế băng.” Ối. “Anh có biết như thế thì xấu hổ thế nào không? Mà tất cả bọn anh đều nhìn thấy nữa.”

“Đó không phải lỗi của em,” Dimitri nói. “Chẳng ai biết cái ghế bị mục. Trông nó hoàn toàn bình thường.”

“Vẫn xấu hổ. Lẽ ra em cứ nên đi trên vỉa hè như một người bình thường. Các bạn tập sự khác sẽ cười vào mũi em khi em trở lại.”

Môi Dimitri cố kiềm chế một nụ cười. “Các món quà sẽ khiến em vui hơn chăng?”

Tôi ngồi thẳng dậy. “Các món quà?”

Nụ cười đã thoát ra để lung linh trên môi Dimitri, anh đưa cho tôi một hộp nhỏ với một mẩu giấy.

“Đây là của Hoàng tử Victor.”

Hơi ngạc nhiên vì được Victor tặng quà, tôi đọc mẩu giấy. Chỉ là vài dòng, nguệch ngoạc viết vội.

Rose,

Bác rất vui khi biết cháu không bị vết thương nghiêm trọng nào do cú ngã. Thực sự, đó là một điều kỳ diệu. Cuộc sống của cháu như có phép màu phù trợ, và Vasilisa thật may mắn vì có cháu.

“Bác ấy tử tế thật,” tôi nói, mở chiếc hộp và nhìn thấy thứ ở trong. “Oa! Đẹp quá.”

Đó là sợi dây chuyền hình bông hồng, sợi mà Lissa đã muốn mua cho tôi nhưng không đủ tiền. Tôi giơ nó lên, vòng qua tay mình để bông hồng phủ kim cương lấp lánh được treo lơ lửng.

“Một món quà chúc mau khoẻ mà thế này thì hơi thái quá đấy nhé,” tôi nhận xét khi nhớ lại mức giá của nó.

“Thực ra Hoàng tử mua nó để khen ngợi em đã làm nhiệm vụ quá tốt vào ngày đầu tiên trở thành giám hộ chính thức. Ông ấy đã thấy em và Lissa xem sợi dây chuyền.”

“Ô.” Đó là tất cả những gì tôi nói được. “Em không nghĩ rằng em làm tốt *đến thế.”*

“Anh thì lại nghĩ vậy.”

Tôi nhe răng cười và đặt sợi dây chuyền trở vào hộp, để nó lên

chiếc bàn ngay gần. “Anh đã nói là ‘các món quà,’ đúng không? Tức là nhiều hơn một?”

Dimitri cười vang, tiếng cười ôm ấp lấy tôi như đang âu yếm. Chúa ơi, tôi yêu tiếng cười của anh. “Còn đây là quà anh tặng.”

Dimitri đưa tôi một chiếc túi nhỏ, đơn giản. Bối rối và phấn khích, tôi mở nó ra ngay. Son bóng, đúng loại tôi thích. Tôi đã than thở với anh rất nhiều lần là mình bị hết son bóng, nhưng tôi chưa từng nghĩ rằng anh chú ý.

“Làm sao anh mua được thứ này? Em quan sát anh suốt buổi ở trung tâm thương mại.”

“Bí mật của giám hộ.”

“Quà này nhân dịp gì? Ngày đầu tiên của em à?”

“Không,” anh nói đơn giản. “Vì anh nghĩ nó sẽ làm em vui.”

Chẳng kịp nghĩ gì, tôi vươn người ôm lấy anh. “Cảm ơn anh.”

Dựa trên dáng điệu cứng đờ của Dimitri, rõ là tôi đã khiến anh bất ngờ. Mà phải… thực ra tôi cũng khiến chính mình bất ngờ. Nhưng chỉ chốc lát là anh thả lỏng, và khi anh vòng tay, đặt hai bàn tay lên sau eo lưng tôi, tôi tưởng mình sắp chết đến nơi.

“Anh rất mừng vì em đã khỏe hơn,” Dimitri nói, nghe như thể anh gần chạm môi vào tóc tôi, ngay phía trên tai. “Khi anh thấy em ngã…”

“Anh đã nghĩ, ‘Ôi, cô nàng này tệ quá.”

“Đó không phải là điều anh nghĩ.”

Dimitri hơi lùi người lại, để nhìn tôi thoải mái hơn, nhưng chúng tôi không nói gì. Đôi mắt anh sẫm và sâu đến mức tôi chỉ muốn lao mình vào đó. Đôi mắt như có những ngọn lửa nhỏ bên trong, khiến tôi thấy vô cùng ấm áp. Từ từ, cẩn thận, những ngón tay thon dài của Dimitri với ra và lướt theo rìa gò má tôi, dịch dần lên trên khuôn mặt. Khoảnh khắc đầu tiên da anh chạm da tôi, tôi run lên. Anh cuộn một

lọn tóc của tôi quanh ngón tay, như anh từng làm khi ở phòng tập.

Tôi nuốt khan, kéo mắt mình rời khỏi môi Dimitri. Tôi đã nghĩ mãi liệu hôn anh sẽ có cảm giác thế nào. Ý nghĩ đó khiến tôi vừa phấn khích vừa sợ hãi, thật ngớ ngẩn. Tôi từng hôn rất nhiều anh chàng và chưa bao giờ phải lăn tăn nhiều. Chẳng có lý do gì mà thêm một anh chàng nữa - dù là một anh chàng lớn tuổi - lại thành vấn đề lớn cả. Thế nhưng hình ảnh Dimitri khép dần khoảng cách và chạm môi vào môi tôi vẫn khiến cho cả thế giới xoay chuyển.

Có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa, tôi vội vàng ngả người ra sau. Bác sĩ Olendzki ló đầu vào. "Tôi nghĩ rằng mình vừa nghe thấy cháu nói chuyện. Cháu thấy thế nào?"

Bác sĩ lại gần giúp tôi nằm xuống lại. Bác sờ và nắn thử mắt cá chân tôi, đánh giá tình hình thương tích, cuối cùng lắc lắc đầu.

"Cháu may thật đấy. Với tất cả những tiếng la hét của cháu khi vào đây, thì tôi tưởng chân cháu đã bị cắt bỏ rồi cơ đấy. Chắc là do sợ quá thôi." Bác sĩ bước lùi lại. "Tôi nghĩ cháu tránh tập luyện bình thường vào ngày mai thì tốt hơn, nhưng nếu vẫn muốn tập thì cũng được."

Tôi thở ra nhẹ nhõm. Tuy không hề nhớ cơn kích động của mình - và thực ra khá xấu hổ vì đã làm ầm ĩ lên - nhưng tôi đã nói đúng về những vấn đề mà việc này có thể gây ra cho tôi nếu tôi bị vỡ hoặc trật mắt cá chân. Tôi không thể chấp nhận mất thêm chút thời gian nào nữa: tôi cần tham gia thử thách và tốt nghiệp vào mùa xuân.

Bác sĩ Olendzki tỏ ý cho phép tôi đi, rồi rời khỏi phòng. Dimitri ra chỗ một cái ghế khác, lấy giày và áo khoác cho tôi. Nhìn anh, nhớ lại chuyện đã xảy ra trước khi bác sĩ vào phòng, tôi cảm thấy một cơn xúc động ấm áp quét qua mình.

Dimitri quan sát khi tôi đi một chiếc giày vào chân. "Em đúng là có thiên thần hộ mệnh."

"Em không tin vào các thiên thần," tôi bảo anh. "Em chỉ tin vào

những gì em tự làm được cho mình.”

“Vậy thì em có một cơ thể đáng ngạc nhiên.” Tôi liếc lên anh với vẻ dò hỏi. “Ý anh là, một cơ thể dễ hồi phục ấy. Anh đã nghe nói về vụ tai nạn…”

Dimitri không nói rõ là vụ tai nạn nào, nhưng chỉ có thể là một vụ duy nhất. Thường thì tôi rất phiền lòng khi nhắc đến nó, nhưng với Dimitri, tôi cảm thấy mình có thể nói bất kỳ điều gì.

“Ai cũng bảo là lẽ ra em không sống sót nổi,” tôi giải thích. “Do vị trí em ngồi và hướng ô tô đâm vào cây. Lissa mới thực sự là người duy nhất ngồi ở chỗ an toàn. Nhưng cuối cùng hai chúng em chỉ bị vài vết trầy xước.”

“Thế mà em còn không tin vào các thiên thần hoặc điều kỳ diệu.”

“Không. Em…”

Thực sự, đó là một điều kỳ diệu. Cuộc sống của cháu như có phép màu phù trợ…

Cứ như thế, hàng triệu ý nghĩ bỗng đập ầm ầm vào đầu tôi. Xem ra… xem ra tôi có một thiên thần hộ mệnh thật…

Dimitri lập tức để ý thấy sự biến đổi tâm trạng ở tôi. “Chuyện gì vậy?”

Tập trung tâm trí, tôi cố mở rộng mối kết nối và rũ bỏ những tác động còn sót lại của thuốc giảm đau. Thêm các cảm xúc của Lissa ùa vào tôi. Lo lắng. Buồn phiền.

“Lissa đâu ạ? Cậu ấy có ở đây không?”

“Anh không biết cô ấy ở đâu. Lissa không chịu rời em khi anh đưa em vào đây. Cô ấy ngồi ngay cạnh giường, cho đến tận khi bác sĩ tới. Em bình tĩnh lại khi Lissa ngồi cạnh em.”

Tôi nhắm mắt lại và cảm thấy mình sắp ngất. Tôi bình tĩnh lại khi Lissa ngồi cạnh tôi vì cô đã lấy đi các cơn đau. Cô đã chữa lành cho

tôi…

Như từng làm vào buổi tối xảy ra tai nạn.

Bình thường thì mọi chuyện đã sáng tỏ. Lẽ ra tôi không sống sót nổi. Ai cũng nói thế. Ai biết được những tổn thương mà tôi phải thực sự chịu đựng chứ? Chảy máu trong. Gãy nhiều xương. Chẳng thành vấn đề vì Lissa chữa được, giống như từng chữa trị tất cả mọi thứ khác. Đó là lý do cô đang ngả xuống phía tôi khi tôi tỉnh dậy.

Đó cũng có thể là lý do khiến Lissa ngất xỉu khi họ đưa cô tới bệnh viện. Cô còn mệt lử trong nhiều ngày sau, cùng thời gian những cơn trầm cảm bắt đầu. Nhìn qua thì như phản ứng bình thường vì sự mất mát cả gia đình, nhưng bây giờ tôi tự hỏi liệu còn nguyên nhân nào khác không, liệu việc chữa lành cho tôi có tác động thêm vào đó không.

Tôi lại mở tâm trí mình, dò tới Lissa, cần tìm kiếm cô ấy. Nếu Lissa đã chữa lành cho tôi, thì khỏi phải nói về hiện trạng mà có thể cô đang gặp phải. Tâm trạng và phép thuật của Lissa liên kết với nhau, và đây là một màn biểu diễn phép thuật khá dữ dội.

Thuốc hầu như đã hết hiệu lực đối với cơ thể tôi, nhờ đó, tôi lao vào tâm trí Lissa. Bây giờ gần như là dễ dàng. Một đợt sóng thủy triều của những cảm xúc ập vào tôi, tồi tệ hơn cả khi những cơn ác mộng của cô nhấn chìm tôi. Tôi chưa từng cảm thấy Lissa căng thẳng như thế bao giờ.

Lissa ngồi trong gác mái của nhà nguyện, đang khóc nhưng không hoàn toàn hiểu được tại sao mình khóc. Cô cảm thấy vui và nhẹ nhõm vì tôi không còn bị thương, vì cô đã chữa lành cho tôi. Đồng thời, cô cũng cảm thấy yếu đuối cả về thể chất lẫn tinh thần, cảm thấy trong người như bốc cháy, như đã mất đi một phần của chính mình. Lissa lo rằng tôi sẽ nổi điên vì cô lại vận dụng các năng lực. Cô còn khiếp sợ việc ngày mai lại phải đến trường, giả vờ như thích nhập bọn với một

đám đông chẳng hề có hứng thú nào khác ngoài việc tiêu tiền của gia đình và trêu chọc những người ít xinh đẹp hoặc ít nổi tiếng hơn. Cô không muốn tới buổi khiêu vũ với Aaron và nhìn Aaron ngắm mình đầy trìu mến - hay cảm thấy Aaron chạm vào mình - trong khi cô chỉ coi Aaron là bạn.

Hầu hết những điều đó đều là các mối lo lắng hằng ngày, nhưng chúng tấn công Lissa rất mạnh, mạnh hơn hẳn đối với một người bình thường, tôi nghĩ vậy. Lissa không thể sắp xếp hay nghĩ ra cách nào để giải quyết chúng.

"Cậu ổn chứ?"

Lissa ngẩng lên, kéo những phần tóc dính bết vào đôi má ướt nhẹp của mình ra. Christian đang đứng ở lối vào gác mái. Quá chìm đắm trong nỗi đau khổ riêng, cô đã không nghe thấy tiếng cậu ta bước lên cầu thang. Một thoáng cả khát khao cả giận dữ bùng lên trong cô ấy.

"Mình ổn," Lissa gắt, sụt sịt nhưng cố ngăn nước mắt, không muốn Christian nhìn thấy mình yếu đuối.

Christian dựa vào tường, khoanh tay và mang một vẻ mặt khó đoán. "Cậu… cậu có muốn nói chuyện không?"

"Ôi…" Lissa cười chua chát. "Bây giờ cậu lại muốn nói chuyện sao? Sau khi mình đã cố rất nhiều lần…"

"Mình có muốn thế đâu! Đây là Rose…"

Christian ngừng bặt và tôi giật mình. Tôi bị bán đứng rồi.

Lissa đứng dậy và bước về phía Christian. "Rose sao?"

"Không có gì." Cái mặt nạ lãnh đạm của Christian trở về chỗ cũ. "Quên chuyện đó đi."

"Rose sao?" Lissa bước tới gần hơn. Cho dù đang giận dữ, Lissa vẫn cảm thấy sự cuốn hút không thể giải thích đối với Christian. Rồi cô hiểu ra. "Rose *bảo* cậu thế phải không? Rose bảo cậu đừng nói chuyện

với mình nữa?"

Christian lạnh lùng nhìn chằm chằm ra phía trước. "Đó lại là điều tốt nhất cũng nên. Mình có thể đã làm mọi chuyện rắc rối hơn cho cậu. Thì cậu sẽ chẳng ở được vị trí bây giờ."

"Như thế là thế nào?"

"Cậu nghĩ là thế nào? Chúa ơi! Bây giờ người ta sống và chết theo mệnh lệnh của cậu, thưa Công chúa."

"Cậu đang cường điệu quá đấy."

"Mình cường điệu sao? Suốt cả ngày, mình nghe mọi người bàn tán cậu đang làm gì, cậu đang nghĩ gì, cậu đang mặc gì. Rồi liệu cậu có đồng ý không, cậu thích ai, cậu ghét ai. Bọn họ đều là những con rối của cậu."

"Không phải thế. Với lại, mình phải làm việc đó. Để chơi lại Mia…"

Christian đảo mắt nhìn đi chỗ khác. "Cậu thậm chí còn không biết cậu chơi lại Mia vì chuyện gì."

Cơn giận của Lissa lại bùng lên. "Mia đã dựng chuyện để Jesse và Ralf bịa đặt về Rose! Mình không thể tha cho nó cái tội ấy."

"Rose rất cứng rắn. Cậu ta sẽ vượt qua được."

"Cậu không nhìn thấy Rose," Lissa bướng bỉnh cãi. "Cậu ấy khóc."

"Thì sao? Ai chả khóc. *Cậu đang* khóc đấy."

"Rose thì không."

Christian nhìn lại Lissa, một nụ cười tăm tối cong lên trên môi. "Mình chưa từng thấy cặp nào như hai cậu. Luôn luôn lo lắng cho nhau. Mình hiểu được Rose - một kiểu tâm lý giám hộ kỳ cục - nhưng cậu cũng y như vậy."

"Rose là bạn mình."

"Mình đoán là đơn giản như vậy. Mình cũng chẳng biết." Christian thở dài, trầm tư một thoáng, rồi bật ngay về chế độ mỉa mai. "Dù sao,

còn Mia. Vậy là cậu chơi lại Mia vì những gì Mia làm với Rose. Nhưng cậu đang bỏ qua điểm mấu chốt. *Tại sao* Mia lại làm thế?"

Lissa nhăn trán. "Vì nó ghen tuông chuyện mình và Aaron…"

"Còn hơn thế, Công chúa ạ. Cô ta phải ghen tuông vì cái gì khác chứ? Mia đã có Aaron rồi. Cô ta không cần phải tấn công cậu để chiếm đoạt, có thể chỉ cần một màn trình diễn ồn ào với cậu ta. Cũng như kiểu cậu đang tiến hành bây giờ ấy," Christian chế giễu thêm vào.

"Thôi được. Vậy thì còn cái gì nữa? Tại sao Mia lại muốn phá hỏng cuộc sống của mình? Mình chẳng bao giờ động đến nó, ý mình là, trước kia ấy."

Christian ngả về phía trước, đôi mắt xanh pha lê như khoan vào mắt Lissa.

"Cậu nói đúng. Cậu không động đến Mia, nhưng anh trai cậu thì có."

Lissa lùi lại. "Cậu đâu biết gì về anh trai mình."

"Mình biết là anh ấy ngủ với Mia. Theo đúng nghĩa đen."

"Thôi đi, đừng có dối trá."

"Mình không dối trá. Mình thề trước Chúa hay bất kỳ ai khác mà cậu muốn tin. Trước đây thỉnh thoảng mình có nói chuyện với Mia, hồi cô ta mới vào trường. Mia không nổi tiếng lắm, nhưng thông minh. Và vẫn thông minh. Cô ta từng hoạt động trong rất nhiều hội nhóm với các thành viên hoàng gia, khiêu vũ và đủ thứ, mình không biết hết. Nhưng cô ta quen anh trai cậu tại một trong các nhóm đó, họ gần như cặp với nhau."

"Họ không hề. Mình phải biết chứ. Andre hẳn đã kể cho mình hay."

"Không. Andre chẳng nói với ai. Anh ta cũng bảo Mia đừng nói, và thuyết phục cô ta rằng đó là một kiểu bí mật lãng mạn. Nhưng thực tế, anh ta chỉ không muốn bạn bè biết rằng mình làm tình với một học

sinh mới không thuộc hoàng tộc."

"Nếu Mia nói thế với cậu, thì là nó bịa ra cả," Lissa kêu lên.

"Ừ, được, mình trông thấy Mia khóc, và không nghĩ là lúc ấy cô ta còn bịa ra được. Chỉ sau vài tuần anh cậu đã chán Mia, đá cô ta, bảo rằng cô ta còn quá trẻ, rằng anh ấy không thể thực sự tính chuyện nghiêm túc với người không thuộc một gia đình môn đăng hộ đối. Theo những gì mình hiểu, thì Andre thậm chí còn chẳng tỏ ra tử tế, chẳng thèm nói theo kiểu 'chúng ta hãy là bạn'."

Lissa dí sát vào mặt Christian. "Cậu không *biết* Andre! Anh ấy không bao giờ làm thế."

"Cậu mới là không biết anh ta. Mình chắc chắn rằng Andre tử tế với em gái, mình chắc chắn rằng anh ta yêu cậu. Nhưng ở trường, với bạn bè của anh ta, thì anh ta cũng là một thằng tồi như tất cả các thành viên hoàng gia khác. Mình thấy Andre vì mình nhìn thấy tất cả mọi thứ. Rất dễ dàng khi không ai để ý đến mình."

Lissa kìm nén tiếng nức nở, không biết có nên tin Christian hay không. "Vậy *đây* là lý do Mia ghét mình?"

"Đúng. Tại Andre, và tại cậu là người hoàng gia mà cô ta ghét cậu. Mia không tự tin khi ở bên những người thuộc hoàng tộc, đó là lý do khiến cô ta cố gắng nâng cấp mình và kết bạn với họ. Mình nghĩ việc Mia cặp phải bạn trai cũ của cậu chỉ là tình cờ, nhưng bây giờ, khi cậu trở lại, chuyện đó bỗng khiến mọi việc tồi tệ hơn. Giữa việc đoạt lại Aaron và kể lể đủ điều về bố mẹ Mia, các cậu đã chọn được những cách tốt nhất để khiến Mia phải chịu đựng. Giỏi lắm!"

Đôi chút cảm giác day dứt tội lỗi tròng trành trong lòng Lissa. "Mình vẫn nghĩ rằng cậu đang nói dối."

"Mình có thể là nhiều kiểu, nhưng không phải là kẻ nói dối. Đó là khoa của cậu. Và của Rose."

"Bọn mình không…"

“Phóng đại các câu chuyện về gia đình người khác? Nói rằng cậu ghét mình? Giả vờ làm bạn với những người mà cậu coi là ngu ngốc? Hẹn hò với một anh chàng mà cậu không thích?”

“Mình thích cậu ấy.”

“Thích hay *thích?”*

“Ô, có gì khác nhau sao?”

“Có. *Thích* là khi cậu hẹn hò với một chàng ngốc to béo, tóc vàng hoe và vẫn cười trước những chuyện hài ngớ ngẩn của anh ta.”

Thế rồi, rất bất ngờ, Christian ngả về phía trước và hôn Lissa. Nụ hôn nóng bỏng, chóng vánh và giận dữ, như tất cả những cơn thịnh nộ, đam mê và khao khát mà Christian luôn khoá chặt trong mình, giờ chảy tràn ra. Lissa chưa từng hôn như thế, tôi cảm thấy cô đáp lại nụ hôn ấy, đáp lại *Christian.* Cậu ta khiến cô cảm thấy sống động hơn nhiều so với Aaron hay bất kỳ ai khác.

Christian ngừng hôn nhưng vẫn giữ khuôn mặt mình sát mặt Lissa.

“Đó là điều cậu làm với người mà cậu thích.”

Tim Lissa đập thình thịch, vừa giận dữ vừa ước ao. “Vậy ư, mình không thích hay *thích* cậu. Mình nghĩ cả cậu và Mia đều nói dối về Andre. *Aaron* sẽ không bao giờ bịa ra những điều tương tự.”

“Bởi vì Aaron chẳng nói điều gì đòi hỏi những từ có nhiều hơn một âm tiết.”

Lissa giật mạnh ra. “Cút đi. Tránh xa mình ra.”

Christian nhìn quanh với vẻ khôi hài. “Cậu không thể ném mình ra khỏi đây được. Cả hai bọn mình đều đã ký hợp đồng thuê chỗ rồi.”

“Cút. Đi!” Lissa hét lên. “Mình ghét cậu!”

Christian cúi người. “Như cô muốn, thưa Công chúa.” Với ánh mắt tăm tối thêm lần cuối cùng, cậu ta rời khỏi gác mái.

Lissa khuỵu gối, để chảy tràn những giọt nước mắt đã cố ghìm giữ

trước mặt Christian. Tôi gần như không hiểu được tất cả những điều đang làm đau Lissa. Chỉ có Chúa mới biết cũng có nhiều thứ đã làm tôi buồn bực - như vụ của Jesse - nhưng chúng cũng không tấn công tôi theo kiểu này. Các cảm xúc xoáy cuộn bên trong Lissa, đập vào cân não cô. Những câu chuyện về Andre. Thái độ căm ghét của Mia. Nụ hôn của Christian. Chữa lành cho tôi. Tôi đã nhận ra, trầm cảm thực sự là thế này đây. Điên rồ là thế này đây.

Kiệt sức, chìm đắm trong nỗi đau của chính mình, Lissa đưa ra quyết định duy nhất mà cô có thể, việc duy nhất cô làm được để chuyển hướng tất cả những cảm xúc này. Cô mở ví và tìm lưỡi dao lam nhỏ luôn mang theo người…

Tôi muốn phát bệnh, nhưng không thể thoát ra. Tôi cảm nhận được khi Lissa cắt vào cánh tay trái của cô, tạo ra những vệt đều đặn hoàn hảo, và ngắm nhìn dòng máu chảy ngang qua làn da trắng. Như mọi khi, Lissa tránh các động mạch, nhưng lần này các vết cắt sâu hơn. Những vết cắt gây đau khủng khiếp, nhưng khi làm vậy, Lissa sẽ tập trung vào cơn đau thể chất, sao lãng khỏi nỗi khổ sở về tinh thần, để cảm thấy bản thân vẫn nắm quyền kiểm soát.

Những giọt máu rơi tí tách xuống sàn nhà bụi bặm, thế giới xung quanh Lissa bắt đầu quay. Cô bị kích thích khi nhìn thấy máu của chính mình. Cả cuộc đời, cô đã lấy máu của người khác. Của tôi. Của những người cung cấp. Còn bây giờ, máu của chính cô đang chảy ra. Với một nụ cười lo lắng, Lissa quyết định rằng việc này thật vui. Để máu chảy coi như là trả nó lại cho những người mà cô đã lấy máu, hoặc là làm lãng phí nó, lãng phí dòng máu Dragomir thiêng liêng mà tất cả mọi người đều ám ảnh nâng niu.

Tôi đã ép mình chui vào đầu Lissa, và bây giờ tôi không ra được. Các cảm xúc của Lissa đã khiến tôi kẹt bẫy, chúng quá mạnh mẽ và rõ rệt. Nhưng tôi phải thoát ra, tôi biết như thế, với từng mảnh của cơ

thể mình. Tôi phải ngăn Lissa lại. Cô ấy đã quá yếu do việc chữa lành, không thể mất thêm nhiều máu thế này nữa. Đã đến lúc phải nói cho ai đó.

Cuối cùng cũng vùng ra được, tôi quay trở lại với chính mình, trong phòng y tế. Tay Dimitri đang đặt trên người tôi, vừa nhẹ nhàng lắc tôi vừa lặp đi lặp lại tên tôi để tôi chú ý. Bác sĩ Olendzki đứng bên cạnh anh, khuôn mặt tối sầm và lo lắng.

Tôi nhìn Dimitri chăm chăm, nhận ra anh lo và quan tâm đến tôi nhiều tới mức nào. Christian đã khuyên tôi phải tìm sự giúp đỡ, phải gặp ai đó mà tôi tin tưởng, về chuyện của Lissa. Tôi đã phớt lờ lời khuyên này vì tôi chẳng tin ai ngoài Lissa cả. Nhưng giờ đây nhìn Dimitri, cảm thấy được sự thấu hiểu mà chúng tôi chia sẻ, tôi biết rằng tôi còn tin một người khác nữa.

Tôi cất tiếng, thấy giọng mình như rạn nứt. “Em biết cô ấy ở đâu. Lissa ấy. Chúng ta phải giúp Lissa.”

Mười chín

THẬT KHÓ NÓI LÀ CUỐI CÙNG ĐIỀU GÌ khiến tôi quyết định như thế. Tôi đã giữ kín rất nhiều bí mật trong một thời gian dài, tôi làm những điều mà tôi tin là tốt nhất để bảo vệ Lissa. Nhưng giấu giếm việc cắt tay thì chẳng giúp ích được gì cả. Tôi không thể khiến Lissa dừng lại, và thật tình, bây giờ tôi tự hỏi liệu việc Lissa bắt đầu cắt tay có phải là lỗi của tôi không. Việc ấy đâu có xảy ra, cho đến khi Lissa chữa lành cho tôi trong vụ tai nạn. Sẽ thế nào nếu cô cứ để tôi bị thương? Biết đâu tôi sẽ tự bình phục. Và ngày hôm nay Lissa sẽ vẫn ổn.

Tôi ở lại phòng y tế, còn Dimitri đi gọi Alberta. Anh không do dự một giây khi tôi nói cho anh biết Lissa đang ở đâu. Tôi đã nói Lissa đang gặp nguy hiểm, và anh đi ngay lập tức.

Mọi chuyện tiếp theo chuyển động như một cơn ác mộng quay chậm. Từng phút lê đi chậm chạp, tôi thì cứ đợi chờ. Cuối cùng, khi Dimitri quay trở lại với Lissa, đã bất tỉnh, một trận náo động bùng lên trong phòng y tế nhưng tất cả mọi người đều không muốn cho tôi xen vào. Lissa mất rất nhiều máu, và mặc dù có sẵn ngay một người cung cấp, nhưng làm sao để đánh thức cho Lissa đủ tỉnh táo mà uống cũng là rất khó khăn. Phải đến nửa đêm theo giờ của Học viện thì ai đó mới quyết định rằng Lissa đã đủ ổn định để tôi vào thăm.

“Có thật không?” Lissa hỏi khi tôi bước vào phòng. Cô nằm trên giường, hai cổ tay băng kín. Tôi biết họ đã bơm lại rất nhiều máu cho Lissa, nhưng trông cô vẫn nhợt nhạt. “Họ nói là cậu. Cậu đã bảo họ.”

“Tớ phải làm thế,” tôi nói, sợ không dám đến quá gần. “Liss… cậu tự cắt tay mình kinh khủng hơn bao giờ hết. Và sau khi chữa lành cho tớ… Và rồi mọi chuyện với Christian… cậu không chịu được. Cậu cần được giúp đỡ.”

Lissa nhắm mắt lại. “Christian. Cậu biết chuyện đó. Tất nhiên là cậu biết rồi. Cậu biết mọi thứ mà.”

“Tớ xin lỗi. Tớ chỉ muốn giúp cậu.”

“Chuyện gì đã xảy ra với lời cô Karp dặn? Về việc phải giữ bí mật?”

“Cô Karp dặn việc khác. Tớ không nghĩ rằng cô ấy muốn cậu cứ cắt tay mình.”

“Cậu có nói với họ về ‘việc khác’ không?”

Tôi lắc đầu. “Chưa.”

Lissa quay sang phía tôi, mắt lạnh tanh. “‘Chưa.’ Nhưng cậu sẽ nói.”

“Tớ phải làm thế. Cậu có khả năng chữa lành cho người khác… nhưng khả năng ấy đang giết cậu.”

“Tớ chữa lành cho cậu mà.”

“Lẽ ra cứ để thế rồi cuối cùng tớ cũng ổn. Mắt cá chân sẽ lành lại. Thật không đáng với những gì mà việc đó gây ra cho cậu. Tớ nghĩ tớ biết mọi việc bắt đầu thế nào… Vào lần đầu tiên cậu chữa lành cho *tớ…*”

Tôi giải thích những nhận định của mình về vụ tai nạn, về sự bắt đầu các năng lực và chứng trầm cảm của Lissa. Tôi cũng chỉ ra rằng mối kết nối giữa chúng tôi đã hình thành sau vụ tai nạn, dù tôi chưa hoàn toàn hiểu được nguyên nhân.

“Tớ không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng nó vượt ra ngoài tầm kiểm soát của bọn mình. Cần phải có sự giúp đỡ của người khác.”

“Bọn họ sẽ mang tớ đi,” Lissa thản nhiên nói. “Như cô Karp.”

“Tớ nghĩ bọn họ sẽ cố gắng giúp cậu. Ai cũng lo lắng. Liss, tớ làm điều này là vì cậu. Tớ chỉ muốn cậu được ổn.”

Lissa quay mặt sang chỗ khác. “Đi ra đi, Rose.”

Tôi làm theo.

Sáng hôm sau, người ta cho Lissa xuất viện, nhưng với điều kiện là cô phải quay lại hàng ngày để được cố vấn. Dimitri kể rằng họ cũng có kế hoạch cho Lissa dùng một loại thuốc chống trầm cảm. Tôi không khoái thuốc thang lắm, nhưng tôi sẽ vui mừng với bất kỳ điều gì giúp được Lissa.

Thật không may, một học viên năm thứ hai cũng vào phòng y tế do bệnh hen suyễn. Cậu ta nhìn thấy Dimitri và Alberta đưa Lissa vào. Tuy không biết tại sao Lissa phải chữa trị, nhưng việc đó cũng chẳng ngăn được cậu ta đi kể lể với mọi người về những điều trông thấy. Mọi người lại kể cho mọi người khác vào bữa ăn sáng. Đến bữa trưa thì tất cả các học sinh cao trung đều biết về chuyện ở phòng y tế lúc nửa đêm.

Và quan trọng hơn, tất cả mọi người đều biết rằng Lissa không nói chuyện với tôi.

Cứ thế, những tiến triển trong các mối quan hệ xã hội mà tôi đã tạo ra đều rơi tự do. Lissa không thẳng thừng kết tội tôi, nhưng sự im lặng của cô lại nói lên nhiều điều, và mọi người cũng hành xử theo.

Suốt cả ngày, tôi đi trong Học viện như một bóng ma. Mọi người nhìn theo và thỉnh thoảng nói chuyện với tôi, nhưng chẳng mấy người tích cực hơn thế. Họ làm theo Lissa, bắt chước sự im lặng của cô. Không ai công khai xử tệ với tôi, chắc không muốn chịu rủi ro trong trường hợp Lissa và tôi hoà giải. Thế nhưng, tôi vẫn thoáng thấy từ “điếm máu” thì thầm đây đó khi người ta nghĩ là tôi không lắng nghe.

Mason hẳn sẽ rất hoan nghênh tôi đến ngồi cùng bàn ăn trưa, nhưng mấy người bạn của cậu thì không tử tế như thế. Tôi không

muốn trở thành nguyên nhân của bất kỳ cuộc cãi vã nào giữa Mason và họ. Nên thay vào đó, tôi chọn Natalie.

"Tớ nghe nói Lissa lại cố bỏ trốn, và cậu ngăn cậu ấy lại," Natalie nói. Vẫn chưa ai biết được lý do tại sao Lissa phải vào phòng y tế. Tôi hy vọng mọi chuyện cứ như vậy.

Bỏ trốn? Người ta lấy quái đâu ra chuyện đó không biết? "Tại sao cậu ấy phải làm vậy?"

"Tớ không rõ," Natalie hạ giọng. "Trước đây thì tại sao Lissa bỏ trốn? Đấy chỉ là tớ nghe nói thôi."

Câu chuyện cứ bùng lên suốt cả ngày, cũng như đủ mọi lời đồn đại về những lý do có thể có liên quan đến việc Lissa phải vào phòng y tế. Giả thuyết về mang bầu và nạo thai lúc nào cũng phổ biến. Một số người xì xào rằng Lissa đã nhiễm bệnh của Victor. Không ai đến gần được với sự thật.

Rời khỏi tiết học cuối cùng thật nhanh, tôi kinh ngạc thấy Mia tiến lại phía mình.

"Mày muốn gì?" Tôi vặn. "Hôm nay tao không ra ngoài chơi được, nhóc con ạ."

"Mày đúng là có cái thái độ cho một người nào đó mà bây giờ không tồn tại."

"Ngược với mày hả?" Tôi hỏi. Nhớ lại những gì Christian đã nói, tôi thấy hơi tội nghiệp cho Mia. Nhưng sự thông cảm biến mất ngay lúc tôi nhìn vào mặt nó. Mia từng là nạn nhân, nhưng bây giờ nó là một con quái vật, vẻ mặt lạnh lùng, gian xảo, rất khác với vẻ tuyệt vọng và trầm uất hôm trước. Nó không ngã quỵ sau những gì Andre làm với nó - nếu câu chuyện là thật, mà tôi cho là thật - và tôi tin rằng nó cũng không ngã quỵ sau những gì Lissa làm. Mia là một chiến binh sống sót.

"Cô ta rũ bỏ mày, còn mày thì quá kênh kiệu và mạnh mẽ nên không muốn thừa nhận." Đôi mắt xanh của Mia thực sự lồi ra. "Mày có

muốn trả đũa không?"

"Mày bị điên hơn bình thường à? Lissa là bạn thân nhất của tao. Mà tại sao mày vẫn còn đi theo tao hả?"

Mia *suỳ suỳ*. "Cô nàng có hành động như thể mày là bạn thân nhất đâu. Thôi nào, nói cho tao biết chuyện gì xảy ra ở phòng y tế. Chuyện to, phải không? Lissa có bầu thật, đúng không? Nói tao biết đi."

"Cút!"

"Nếu mày nói tao biết, tao sẽ bảo Jesse và Ralf thú nhận rằng bọn họ tự bịa ra tất cả mọi chuyện."

Tôi dừng bước và quay lại đối mặt với Mia. Sợ hãi, nó giật lui vài bước, chắc hẳn nhớ lại một vài lời đe doạ bạo lực của tôi trong quá khứ.

"Tao biết thừa là bọn nó bịa ra hết, vì tao chẳng *làm* gì cả. Còn nếu mày cố khiến tao chống lại Lissa một lần nữa, thì kết cục chính *mày* đổ máu đấy, vì tao sẽ bẻ cổ mày!"

Giọng tôi to dần theo từng từ một, cho đến khi tôi thực sự hét lên. Mia lùi xa thêm, rõ ràng là khiếp đảm.

"Mày điên thật rồi! Bảo sao bị cô nàng bỏ rơi." Mia nhún vai. "Sao cũng được! Tao sẽ tìm hiểu mà chẳng cần nhờ đến mày."

Cuối tuần, tới hôm khiêu vũ, tôi quyết định rằng mình không muốn đi chút nào. Thoạt đầu nghe chuyện khiêu vũ đã dở hơi rồi, tôi chỉ hứng thú dự các buổi tiệc tăng sau. Nhưng thiếu Lissa, thì làm gì có khả năng tôi được tham gia những buổi tiệc đó. Thay vì thế tôi rút vào trong phòng mình, cố gắng làm bài tập, và thất bại. Qua mối kết nối, tôi cảm thấy đủ mọi cảm xúc pha trộn từ Lissa, đặc biệt là lo lắng và kích động. Thật chẳng dễ gì khi phải đi chơi cả buổi tối với một anh chàng mà mình không thực sự thích.

Buổi khiêu vũ bắt đầu được chừng mười phút, tôi quyết định dọn dẹp và đi tắm. Vừa chui ra khỏi nhà tắm, khăn vẫn còn quấn trên đầu,

tôi thấy Mason đứng ngay trước cửa phòng. Cậu ta ăn vận không hẳn là trang trọng, nhưng cũng không mặc quần jeans như mọi khi. Đó là một khởi đầu.

"Đây rồi, cô nàng tiệc tùng. Mình sắp bỏ cuộc rồi đấy."

"Cậu lại gây ra một vụ cháy nữa à? Con trai đâu được phép vào đây."

"Sao cũng được. Cứ làm như có gì khác biệt ấy." Đúng thật. Nhà trường có thể ngăn Strigoi, nhưng họ rất kém trong việc bắt học sinh chúng tôi phải ở riêng rẽ. "Cho mình vào. Cậu phải chuẩn bị chứ."

Phải mất một phút, tôi mới nhận ra Mason có ý nói gì. "Không. Mình không đi."

"Đi nào," Mason khích, bước theo tôi vào trong. "Vì cậu cãi nhau với Lissa à? Hai cậu sẽ sớm làm lành ấy mà. Chẳng có lý do gì mà cậu phải ở đây cả buổi tối. Nếu cậu không muốn ở gần Lissa, thì Eddie đang có một nhóm để tụ tập trong phòng cậu ta sau giờ khiêu vũ."

Tâm hồn ham chơi của tôi lại ngẩng đầu lên một chút. Không có Lissa. Chưa biết chừng cũng chẳng có người hoàng gia nào. "Thế hả?"

Thấy rằng bắt đầu lôi kéo được tôi, Mason nhe răng cười. Nhìn vào mắt cậu, tôi lại nhận ra rằng cậu thích tôi đến mức nào. Và một lần nữa, tôi tự hỏi, tại sao tôi không thể đơn giản là có một người bạn trai bình thường? Tại sao tôi lại ham muốn người cố vấn lớn tuổi và nóng bỏng, người cố vấn mà cuối cùng có thể sẽ đuổi cổ tôi?

"Sẽ chỉ toàn học viên tập sự thôi," Mason nói tiếp, chẳng để ý đến những suy nghĩ của tôi. "Đến đó rồi mình có một bất ngờ cho cậu."

"Bất ngờ có nằm trong chai không?" Nếu Lissa muốn phớt lờ tôi, thì chẳng có lý do gì mà tôi cần giữ đầu óc tỉnh táo.

"Không, cái đó là ở chỗ Eddie. Nhanh lên, thay đồ đi. Tớ biết là cậu sẽ không ăn mặc như thế đâu."

Tôi nhìn xuống chiếc quần jeans rách và áo phông Đại học Oregon, Ừ. Đúng là không mặc thế này được.

Mười lăm phút sau, chúng tôi băng ngang qua sân, quay trở lại phòng sinh hoạt chung, cười ầm ỹ khi nhớ lại một người bạn cùng lớp đặc biệt vụng về đã tự làm cho mình thâm tím một bên mắt trong buổi tập tuần này. Đi giày cao gót mà bước nhanh trên nền đất đóng băng thì chẳng dễ gì, và Mason cứ phải túm cánh tay tôi để tôi khỏi ngã, gần như kéo tôi theo. Việc này khiến chúng tôi càng cười dữ hơn. Một cảm giác vui vẻ bắt đầu cháy lên trong tôi - tôi vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nỗi đau về việc Lissa, nhưng đây là một khởi đầu tốt.

Dẫu không có được Lissa và bạn bè của cô, tôi cũng có những người bạn riêng của mình. Rất có khả năng là đêm nay tôi sẽ say bí tỉ, mặc dù đấy không phải là cách tốt để giải quyết các vấn đề của tôi, nhưng ít nhất thì sẽ rất vui. Đúng. Cuộc sống của tôi có thể còn tệ hơn ấy chứ.

Thế rồi chúng tôi đụng mặt Dimitri và Alberta.

Họ đang đi đâu đấy, nói chuyện về công việc của giám hộ. Alberta mỉm cười, nhìn chúng tôi bằng vẻ bao dung mà những người lớn tuổi thường dành cho lứa nhỏ hơn khi chúng đang vui và hành động ngốc nghếch, như thể cho rằng chúng rất dễ thương. Chúng tôi khựng lại, Mason đặt một tay lên cánh tay tôi để giữ cho tôi đứng vững.

“Em Ashford, em Hathaway. Tôi ngạc nhiên vì các em không ở trong phòng sinh hoạt chung đấy.”

Mason trao cho Alberta nụ cười thiên thần, kiểu thú-cưng-của-giáo-viên. “Chậm chân một chút ạ, thưa Giám hộ Petrov. Chị biết con gái thế nào rồi đấy. Luôn luôn phải thật hoàn hảo. Đặc biệt là chị thì hẳn rất rõ.”

Nếu bình thường, tôi sẽ thúc Mason vì tuôn ra những lời ngớ ngẩn, nhưng tôi còn đang mải nhìn Dimitri nên chẳng nói được lời nào. Điều

quan trọng hơn là anh ấy cũng đang nhìn tôi đăm đăm.

Tôi mặc chiếc váy đen, chiếc váy đúng như tôi hy vọng. Thực tế, việc Alberta không cảnh cáo tôi về nội quy ăn mặc ngay ở đây là một điều đáng ngạc nhiên. Chiếc váy ôm sát cơ thể, và không có vòng ngực của cô gái Moroi nào đủ sức giữ cho thân váy ôm như thế. Cổ tôi đeo bông hồng của Victor. Tóc tôi đã sấy khô, buông lơi theo kiểu mà tôi biết là Dimitri rất thích. Tôi không mặc quần tất vì không ai còn mặc quần tất với những chiếc váy như thế này nữa, nên chân tôi lạnh buốt trong giày cao gót. Tất cả chỉ để trông cho đẹp.

Và tôi khá chắc chắn rằng trông tôi rất đẹp, nhưng khuôn mặt Dimitri không biểu lộ gì. Anh chỉ nhìn tôi - nhìn và nhìn. Điều đó cũng nói lên chút ít về ngoại hình của tôi rồi. Nhớ ra rằng Mason gần như đang nắm tay tôi, tôi vội tránh ra khỏi cậu ấy. Dimitri và Alberta nói xong mấy lời nhận xét đùa, rồi chúng tôi ai đi đường nấy.

Khi chúng tôi tới thì nhạc đang ầm ầm trong phòng sinh hoạt chung, những ngọn đèn Giáng sinh và - ối - một quả cầu sàn nhảy đang toả ánh sáng duy nhất trong căn phòng lẽ ra tối om. Những cơ thể đang xoay tròn, hầu hết là học sinh lớp nhỏ, chật kín sàn nhảy. Bọn trạc tuổi chúng tôi đứng thành từng nhóm hay-ho dọc theo rìa căn phòng, chờ có cơ hội là chuồn. Những người đi kèm, các giám hộ cũng như các giáo viên Moroi, nhắc nhở những học sinh xoay lắc quá dữ dội.

Khi trông thấy cô Kirova trong bộ váy kẻ không tay, tôi quay sang Mason, hỏi, “Cậu có chắc là chúng ta chưa thể động đến rượu mạnh không?”

Mason cười khúc khích và lại nắm tay tôi. “Đi nào, đến lúc có bất ngờ cho cậu rồi.”

Để Mason dẫn mình, tôi đi ngang qua căn phòng, len qua một nhóm tân học sinh trông còn quá nhỏ tuổi để làm các động tác chạm hông mà

họ đang cố gắng thực hiện.

Những người đi kèm đâu rồi khi cần đến họ? Thế rồi tôi nhìn thấy nơi Mason dẫn mình tới, và tôi dừng phắt lại.

"Không," tôi nói, không nhúc nhích khi cậu ấy kéo tay tôi.

"Đi nào, sẽ hay lắm đấy."

"Cậu dẫn mình đến chỗ Jesse và Ralf. Cách duy nhất để mình *còn* đứng cạnh bọn họ là mình có một vật để ném, và nhằm vào giữa hai chân bọn họ."

Mason lại kéo tôi. "Không thế nữa đâu. Đi nào."

Tuy do dự, cuối cùng tôi cũng bước theo: những lo sợ tồi tệ nhất của tôi đang trở thành hiện thực khi có vài cặp mắt hướng về phía chúng tôi. Tuyệt lắm. Tất cả mọi thứ đang bắt đầu lại từ đầu. Jesse và Ralf thoạt tiên không để ý thấy chúng tôi, nhưng khi thấy, một loạt những biểu hiện kỳ khôi hiện ra trên mặt bọn họ. Họ nhìn thấy cơ thể tôi và chiếc váy trước hết. Testosterone bùng lên khi sự thèm khát thuần tuý của nam giới toả ra trên mặt họ. Khi nhận ra tôi, họ nhanh chóng trở nên kinh hoàng. Hay lắm!

Mason chọc vào ngực Jesse bằng đầu ngón tay. "Được rồi, Zeklos. Nói cho cô ấy biết đi."

Jesse không nói gì, và Mason lặp lại hành động vừa rồi, chỉ có điều là mạnh hơn.

"Nói đi."

Không nhìn vào mắt tôi, Jesse lẩm bẩm, "Rose, bọn mình biết rằng không chuyện nào trong số những chuyện đó là có thật."

Tôi suýt sặc vì cười. "Cậu *biết* sao? Ô. Mình rất mừng được nghe điều đó. Vì cậu thấy đấy, trước khi cậu nói câu vừa rồi, thì mình cứ nghĩ rằng mọi chuyện xảy ra *thật* cơ đấy. Cảm ơn Chúa vì các cậu ở đây để làm rõ và nói cho mình biết mình đã làm hoặc không làm

những trò quái quỷ gì!”

Hai người lộ vẻ nao núng, và thái độ nhẹ nhàng của Mason trở nên mạnh mẽ hơn.

“Cô ấy biết chuyện đó rồi,” Mason gầm gừ. “Kể phần còn lại đi.”

Jesse thở dài. “Bọn mình làm thế vì Mia bảo làm.”

“Và?” Mason nhắc.

“Và bọn mình xin lỗi.”

Mason quay sang Ralf. “Tôi muốn nghe câu đó từ cậu, chàng trai lớn.”

Ralf cũng không nhìn vào mắt tôi, nhưng cậu ta lẩm bẩm một câu nghe ngờ ngợ như lời xin lỗi.

Thấy bọn họ bại trận, Mason hăng hái hơn. “Cậu còn chưa nghe được phần hay nhất đâu.”

Tôi liếc Mason. “Hả? Cái phần mà bọn mình quay ngược thời gian và không chuyện nào trong số những chuyện này từng xảy ra ấy hả?”

“Điều hay nhất tiếp theo cơ.” Mason lại thúc Jesse. “Kể đi. Kể *tại sao* cậu lại làm thế đi.”

Jesse ngẩng lên và trao đổi ánh mắt không thoải mái với Ralf.

“Các chàng trai,” Mason cảnh báo, rõ ràng là đang khoái thứ gì đó, “các cậu đang khiến Hathaway và mình giận đấy. Nói cho cô ấy biết tại sao các cậu làm thế đi.”

Với vẻ mặt của người nhận ra rằng mọi chuyện không thể tệ hơn được nữa, Jesse cuối cùng cũng nhìn vào mắt tôi. “Bọn mình làm thế vì Mia ngủ với bọn mình. Cả hai bọn mình.”

Hai mươi

TÔI HÁ HỐC MIỆNG, "Ơ… sao… các cậu muốn nói tới *chuyện đó* hả?"

Cảm giác kinh ngạc ngăn tôi nghĩ ra một câu phản hồi hay hơn. Mason thì rất kích động. Còn trông Jesse như thể cậu ta chỉ muốn chết cho xong.

"Tất nhiên mình muốn nói tới chuyện đó. Mia bảo sẽ đồng ý nếu bọn mình nói rằng bọn mình đã… cậu biết đấy…"

Tôi nhăn mặt. "Các cậu không, ờ, cùng làm một lúc đấy chứ?"

"Không," Jesse nói với vẻ kinh tởm. Còn trông Ralf thì giống như là cậu ta chẳng ngại.

"Chúa ơi," tôi lầm bầm, kéo tóc ra khỏi mặt. "Mình không tin nổi là Mia lại ghét bọn mình đến thế."

"Này," Jesse kêu lên khi đọc được lời ám chỉ của tôi. "Như thế là ý gì? Bọn mình đâu có đến nỗi nào. Với lại cậu và mình, bọn mình cũng gần như…"

"Không. Chúng ta *thậm chí* còn chưa gần đến mức đó." Mason lại cười to, và chợt một ý nghĩ nảy đến với tôi. "Nếu chuyện này… nếu chuyện này xảy ra từ hồi ấy… hẳn Mia còn đang hẹn hò với Aaron."

Cả ba cậu con trai đều gật đầu.

"Ôi. Ôi."

Mia *thực s*ự ghét chúng tôi. Cô nàng đã vượt qua dạng cô-gái-tội-nghiệp-bị-đối-xử-tệ-bởi-anh-trai-của-một-cô-gái-khác và đang trèo lên

các nấc thang xã hội. Cô nàng đã ngủ với hai thằng con trai này và lừa dối một cậu bạn trai mà bản thân cô nàng có vẻ rất yêu quý.

Jesse và Ralf trông nhẹ nhõm cực kỳ khi chúng tôi bỏ đi. Mason quàng một cánh tay lười biếng qua vai tôi. “Sao? Cậu nghĩ gì? Mình oai đấy chứ, hả? Cậu cứ nói cho mình biết. Mình không ngại đâu.”

Tôi phá lên cười. “Cuối cùng cậu làm sao mà biết được ngọn ngành?”

“Mình phải hối lộ nhiều lắm đấy. Vài lời đe doạ nữa. Việc Mia không thể trả đũa cũng hỗ trợ phần nào.”

Tôi nhớ lại chuyện Mia gạ gẫm mình hôm trước. Tôi không cho là cô nàng này đã hoàn toàn bất lực, nhưng tôi không nói ra.

“Bọn họ sẽ bắt đầu kể lể cho mọi người vào ngày thứ Hai,” Mason tiếp tục. “Bọn họ hứa rồi. Đến giờ ăn trưa thì ai cũng biết tuốt.”

“Tại sao không phải bây giờ?” Tôi hỏi với vẻ hờn dỗi. “Bọn họ ngủ với một cô gái mà. Cô ấy còn tổn thương nhiều hơn bọn họ chứ.”

“Ừ. Đúng. Bọn họ không muốn làm gì vào tối nay. Cậu cứ kể với mọi người nếu cậu muốn. Chúng ta có thể làm một cái băng-rôn.”

Với chừng ấy lần Mia gọi tôi là đồ con gái hư đốn và đồ điếm? Không phải là ý tồi đâu. “Cậu có giấy và bút dạ không?…”

Lời nói của tôi rớt lại khi tôi nhìn qua phòng tập, tới nơi Lissa đang đứng, vây quanh bởi những người hâm mộ. Cánh tay của Aaron vòng qua eo cô. Lissa mặc một chiếc váy ôm bằng cotton màu hồng bóng mượt, cái màu mà tôi không bao giờ có thể mặc đẹp được. Mái tóc vàng của cô cuộn lên thành búi, cài những chiếc kẹp bằng pha lê, trông gần như đang đội vương miện. Công chúa Vasilisa.

Lại những cảm xúc như lúc trước truyền đến tôi, lo âu và kích động. Tối nay Lissa không hoàn toàn dễ chịu.

Quan sát Lissa từ phía bên kia phòng, giấu mình trong bóng tối, là

Christian. Cậu ấy thực sự hoà vào những cái bóng.

“Thôi nào,” Mason trách khi thấy ánh mắt tôi. “Tối nay đừng lo cho Lissa.”

“Thật khó mà không lo.”

“Lo lắng khiến cậu trông thảm lắm. Mà cậu quá gợi cảm khi mặc chiếc váy này, không nên để bản thân trông thê thảm. Đi nào, Eddie kia kìa.”

Mason kéo tôi đi, nhưng tôi vẫn kịp liếc qua vai thêm lần nữa để nhìn Lissa. Mắt chúng tôi gặp nhau trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Sự nuối tiếc thoáng xuyên qua mối kết nối.

Nhưng tôi đẩy Lissa ra khỏi đầu mình - nói theo một cách hoa mỹ - và cố trưng ra một bộ mặt tử tế khi chúng tôi hoà vào một nhóm học sinh tập sự. Chúng tôi ghi được rất nhiều điểm sĩ diện bằng cách kể cho bọn họ nghe về vụ scandal của Mia và, gọi là ti tiện hay không cũng được, cái việc thấy tên mình được “lau sạch” và trả thù được Mia khiến tôi dễ chịu kỳ lạ. Khi những người trong nhóm đi loăng quăng chuyện phiếm với người khác, tôi có thể nhìn thấy tin tức truyền đi, truyền mãi đi. Chuyện hay thế, không thể chờ đến thứ Hai được.

Có thế nào, tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi thực sự đang rất vui. Tôi trở lại vai trò trước kia, vui mừng vì thấy mình chưa đến nỗi quá cũ kỹ bụi phủ trong việc đưa ra những nhận xét hài hước và ve vãn. Thế nhưng, khi thời gian trôi đi và buổi tiệc của Eddie đến gần hơn, tôi bắt đầu cảm thấy nỗi lo âu của Lissa vọt lên tầm căng thẳng. Nhíu mày, tôi ngừng nói và quay xung quanh, lướt mắt khắp phòng tìm Lissa.

Kia rồi! Lissa vẫn đứng cùng một nhóm người, vẫn là Mặt trời trong Thái Dương hệ nhỏ bé ấy. Aaron đang ngả rất gần vào Lissa, thì thào điều gì vào tai cô. Một nụ cười mà tôi nhận rõ là giả tạo được dán lên mặt Lissa, nỗi lo âu cùng phiền muộn của cô lại càng tăng.

Rồi nó lao vọt lên. Mia đã bước lại chỗ họ.

Chả hiểu Mia nói gì, nhưng rõ ràng nó chẳng để phí chút thời gian nào để tung ra điều đó. Những người ngưỡng mộ Lissa đều hướng về Mia, và nhóc Mia trong bộ váy đỏ khua chân múa tay điên cuồng, miệng sôi nổi hoạt động. Tôi không thể nghe được những lời đó vì tôi ở tận bên kia căn phòng, nhưng các cảm xúc trở nên u ám hơn, và u ám hơn nữa, qua mối kết nối.

"Mình phải đi," tôi bảo Mason.

Tôi nửa đi, nửa chạy đến bên Lissa, nắm được mỗi phần đuôi của tràng đả kích phát ra từ Mia. Mia đang hét vào mặt Lissa ở mức âm lượng to nhất và dí sát vào mặt cậu ấy. Từ những gì tôi nghe được, thì hẳn Mia đã nghe về chuyện Jesse và Ralf bán đứng cô nàng.

"… mày và con bạn lẳng lơ của mày! Tao sẽ nói với tất cả mọi người rằng mày bị bệnh tâm thần đến mức nào, người ta đã phải khoá chặt mày trong phòng y tế chỉ vì mày quá điên. Người ta phải cho mày dùng thuốc. Đó là lý do mày và Rose bỏ đi trước khi bất kỳ ai phát hiện ra rằng mày cắt…"

Ối, không hay rồi. Y như buổi gặp đầu tiên trong căng-tin, tôi tóm lấy Mia và kéo giật nó ra xa.

"Này," tôi bảo. "Con bạn lẳng lơ đây. Mày có nhớ những gì tao nói về việc đứng quá gần Lissa không hả?"

Mia gầm gừ, nhe ra những chiếc răng nanh. Như tôi đã lưu ý trước đây, tôi không thể cảm thấy tội nghiệp cho Mia nữa. Nó rất nguy hiểm.

Mia đã tự hạ thấp mình để chơi lại tôi. Còn bây giờ, không biết vì sao, nó lại phát giác được chuyện Lissa và vụ cắt tay. Mà *thực s*ự biết, chứ không phải suy đoán. Thông tin Mia đang có nghe vừa giống nội dung mà chính các giám hộ hiện trường đã báo cáo, vừa giống với những điều tôi kể cho họ về Lissa. Chắc hẳn là do vấn đề giữ bí mật của các bác sĩ. Có lẽ bằng cách nào đó, Mia đã lén xem được hồ sơ.

Lissa cũng nhận ra, vẻ mặt cô - sợ hãi và yếu đuối, không còn giống

một công chúa - đã giúp tôi đi đến quyết định. Cô Kirova có nói sẽ trả tự do cho tôi; tôi đang vui; tôi có thể mặc kệ những lo lắng của mình để tiệc tùng tối nay… *tất cả* đều không còn quan trọng nữa. Tôi sẽ tung hê hết, ngay ở đây và ngay bây giờ.

Tôi thực sự không giỏi kiểm soát những cơn bốc đồng.

Tôi đấm Mia mạnh hết sức bình sinh, tôi nghĩ thậm chí còn mạnh hơn cả đấm Jesse. Có tiếng rắc khi nắm đấm của tôi nện vào mũi Mia, và máu phụt ra. Ai đó hét to. Mia rít lên và bắn ngược về phía sau, va phải mấy cô nàng hét lên the thé vì không muốn bị dây máu vào váy. Tôi nhào theo Mia, tặng thêm một nắm đấm nữa trước khi có người kéo tôi ra.

Tôi không chống cự như từng chống cự lúc người ta lôi tôi ra khỏi lớp của thầy Nagy. Tôi đã biết trước điều này ngay từ khi lao vào Mia. Từ bỏ tất cả các dấu hiệu chống đối, tôi để hai giám hộ dẫn tôi rời khỏi buổi khiêu vũ, trong khi cô Kirova cố lập lại trật tự. Tôi chẳng quan tâm đến những gì họ làm với mình. Chẳng quan tâm nữa. Phạt hoặc đuổi. Sao cũng được. Tôi chịu được tất…

Ở phía trước, qua những làn sóng học sinh đang đi qua những cánh cửa đôi, tôi nhìn thấy một bóng người mặc váy hồng lao ra ngoài. Lissa. Những cảm xúc ngoài-tầm-kiểm-soát của tôi đã chèn lên những cảm xúc của cậu ấy, nhưng chúng lại tới, trào ngược vào tôi. Sụp đổ. Tuyệt vọng. Giờ thì ai cũng biết bí mật của cô. Lissa sẽ phải đối diện không chỉ với những suy diễn vớ vẩn nữa. Các mảnh ghép sẽ khớp lại với nhau. Lissa không thể chịu được sự thật.

Biết rằng mình không đi đâu được, tôi cuống cuồng tìm kiếm cách nào đó để giúp Lissa. Một dáng người màu sẫm đập vào mắt tôi. “Christian!” Tôi hét lên. Cậu ta đang đăm đăm nhìn theo Lissa, nhưng liếc lên ngay khi nghe gọi tên mình.

Một trong những người áp giải suýt tôi và tóm lấy cánh tay tôi. “Im

lặng.”

Tôi phớt lờ cô ta. “Đuổi theo cậu ấy,” tôi gọi Christian. “Nhanh lên.”

Christian vẫn cứ ngồi đó, và tôi cố kìm một tiếng rên.

“Đi đi, đồ ngốc!”

Các giám hộ lại gắt tôi im miệng, nhưng Christian đã thức tỉnh. Đứng bật dậy khỏi tư thế uể oải của mình, cậu ta chạy vụt theo hướng Lissa đã bỏ đi.

Tối hôm đó chẳng ai muốn xử lý tôi. Ngày mai sẽ có khối chuyện phải lo - tôi đã nghe người ta nói đến việc đình chỉ hoặc thậm chí là cả đuổi học - nhưng cô Kirova còn mải bận rộn với cô nàng Mia chảy máu và tụi học sinh đang kích động. Các giám hộ áp giải tôi về phòng trước ánh mắt đề phòng của bà quản lý ký túc, bà thông báo rằng sẽ kiểm tra tôi mỗi giờ để đảm bảo rằng tôi ở nguyên trong phòng. Một vài giám hộ cũng sẽ loanh quanh ở các lối vào ký túc xá. Hình như bây giờ tôi là một hiểm hoạ cần đề cao cảnh giác. Tôi còn vừa làm hỏng bữa tiệc của Eddie, giờ thì chắc cậu ta chẳng lén gom được một nhóm vào phòng mình nữa rồi.

Không buồn chú ý đến bộ váy, tôi nhào xuống sàn phòng, ngồi khoanh chân bằng tròn. Tôi hướng về Lissa. Bây giờ cô đã bình tĩnh hơn. Các sự kiện ở buổi khiêu vũ vẫn làm cô nhức nhối, nhưng Christian đang an ủi, bằng lời lẽ đơn giản hay phép thuật thể chất, tôi không thể biết được. Tôi không quan tâm. Chỉ cần Lissa dễ chịu hơn và không làm điều dại dột. Tôi trở lại với chính mình.

Đúng, giờ thì mọi việc sẽ trở nên rất hỗn độn. Những lời buộc tội khác nhau của Mia và Jesse sẽ đặt cả trường lên đống lửa. Tôi sẽ bị tống cổ hoặc phải tới sống với một mớ các nữ ma cà rồng lai đáng ghê tởm. Ít nhất Lissa sẽ nhận ra rằng Aaron rất nhàm chán, rằng cô muốn ở bên Christian. Nhưng cho dù đó là điều đúng, thì vẫn có nghĩa là…

Christian. Christian.

Christian bị đau.

Tôi bật trở lại trong người Lissa, đột nhiên bị hút vào bởi nỗi kinh hoàng đang đập xuyên qua cậu ta. Christian bị bao vây, bao vây bởi những người đàn ông và phụ nữ không hiểu từ đâu xuất hiện, ào vào gác mái của nhà nguyện, nơi Lissa và Christian tới để chuyện trò. Christian nhảy lên cao, lửa bùng ra từ những ngón tay cậu. Một trong những kẻ đột nhập dùng vật cứng nện vào đầu Christian, khiến cơ thể cậu sụp xuống sàn.

Tôi hoảng hốt hy vọng rằng Christian không sao, nhưng tôi không thể lãng phí thêm chút năng lượng nào để lo lắng cho cậu ta. Bây giờ tất cả những lo sợ của tôi đều dồn về Lissa. Tôi không thể để điều tương tự xảy ra với cô. Tôi không thể để người ta làm đau cô ấy. Tôi cần cứu Lissa, cần đưa Lissa ra khỏi nơi đó. Nhưng tôi không biết làm cách nào. Lissa đang ở quá xa, lúc này tôi thậm chí không thể thoát khỏi đầu cô, nói gì đến việc chạy tới và tìm kiếm sự giúp đỡ.

Những kẻ tấn công lại gần Lissa, gọi Lissa là Công chúa, vỗ về cô và tự xưng là các giám hộ. Họ *đúng là* các giám hộ. Các ma cà rồng lai. Di chuyển một cách chính xác và hiệu quả. Nhưng tôi nhận ra họ không phải giám hộ của nhà trường. Lissa cũng nhận ra. Các giám hộ hẳn sẽ không tấn công Christian, và tất nhiên không bắt giữ hay bịt miệng Lissa…

Đột ngột tôi bị tống ra khỏi đầu Lissa, và tôi nhăn trán, nhìn quanh phòng. Tôi cần quay lại chỗ cô xem chuyện gì đã xảy ra. Thường thì mối kết nối chỉ mờ đi hoặc là tôi đóng nó lại, nhưng lần này, lần này có thứ gì đó thực sự tống cổ và lôi kéo tôi. Lôi kéo tôi trở lại đây.

Không thể hiểu được. Thứ gì mà kéo tôi ra khỏi… đợi đã.

Đầu óc tôi trống rỗng.

Tôi không nhớ nổi mình vừa đang nghĩ đến chuyện gì. Nó biến mất

cả. Cứ như có sóng nhiễu trong não. Tôi đã ở đâu? Với Lissa? Lissa làm sao?

Tôi đứng dậy, vòng tay ôm lấy người mình, lúng túng, cố nghĩ xem chuyện gì đang diễn ra. Lissa. Có chuyện gì đó với Lissa.

Dimitri, một giọng nói trong đầu tôi bất chợt cất lên. *Đến chỗ Dimitri.*

Đúng, Dimitri. Cơ thể và tinh thần tôi bỗng nhiên cháy lên vì anh, và tôi muốn ở bên anh hơn bất kỳ khi nào trước đây. Tôi không thể cách xa anh được. Anh sẽ biết phải làm gì.

Trước đây Dimitri cũng từng dặn tôi rằng tôi nên đến gặp anh nếu có chuyện gì đó không hay với Lissa. Thật tệ là tôi không thể nhớ ra chuyện gì. Nhưng tôi biết anh sẽ lo được tất cả mọi chuyện.

Chạy sang phía dành cho nhân viên ký túc chẳng mấy khó khăn, vì đêm nay họ muốn giữ tôi ở trong này. Tôi không biết phòng Dimitri ở đâu, nhưng chẳng quan trọng. Có *điều gì đó* cứ kéo tôi đến chỗ anh, giục tôi đến gần anh hơn. Bản năng đẩy tôi về một trong các cánh cửa, và tôi đập điên cuồng.

Sau vài khoảnh khắc, Dimitri mở cửa, đôi mắt nâu mở to khi thấy tôi.

“Rose?”

“Cho em vào. Chuyện Lissa.”

Dimitri lập tức bước tránh sang bên cho tôi vào. Hình như tôi đánh thức lúc anh đang ngủ, vì một trong các tấm chăn lật sang bên và chỉ có một ngọn đèn bàn nhỏ đang chiếu sáng trong bóng tối. Ngoài ra, Dimitri chỉ mặc mỗi chiếc quần pyjama bằng cotton, ngực anh - tôi chưa từng trông thấy bao giờ, và ô, trông vô cùng tuyệt - để trần. Phần đuôi của mái tóc sẫm màu uốn cong gần cằm anh và có vẻ còn ẩm, dường như anh mới tắm chưa lâu.

“Có chuyện gì vậy?”

Giọng Dimitri khiến tôi phấn khích, và tôi không trả lời được. Tôi mải miết nhìn anh. Cái động lực đã kéo tôi đến đây giờ lại kéo tôi về phía anh. Tôi muốn Dimitri chạm vào tôi, ham muốn khủng khiếp đến mức gần quá sức chịu đựng. Anh thật tuyệt vời. Đẹp đẽ đến không thể tin được. Tôi biết ở đâu đó, có thứ gì đó không ổn, nhưng không quan trọng. Không quan trọng khi mà tôi đang ở cạnh anh.

Chiều cao của chúng tôi chênh nhau cả cái đầu, nên tôi chẳng có cách nào dễ dàng mà hôn lên môi anh được nếu không có anh giúp. Thay vì thế, tôi nhằm vào ngực anh, muốn được nếm làn da ấm áp và mịn màng kia.

“Rose!” Dimitri kêu lên, bước lùi lại. “Em đang làm gì vậy?”

“Anh nghĩ sao?”

Tôi lại tiến đến phía anh, cần chạm vào anh, hôn anh và làm nhiều điều khác nữa.

“Em say rồi à?” Dimitri hỏi, giơ tay ra thành động tác ngăn lại.

“Em cũng ước vậy.” Tôi cố đi vòng quanh anh, rồi dừng lại, ngần ngừ một chút. “Em cho rằng anh muốn… anh có nghĩ là em xinh không?” Trong tất cả khoảng thời gian chúng tôi quen biết nhau, trong tất cả khoảng thời gian mà sự hấp dẫn này được hình thành, Dimitri chưa bao giờ khen tôi xinh xắn. Anh đã từng bóng gió, nhưng như thế đâu có giống nói thẳng ra. Và bất chấp những lời khẳng định mà tôi nghe được từ các cậu con trai khác, những người coi tôi là hiện thân của sự nóng bỏng, thì tôi vẫn cần nghe câu ấy từ chàng trai mà tôi thực sự ham muốn.

“Rose, anh không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng em cần quay lại phòng mình.”

Khi tôi lại tiến tới, Dimitri với ra và nắm lấy cổ tay tôi. Với cái chạm tay đó, một dòng điện chạy xuyên qua cả hai chúng tôi, và tôi thấy anh quên ngay bất kỳ điều gì anh đang lo lắng. Có thứ gì đó cũng

đã bao trùm lấy anh, thứ gì đó khiến anh chợt muốn tôi nhiều như tôi muốn anh.

Dimitri buông hai cổ tay tôi ra. Anh di chuyển tay mình dọc lên hai cánh tay tôi, chầm chậm trượt trên da tôi. Vẫn giữ tôi bằng ánh mắt sẫm màu và thèm muốn, anh kéo tôi lại gần, áp tôi thẳng vào người anh.

Một tay của anh dịch lên sau gáy tôi, cuốn các ngón tay vào tóc tôi và nghiêng mặt tôi lên phía mặt anh. Anh áp môi xuống gần như lướt trên môi tôi.

Tôi nuốt khan, và hỏi lại, "Anh có nghĩ em xinh không?"

Dimitri nhìn tôi với vẻ tuyệt đối nghiêm túc, như mọi khi. "Anh nghĩ em rất đẹp."

"Đẹp?"

"Em rất đẹp, đến mức đôi khi làm anh đau."

Môi anh tìm đến môi tôi, lúc đầu thì nhẹ nhàng, rồi mạnh mẽ và khao khát. Nụ hôn của anh như nuốt chửng tôi. Tay anh đang đặt trên cánh tay tôi, giờ trượt xuống, xuống hông tôi, xuống gấu váy. Anh nắm lấy lớp vải trong tay và bắt đầu kéo nó lên phía trên chân tôi. Tôi như tan vào những đụng chạm ấy, vào nụ hôn của anh và vào cái cách mà nụ hôn đó cháy bỏng trên môi mình. Tay anh vẫn trượt lên, và lên nữa, cho đến khi anh kéo chiếc váy qua khỏi đầu tôi và ném nó xuống sàn.

"Anh… anh bỏ cái váy đi nhanh thế," tôi nhận xét giữa những hơi thở gấp gáp. "Em tưởng anh thích nó."

"Anh có thích nó," Dimitri nói. Hơi thở của anh cũng gấp gáp như tôi. "Anh yêu nó."

Và rồi anh đưa tôi vào giường.

Hai mươi mốt

TÔI CHƯA BAO GIỜ HOÀN TOÀN TRẦN TRỤI trước một chàng trai. Việc này làm tôi sợ phát khiếp, dù vậy cũng khiến tôi phấn khích. Nằm trên những tấm trải giường, chúng tôi dính chặt vào nhau và hôn nhau - hôn, hôn nữa, hôn mãi. Tay và môi Dimitri chiếm hữu cơ thể tôi, mỗi động chạm của anh đều giống như lửa chạm vào da tôi.

Sau khi khao khát Dimitri quá lâu, tôi gần như không tin nổi là chuyện này lại đang xảy ra. Những động chạm thể chất *tất* nhiên khiến tôi rất sung sướng, nhưng ngoài ra, tôi cũng thích việc được ở gần anh. Tôi thích ánh mắt anh nhìn tôi, như thể tôi là điều tuyệt vời và hấp dẫn nhất trên thế giới này. Tôi thích cách anh gọi tên tôi bằng tiếng Nga, thì thầm như một lời cầu nguyện: *Roza, Roza…*

Ở đâu đó, đâu đó giữa *tất* cả những chuyện này, vẫn là giọng nói thúc giục đã dẫn tôi đến phòng Dimitri, một giọng nói nghe không giống giọng tôi, nhưng tôi lại không đủ năng lực để bỏ qua. *Cứ ở với anh ấy, ở với anh ấy. Đừng nghĩ về bất kỳ điều gì khác ngoài anh ấy. Hãy tiếp tục chạm vào anh ấy. Hãy quên tất cả mọi điều khác đi.*

Tôi nghe theo - dù chẳng phải là tôi thực sự cần thêm lời thuyết phục nào nữa.

Ngọn lửa nồng nhiệt trong mắt Dimitri nói với tôi rằng anh muốn đi xa hơn những điều chúng tôi đang làm, nhưng anh tiến tới chầm chậm, có thể vì biết tôi lo lắng. Quần pyjama của anh vẫn ở nguyên chỗ cũ. Có lúc, tôi đổi tư thế để tôi nằm đè lên anh, tóc tôi rủ xuống quanh anh. Anh hơi nghiêng đầu, và tôi vừa kịp nhìn thấy sau gáy anh.

Tôi lướt các đầu ngón tay mình trên sáu dấu hiệu nhỏ được xăm ở đó.

"Anh thực sự đã giết sáu Strigoi à?" Anh gật đầu. "Ồ."

Anh hơi kéo cổ tôi xuống miệng mình và hôn tôi. Răng anh nhẹ nhàng sượt qua da tôi, khác với răng của một ma cà rồng nhưng cũng khiến tôi sung sướng rùng mình y như thế. "Đừng lo. Đến ngày nào đó, em sẽ còn có nhiều hơn anh."

"Anh có thấy tội lỗi về việc đó không?"

"Hử?"

"Việc giết bọn họ ấy. Hôm trong xe ô tô, anh đã nói rằng tiêu diệt Strigoi là điều đúng đắn, nhưng nó vẫn khiến anh thấy không yên. Đó là lý do anh tới nhà thờ, phải không? Em thấy anh dự lễ, nhưng anh không thực sự nhập tâm."

Dimitri mỉm cười, ngạc nhiên và thích thú vì tôi đã đoán ra một bí mật nữa về anh. "Làm sao em biết tất cả những điều ấy? Anh không thực sự thấy tội lỗi… chỉ đôi khi thấy buồn. Tất cả bọn họ đều từng là người thường hoặc ma cà rồng lai hoặc Moroi. Thật là một sự phí phạm, thế thôi, nhưng như anh đã nói trước đây, đó là điều anh phải làm. Điều mà tất cả chúng ta phải làm. Đôi khi sự thật làm anh không yên, và nhà nguyện là một nơi phù hợp để nghĩ về nó. Đôi khi anh tìm thấy sự bình yên ở nhà thờ, nhưng không thường xuyên lắm. Ở bên em, anh tìm được nhiều bình yên hơn."

Anh lăn tôi xuống và lại đè lên người tôi. Những nụ hôn lại lên cao trào, lần này mãnh liệt hơn. Gấp gáp hơn. *Chúa ơi,* tôi nghĩ. *Cuối cùng mình cũng sẽ làm việc đó. Đây đúng là lúc. Mình có thể cảm thấy được.*

Hẳn là Dimitri đã nhìn thấy quyết định trong mắt tôi. Anh mỉm cười, luồn tay ra sau gáy tôi và cởi sợi dây chuyền của Victor.

Anh đặt nó lên chiếc bàn cạnh giường. Ngay khi sợi dây xích rời khỏi các ngón tay anh, tôi cảm thấy như mình vừa bị tát vào mặt. Tôi chớp mắt ngạc nhiên.

Hắn là Dimitri cũng cảm thấy y như vậy. “Chuyện gì thế?” anh hỏi.

“Em… em không biết.” Tôi cảm thấy như mình đang cố thức dậy, như thể mình đã ngủ suốt hai ngày liền. Tôi cần phải nhớ ra điều gì đó.

Lissa. Điều gì đó về Lissa.

Đầu óc tôi cảm thấy rất kỳ. Không đau đớn hay hoa mắt, nhưng… giọng nói, tôi nhận ra rồi. Giọng nói thúc giục tôi tiến đến với Dimitri đã biến mất. Như thế không có nghĩa là tôi không muốn anh nữa, bởi vì, chà, nhìn anh chỉ mặc chiếc quần pyjama gợi cảm, với mái tóc nâu hất sang một bên mặt, cũng rất tuyệt. Nhưng tôi không còn thấy cái tác động từ bên ngoài đẩy tôi đến với anh nữa. Quái lạ thật.

Dimitri nhăn mày, vẻ ham muốn đã biến mất. Suy nghĩ chốc lát, anh với tay ra và cầm sợi dây chuyền lên. Ngay lúc các ngón tay anh chạm vào nó, tôi thấy sự khát khao lại bao trùm anh. Anh trượt tay kia xuống hông tôi, và bất chợt, cơn thèm khát cháy bỏng cũng lại ào trở lại vào tôi. Bụng tôi thấy nôn nao trong khi da thì bắt đầu gai gai và ấm trở lại. Hơi thở của tôi trở nên nặng nề. Môi anh lại hướng đến môi tôi.

Một phần nào đó trong tôi cố đấu tranh.

“Lissa,” tôi thì thầm, nhắm nghiền mắt lại. “Em phải nói với anh chuyện gì đó về Lissa. Nhưng em không thể… nhớ được… Em cảm thấy lạ lắm…”

“Anh biết.” Vẫn ôm tôi, Dimitri áp má vào trán tôi. “Có chuyện gì đó… chuyện gì đó ở đây…” Anh lui khuôn mặt lại, và tôi mở mắt. “Sợi dây chuyền này. Nó là sợi dây mà Hoàng tử Victor cho em phải không?”

Tôi gật đầu, nhìn thấy tiến trình suy nghĩ chậm chạp đang cố gắng thức giấc đằng sau đôi mắt anh. Hít một hơi thở sâu, Dimitri rời tay khỏi hông tôi và tự đẩy mình ra.

“Anh làm gì vậy?” Tôi kêu lên. “Quay lại đây…”

Dimitri có vẻ muốn làm vậy - muốn dữ dội - nhưng thay vì thế, anh trèo ra khỏi giường. Anh và sợi dây chuyền đều dịch ra xa khỏi tôi. Tôi cảm thấy như anh đã xé toạc một phần của tôi đi, nhưng đồng thời, tôi cũng có cảm giác thức tỉnh đáng giật mình, lại suy nghĩ được sáng suốt, không để cho cơ thể mình toàn quyền quyết định nữa.

Còn Dimitri vẫn mang nguyên vẻ đam mê thể xác, và xem ra anh phải rất nỗ lực mới băng ngang qua được căn phòng. Anh với tới cửa sổ, cố mở nó bằng một tay. Không khí lạnh ùa vào, tôi phải xoa xoa cánh tay cho ấm.

“Anh định làm gì…?” Câu trả lời đập vào tôi, và tôi lao ra khỏi giường, ngay khi sợi dây chuyền bay vọt qua cửa sổ. “Không! Anh có biết sợi dây đó đắt đến thế nào…?”

Sợi dây chuyền biến mất, và tôi không còn cảm thấy như thể mình *đang thức dậy*. Tôi *đang* thức. Thật đau đớn, thật sửng sốt, nhưng mà đúng vậy.

Tôi nhìn xung quanh mình. Phòng của Dimitri. Tôi trần trụi. Chiếc giường nhàu nát. Nhưng tất cả những điều đó chẳng là gì so với điều dội đến với tôi sau đó.

“Lissa!” Tôi vừa nói vừa thở hổn hển. Mọi thứ đang quay lại, các ký ức và các cảm xúc. Và, thực tế, những cảm xúc bị kìm giữ của Lissa bỗng nhiên đổ ào vào tôi - ở mức độ choáng váng. Nhiều nỗi kinh hoàng hơn. Kinh hoàng khủng khiếp. Những cảm xúc đó muốn hút tôi trở vào cơ thể Lissa, nhưng tôi không thể để chúng làm thế. Chưa thể. Tôi chống lại, vì tôi cần ở lại đây. Từ ngữ tuôn ra vội vã, tôi kể cho Dimitri tất cả mọi điều đã xảy ra.

Dimitri hành động từ trước khi tôi nói xong. Anh mặc quần áo vào và trông hoàn hảo như một vị thánh khó tính. Ra lệnh cho tôi mặc đồ xong, anh còn quăng cho tôi chiếc áo dài tay có những chữ Hy Lạp cổ

trên đó để trùm ra ngoài chiếc váy thiếu vải.

Tôi vất vả lắm mới theo kịp anh xuống cầu thang, lần này Dimitri chẳng hề cố gắng đi chậm lại đợi tôi. Các thông báo triệu tập được ban ra khi chúng tôi tới nơi. Các mệnh lệnh được quát to. Chẳng bao lâu sau, tôi đã ở trong văn phòng chính của các giám hộ cùng với Dimitri. Cô Kirova và các giáo viên khác cũng ở đó. Hầu hết đều là các giám hộ của trường. Hình như mọi người đều nói cùng một lúc. Trong suốt thời gian đó, tôi vẫn cảm thấy nỗi sợ hãi của Lissa, cảm thấy cô di chuyển đi xa hơn và xa hơn nữa.

Tôi gào lên thúc giục bọn họ hành động, nhưng không ai, trừ Dimitri, tin vào câu chuyện của tôi, rằng Lissa đã bị bắt cóc, cho đến khi có người lôi được Christian về từ nhà nguyện, rồi xác nhận rằng Lissa thực sự không còn ở trong trường.

Christian lê lết vào, được hai giám hộ đỡ. Bác sĩ Olendzki nhanh chóng xuất hiện, kiểm tra cho Christian và lau máu sau đầu cậu ấy.

Cuối cùng, tôi nghĩ, người ta sẽ phải làm gì đó.

"Có bao nhiêu Strigoi?" một trong các giám hộ hỏi tôi.

"Làm thế quái nào mà bọn chúng vào được?" ai đó khác càu nhàu.

Tôi nhìn chăm chăm. "Sao…? Không có Strigoi nào cả."

Vài cặp mắt cũng chăm chăm nhìn lại tôi. "Còn ai khác đi bắt Lissa chứ?" Cô Kirova nghiêm túc hỏi. "Hẳn là em đã nhìn sai qua… ảo ảnh."

"Không. Em chắc chắn. Bọn họ… bọn họ là… các giám hộ."

"Bạn ấy nói đúng ạ," Christian lắp bắp, vẫn đang được bác sĩ kiểm tra. Cậu ta nhăn mặt khi bác sĩ làm gì đó ở phía sau đầu. "Các giám hộ."

"Không thể thế được," ai đó nói.

"Bọn họ không phải giám hộ của nhà trường." Tôi xoa trán, cố

chiến đấu để không bị bỏ lửng cuộc nói chuyện ở đây mà lộn trở lại vào trong đầu Lissa. Cơn cáu kỉnh của tôi càng tăng lên. “Mọi người có đi đi không ạ? Lissa đang ngày càng xa rồi đấy!”

“Em đang nói rằng có một nhóm giám hộ riêng đã vào trường và bắt cóc Lissa?” Âm điệu trong giọng nói của cô Kirova ám chỉ rằng hẳn tôi đang bày trò đùa.

“Vâng ạ,” tôi nghiến răng đáp. “Bọn họ…”

Từ từ, thận trọng, tôi đẩy giới hạn tinh thần của mình đi và bay ào vào cơ thể Lissa. Tôi ngồi trong một chiếc ô tô, một chiếc xe đắt tiền với các cửa sổ được nhuộm màu để chắn hầu hết ánh sáng. Ở đây là “đêm”, nhưng đối với thế giới ngoài kia thì đang là ban ngày rực rỡ. Người cầm lái là một trong các giám hộ xuất hiện ở nhà nguyện lúc nãy, ngồi cạnh anh ta ở ghế trước, tôi nhận ra, là Spiridon. Lissa ngồi băng sau, đôi tay bị trói, một giám hộ nữa ngồi bên cạnh cô, và ở phía bên kia…

“Bọn họ làm việc cho Victor Dashkov,” tôi há miệng, trở lại tập trung vào cô Kirova và những người khác. “Bọn họ là người của ông ta.”

“Hoàng tử Victor Dashkov?” một trong các giám hộ hỏi và khịt mũi. Cứ như còn có một Victor Dashkov quái đản nào khác vậy.

“Làm ơn,” tôi rên lên, hai tay ôm chặt lấy đầu. “Xin hãy làm gì đó đi. Bọn họ đang đi rất xa. Bọn họ ở…” Một hình ảnh thoáng qua, được nhìn thấy qua cửa sổ xe ô tô, loé lên qua những gì tôi nhìn thấy. “Đường số Tám mươi ba. Về phía Nam.”

“Đường số Tám mươi ba rồi sao? Bọn họ đã bỏ đi được bao lâu rồi? Sao em không đến báo sớm hơn?”

Tôi lo lắng liếc nhìn Dimitri.

“Một thần chú ép buộc,” anh chậm chạp đáp. “Một bùa ép buộc được đặt vào trong sợi dây chuyền mà Victor tặng cho Rose. Nó khiến

cô ấy tấn công tôi."

"Chẳng ai biết dùng phép ép buộc nữa cả," cô Kirova kêu lên. "Chẳng ai làm thế bao lâu nay rồi."

"Vâng, nhưng có người đã làm. Cho đến lúc tôi kiềm chế được Rose và lấy sợi dây chuyền, thì đã mất quá nhiều thời gian," Dimitri nói tiếp, khuôn mặt được kiểm soát một cách hoàn hảo. Không ai đặt câu hỏi về câu chuyện này.

Cuối cùng, cuối cùng, thì cả nhóm cũng bắt đầu hành động. Không ai muốn mang tôi theo, nhưng Dimitri khăng khăng rằng tôi có thể dẫn họ tới chỗ Lissa. Ba nhóm giám hộ ngồi vào những chiếc xe SUV đen hung hãn. Tôi ngồi trong chiếc đầu tiên, ở ghế hành khách, còn Dimitri lái xe. Từng phút trôi qua. Những lần duy nhất chúng tôi lên tiếng là khi tôi báo cáo tình hình.

"Bọn họ vẫn trên đường Tám mươi ba… nhưng sắp rẽ. Bọn họ không chạy quá nhanh, vì không muốn bị cảnh sát chặn lại."

Dimitri gật đầu, không nhìn tôi. Chính anh rõ ràng là *đang* chạy xe quá nhanh.

Liếc Dimitri từ phía bên, tôi nhớ lại những sự kiện xảy ra lúc tối nay. Trong tâm trí mình, tôi có thể "xem" lại được toàn bộ, cách anh đã nhìn tôi và hôn tôi.

Nhưng nó là cái gì vậy? Một ảo ảnh? Một tiểu xảo? Trên đường ra ô tô, anh đã bảo tôi rằng thực sự có một bùa chú ép buộc trong sợi dây chuyền, một bùa chú ham muốn. Tôi chưa từng nghe thấy thứ gì như thế, nhưng khi tôi hỏi thêm, thì anh chỉ nói đây là một kiểu phép thuật mà những người thuộc nguyên tố Thổ từng thực hiện nhưng giờ không còn dùng nữa.

"Họ đang rẽ," tôi chợt nói. "Em không nhìn được tên đường, nhưng khi nào chúng ta đến gần thì em sẽ biết ngay."

Dimitri lầm bầm như đã hiểu, và tôi ngồi lún sâu hơn vào ghế

mình.

Tất cả mọi chuyện đã xảy ra nghĩa là gì? Nó có nghĩa gì với anh không? Chắc chắn là nó rất có ý nghĩa đối với tôi.

"Kia rồi," hai mươi phút sau đó, tôi trỏ con đường gồ ghề mà xe Victor đã rẽ vào. Con đường chỉ rải sỏi, chưa được lát, và chiếc SUV cho chúng tôi lợi thế so với chiếc xe xa xỉ của Victor.

Chúng tôi tiếp tục lái xe trong im lặng, âm thanh duy nhất là tiếng lạo xạo của sỏi dưới các bánh xe. Bụi mù lên bên ngoài các cửa sổ, cuộn xung quanh chúng tôi.

"Bọn họ lại rẽ."

Họ tiếp tục đi xa, xa khỏi những đường chính, và chúng tôi cứ thế đi theo, nhờ các chỉ dẫn của tôi. Cuối cùng, tôi cảm thấy xe của Victor đã dừng lại.

"Bọn họ đang ở ngoài một ngôi nhà nhỏ," tôi nói.

"Bọn họ đang đưa Lissa…"

"Tại sao các người lại làm thế này? Có chuyện gì vậy?"

Lissa. Hoảng hốt và sợ hãi. Các cảm xúc của Lissa đã kéo tôi vào cậu ấy.

"Đi nào, con gái," Victor nói, bước vào nhà, dựa vào gậy chống rồi mà vẫn không vững. Một trong các giám hộ của ông ta giữ cho cửa mở. Một người khác đẩy Lissa đi theo và ấn cô ngồi vào một chiếc ghế gần chiếc bàn nhỏ ở bên trong. Ở đây rất lạnh, đặc biệt nếu mặc một chiếc váy hồng như thế. Victor ngồi đối diện Lissa. Khi cô định đứng dậy, một giám hộ ném ra ánh mắt cảnh cáo. "Con nghĩ ta sẽ thực sự làm đau con sao?"

"Bác đã làm gì Christian?" Lissa kêu lên, phớt lờ câu hỏi của Victor. "Cậu ấy chết rồi à?"

"Cậu nhóc Ozera hả? Ta không định để chuyện đó xảy ra. Bọn ta

không ngờ nó ở nhà nguyện, chỉ hy vọng bắt gặp con một mình, để thuyết phục mọi người rằng con lại bỏ trốn. Bọn ta cũng đảm bảo cho các tin đồn bắt đầu lan truyền."

Bọn ta? Tôi nhớ lại rằng những câu chuyện đã nổi lên như thế nào trong tuần này… từ Natalie.

"Bây giờ?" Victor thở dài, xoè rộng hai bàn tay thành một động tác tuyệt vọng. "Ta không biết. Ta tin là không ai nghĩ vụ mất tích này liên quan tới bọn ta, cho dù họ không tin rằng con bỏ trốn. Rose chính là nguy cơ lớn nhất. Bọn ta đã định… giải quyết con bé, để người khác nghĩ rằng nó cũng bỏ trốn. Vụ việc nó gây ra ở buổi khiêu vũ khiến cho bọn ta không thực hiện được, nhưng ta đã sắp sẵn một kế hoạch khác để đảm bảo nó sẽ bận rộn trong một khoảng thời gian… có lẽ đến mai. Bọn ta sẽ phải xử lý nó sau."

Victor không ngờ rằng Dimitri lại phát hiện ra bùa chú. Victor cho rằng chúng tôi sẽ bận rộn với nhau suốt đêm.

"Tại sao?" Lissa hỏi. "Tại sao bác lại làm tất cả những chuyện này?"

Đôi mắt xanh lục của Victor mở to, nhắc Lissa nhớ đến bố mình.

Tuy là họ hàng xa, nhưng cả nhà Dragomir và Dashkov đều được di truyền màu mắt xanh ngọc bích. "Ta ngạc nhiên vì con còn phải hỏi, con gái yêu. Ta cần con. Ta cần con chữa lành cho ta."

Hai mươi hai

"CHỮA LÀNH CHO BÁC?"

Chữa lành cho ông ta? Suy nghĩ của tôi dội lại từ suy nghĩ của Lissa.

"Con là cách duy nhất," Victor kiên nhẫn nói. "Cách duy nhất để chữa chứng bệnh này. Ta đã theo dõi con nhiều năm rồi, và chờ đợi cho đến khi chắc chắn."

Lissa lắc đầu. "Cháu không thể… không. Cháu không biết làm những việc như thế."

"Năng lực chữa lành của con thật lạ thường. Không ai hiểu được nó quyền năng đến mức nào."

"Cháu không biết là bác đang nói gì nữa."

"Thôi nào, Vasilisa. Ta biết chuyện con quạ. Natalie đã nhìn thấy con cứu sống nó. Con bé đã theo con. Và ta biết con cũng chữa lành cho Rose."

Lissa nhận ra là chối nữa cũng vô nghĩa. "Trường hợp đó… khác. Bệnh Rose không nặng đến thế. Nhưng còn bác… cháu chẳng làm được gì cho hội chứng Sandovsky cả."

"Không nặng *đến thế?"* Victor cười vang. "Ta không nói đến mắt cá chân của con bé, dù cũng rất ấn tượng. Ta đang nói đến vụ tai nạn ô tô. Bởi vì con nói đúng, con biết không. Bệnh Rose không 'nặng đến thế'. Nó *đã chết."*

Victor để cho từng lời của mình thẩm thấu.

"Không… Cậu ấy còn sống," cuối cùng Lissa cũng cố nói được ra.

“Không. À, ừ, nó sống. Nhưng ta đã đọc hết hồ sơ rồi. *Không có cách nào* mà nó sống sót được, đặc biệt là với nhiều thương tích đến thế. Con đã cải tử hoàn sinh cho Rose, mang nó trở lại.” Victor thở dài, vừa đăm chiêu vừa mệt mỏi. “Lâu nay ta đã nghi là con có khả năng chữa lành, và ta đã cố gắng lặp lại… để xem con có thể kiểm soát được chừng nào…”

Lissa hiểu ra và há hốc miệng. “Những *con vật.* Đều do bác.”

“Với sự giúp đỡ của Natalie.”

“Tại sao bác lại làm thế? Tại sao bác nỡ làm thế?”

“Vì ta phải chắc chắn. Ta chỉ còn sống được vài tuần nữa thôi, Vasilisa. Nếu con có thể mang người từ cõi chết trở về, thì con cũng có thể chữa được chứng Sandovsky. Ta phải biết rõ trước khi ta bắt con đi, rằng con chữa lành được theo ý chí của mình, chứ không phải chỉ trong những khoảnh khắc hoảng sợ.”

“Tại sao bác lại bắt cháu?” Một tia giận dữ bừng lên trong Lissa. “Bác là người họ hàng gần của cháu. Nếu bác muốn cháu làm như thế, nếu bác thực sự nghĩ là cháu có thể…” Giọng nói và cảm xúc của Lissa cho tôi thấy cô vẫn không hoàn toàn tin rằng mình có khả năng chữa lành cho Victor. “Vậy tại sao lại bắt cóc cháu? Tại sao bác không đơn giản là đề nghị?”

“Bởi đây không phải chuyện một lần là xong. Ta mất rất nhiều thời gian để tìm hiểu bản chất của con, và đã cố kiếm được một vài câu chuyện cũ… những cuộn giấy lưu giữ bên ngoài các viện bảo tàng Moroi. Khi ta đọc đến cách thức vận dụng linh hồn…”

“Vận dụng cái gì?”

“Linh hồn. Đó chính là nguyên tố mà con có khả năng chuyên biệt.”

“Cháu chẳng chuyên biệt cái gì cả! Bác điên rồi.”

“Chứ con nghĩ những năng lực của mình xuất phát từ đâu nữa? Linh hồn là một nguyên tố khác, một nguyên tố mà chẳng mấy người

còn có được."

Đầu óc Lissa vẫn còn đang quay cuồng do vụ bắt cóc, và do điều-có-thể-là-sự-thật: rằng cô đã mang tôi từ cõi chết trở về. "Thật vô nghĩa. Cho dù không phổ biến lắm, thì hẳn cháu cũng phải nghe nói đến một nguyên tố khác. Hoặc nghe nói có người chuyên biệt nó chứ."

"Không còn ai biết về linh hồn nữa. Nó đã bị lãng quên. Khi có người chuyên biệt về nó, thì chẳng ai nhận ra. Họ chỉ đơn giản nghĩ rằng người đó không chuyên biệt."

"Nghe này, nếu bác đang cố làm cho cháu…" Lissa đột ngột ngắt lời, lòng đầy giận dữ và sợ hãi, nhưng đằng sau cảm xúc đó, những lý lẽ cao hơn đang phân tích điều mà Victor vừa nói về những người sử dụng và chuyên biệt nguyên tố linh hồn. Cô chợt nhận ra. "Ôi Chúa ơi. Vladimir và cô Karp."

Victor nhìn Lissa với vẻ hiểu biết. "Con đã biết từ trước rồi mà."

"Không! Cháu thề. Rose mới đang xem xét thôi… Cậu ấy nói Vladimir và cô Karp cũng giống cháu…" Lissa bắt đầu thay đổi trạng thái từ hơi sợ hãi sang hết sức sợ hãi. Tin tức này đúng là quá *sốc*.

"Họ giống con. Các cuốn sách thậm chí còn nói rằng Vladimir có linh hồn mạnh mẽ.'" Victor có vẻ thấy sự việc rất đáng buồn cười. Nhìn nụ cười đó, tôi chỉ muốn tát cho ông ta một phát.

"Cháu tưởng…" Lissa vẫn muốn tin rằng Victor đã nhầm. Ý nghĩ mình chẳng chuyên biệt gì còn an toàn hơn là chuyên biệt một nguyên tố kỳ quái. "Cháu tưởng điều đó có nghĩa, kiểu như là, Linh hồn Thần thánh."

"Thì ai cũng nghĩ vậy, nhưng không phải. Linh hồn hoàn toàn khác. Một nguyên tố nằm trong tất cả chúng ta. Một nguyên tố bá chủ đem đến cho con khả năng gián tiếp điều khiển người khác." Hình như giả thuyết của tôi về việc Lissa chuyên biệt tất cả các yếu tố cũng không phải là sai nhiều lắm.

Lissa rất nỗ lực để nắm bắt được thông tin này và để tự kiểm soát được mình. “Điều đó chưa trả lời được câu hỏi của cháu. Việc cháu có nguyên tố linh hồn hay gì khác cũng chẳng quan trọng. Bác không nhất thiết phải bắt cóc cháu.”

“Linh hồn, như con đã thấy, có thể chữa lành những vết thương thể chất. Thật không may, nó chỉ tốt cho những vết thương cấp tính. Tức là những loại chỉ cần chữa một lần. Mắt cá chân của Rose. Những vết thương do vụ tai nạn. Còn đối với một bệnh mãn tính - ví dụ, một bệnh thuộc về gien như bệnh Sandovsky - thì lại cần nhiều lần chữa lành liên tục. Nếu không, bệnh sẽ cứ trở lại. Đó chính là điều sẽ xảy ra với ta. Ta cần con, Vasilisa. Ta cần con giúp ta chống lại căn bệnh này và đuổi nó đi. Để ta được sống.”

“Điều này vẫn chưa giải thích được lý do bác bắt cháu,” Lissa cãi. “Lẽ ra cháu đã giúp nếu bác đề nghị.”

“Nhà trường. Hội đồng. Người ta sẽ không bao giờ để con dùng năng lực cứu ta. Một khi đã vượt qua được cơn sốc vì tìm thấy người sử dụng nguyên tố linh hồn, thì họ lại kẹt vào vấn đề đạo đức. Nói cho cùng, làm sao để chọn ra những người đáng được chữa lành? Họ sẽ nói rằng như thế không công bằng. Chọn lựa cũng như đóng vai Chúa Trời. Nếu không thì họ cũng sẽ lo lắng về những tổn hại mà việc này sẽ gây ra cho con.”

Lissa nao núng, hiểu chính xác những tổn hại mà Victor nói đến.

Nhìn vẻ mặt của Lissa, Victor gật đầu. “Đúng. Ta sẽ không nói dối con. Việc chữa trị rất khó khăn. Nó sẽ khiến con kiệt sức, cả về tinh thần lẫn thể chất. Nhưng ta cần phải làm. Ta *rất* xin lỗi. Con sẽ có những người cung cấp và cả những hình thức giải trí khác nữa.”

Lissa nhảy dựng lên khỏi ghế. Ben lập tức bước tới và ấn Lissa ngồi xuống trở lại. “Thế rồi sao? Bác định biến cháu thành tù nhân ở đây à? Thành y tá riêng của bác sao?”

Victor lại làm cử chỉ xoè tay rất khó chịu. “Ta xin lỗi. Ta không còn lựa chọn nào khác.”

Cơn giận dữ nóng rực thôi dạt nỗi sợ bên trong Lissa. Cô thấp giọng nói. “Đúng. *Bác* không có lựa chọn, bởi vì chúng ta đang nói về *cháu.”*

“Theo cách này sẽ tốt hơn cho con. Con biết là những người khác rồi thành ra thế nào. Vladimir có những ngày cuối đời thật ảm đạm và điên rồ. Sonya Karp đã bị đưa đi. Cơn khủng hoảng cảm xúc mà con trải qua kể từ vụ tai nạn đó có nguồn gốc không chỉ là vì mất đi gia đình. Mà vì sử dụng nguyên tố linh hồn. Vụ tai nạn đã đánh thức linh hồn trong con, nỗi sợ hãi nhìn Rose chết đã khiến nó bùng nổ ra, cho phép con chữa lành cho Rose, và tạo ra mối kết nối giữa các con. Một khi linh hồn đã bùng nổ, thì con không lôi nó lại được nữa. Nó là một nguyên tố quyền lực, nhưng nó cũng rất nguy hiểm. Những người sử dụng nguyên tố Thổ có được năng lực từ đất, những người sử dụng nguyên tố Khí thì lấy từ không khí. Nhưng còn linh hồn? Con nghĩ nó đến từ đâu?”

Lissa chằm chằm nhìn ông ta.

“Nó đến từ chính con, từ chính tính chất của con. Để chữa lành cho người khác, con phải cho đi một phần của bản thân mình. Con càng làm thế, thì nó càng tàn phá con theo thời gian. Hẳn là con đã để ý thấy rồi. Ta đã nhận ra rằng một số chuyện nhất định làm con hết sức buồn phiền, hết sức yếu đuối.”

“Cháu không yếu đuối,” Lissa gắt. “Và cháu cũng sẽ không phát điên. Cháu sẽ ngừng sử dụng linh hồn trước khi mọi thứ trở nên tệ hơn.”

Victor mỉm cười. “Ngừng sử dụng? Con cũng ngừng thở luôn đấy. Linh hồn có tiến trình của riêng nó… Con sẽ luôn cảm thấy bị thúc giục phải giúp đỡ và chữa lành. Nó là một phần của con. Con đã cưỡng lại được trước những con vật, nhưng con không hề suy đi nghĩ lại đến

lần thứ hai khi cần cứu Rose. Con thậm chí không thể ngừng dùng phép ép buộc, chính là thứ mà linh hồn đã cho con sức mạnh đặc biệt để sử dụng. Luôn luôn như thế. Con không thể tránh được linh hồn. Tốt nhất là con ở đây, biệt lập, tránh xa những nguồn căng thẳng thêm nữa. Ở Học viện, càng ngày con sẽ càng mất tự chủ, hoặc người ta sẽ cho con uống thuốc để cảm thấy dễ chịu hơn nhưng lại ức chế năng lực của con."

Một cốt lõi tự tin và bình tĩnh chợt tràn ngập bên trong Lissa, rất khác với những gì mà tôi chứng kiến trong vài năm vừa rồi. "Cháu yêu bác, bác Victor, nhưng *cháu* phải là người đối diện với tình hình và quyết định làm gì, chứ không phải bác. Bác đang bắt cháu từ bỏ cuộc sống của cháu vì cuộc sống của bác. Như thế là không công bằng."

"Vấn đề ở chỗ cuộc sống nào có ý nghĩa nhiều hơn. Ta cũng yêu con, rất yêu. Nhưng Moroi đang tan rã. Dân số đang sụt giảm khi chúng ta để Strigoi săn mình như những con mồi. Chúng ta đã từng chủ động truy lùng bọn chúng. Bây giờ Tatiana và những người cầm đầu khác lại trốn biệt. Họ tách biệt con và các bạn của con. Ngày xưa, chúng ta được huấn luyện để chiến đấu bên cạnh các giám hộ của mình! Chúng ta được dạy dùng phép thuật như một thứ vũ khí. Nhưng bây giờ thì không. Chúng ta chỉ chờ đợi. Chúng ta là *nạn nhân."* Qua ánh mắt Victor, cả Lissa và tôi đều thấy ông ta chìm đắm trong đam mê của mình đến mức nào. "Nếu là vua, ta sẽ thay đổi hết. Ta sẽ mang đến một cuộc cách mạng mà cả Moroi và Strigoi đều chưa từng thấy. *Ta* nên là người kế vị Tatiana. Bà ấy đã sẵn sàng đưa ta lên ngôi, nhưng sau phát hiện ra căn bệnh này, bà ấy lại thôi. Nếu ta được chữa khỏi… nếu ta được chữa khỏi, ta có thể nắm giữ vị trí đúng của mình…"

Lời Victor đã khuấy động được điều gì đó bên trong Lissa, một sự cân nhắc bất chợt cho tình trạng của Moroi. Cô chưa từng đếm xỉa đến

những điều ông ta vừa nói, về việc mọi chuyện sẽ khác đi thế nào nếu Moroi và các giám hộ chiến đấu bên cạnh nhau để giải thoát thế giới khỏi Strigoi và những thảm hoạ do bọn chúng gây ra. Nó nhắc Lissa nhớ đến Christian, cậu ta cũng đã nói về việc dùng phép thuật làm vũ khí. Nhưng dù Lissa đánh giá cao nhận thức của Victor, thì cả hai chúng tôi đều không nghĩ rằng nó xứng đáng với những việc ông ta đòi hỏi cô làm.

"Cháu rất tiếc," Lissa thì thầm. "Cháu rất tiếc cho bác. Nhưng xin đừng ép cháu."

"Ta bắt buộc phải làm."

Lissa nhìn thẳng vào mắt Victor. "Cháu sẽ không làm."

Victor nghiêng đầu, và có người từ trong góc bước ra. Một Moroi khác. Tôi không quen hắn ta. Hắn đi vòng ra đằng sau Lissa, cởi trói tay cho cô.

"Đây là Kenneth." Victor giơ tay ra phía đôi tay mới được trả tự do của Lissa. "Nào, Vasilisa. Cầm lấy tay ta. Hãy truyền phép thuật qua ta như con đã làm với Rose."

Lissa lắc đầu. "Không."

Victor nhắc lại, giọng bớt tử tế đi. "Làm ơn. Bằng cách này hay cách khác, con sẽ phải chữa lành cho ta. Ta muốn nó theo cách của con, chứ không phải cách của bọn ta."

Lissa lại lắc đầu. Victor khẽ ra dấu cho Kenneth.

Một cơn đau trỗi dậy.

Lissa thét lên. Tôi thét lên.

Trong chiếc SUV, tay nắm vô-lăng của Dimitri giật thót vì bất ngờ, khiến chúng tôi xoay mạnh. Dimitri hoảng hốt ngó tôi rồi tấp xe vào lề đường.

"Không, không! Đi tiếp!" Tôi ấn cả hai lòng bàn tay vào thái dương.

“Chúng ta phải đến đó!”

Từ băng ghế sau, Alberta với tay ra phía trước, đặt lên vai tôi. “Rose, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Tôi chớp chớp mắt để ngăn lệ trào ra. “Bọn họ đang tra tấn Lissa… bằng phép thuật Khí. Gã đó… Kenneth… hắn ta đang ép không khí vào cậu ấy… Vào đầu Lissa. Áp lực rất điên rồ. Có cảm giác như đầu em - đầu cậu ấy - sắp nổ tung.” Tôi bắt đầu khóc nức nở.

Dimitri liếc mắt nhìn tôi và nhấn chân ga mạnh hơn.

Kenneth không ngừng lại ở sức ép vật lý. Hắn ta còn dùng không khí để tác động đến hơi thở của Lissa. Có lúc hắn khiến không khí dồn dập bao phủ làm Lissa nghẹt thở, có lúc khác hắn lại hút hết không khí và khiến Lissa há miệng hổn hển. Sau khi phải chịu trực tiếp tất cả những điều đó - mà chịu ở mức gián tiếp như tôi đã đủ khủng khiếp rồi - tôi cảm thấy khá tin tưởng rằng tôi sẽ làm mọi điều bọn họ yêu cầu.

Cuối cùng Lissa cũng làm thế.

Đau đớn và mờ cả mắt, Lissa nắm lấy tay Victor. Tôi chưa từng ở trong đầu Lissa lúc cô vận dụng phép thuật và tôi không biết điều gì đang chờ mình. Ban đầu, tôi chẳng cảm thấy gì cả. Chỉ là cảm giác tập trung. Thế rồi… giống như là… tôi thậm chí không biết miêu tả ra sao. Màu sắc, ánh sáng, âm nhạc, sự sống, niềm vui, tình yêu… rất nhiều thứ tuyệt vời, tất cả những điều đáng yêu tạo nên thế giới này và khiến cho thế giới là một nơi đáng sống.

Lissa tập trung tất cả những thứ đó, nhiều hết mức có thể, và truyền chúng vào Victor. Phép thuật chảy qua cả hai chúng tôi, sáng rỡ và ngọt ngào. Rất sống động. Đó là sự sống của cô. Cảm giác đó càng tuyệt vời, thì Lissa càng trở nên yếu hơn, rồi yếu hơn nữa. Nhưng khi tất cả những nhân tố đó - được buộc chặt bởi nguyên tố linh hồn bí ẩn - chảy vào Victor, thì ông ta trở nên khoẻ hơn, rồi khoẻ hơn nữa.

Sự thay đổi quả đáng giật mình. Da ông ta mịn hơn, không còn nhăn nhúm và lỗ chỗ. Mái tóc bạc mỏng lơ thơ lại mọc thêm ra, sẫm dần và bóng mượt trở lại. Đôi mắt xanh - vẫn xanh như ngọc bích - lại lấp lánh, trở nên nhanh nhẹn và hoạt bát.

Ông ta đã trở thành một Victor mà Lissa vẫn nhớ từ hồi còn nhỏ.

Kiệt sức, Lissa ngất xỉu.

Trong chiếc SUV, tôi cố thuật lại những chuyện xảy ra. Gương mặt Dimitri mỗi lúc một sa sầm, và anh tuôn ra hàng loạt những câu nguyên rủa bằng tiếng Nga mà anh *vẫn* chưa dạy cho tôi biết ý nghĩa.

Khi chúng tôi còn cách ngôi nhà nhỏ của Victor chừng một phần tư dặm, Alberta dùng điện thoại di động để gọi, và toàn bộ binh đoàn dừng xe lại. Tất cả các giám hộ - hơn mười hai người - ra khỏi xe và đứng hội ý, lập chiến lược. Có người đi trước thăm dò và quay trở lại báo cáo số lượng người bên trong và bên ngoài ngôi nhà. Khi cả nhóm sẵn sàng phân tán hành động, tôi chui ra khỏi xe. Dimitri ngăn tôi lại.

"Không, Roza. Em ở lại đây."

"Vớ vẩn. Em phải đi giúp Lissa."

Dimitri khum hai bàn tay ôm lấy cằm tôi, mắt nhìn tôi kiên quyết. "Em đã giúp cô ấy rồi. Công việc của em đã xong. Em làm rất tốt. Nhưng đây không phải nơi dành cho em. Cả Lissa và anh đều cần em được an toàn."

Chỉ có nhận thức rằng cãi vã sẽ trì hoãn công việc cứu người mới đủ sức bắt tôi im miệng. Cố nuốt bất kỳ lời phản đối nào, tôi gật đầu. Dimitri gật đầu lại và đi cùng mọi người khác. Tất cả nhanh chóng toả vào rừng, lẫn vởi những hàng cây.

Tôi thở dài, đá cho cái ghế trên xe ô tô ngả ra phía sau và nằm xuống. Tôi rất mệt. Dù mặt trời xuyên qua kính trước, nhưng đối với tôi thì đây là ban đêm. Tôi đã thức gần như suốt đêm, và có quá nhiều chuyện xảy ra trong khoảng thời gian ấy. Giữa cơn kích động với vai

trò của chính mình và việc chịu cùng cơn đau của Lissa, tôi hẳn đã có thể ngất xỉu như cô ấy.

Trừ việc bây giờ Lissa đã tỉnh.

Chầm chậm, những nhận thức của Lissa lại một lần nữa chế ngự tôi. Cô nằm trên chiếc ghế dài trong ngôi nhà nhỏ. Hẳn là một trong những gã tay sai của Victor đã đưa Lissa đến đây sau khi cô ngất xỉu. Còn bản thân Victor - lúc này sống và khoẻ mạnh, nhờ lạm dụng Lissa - đang đứng trong bếp với vài người khác và thì thầm bàn kế hoạch. Chỉ có một kẻ đứng gần để theo dõi Lissa. Tên này sẽ dễ bị hạ thôi, một khi Dimitri và Đội Khủng khiếp ập vào.

Lissa nhìn kỹ tên giám hộ đơn độc rồi liếc ra cửa sổ cạnh chiếc ghế dài. Vẫn còn hoa mắt do việc chữa lành, nhưng cô vẫn cố ngồi dậy. Tên giám hộ quay lại, cảnh giác quan sát Lissa. Bắt gặp ánh mắt hắn, Lissa mỉm cười.

“Anh sẽ thật yên lặng dù tôi làm gì đi nữa nhé,” Lissa bảo. “Anh sẽ không gọi người tới giúp hoặc nói với bất kỳ ai khác khi tôi bỏ đi. Được chứ?”

Cảm giác lệ thuộc do phép ép buộc trùm lên tên giám hộ. Hắn gật đầu đồng ý.

Lissa di chuyển tới gần cửa sổ, mở khoá và đẩy kính lên. Trong lúc hành động, một loạt những điều cần cân nhắc nhảy lộn xộn trong đầu Lissa. Cô ấy rất yếu, và không biết mình đang cách xa Học viện - hay thật ra là cách xa bất cứ nơi đâu - đến chừng nào. Cô không đoán được mình có thể đi bao xa trước khi bị phát hiện ra.

Nhưng Lissa cũng biết rằng chưa chắc mình còn thêm một cơ hội nữa để trốn. Mà cô thì hoàn toàn không có ý định dành cả phần đời còn lại của mình ở ngôi nhà nhỏ trong rừng này.

Vào bất kỳ lúc nào khác, hẳn tôi đã vỗ tay cổ vũ sự dũng cảm của Lissa, nhưng lần này thì không. Không thể, khi mà tất cả các giám hộ

đang sắp cứu cô ấy. Lissa phải ở yên, nhưng thật không may, cô đâu có nghe thấy lời khuyên của tôi.

Lissa trèo ra ngoài cửa sổ, và tôi buột miệng chửi thề rất to.

"Cái gì? Cậu nhìn thấy cái gì?" Giọng ai đó phía sau hỏi tôi.

Tôi nhảy dựng lên khỏi tư thế nằm ngả trên xe ô tô, đập bốp đầu vào trần. Liếc ra đằng sau, tôi thấy Christian ló ra từ khoang để hành lý sau hàng ghế cuối cùng.

"Cậu đang làm gì ở đây?" Tôi hỏi.

"Trông mình có vẻ đang làm gì? Mình là kẻ đi lậu vé."

"Cậu có chập mạch không đấy?"

Christian nhún vai như thể điều đó chẳng quan trọng. Cậu ta và Lissa đúng là một cặp trời sinh. Cả hai đều chẳng sợ làm những hành động điên rồ trong khi bị thương nghiêm trọng. Thế nhưng, nếu cô Kirova bắt tôi ở lại trường, chắc tôi cũng sẽ ngồi ngay cạnh cậu ta ở phía cuối xe.

"Đang xảy ra chuyện gì?" Christian hỏi. "Cậu nhìn thấy điều gì mới à?"

Tôi vội vã kể lại. Vừa nói, tôi vừa chui ra khỏi xe. Christian chui theo.

"Lissa không biết người của mình đang đến chỗ cậu ấy. Mình sẽ phải tìm được Lissa trước khi cậu ấy chết vì kiệt sức."

"Thế còn các giám hộ thì sao? Giám hộ của nhà trường ấy, ý mình là thế. Cậu có bảo họ rằng Lissa vừa trốn ra ngoài không?"

Tôi lắc đầu. "Chắc họ đang phá cửa ngôi nhà rồi. Mình đi kiếm Lissa đây." Lissa ở đâu đó phía bên phải ngôi nhà nhỏ. Tôi có thể lao về phía ấy, nhưng sẽ không thể biết chính xác được cho đến khi ở thật gần Lissa. Nhưng việc đó không quan trọng. Tôi phải tìm ra cô ấy. Nhìn mặt Christian, tôi không thể không nở một nụ cười khô khan với

cậu ta. “Và, vâng, tôi biết rồi. Mời cậu đi cùng tôi.”

Hai mươi ba

TÔI CHƯA BAO GIỜ GẶP KHÓ KHĂN ĐẾN THẾ chỉ để thoát ra khỏi đầu Lissa, nhưng dù sao chúng tôi cũng đã bao giờ cùng nhau trải qua chuyện gì tương tự thế này đâu. Sức mạnh của những ý nghĩ và cảm xúc của Lissa cứ liên tục kéo tôi vào khi tôi vội vã băng qua rừng.

Cùng chạy xuyên qua các cây và bụi cây, Christian và tôi di chuyển ra xa khỏi căn nhà nhỏ. Chà, tôi thật tình mong muốn Lissa ở nguyên tại chỗ. Tôi sẽ rất muốn được nhìn thấy cuộc đột kích qua đôi mắt của Lissa. Nhưng những chuyện đó giờ đã ở phía sau chúng tôi, và khi tôi chạy, thì những bài tập chạy và rèn sức bền của Dimitri đã tỏ ra có ích. Lissa di chuyển không nhanh lắm, tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi đang thu hẹp dần, giúp tôi biết được chính xác hơn về vị trí của cô. Tương tự, Christian cũng không chạy theo kịp tôi. Tôi bắt đầu chạy chậm lại để chờ Christian nhưng rồi sớm nhận ra rằng như thế là ngu ngốc.

Christian cũng nhận ra như vậy. “Đi đi” cậu ta thở hổn hển, vẫy tay ra hiệu cho tôi chạy tiếp.

Khi tới đủ gần, đến mức nghĩ Lissa sẽ nghe thấy tiếng mình, tôi gọi to tên cô, hy vọng khiến cô quay lại. Nhưng đáp lời tôi chỉ là một tràng tiếng hú - tiếng chó sủa.

Chó săn. Tất nhiên. Victor từng nói ông ta đi săn với chúng, ông ta có thể kiểm soát được những con quái vật đó. Tôi chợt hiểu tại sao chẳng ai trong trường nhớ được vụ phái chó săn theo Lissa và tôi ở Chicago. Học viện không hề sắp xếp việc đó, mà là Victor.

Một phút sau, tôi đã tới khoảng rừng thưa, nơi Lissa đang co ro, dựa vào một cái cây. Nhìn vẻ mặt Lissa và qua những cảm xúc ở mối kết nối, thì lẽ ra cô phải ngất từ lâu rồi mới phải. Chỉ có những mảnh ý chí mỏng manh nhất đã giữ cho Lissa cầm cự. Mắt mở to và mặt nhợt nhạt, Lissa kinh hoàng nhìn chằm chằm vào bốn con chó săn đang dồn lấy mình. Phát hiện ra ánh mặt trời rực rỡ, tôi bỗng hiểu rằng Lissa và Christian còn có thêm một chướng ngại vật nữa phải đối diện ở ngoài này.

"Ê," tôi thét gọi lũ chó săn, cố gắng thu hút chúng về phía mình. Hẳn là Victor đã cử chúng canh giữ Lissa, nhưng tôi hy vọng chúng sẽ cảm thấy và đáp lại một mối đe doạ khác - đặc biệt là một ma cà rồng lai. Chó săn chẳng ưa gì ma cà rồng lai hơn là những loài vật khác.

Y như rằng, bọn chúng quay sang tôi, nhe răng và nước dãi chảy lòng thòng. Chúng rất giống chó sói, chỉ khác là lông màu nâu và mắt rực lên như những đốm lửa màu cam. Chắc Victor đã ra lệnh cho chúng không được làm hại Lissa, nhưng không hướng dẫn như thế đối với tôi.

Chó sói. Giống như trong giờ học Khoa học. Cô Meissner đã nói những gì? Rất nhiều cuộc đối đầu chủ yếu là ở ý chí? Ghi nhớ điều này, tôi cố trưng ra thái độ của một con alpha, nhưng tôi không nghĩ là chúng mắc bẫy. Bất kỳ con nào trong số chúng cũng nặng hơn tôi. Và đúng - chúng còn đông hơn tôi. Không, chúng đâu có gì mà phải sợ tôi cơ chứ.

Cố giả vờ rằng đây chỉ là một trận đấu thoải mái với Dimitri, tôi nhặt một cành cây từ dưới đất, với trọng lượng chừng bằng một cây gậy bóng chày. Tôi vừa đặt được nó vào tay thì hai con chó săn nhảy xổ vào tôi. Móng vuốt và răng ngập vào tôi, nhưng tôi vẫn bình tĩnh một cách ngạc nhiên và cố nhớ lại tất cả mọi điều tôi đã học trong hai tháng vừa qua về việc chiến đấu với những đối thủ to lớn và khoẻ hơn

mình.

Tôi không thích làm bị thương bọn này. Chúng khiến tôi nhớ đến những chú chó. Nhưng đây là chuyện hoặc là tôi, hoặc là chúng, nên bản năng sống đã chiến thắng. Tôi cố nện được một con xuống đất, chết hay bất tỉnh cũng chẳng hiểu nữa. Con kia vẫn bám lấy tôi, lao vào một cách điên cuồng và thịnh nộ. Bọn đồng đảng của nó đang sẵn sàng tham gia, nhưng rồi một đấu thủ khác xuất hiện - gần như thế. Christian.

“Chạy khỏi đây mau,” tôi hét, cố rũ con chó săn bám trên người mình xuống khi những móng vuốt của nó xé toạc lớp da trần ở chân tôi, suýt làm tôi ngã nhào. Tôi vẫn đang mặc váy, dù đã quẳng đôi giày cao gót từ lâu.

Nhưng Christian, như bất kỳ anh chàng tương tư nào, đâu có thèm nghe. Cậu ta cũng nhặt một cành cây và vung nó vào một trong những con chó săn. Lửa bùng ra từ cành cây. Con chó lùi lại, vẫn bị ép buộc phải làm theo lệnh của Victor, dù rõ ràng là sợ ngọn lửa.

Đồng đội của nó, con chó săn thứ tư, lượn vòng quanh ngọn đuốc và tiên đến phía sau Christian. Thằng nhóc khốn kiếp khôn lỏi. Nó nhảy chồm lên Christian, tấn công từ sau lưng. Cành cây tuột khỏi tay cậu ấy, và ngọn lửa lập tức tắt ngấm. Thế rồi cả hai con chó săn cùng nhảy vào Christian - lúc này đã ngã gục. Tôi xử xong con chó săn của mình - một lần nữa lại cảm thấy phát bệnh vì những gì tôi phải làm để đánh được nó - và chuyển sang hai con kia, tự hỏi liệu tôi còn đủ sức mà chiến đấu với hai con cuối cùng này không.

Nhưng tôi chẳng cần phải làm thế. Lực lượng ứng cứu đã xuất hiện trong hình hài của Alberta, lao ra qua mấy cái cây.

Với khẩu súng trong tay, Alberta bắn thẳng vào bọn chó săn, không một chút chần chừ. Có thể chán điên lên được - và hoàn toàn vô ích khi chống lại Strigoi - nhưng để chống lại những thứ khác? Thì súng là

những thứ đã được thử nghiệm và đảm bảo. Bọn chó săn ngừng cử động và rớt phịch xuống bên cạnh cơ thể Christian.

Và cơ thể Christian…

Cả ba chúng tôi cùng tiến tới đó - Lissa và tôi thực tế là bò tới. Khi nhìn thấy, tôi phải quay đi chỗ khác. Dạ dày tôi lắc lư, và phải cố lắm tôi mới không nôn oẹ. Christian chưa chết, nhưng tôi không nghĩ là cậu ta còn sống được lâu nữa.

Đôi mắt Lissa, mở to và như quẫn trí, say đắm nhìn Christian. Cậu ấy ngập ngừng với ra phía Christian và rồi thả rơi bàn tay xuống.

"Tớ không thể," Lissa cố nói bằng giọng nhỏ xíu. "Tớ chẳng còn chút sức lực nào nữa."

Alberta, khuôn mặt đanh thép vừa cứng rắn vừa thương xót, nhẹ nhàng kéo tay Lissa. "Đi nào, Công chúa. Chúng ta phải rời khỏi đây. Chúng ta sẽ cử người khác đến giúp."

Quay lại với Christian, tôi ép mình nhìn cậu ta và để mình cảm thấy được rằng Lissa quan tâm đến cậu ta tới mức nào.

"Liss," tôi do dự nói. Lissa ngước lên nhìn tôi, như thể đã quên rằng tôi đang ở đây. Không nói lời nào, tôi kéo tóc mình sang một bên, để hở cổ và nghiêng nó về phía Lissa.

Lissa nhìn một lúc, khuôn mặt trống rỗng, rồi sự thấu hiểu toả ra từ mắt cô.

Những chiếc răng nanh thường nấp sau nụ cười xinh xắn của Lissa cắn ngập vào cổ tôi, và một tiếng rên nho nhỏ thoát ra khỏi môi tôi. Tôi đã không nhận ra rằng mình nhớ việc này đến đâu, cơn đau tuyệt vời, ngọt ngào được tiếp nối bởi cảm giác ngạc nhiên chuênh choáng. Hạnh phúc bao trùm lấy tôi. Hoa mắt. Vui vẻ. Như trong một giác mơ.

Tôi không hoàn toàn nhớ được Lissa uống máu tôi trong bao lâu. Có thể không lâu lắm. Thậm chí chẳng bao giờ cô muốn uống máu đến mức giết chết một con người và biến bản thân thành một Strigoi. Lissa

làm xong, và Alberta đỡ tôi khi tôi bắt đầu chao đảo.

Hoa mắt chóng mặt, tôi nhìn Lissa nghiêng người vào Christian và đặt hai bàn tay lên người cậu ta. Từ phía xa, tôi nghe tiếng các giám hộ khác chạy xuyên qua rừng.

Chẳng có màn pháo hoa rực rỡ nào tung hô việc Lissa chữa lành. Mọi việc xảy ra một cách vô hình, giữa Lissa và Christian. Cho dù endorphin từ vết cắn đã làm tê liệt mối kết nối, tôi vẫn nhớ được lúc Lissa chữa lành cho Victor, với những màu sắc và âm nhạc tuyệt vời mà hẳn là cô ấy cũng đang đem tới.

Một điều kỳ diệu mở ra trước mắt tôi, và Alberta há miệng. Những vết thương của Christian liền lại. Máu khô đi. Màu sắc - ít nhất là ở mức mà một Moroi có được - trở lại trên đôi má cậu ta. Mí mắt cậu ta chớp chớp, và rồi đôi mắt lại nhen lên sức sống. nhìn thấy Lissa, Christian mỉm cười. Cứ như là tôi đang xem một bộ phim Disney vậy.

Hẳn là tôi đã ngất xỉu sau đó, vì tôi chẳng còn nhớ được gì nữa cả.

Cuối cùng, tôi tỉnh dậy trong phòng y tế của Học viện, nơi họ truyền dịch và đường vào người tôi suốt hai ngày. Lissa ở cạnh tôi trong hầu hết thời gian, và từ từ, những sự kiện của vụ bắt cóc cũng được lộ ra.

Chúng tôi phải kể cho cô Kirova và một vài người có lựa chọn khác nghe về các năng lực của Lissa, rằng cô ấy đã chữa lành cho Victor và Christian và, ừm, cả tôi, như thế nào. Tin tức này khiến ai cũng sốc, nhưng ban điều hành đồng ý giữ bí mật đối với toàn trường. Thậm chí không ai nghĩ đến việc đem Lissa đi như họ đã làm với cô Karp.

Hầu hết tất cả những điều mà các học sinh khác biết là Victor Dashkov đã bắt cóc Lissa Dragomir. Họ chẳng biết tại sao. Một số giám hộ của Victor đã chết khi đội của Dimitri tấn công - đúng là tồi tệ, khi mà số lượng giám hộ giờ đã rất thấp rồi. Victor bây giờ bị giam và canh gác 24/24 ở ngay tại trường, chờ đợi một đoàn giám hộ hoàng

gia đưa ông ta đi. Những người cai trị Moroi có thể là một kiểu chính phủ chủ yếu mang tính tượng trưng trong một chính phủ lớn hơn của một quốc gia khác, nhưng họ cũng có hệ thống pháp luật, và tôi cũng đã nghe nói về các nhà tù Moroi. Chẳng phải nơi mà tôi muốn đặt chân tới.

Natalie thì… còn lắm chuyện hơn. Cô ta vẫn ở tuổi vị thành niên, nhưng đã bày mưu với bố mình. Cô ta mang những con vật chết vào trường và theo dõi hành vi của Lissa, từ trước khi chúng tôi bỏ trốn khỏi Học viện. Là người sử dụng nguyên tố Thổ như Victor, Natalie cũng chính là kẻ đã làm mục cái băng ghế khiến tôi vỡ mắt cá chân. Sau khi nhìn thấy tôi ngăn Lissa trong vụ con chim câu, cô ta và Victor nhận ra rằng họ cần phải khiến *tôi* bị thương để quan sát được Lissa - đó là cơ hội duy nhất của họ để bắt Lissa lại chữa lành lần nữa. Natalie đã đơn giản là đợi một cơ hội tốt. Cô ta chưa bị biệt giam, và cả Học viện cũng chưa biết phải xử lý ra sao, cho đến khi có lệnh của hoàng gia.

Tôi không thể không cảm thấy tội nghiệp cho Natalie. Cô ta rất e dè và hay ngượng. Bất kỳ ai cũng có thế thao túng Natalie, chứ đừng nói gì đến ông bố, vốn là người mà cô ta luôn yêu thương và luôn muốn nhận được sự chú ý. Natalie sẽ làm bất kỳ điều gì vì Victor. Nghe đồn cô ta đứng la hét bên ngoài khu giam giữ, van xin được vào gặp bố. Người ta đã từ chối và lôi cô đi.

Trong khi đó, Lissa và tôi trở lại thành bạn như thể chưa có gì khác cả. Trong phần còn lại của cái thế giới của Lissa, có quá nhiều chuyện đã diễn ra. Sau tất cả những kích động và kịch tính đó, dường như Lissa đã có một nhận thức mới về những gì là quan trọng đối với mình. Cô ấy chia tay với Aaron. Tôi chắc chắn rằng Lissa đã làm việc đó rất lịch sự, nhưng hẳn là vẫn rất khó khăn đối với Aaron. Thế là Lissa đã "đá" Aaron đến hai lần liền. Đã thế, cô nàng bạn gái trước đó của cậu

ta còn lừa dối cậu ta nữa, việc đó chắc chẳng hề giúp ích cho lòng tự tin của cậu ta.

Và chẳng băn khoăn gì nữa, Lissa bắt đầu hẹn hò với Christian, không buồn quan tâm đến hậu quả về danh tiếng của mình. Nhìn thấy hai người họ công khai nắm tay, tôi cứ giả vờ kinh ngạc. Chính Christian cũng tỏ vẻ không tin nổi. Những người khác trong lớp thì hầu như đều quá bất ngờ nên chưa kịp hiểu. Họ thậm chí còn chưa xử lý được thông tin về sự tồn tại của Christian, nói gì đến việc cậu ta cặp với một người như Lissa.

Chuyện tình cảm của tôi thì kém tươi vui hơn chuyện của Lissa - nếu có thể *gọi* đó là chuyện tình cảm. Dimitri không hề đến thăm trong quá trình tôi bình phục, và các buổi luyện tập của chúng tôi bị hoãn vô thời hạn. Phải đến ngày thứ tư sau vụ bắt cóc Lissa thì tôi mới gặp Dimitri trong phòng tập. Ngoài chúng tôi ra, chẳng còn ai khác nữa.

Tôi trở lại lấy túi đựng đồ tập và đứng sững khi nhìn thấy anh. Tôi không thể cất lên lời nào. Dimitri bắt đầu đi ngang qua tôi, và dừng lại.

“Rose…” anh lên tiếng sau vài khoảnh khắc không thoải mái. “Em cần báo cáo lại chuyện đã xảy ra. Với chúng ta.”

Tôi đã đợi rất lâu để được nói chuyện với anh, nhưng đây không phải cuộc trò chuyện mà tôi đã tưởng tượng.

“Em không thể làm thế. Họ sẽ đuổi anh. Hoặc tệ hơn.”

“Họ nên đuổi anh. Điều anh làm là sai.”

“Anh đâu có làm khác được. Đó là phép thuật…”

“Không quan trọng. Sai là sai. Và ngu ngốc.”

Sai? Ngu ngốc? Tôi cắn môi, và nước chỉ chực ậc lên mắt tôi. Tôi nhanh chóng cố lấy lại bình tĩnh. “Xem này, có phải chuyện gì lớn đâu.”

“Đó *là* chuyện lớn! Anh đã lợi dụng em.”

“Không,” tôi nói đều đều. “Anh không hề.”

Hẳn có điều gì đó rất lộ liễu trong giọng tôi, vì Dimitri nhìn vào mắt tôi với cảm xúc sâu sắc và nghiêm túc.

“Rose, anh hơn em đến bảy tuổi. Trong mười năm nữa, thì điều đó không có ý nghĩa gì mấy, nhưng lúc này, thì như thế là vấn đề. Anh là người trưởng thành. Còn em vẫn là thiếu niên.”

Ối! Tôi chùn bước. Thà anh đâm tôi một cú còn dễ chịu hơn.

“Anh đâu có vẻ coi em là thiếu niên khi anh đè lên em.”

Bây giờ đến lượt Dimitri nao núng. “Chỉ vì cơ thể em… ừm, điều đó không khiến em trở thành người lớn được. Chúng ta đang ở hai vị trí rất khác nhau. Anh đã ra ngoài thế giới. Anh đã sống một mình. Anh đã giết chóc, Rose ạ - *con người,* chứ không phải động vật. Còn em… em mới đang bắt đầu. Cuộc sống của em là về bài vở và quần áo và những buổi khiêu vũ.”

“Anh nghĩ là em chỉ quan tâm đến chừng đó thôi hả?”

“Không, tất nhiên là không. Không hẳn. Nhưng đó là một phần thế giới của em. Em vẫn còn đang lớn và đang tìm hiểu xem bản thân mình là ai và điều gì là quan trọng. Em cần tiếp tục làm điều đó. Em cần gắn bó với những cậu con trai ở tuổi mình.”

Tôi không muốn những cậu con trai ở tuổi mình. Nhưng tôi không nói ra. Tôi chẳng nói gì cả. “Cho dù em chọn cách không báo cáo lại, em cũng cần hiểu rằng *đó là một sai lầm.* Và việc tương tự sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa,” anh nói thêm.

“Vì anh quá lớn tuổi so với em? Vì như thế là vô trách nhiệm?”

Khuôn mặt anh hoàn toàn không thể hiện cảm xúc. “Không. Chỉ vì anh không có hứng thú với em theo cách đó.”

Tôi nhìn chằm chằm. Thông điệp ấy - lời từ chối - đã phát ra to và

rõ ràng. Tất cả mọi chuyện buổi đêm hôm đó, tất cả mọi chuyện mà tôi đã tin rằng thật đẹp đẽ và đầy ý nghĩa, biến thành cát bụi ngay trước mắt tôi.

"Việc đó chỉ xảy ra vì bùa chú. Em hiểu không?"

Xấu hổ và giận dữ, tôi không chấp nhận tự biến mình thành trò hề bằng cách cãi vã hay xin xỏ. Tôi chỉ nhún vai. "Vâng. Đã hiểu."

Tôi hờn dỗi suốt ngày hôm đó, phớt lờ cả Lissa và những nỗ lực của Mason nhằm kéo tôi ra ngoài. Thật nực cười khi tôi lại muốn ở trong phòng. Bởi cô Kirova đã đủ ấn tượng bởi những gì tôi làm trong chuyến giải cứu, nên đã chấm dứt lệnh cấm túc đối với tôi.

Ngày hôm sau, trước giờ học, tôi đến nơi giam Victor. Học viện có những phòng giam thực sự, đầy đủ chấn song, có hai giám hộ đứng canh ở hành lang gần đó. Tôi phải lừa bịp một chút mới khiến họ cho phép tôi vào trong để nói chuyện với Victor. Ngay cả Natalie cũng chẳng được phép vào. Nhưng một trong các giám hộ đã đi cùng trên chiếc SUV hôm trước và đã nhìn thấy tôi phải chịu sự tra tấn nhằm vào Lissa. Tôi bảo anh ta rằng tôi cần hỏi Victor xem ông ta đã làm gì với Lissa. Đó là một lời nói dối, nhưng các giám hộ mắc bẫy và thấy tội nghiệp tôi. Họ cho tôi năm phút để nói chuyện, rồi lùi lại phía xa hành lang, cách một khoảng để vẫn có thể quan sát nhưng không nghe được.

Đứng bên ngoài phòng giam Victor, tôi không thể tin được rằng đã từng có lần tôi thấy thương ông ta. Thân hình mới mẻ và khoẻ mạnh của ông ta khiến tôi muốn nổi khùng. Victor ngồi khoanh chân trên một chiếc giường hẹp và đang đọc. Nghe tiếng tôi đến gần, Victor ngẩng lên.

"Ô Rose, đúng là một ngạc nhiên thú vị. Sự khéo léo của cháu chưa bao giờ ngừng gây ấn tượng đối với ta. Ta không nghĩ là họ cho phép ai vào thăm ta cả."

Tôi khoanh tay, cố làm bộ mặt vô cùng hung dữ của một giám hộ. "Tôi muốn ông phá bỏ câu thần chú. Kết thúc nó."

"Cháu muốn nói gì?"

"Bùa chú mà ông đã nhằm vào tôi và Dimitri."

"Câu thần chú xong rồi. Nó đã tự hết hiệu nghiệm."

Tôi lắc đầu. "Không. Tôi vẫn cứ nghĩ về anh ấy. Tôi vẫn cứ muốn…"

Tôi chưa kịp nói hết câu, Victor đã cười vẻ thấu hiểu. "Cháu yêu, cảm xúc thì có sẵn rồi, từ rất lâu trước khi ta sắp xếp bùa chú ấy chứ."

"Nhưng không đến mức này. Không tồi tệ như thế này."

"Có thể là cháu không chủ ý. Nhưng tất cả mọi thứ khác… sự hấp dẫn - cả về thể chất và tinh thần - đã nằm sẵn trong cháu rồi. Trong cả cậu ta nữa. Nếu không thì bùa chú cũng vô hiệu. Bùa chú không thực sự tạo ra thứ gì mới - nó chỉ phá bỏ những giới hạn, những kiềm chế, và củng cố những cảm xúc mà cháu và cậu ta đã dành cho nhau."

"Ông nói dối. Dimitri bảo anh ấy không cảm thấy như thế về tôi."

"Cậu ta mới nói dối. Ta đã bảo cháu rồi, nếu không có cảm xúc thì bùa chú sẽ không hiệu nghiệm, và thật tình mà nói, lẽ ra Dimitri phải biết thừa. Cậu ta không có quyền cho phép mình cảm thấy thế. Cháu có thể được tha thứ vì chút rung động của một cô bé học sinh. Nhưng còn Dimitri? Cậu ta lẽ ra phải thể hiện được khả năng kiểm soát và che giấu cảm xúc của mình tốt hơn. Natalie đã nhận ra và kể cho ta. Sau khi tự quan sát đôi chút, ta cũng trông thấy rất rõ ràng. Nên ta có cơ hội hoàn hảo để làm sao lãng cả cháu và Dimitri. Ta tạo riêng bùa chú của sợi dây chuyền cho từng người, và hai bọn cháu hoàn tất phần còn lại."

"Ông đúng là đồ tồi tệ bệnh hoạn, dám làm như thế với tôi và Dimitri. Và với Lissa."

“Ta chẳng hối hận gì về việc đã làm với Lissa,” Victor tuyên bố, dựa người vào tường. “Nếu được thì ta sẽ lại hành động như thế. Cháu cứ tin những gì cháu muốn, nhưng ta yêu người dân của mình. Điều ta muốn làm là vì lợi ích tốt nhất của họ. Còn bây giờ? Khó nói lắm. Họ chẳng có người lãnh đạo, chẳng có người lãnh đạo *thực s*ự nào. Không ai xứng đáng cả, thật thế.” Ông ta hếch đầu về phía tôi, tư lự. “Thực ra Vasilisa có thể là một lãnh đạo tốt, nếu tìm được tố chất ấy trong bản thân mình để biết tin tưởng và vượt qua sức ảnh hưởng của linh hồn. Mỉa mai quá, thật tình! Linh hồn có thế đúc khuôn cho người ta thành lãnh đạo, và cũng có thể nghiền nát khả năng duy trì sự lãnh đạo đó. Sợ hãi, trầm cảm, thiếu ổn định là những điều sẽ chế ngự, sẽ khiến sức mạnh thực sự của Lissa bị chôn vùi bên trong cô bé. Thế nhưng, cô bé ấy vẫn mang dòng máu của nhà Dragomir, đó không phải chuyện nhỏ đâu. Và tất nhiên, cô bé có cháu, giám hộ được hôn bóng. Ai mà biết được? Cô bé sẽ khiến chúng ta ngạc nhiên chăng?”

“Được hôn bóng?” Lại là cái từ ấy, cũng là đặc điểm mà cô Karp đã gán cho tôi.

“Cháu được hôn bởi những cái bóng. Cháu đã bước sang Cõi Chết, bước vào thế giới bên kia, và quay trở lại. Cháu nghĩ rằng một điều như thế lại không để lại dấu tích gì trên linh hồn sao? Cháu có cảm giác mạnh mẽ hơn về cuộc sống và về thế giới - mạnh mẽ hơn rất nhiều, thậm chí so với ta - cho dù cháu không nhận thấy. Lẽ ra cháu đã chết rồi. Vasilisa lướt sang Cõi Chết để mang cháu trở lại và trói buộc cháu với cô bé vĩnh viễn. Cháu thực sự đã nằm trong vòng tay Thần Chết, và một phần của cháu sẽ luôn ghi nhớ điều đó, luôn chiến đấu để níu lấy cuộc sống và trải nghiệm tất cả mọi điều trong cuộc sống. Đây là lý do cháu luôn hấp tấp trong mọi việc mình làm. Cháu không kìm giữ các cảm xúc, các đam mê, hay các cơn giận dữ của cháu. Nhờ thế cháu thật đặc biệt. Cũng thật nguy hiểm.”

Tôi chẳng biết phải nói gì nữa. Tôi im lặng, Victor lộ vẻ khoái chí.

"Hôn bóng cũng tạo ra mối kết nối giữa hai cháu. Các cảm xúc của Lissa luôn tràn ra ngoài bản thân cô bé, vào những người khác. Hầu hết mọi người không nhận ra chúng, trừ phi Lissa thực sự hướng các suy nghĩ vào họ bằng phép ép buộc. Tuy nhiên, tâm trí cháu rất nhạy cảm với những nguồn lực siêu-giác-quan - đặc biệt là từ Lissa." Victor thở dài, gần như vui vẻ, tôi sực nhớ ra Vladimir đã cứu Anna khỏi chết, từ đó tạo nên mối kết nối *giữa họ*. "Đúng, cái Học viện nực cười này chẳng biết rằng mình đang có gì ở cháu hoặc Lissa. Nếu không phải thực tế là ta cần giết cháu, thì ta cũng sẽ đưa cháu vào làm một phần trong đội cận vệ hoàng gia của ta khi cháu lớn hơn."

"Ông sẽ không bao giờ có một đội cận vệ hoàng gia. Ông không nghĩ là mọi người sẽ thấy thật quái đản khi ông đột nhiên bình phục như thế sao? Cho dù không ai phát hiện ra chuyện Lissa, thì Tatiana cũng sẽ không bao giờ cho ông làm vua."

"Cháu có thể đúng, nhưng chẳng quan trọng. Còn nhiều cách khác để nắm quyền lực. Đôi khi cần phải bước ra ngoài những kênh đã được thiết lập sẵn. Cháu tưởng Kenneth là Moroi duy nhất đi theo ta sao? Những cuộc cách mạng vĩ đại nhất và hùng mạnh nhất thường khởi đầu rất im lặng, giấu mình trong bóng tối." Ông ta nhìn tôi. "Hãy nhớ lấy điều đó."

Có những tiếng động lạ từ phía lối vào khu biệt giam, tôi liếc về phía mình vừa đi tới. Các giám hộ cho tôi vào giờ đã biến mất. Từ sau góc quanh, tôi nghe thấy vài tiếng càu nhàu và đấm đá. Tôi nhăn mặt và nghển cổ để nhìn cho rõ hơn.

Victor đứng dậy. "Cuối cùng cũng đến lúc."

Nỗi sợ hãi chạy dọc theo xương sống tôi - ít nhất là cho đến khi tôi nhìn thấy Natalie đi vòng qua góc quanh.

Cảm giác thông cảm và giận dữ trộn lẫn xuyên qua người tôi,

nhưng tôi cố ép ra một nụ cười nhân hậu. Có lẽ Natalie sẽ không được gặp lại bố mình nữa một khi người ta đưa ông đi. Dù là tội phạm hay không, thì họ cũng nên được phép nói tạm biệt nhau.

"Này," tôi nói, nhìn Natalie sải bước về phía mình. Những cử động của Natalie quả quyết bất thường khiến một phần bên trong tôi thì thầm rằng có điều không ổn. "Mình không nghĩ rằng họ sẽ cho cậu vào." Tất nhiên, họ cũng đâu được cho tôi vào.

Natalie đi thẳng tới chỗ tôi và - nói không ngoa chút nào - *quăng* tôi thẳng vào bức tường phía xa. Người tôi đập mạnh, và những ngôi sao đen xì nổ tung nhảy múa loạn xạ trước mắt tôi.

"Cái gì?…" Tôi đặt một tay lên trán và cố đứng dậy.

Chẳng thèm quan tâm đến tôi nữa, Natalie mở khoá phòng giam của Victor bằng chùm chìa khoá mà tôi đã thấy treo ở thắt lưng của một giám hộ. Loạng choạng đứng dậy, tôi lại gần Natalie.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Natalie liếc tôi, và tôi nhận ra. Một vòng màu đỏ mờ quanh hai đồng tử trong mắt Natalie. Làn da quá nhợt nhạt, dù là đối với một Moroi. Máu vẫn còn dính quanh miệng cô ta. Đáng chú ý nhất chính là ánh mắt. Một ánh mắt quá lạnh lẽo và quá độc ác, khiến tim tôi gần như ngừng đập. Một ánh mắt nói lên rằng Natalie không còn nằm trong số những người sống nữa - nó cho biết giờ đây cô ta là một trong những Strigoi.

Hai mươi bốn

DÙ ĐÃ LUYỆN TẬP, ĐÃ HỌC HỎI bao nhiêu bài về thói quen của Strigoi và cách chống lại bọn chúng, nhưng tôi chưa từng nhìn thấy Strigoi thật. Hoá ra đáng sợ hơn tôi tưởng.

Lần này, khi Natalie lại lao vào tôi, thì tôi đã sẵn sàng. Gần như thế. Tôi né lùi, tránh khỏi tầm tay cô ta, băn khoăn không biết mình có cơ hội nào không. Tôi nhớ lại câu chuyện đùa của Dimitri về trung tâm thương mại. Không có cọc bạc. Không có gì để cắt đầu Natalie. Không có cách nào để thiêu đốt cô ta. Bỏ chạy có vẻ là lựa chọn tốt nhất, nhưng Natalie đang chắn đường tôi.

Cảm thấy bất lực, tôi chỉ biết lùi lại trong hành lang, Natalie thì tiến tới, cử động uyển chuyển hơn nhiều so với trước đây.

Thế rồi, cũng nhanh hơn hẳn trước đây, Natalie nhảy chồm tới, chộp lấy tôi, và nện đầu tôi đánh rầm vào tường. Cơn đau nổ tung trong hộp sọ, tôi khá chắc chắn rằng có máu ở sâu trong miệng mình. Tôi điên cuồng chống lại Natalie, cố triển khai chút đòn tự vệ, nhưng chẳng khác nào phải chiến đấu với chính Dimitri.

“Con yêu,” Victor lẩm bẩm, “cố gắng đừng giết cô ta nếu con không nhất thiết phải làm vậy. Sau này chúng ta có thể lợi dụng được cô ta đây.”

Natalie tạm dừng tấn công, cho tôi một khoảnh khắc để lui lại, nhưng không hề rời đôi mắt lạnh lẽo khỏi tôi. “Con sẽ cố không giết.”

Giọng Natalie có âm điệu hoài nghi. “Bây giờ bố rời khỏi đây đi.

Xong việc con sẽ đến gặp bố.”

“Tôi không tin nổi ông!” Tôi hét với theo Victor. “Ông để chính con gái mình biến thành Strigoi?”

“Giải pháp cuối cùng thôi. Một sự hy sinh cần thiết vì mục đích cao cả hơn. Natalie hiểu mà.” Và ông ta bỏ đi.

“Cậu có hiểu không?” Tôi hy vọng mình có thể ngăn cản được Natalie bằng lời nói, cũng như trong các bộ phim. Tôi hy vọng những câu hỏi đủ sức che giấu nỗi kinh hoàng khủng khiếp và tuyệt đối của mình. “Cậu có hiểu không? Chúa ơi, Natalie. Cậu… cậu biến đổi rồi. Chỉ vì ông ấy bảo cậu làm thế?”

“Bố tôi là một người vĩ đại,” Natalie đáp. “Ông ấy sẽ cứu Moroi khỏi Strigoi.”

“Cậu điên rồi sao?” Tôi kêu lên. Tôi lùi lại nữa và bỗng va vào tường. Móng tay tôi cào vào đó, như thể đào được một con đường xuyên qua tường vậy. “Cậu *là* một Strigoi mà.”

Natalie nhún vai, trông gần giống Natalie cũ. “Tôi phải làm thế để đưa bố tôi ra khỏi đây trước khi mọi người khác đến. Một Strigoi để cứu tất cả Moroi. Thật xứng đáng, xứng đáng để từ bỏ mặt trời và phép thuật.”

“Nhưng cậu sẽ muốn giết Moroi! Cậu không thể làm khác được.”

“Bố sẽ giúp tôi kiểm soát hành động. Nếu không, thì họ sẽ phải giết tôi.” Natalie với ra và chộp lấy vai tôi, và tôi rùng mình khi thấy Natalie nói về cái chết của chính mình một cách thản nhiên đến thế. Cũng gần gần hờ hững như là cách mà hẳn là cậu ta đang nghĩ đến cái chết *của chính tôi.*

“Cậu điên *thật* rồi. Cậu không thể yêu ông ta nhiều đến thế được. Cậu không thực sự…”

Natalie lại ném tôi vào tường, và khi cơ thể tôi rớt bịch thành một đống trên sàn, tôi có cảm giác rằng lần này mình sẽ không dậy được

nữa. Victor đã dặn Natalie đừng giết tôi… nhưng cặp mắt cô ta ánh lên mong muốn được làm điều đó. Cô ta muốn uống máu tôi, cơn đói khát hiển hiện rất rõ ràng. Kiểu đặc trưng của Strigoi. Tôi nhận ra mình không nên nói chuyện với Natalie. Tôi đã do dự, đúng y như Dimitri từng cảnh báo.

Và rồi đột nhiên, anh xuất hiện, lao xuống hành lang như Tử Thần trong chiếc áo khoác cao bồi.

Natalie quay một vòng, cử động nhanh, rất nhanh. Nhưng Dimitri cũng nhanh và tránh được đòn tấn công của Natalie, trên mặt anh thuần tuý là sức mạnh và quyền năng. Như bị mê hoặc, tôi theo dõi họ di chuyển, lượn vòng quanh nhau như bạn nhảy trong một điệu vũ chết chóc. Natalie mạnh hơn Dimitri, rõ ràng, nhưng cô ta chỉ là một Strigoi mới. Sở hữu năng lực siêu nhiên không có nghĩa là biết cách sử dụng nó.

Còn Dimitri thì biết cách sử dụng những năng lực mà anh có. Sau khi cả cho đi và nhận lại những đòn khủng khiếp, anh đã quyết định. Cây cọc bạc loé lên trong tay anh như một tia sét, rồi nó phi về phía trước - thẳng vào tim Natalie. Anh giật mạnh cọc và lùi lại, khuôn mặt bình thản. Natalie thét lên và ngã xuống sàn. Sau vài khoảnh khắc kinh hoàng, Natalie nằm im.

Cũng nhanh như thế, Dimitri nghiêng xuống bên tôi, luồn tay xuống dưới cơ thể tôi. Anh đứng dậy, tay bế tôi như khi tôi bị vỡ mắt cá chân.

“Nào, Đồng chí,” tôi lẩm bẩm, nghe giọng mình buồn ngủ. “Anh đã nói đúng về Strigoi.” Thế giới xung quanh bắt đầu tối sầm, và mí mắt tôi sụp xuống.

“Rose. Roza. Mở mắt ra!” Tôi chưa bao giờ nghe thấy giọng Dimitri căng thẳng và điên cuồng đến thế. “Em đừng ngủ trước mặt anh. Đừng ngủ vội.”

Dimitri bế tôi ra khỏi toà nhà, chạy, thực sự là chạy, về phía phòng y tế. Tôi liếc anh, "Ông ta nói có đúng không?"

"Ai cơ?"

"Victor… ông ta nói lẽ ra không thể hiệu nghiệm. Sợi dây chuyền ấy."

Tôi bắt đầu lơ mơ, lạc lối trong khoảng đen của tâm trí, nhưng Dimitri kéo tôi trở lại với trạng thái tỉnh táo.

"Em muốn nói gì?"

"Bùa chú. Victor nói anh phải muốn em… quan tâm đến em… thì nó mới hiệu quả." Dimitri không nói gì, tôi cố túm lấy áo anh, nhưng các ngón tay quá yếu. "Anh có như thế không? Anh có muốn em không?"

Những lời của anh thốt ra một cách nặng nhọc. "Có, Roza. Anh đã muốn em. Anh vẫn muốn em. Anh ước… chúng mình có thể ở bên nhau."

"Vậy tại sao anh nói dối em?"

Chúng tôi đã tới phòng y tế Dimitri cố mở cửa trong khi vẫn bế tôi. Ngay khi bước vào trong, anh bắt đầu kêu to gọi mọi người đến giúp.

"Tại sao anh nói dối?" Tôi lại lẩm bẩm.

Vẫn bế tôi trong tay, Dimitri nhìn xuống tôi. Có tiếng nói và tiếng bước chân đến gần.

"Vì chúng ta không thể ở bên nhau."

"Vì chuyện tuổi tác, phải không?" Tôi hỏi. "Vì anh là cố vấn của em?"

Ngón tay anh dịu dàng lau một giọt nước mắt vừa lăn xuống má tôi. "Một phần là thế," anh nói. "Nhưng cũng vì… ừm, một ngày nào đó cả em và anh đều sẽ là giám hộ của Lissa. Anh cần bảo vệ cô ấy bằng mọi giá. Nếu một đội Strigoi tới, anh cần lấy chính mình ra chắn

giữa bọn chúng và Lissa."

"Em biết thế. Tất nhiên đó là điều anh phải làm." Những đốm đen lấp lánh lại nhảy nhót trước mắt tôi. Tôi mụ mẫm dần.

"Không! Nếu anh để bản thân mình yêu em, anh sẽ không lấy chính mình ra chắn trước Lissa. Anh sẽ chắn trước em."

Đội y tế tới và đưa tôi ra khỏi vòng tay Dimitri.

Như thế, chỉ hai ngày sau khi được "xuất viện", tôi lại quay trở về phòng y tế, cũng là lần thứ ba trong vòng hai tháng từ khi chúng tôi trở lại Học viện. Kể cũng là một kiểu kỷ lục. Tôi rõ ràng bị chấn động và có lẽ còn chảy máu trong, nhưng chẳng bao giờ thực sự biết được. Khi người bạn thân nhất của bạn là một tay chữa lành xuất chúng, thì bạn gần như chẳng phải lo lắng về thương tích.

Tôi vẫn phải ở phòng y tế vài ngày, nhưng Lissa và Christian, "tri kỷ" mới của cô - gần như không bao giờ rời tôi, chỉ trừ lúc lên lớp. Qua họ, tôi biết được những mẩu tin về thế giới bên ngoài. Dimitri nhận ra rằng trong trường có một Strigoi khi tìm thấy nạn nhân của Natalie, đã chết và cạn kiệt máu, không phải ai khác mà chính là Thầy Nagy. Một lựa chọn đáng ngạc nhiên, nhưng vì thầy đã già, nên không còn nhiều sức chiến đấu. Chúng tôi khỏi học giờ Nghệ thuật Slavơ nữa. Các giám hộ trong khu trại giam bị thương nhưng không chết. Natalie chỉ đơn giản là ném bọn họ đi lung tung vì đã nhằm vào tôi.

Người ta cũng tìm thấy và bắt lại Victor khi ông này cố gắng trốn khỏi trường. Tôi rất mừng, dù như thế có nghĩa là sự hy sinh của Natalie đã trở nên vô nghĩa. Nghe đồn rằng Victor chẳng mảy may sợ sệt khi đội bảo vệ hoàng gia đến và đưa ông ta đi. Victor chỉ đơn giản là mỉm cười suốt, cứ như thể ông ta có bí mật riêng không ai biết.

Ở mức độ cao nhất có thể, cuộc sống sau đó đã trở lại bình thường. Lissa không còn cắt tay nữa. Bác sĩ đã kê đơn cho cô ấy - thuốc chống trầm cảm hoặc chống lo lắng, tôi không thể nhớ nổi - để giúp Lissa

cảm thấy dễ chịu hơn. Tôi không biết rõ những loại thuốc đó. Tôi nghĩ chúng làm cho con người ngốc nghếch và vui vẻ. Nhưng nó cũng là thuốc như bất kỳ loại thuốc nào khác, nhằm mục đích chữa khỏi bệnh, và hầu như luôn giữ được Lissa ở trạng thái bình thường và ổn định.

Mà đó là điều tốt - vì Lissa còn có vài vấn đề khác cần đối diện. Như chuyện Andre. Cuối cùng thì Lissa cũng tin câu chuyện của Christian, và tự cho phép mình nhận thức rằng Andre không phải là một người hùng như cô vẫn hằng tin. Tuy rất khó khăn, nhưng cuối cùng Lissa đã đi tới một quyết định thanh thản: chấp nhận rằng Andre cũng có cả những mặt tốt và xấu, như tất cả chúng ta. Những việc Andre đã làm với Mia khiến Lissa rất buồn, nhưng không thay đổi được thực tế rằng Andre đã là một ông anh trai rất tốt với Lissa. Quan trọng nhất, cuối cùng, Lissa cũng được giải thoát khỏi cảm giác rằng mình cần trở thành *Andre* thì mới khiến gia đình tự hào. Lissa cứ việc là chính mình - điều mà cô vẫn chứng minh hằng ngày trong mối quan hệ với Christian.

Cả trường vẫn chưa cho qua chuyện đó. Lissa không quan tâm. Cô cười xoà, phớt lờ ánh mắt sửng sốt và thái độ coi khinh của các nhân vật hoàng gia, những kẻ vẫn không tin nổi cô lại hẹn hò với một người thuộc một gia đình ô nhục như thế. Nhưng cũng không phải tất cả đều cùng ý kiến. Trong cơn lốc quan hệ xã hội ngắn ngủi của Lissa hồi trước, một số người đã hiểu và thực sự thích Lissa vì chính con người *cô,* chứ chẳng cần phép ép buộc nào. Họ thích tính thành thật và cởi mở của Lissa, hơn nhiều so với những trò màu mè mà hầu hết các thành viên hoàng gia đều bày đặt ra.

Tất nhiên cũng có rất nhiều thành viên hoàng gia phớt lờ Lissa, và nói chuyện đầy hằn học sau lưng cô. Điều đáng ngạc nhiên nhất là Mia - dù bẽ mặt kinh khủng - vẫn xoay xở để luồn lách trở lại được mà bám lấy một vài thành viên hoàng gia này. Quan điểm của tôi đã được

chứng minh. Rằng Mia sẽ không gục ngã lâu đâu. Thực tế, tôi đã nhìn thấy những dấu hiệu báo thù đầu tiên của Mia trỗi dậy vào một hôm tôi đi ngang qua cô nàng trên đường đến lớp. Mỉa đứng với vài người khác và nói rất to, rất rõ, muốn cho tôi nghe thấy.

"… cặp đôi hoàn hảo. Cả hai đứa chúng nó đều xuất thân từ những gia đình hoàn toàn thất sủng và bị ruồng bỏ."

Tôi nghiến răng và đi tiếp, nhìn theo ánh mắt của Mia tới chỗ Lissa và Christian đang đứng. Hai người đang đắm chìm trong thế giới riêng và tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ, cô gái với mái tóc vàng và da trắng, chàng trai với đôi mắt xanh và tóc đen. Tôi bất giác cũng đăm đăm nhìn họ. Mia nói đúng. Cả hai gia đình đều bị thất sủng. Tatiana đã công khai lên án Lissa, và dù không ai "đổ lỗi" cho nhà Oreza vì chuyện xảy ra với bố mẹ Christian, nhưng tất cả các gia đình Moroi hoàng gia còn lại vẫn cứ giữ khoảng cách.

Mia còn đúng về một phần khác nữa. Theo một cách nào đó, Lissa và Christian đúng là một cặp hoàn hảo. Họ đều là bị ruồng bỏ, nhưng nhà Dragomir và Ozera đều đã từng nằm trong số những nhà lãnh đạo Moroi quyền thế nhất. Chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, Lissa và Christian đã bắt đầu định hình lẫn nhau theo những cách có thể khiến họ bước đi y như dòng họ mình. Christian đang "nhiễm" phần nào sự tao nhã và tính xã hội của Lissa. Lissa thì đang học cách đứng lên vì những đam mê của mình. Càng quan sát, tôi càng nhìn thấy một nguồn năng lượng và tự tin toả ra quanh họ.

Họ cũng sẽ không gục ngã.

Tôi nghĩ rằng điều đó, cùng với lòng nhân hậu của Lissa, chính là điều đã thu hút mọi người. Vòng tròn bạn bè của chúng tôi bắt đầu mở rộng đều đều. Mason tham gia, tất nhiên, và chẳng giấu giếm gì việc cậu ấy có hứng thú với tôi. Lissa rất hay trêu tôi về Mason, và tôi vẫn chưa biết phải làm sao. Một phần trong tôi nghĩ đây là lúc cứ thử coi

Mason là bạn trai nghiêm túc, dù phần còn lại của tôi chỉ khao khát Dimitri.

Nhìn chung, Dimitri đối xử với tôi như bất kỳ ai có thể kỳ vọng từ một cố vấn. Anh ấy hiệu quả. Trìu mến. Nghiêm túc. Thấu hiểu. Không có gì khác với bình thường, không có gì khiến cho người ngoài nghi ngờ về chuyện đã qua giữa hai chúng tôi - trừ việc mắt chúng tôi thỉnh thoảng gặp nhau. Và khi tôi đã vượt qua phản ứng xúc cảm ban đầu, tôi biết anh đã - một cách rất thực tế - nói đúng về chúng tôi. Tuổi tác là một vấn đề, đúng, đặc biệt là khi tôi vẫn còn là một học sinh ở Học viện. Nhưng điều còn lại mà anh đã nói… nó chưa bao giờ xuất hiện trong đầu tôi. Lẽ ra tôi đã phải nghĩ đến nó. Hai giám hộ yêu nhau có thể làm cho nhau sao lãng với chính Moroi mà lẽ ra họ phải bảo vệ. Chúng tôi không thể để điều đó xảy ra, không thể đặt mạng sống của Lissa vào thế rủi ro chỉ vì những ham muốn của riêng chúng tôi. Nếu không, chúng tôi cũng chẳng tốt gì hơn giám hộ Badica đã bỏ đi. Có lần tôi đã nói với Dimitri rằng cảm xúc của riêng tôi không quan trọng. Lissa phải được ưu tiên.

Tôi chỉ hy vọng mình chứng minh được điều đó.

“Thật tồi tệ, về chuyện chữa lành ấy,” Lissa bảo tôi.

“Hử?” Chúng tôi đang ngồi trong phòng Lissa, giả vờ học, nhưng đầu óc tôi còn đang mải nghĩ đến Dimitri. Tôi đã lên lớp Lissa về việc giữ các bí mật, nhưng tôi không kể về Dimitri hay về việc tôi đã suýt đi đến chỗ đánh mất sự trinh trắng của mình. Vì lý do gì đó, tôi không thể khiến mình nói ra được.

Lissa thả rơi cuốn sách Lịch sử đang cầm trên tay. “Tức là tớ phải bỏ việc chữa lành. Và phép ép buộc.” Một cái nhíu mày băng qua gương mặt Lissa khi cô nói câu cuối cùng. Khả năng chữa lành được coi là một năng khiếu kỳ lạ cần nghiên cứu thêm, còn phép ép buộc thì gặp phải những lời trách móc nghiêm nghị từ cô Kirova và cô Carmack.

“Ý tớ là, bây giờ tớ vui. Lẽ ra tớ phải tìm sự giúp đỡ từ lâu rồi - cậu nói đúng. Tớ rất mừng vì tớ đang dùng thuốc. Nhưng Victor nói cũng đúng. Tớ không sử dụng được linh hồn nữa. Dù vẫn cảm thấy… Tớ rất nhớ hồi mình chạm được vào nó.”

Tôi thực sự không biết phải nói gì. Tôi thích Lissa cứ như thế này hơn. Không còn nguy cơ phát điên, Lissa lại trở thành con người bình thường, tự tin và cởi mở, y như Lissa mà tôi đã luôn biết và yếu quý. Nhìn cô bây giờ, thật dễ tin điều mà Victor nói về khả năng cô trở thành một nhà lãnh đạo. Lissa nhắc tôi nhớ đến bố mẹ cô và Andre, đến cách họ tạo cảm hứng cho những người quen biết thể hiện đức hy sinh và cống hiến.

“Mà đấy lại là chuyện khác,” Lissa nói tiếp. “Victor nói tớ không từ bỏ linh hồn được. Ông ấy nói đúng. Tớ đau đớn vì thiếu phép thuật. Đôi khi tớ ham muốn nó kinh lên được.”

“Tớ biết,” tôi nói. Tôi cảm nhận được nỗi đau bên trong Lissa. Các loại thuốc đã làm cùn đi phép thuật của cô, nhưng không ảnh hưởng tới mối kết nôi giữa chúng tôi.

“Tớ cứ nghĩ về những việc mình có thể làm, những người mình có thể giúp đỡ.” Trông Lissa rất nuối tiếc.

“Cậu phải giúp bản thân trước,” Tôi nghiêm giọng bảo Lissa. “Tớ không muốn cậu bị thương thêm lần nữa. Tớ không cho phép cậu.”

“Tớ biết. Christian cũng nói y như thế.” Lissa nở nụ cười mơ màng, kiểu nụ cười luôn hiện trên môi khi cô nghĩ về Christian. Tôi mà biết trước tình yêu sẽ biến hai người thành những kẻ đại ngốc như thế này, thì chắc tôi chẳng nhiệt tình lôi kéo họ trở lại với nhau. “Và tớ đoán rằng các cậu nói đúng. Thà là luôn thèm muốn phép thuật nhưng đầu óc tỉnh táo, còn hơn có phép thuật mà bị điên. Không có mức độ ở giữa nào cả.”

“Không,” tôi nhất trí. “Trong chuyện này thì không.”

Thế rồi, hoàn toàn bất ngờ, một ý nghĩ đập thẳng vào đầu tôi. Có một mức độ ở giữa. Những lời nói của Natalie nhắc tôi nhớ đến điều đó. *Thật xứng đáng, xứng đáng để từ bỏ mặt trời và phép thuật.*

Phép thuật.

Cô Karp biến thành Strigoi không chỉ đơn giản vì phát điên, mà chủ yếu để giữ được tỉnh táo. Bằng việc biến thành một Strigoi, các phép thuật sẽ được cắt bỏ hoàn toàn. Như thế, cô không thể sử dụng được phép thuật, không thể cảm thấy, cũng không ham muốn nó chút nào nữa. Tôi chăm chú nhìn Lissa, và nhận ra một mối lo âu cuộn trong lòng mình.

Nếu Lissa phát hiện ra điều đó thì sao? Cô có muốn làm như cô Karp không? Không, tôi nhanh chóng quyết định. Lissa sẽ không bao giờ làm thế. Cô là một người quá mạnh mẽ, quá biết phân biệt phải trái. Và chỉ cần cô uống thuốc đều đặn, thì lý trí ở mức độ cao ấy sẽ giữ không cho cô làm điều gì kinh khủng.

Thế nhưng, toàn bộ ý niệm này vẫn thúc tôi tìm hiểu một điều cuối cùng. Sáng hôm sau, tôi tới nhà nguyện và ngồi ở một trong những hàng ghế đợi vị linh mục đến.

"Chào con, Rosemarie," ông nói, rõ ràng là rất ngạc nhiên. "Ta giúp được gì cho con đây?"

Tôi đứng dậy. "Con cần biết thêm về Thánh Vladimir. Con đã đọc cuốn sách mà cha đưa cho con và vài cuốn khác." Tốt hơn là không nên thú thật vụ lấy trộm các cuốn sách trên gác mái. "Nhưng không ai kể về cái chết của Thánh Vladimir. Chuyện gì đã xảy ra? Cuộc sống của Ngài kết thúc thế nào? Ngài có, hừm, kiểu như là, bị hành hình không ạ?"

Cặp lông mày rậm của vị linh mục nhướn cao. "Không. Ngài mất vì tuổi già. Một cách yên bình."

"Cha chắc chắn chứ ạ? Vladimir không trở thành một Strigoi và tự

tử chứ ạ?"

"Không, tất nhiên là không rồi. Sao con lại nghĩ thế?"

"À… Thánh Vladimir rất thiêng liêng, và đủ thứ, nhưng Ngài cũng hơi bị điên, phải không ạ? Con đã đọc được điều đó. Con không biết nữa, nhưng với tình trạng như vậy thì Ngài có thể bị thế thật."

Gương mặt vị linh mục rất nghiêm trang. "Sự thật là Ngài chiến đấu với các thế lực độc ác - một cách điên rồ - trong suốt cả đời mình. Đó là một cuộc đấu tranh, và đôi khi Ngài muốn chết. Nhtmg Ngài vượt qua nó. Ngài không để nó đánh bại mình."

Tôi nhìn linh mục chằm chằm, lòng rất ngạc nhiên. Vladimir hẳn sẽ không dùng thuốc, và rõ ràng là Ngài cứ tiếp tục sử dụng phép thuật.

"Bằng cách nào? Bằng cách nào mà Ngài làm thế được?"

"Sức mạnh ý chí, ta đoán thế. ừm…" Vị linh mục ngừng lại. "Ý chí, và Anna."

"Anna được hôn bóng," tôi lẩm bẩm. "Giám hộ của Ngài."

Vị linh mục gật đầu. "Anna đã ở với Ngài. Khi Ngài yếu đi, bà chính là người đỡ Ngài dậy. Anna thúc giục Vladimir phải mạnh mẽ và đừng bao giờ đầu hàng cơn điên rồ trong đầu mình."

Tôi rời nhà nguyện trong kinh ngạc. Anna đã làm điều đó. Anna đã dẫn Vladimir đi trên con đường ở giữa, giúp Ngài tạo ra những điều kỳ diệu trên thế giới mà không gặp phải một kết thúc kinh hoàng. Cô Karp thì không may mắn như thế. Cô chẳng có giám hộ nào kết nối với mình cả. Không có ai đỡ cô đứng dậy.

Lissa thì *có*.

Tôi mỉm cười và băng ngang qua sân, về phía phòng sinh hoạt chung, thấy yêu đời hơn hẳn so với một thời gian dài trước đó. Chúng tôi sẽ làm được việc này, Lissa và tôi. Chúng tôi có thể phấn đấu cùng nhau.

Đúng lúc ấy, tôi chợt liếc thấy một bóng sẫm. Nó nhào xuống ngang qua tôi và đậu lên một cái cây gần đó. Tôi dừng bước. Đấy là một con quạ, to lớn và hung hãn, với lớp lông đen mượt mà.

Chỉ thoáng chốc, tôi nhận ra rằng đây không phải là một con quạ bất kỳ, mà chính là con quạ *đó,* con quạ mà Lissa đã chữa lành. Không con chim nào dám đậu gần một ma cà rồng lai. Và không con chim nào biết nhìn tôi bằng ánh mắt thông minh và quen thuộc đến thế. Tôi không tin nổi rằng nó vẫn còn lảng vảng quanh đây. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, tôi bắt đầu lùi lại. Rồi sự thật va mạnh vào tôi.

"Mày cũng kết nối với Lissa, phải không?" Tôi hỏi, hiểu rõ rằng ai trông thấy cũng sẽ nghĩ là tôi bị điên. "Cậu ấy mang mày trở lại. Mày đã được hôn bóng."

Việc này thực ra khá hay ho. Tôi giơ cánh tay ra chọ con quạ, phần nào hy vọng nó sẽ bay xuống đậu vào tôi theo một động tác nhiều kịch tính và đáng để đưa vào trong phim. Nhưng nó chỉ nhìn tôi như thể tôi là một con ngốc, rồi nó sải rộng cánh và bay đi.

Tôi nhìn theo con quạ bay mất hút vào ánh chạng vạng, rồi quay lại và tiếp tục đi tìm Lissa. Từ đằng xa, tôi nghe thấy tiếng quạ kêu, gần như một tiếng cười vang.

~ Hết tập 1 ~

Table of Contents

Những lời khen tặng dành cho “Học viện Ma cà rồng”
Một
Hai
Ba
Bốn
Năm
Sáu
Bảy
Tám
Chín
Mười
Mười một
Mười hai
Mười ba
Mười bốn
Mười lăm
Mười sáu
Mười bảy
Mười tám
Mười chín
Hai mươi
Hai mươi mốt
Hai mươi hai
Hai mươi ba
Hai mươi bốn